ULUSLARARASI BESTSELLER

CHRIS CARTER

KORKU AVCISI

kitapyurdu.com

PEGASUS

PSİKOLOJİK GERİLİM

EN BÜYÜK KORKUNU BELLİ ETMEMEYE ÇALIŞ, KATİL KOKUSUNU ALABİLİR...

Sunağın basamaklarında kanlar içinde bir rahip yatmaktadır. Olay yerine gelen sağlık ekipleri ilk olarak kurbanın göğsüne kanla 3 rakamının yazıldığını görür.

Dedektif Robert Hunter, cinayetin bir ayin gibi tasarlandığını düşünür. Fakat daha fazla ceset ortaya çıktıkça hemen bir yargıya varmaması gerektiğini ve işinin hiç de kolay olmadığını anlar. Soruşturmalar ilerledikçe tüm kurbanların, en büyük korkuları kullanılarak öldürüldüğü fark edilir. En büyük kâbusları tam anlamıyla gerçeğe dönüşmüştür. Peki katil bunu nereden bilmektedir? Görünüşte birbirlerinden bağımsız gibi duran kurbanları birbirine bağlayan şey nedir?

Hunter, peşinde olduğu sadist katilin kurbanlarının aklındakini sezebildiğini düşünmeye başlamıştır. Sapkınca amacına ulaşmasına hiçbir şeyin engel olamayacağı bir katilin...

"Eğer bütün günü okumaya ayıramayacaksanız bu kitaba başlamayın çünkü başladığınızda duramayacaksınız!"
CrimeSquad.com

"Büyüleyici bir gerilim... Midesi hassas olanlara uygun değil."
Heat

CHRIS CARTER SERİ KATİLLERİ ÇOK İYİ TANIYOR. ROBERT HUNTER DA PEŞLERİNE DÜŞÜYO

SUÇ PSİKOLOJİSİ UZMANI CHRIS CARTER YÜZE YAKIN SERİ KATİL, KATİL VE TEHLİKELİ SUÇLUNUN DAVASI ÜZERİNDE ÇALIŞTI.

www.pegasusyayinlari.com
ISBN 978-605-[illegible]-[illegible]-4
9 786052 997024

KORKU AVCISI

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

Pegasus Yayınları: 2083
Bestseller Roman: 865

Korku Avcısı
Chris Carter
Özgün Adı: The Executioner

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Pelin Zorbay
Düzelti: Murat Demirci
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2019
ISBN: 978-605-299-702-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Chris Carter, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Chris Carter

KORKU AVCISI

İngilizceden çeviren:
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Yazar Hakkında

Brezilya'da doğan İtalyan asıllı Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suçlu davranışları alanlarında eğitim aldı. Michigan Eyalet Savcılığı Adli Psikoloji ekibinin üyesi olarak, aralarında müebbet hüküm giyen seri katillerin ve cinayet suçlularının da bulunduğu pek çok mahkûmu inceleyip onlarla röportajlar yaptı.

1990'ların başında Los Angeles'a giden Chris, çeşitli rock gruplarında gitarist olarak çaldıktan sonra müziği bırakıp tüm zamanını yazarlığa adadı. Şu anda Londra'da yaşamaktadır. *Korku Avcısı* onun ikinci romanıdır.

Daha fazla bilgi için www.chriscarterbooks.com'u ziyaret edebilirsiniz.

Chris Carter'ın Diğer Kitapları

Haçlı Katil

Samantha Johnson'a... Her zaman.

TEŞEKKÜR

Romanlar bir kişi tarafından yazılmasına karşın çorbada pek çok kişinin tuzu vardır.

Bu esere pek çok kişi farklı ve cömert katkılarda bulundu. Basit bir teşekkür sayfası, minnetimi ifade etmeye kâfi gelmese de bu romanın onlarsız asla yazılamayacağını bilmelerini isterim.

Bu meşakkatli süreçte gösterdiği destek, anlayış, sabır ve sevgi için Samantha Johnson'a teşekkürü bir borç bilirim. Her yazarın sahip olmak isteyeceği en sıra dışı temsilciler Darley Anderson ve Camilla Bolton'a teşekkür ederim. Onlar benim gerçekten koruyucu meleklerim. Söz meleklerden açılmışken tüm Darley Anderson Literary Agency çalışanlarına –arı gibi çalışkan Darley'nin Melekleri'ne– en içten şükranlarımı sunarım. Tüm gayretleri için Simon & Schuster UK'deki muazzam ekibin yaratıcı ve yetenekli profesyonellerine ve muhteşem editörüm Kate Lyall Grant ile harikulade yayıncılarım Ian Chapman ve Suzanne Baboneau'ya sonsuz minnetimi sunarım.

Ayrıca tüm okurlara ve ilk romanım çıktığından bu yana benden desteğini esirgemeyen herkese teşekkür ederim.

Bir

"Hayatta kesin olan tek şeyin ölüm olması ne kadar ironik, değil mi?" Adamın sesi sakindi. Rahat görünüyordu.

"Lütfen... Bunu yapmak zorunda değilsin." Hâlbuki yerdeki adam bitkindi ve korkudan ödü kopuyordu. Gözyaşı ve kandan sesi boğuluyordu. Çıplaktı ve titriyordu. Kolları kafasının üzerinde, bilekleri tuğla duvara zincirlenmişti.

Karanlık bodrum, Orta Çağ'ı andıran bir zindana dönüştürülmüş, dört duvara da ağır metal prangalar monte edilmişti. Havaya mide bulandırıcı bir sidik kokusu yayılıyor, köşede saldırganın koyduğu büyük ahşap bir kutudan durmak bilmeyen bir vızıltı yükseliyordu. Oda ses geçirmezdi. Buradan kaçmak imkânsızdı. İçeriye kilitlendin mi bir başkası tarafından salınmadıkça dışarı çıkmanın hiçbir yolu yoktu.

"Ömrünü nasıl geçirdiğinin bir önemi yok," dedi diğer adam, yerde kanlar içinde yatan adamı duymazdan gelerek. "Ne kadar zengin olduğunun, neler başardığının, kimleri tanıdığının ya da hangi umutları beslediğinin bir önemi yok. En nihayetinde hepimizin başına aynı şey gelecek: Öleceğiz."

"Lütfen, Tanrım, hayır."

"Önemli olan nasıl öldüğümüz."

Yerdeki adam öksürdü, ağzından kanlar saçıldı.

"Bazı insanlar, doğal döngünün sonuna ulaştıklarında ecelleriyle, acısız ölürler." Adam tuhaf bir kahkaha attı. "Bazı insanlar, tedavi edilemeyen hastalıkların pençesinde yıllarca kıvranarak, ömürlerine birkaç saniyecik daha katabilmek için her an savaşırlar."

"Ben... Ben zengin değilim. Çok param yok ama neyim var neyim yok hepsi senindir."

"Şşş." Adam parmağını dudaklarına götürüp fısıldadı. "Senin paranı istemiyorum."

Yine öksürük. Yine kan.

Saldırganın dudakları şeytani bir tebessümle aralandı. "Bazı insanlar yavaş yavaş ölür," diye devam etti. Sesi donuktu. "Ölümün acısı saatlerce, günlerce, haftalarca sürebilir. Eğer ne yaptığını biliyorsan hiçbir sınır yoktur. Bunu biliyor muydun?" Durakladı.

Zincirli adam, saldırganın elindeki çivi tabancasını o ana kadar fark etmemişti.

"Ve ben ne yaptığımı gerçekten biliyorum. Müsaadenle göstereyim." Kurbanın kırık ayak bileğinden çıkan kemiğin üzerine bastı, eğildi ve adamın sağ dizine arka arkaya üç çivi sapladı. Bacağından müthiş bir acı yayılan kurbanın ciğerlerindeki hava boşaldı, birkaç saniyeliğine görüşü bulandı. Çiviler yalnızca yedi buçuk santim boyundaydı. Diğer tarafa geçmeyecek kadar kısa ama kemiği ve kıkırdağı parçalayacak, bağları koparacak kadar sivriydi.

Zincirli adam, hızlı ve kesik kesik nefes aldı. Acıya rağmen konuşmaya çalıştı. "Lütfen... lütfen. Benim bir kızım var. Hasta. Nadir görülen bir hastalıkla boğuşuyor ve benden başka kimsesi yok."

Adamın tuhaf kahkahası yeniden odada yankılandı. "Sence umurumda mı? Dur sana ne kadar umurumda olduğunu göstereyim." Adamın dizine saplanan çivilerden birinin başını kavradı ve boya kutusunu açmak için tornavida kullanırmışçasına, gittiği yere kadar yana kanırttı. Kırık camlara basılmış gibi bir çatırtı duyuldu.

Metalin kemiğe sürtünmesiyle kurban bağırdı. Saldırgan biraz daha kuvvet uygulayarak diz kapağını parçaladı. Parçalanan kemikler, sinirlerle kasları delip geçti. Zincirli adamın midesi bulandı. Saldırgan, bayılmasına engel olmak için birkaç tokat attı.

"Sakın bayılma," diye fısıldadı. "Bunun bir saniyesini bile kaçırmanı istemiyorum. Dahası da var."

"Neden... Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden mi?" Adam, çatlak dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Sana nedenini göstereceğim." Cebinden bir fotoğraf çıkarıp zincirli adamın yüzüne tuttu.

Kafası karışan adamın gözleri, birkaç saniye fotoğrafın üzerinde kaldı. "Anlamıyorum. Ne?.." Sonunda neye baktığını anlayınca donup kaldı. "Yüce Tanrım!"

Saldırgan, dudakları neredeyse adamın sağ kulağına değecek kadar yaklaştı.

"Bil bakalım ne oldu?" diye fısıldadı köşedeki ahşap kutuya bakarak. "Seni en çok korkutan şeyin ne olduğunu biliyorum."

İki

Noel'e yaklaşık bir hafta vardı ve Los Angeles çoktan bayram havasına girmişti. Sokaklar ve vitrinler renkli ışıklarla, Noel Babalarla ve sahte karla süslenmişti. Sabahın 05.30'unda Los Angeles'ın güneyinde trafik alışılmadık şekilde sakindi.

Küçük kilisenin beyaz cephesi, kemerli ahşap kapının iki tarafında yükselen uzun ve çıplak Kaliforniya ceviz ağaçlarının arasında ışıldıyordu. Kartpostalvari bir manzaraydı. Binanın etrafında cirit atan polis memurları ile meraklı vatandaşları güvenli mesafede tutan sarı güvenlik şeridi hariç.

Kara bulutlar toplanırken Robert Hunter arabadan indi, gerindi ve ısınmak için ellerine hohlayıp deri ceketinin fermuarını çekti. Şiddetini artıran soğuk Pasifik rüzgârından kendisini koruyan Hunter gökyüzüne baktı. Birkaç dakikaya kalmaz yağmur yağardı.

Los Angeles Polis Teşkilatı'nda Hırsızlık-Cinayet Bölümü'ne bağlı Cinayet Masası Özel Ekip uzmanlaşmış bir amirliktir. Seri katillerle ve sansasyonel cinayet vakalarıyla ilgilenir ki bunlar zaman alan ve üst düzey uzmanlık gerektiren alanlardır. Hunter bu birimin en başarılı dedektifiydi. Genç ortağı Carlos Garcia dedektif olmak için çok çalışmış ve bu emeline herkesten daha çabuk erişmişti. Los Angeles Polis Teşkilatı Merkez Bürosu'na ilk atandığında birkaç yılını Los Angeles'ın kuzeydoğusunda çete üyelerini, silahlı soyguncuları ve uyuşturucu satıcılarını yakalayarak geçirdikten sonra kendisine Cinayet Masası Özel Ekip'te bir pozisyon teklif edilmişti.

Hunter rozetini kemerine takarken Garcia'nın genç bir polisle konuştuğunu gördü. Vakit erken olmasına rağmen Garcia zinde ve çevik görünüyordu. Uzunca, kahverengi saçları sabah aldığı duştan dolayı hâlâ nemliydi.

"Sözde bugün izin günümüzdü," dedi Garcia fısıldayarak Hunter yaklaşınca. "Plan yapmıştım."

Hunter "günaydın" dercesine başını salladı ve genç polis memuru aynı şekilde karşılık verdi. "Biz Cinayet Masası Özel Ekip'teniz, Carlos." Ellerini ceketinin cebine soktu. "'İzin, zam, tatil' gibi kelimeler bizim için geçerli değil. Şimdiye bunu anlamış olman gerekirdi."

"Hızlı öğrenirim."

"İçeri girdin mi?" diye sordu Hunter uçuk mavi gözleri ki liseye odaklanırken.

"Daha yeni geldim."

Hunter genç polise döndü. "Ya sen?"

Bir seksen beş boyundaki iri yapılı genç polis, Hunter'ın dikkatli bakışları altında elini tedirgince kısa saçlarının arasından geçirdi. "İçeri ben de girmedim, efendim ama pek hoş bir manzara değilmiş. Şuradaki ikisini görüyor musunuz?" Kilisenin solunda dikilen iki solgun yüzlü polis memurunu işaret etti. "İlk onlar gelmiş. Dışarı koşup midelerinde ne var ne yok boşaltmaları yirmi saniye sürmemiş." Saatine baktı. "Ben onlardan beş dakika sonra geldim."

Hunter ensesine masaj yaptı, sert, yumrulu yara izini yokladı. Sarı şeridin arkasında toplanan kalabalığı gözleriyle taradı. "Yanında fotoğraf makinesi var mı?" diye sordu ama kaşlarını çatan genç polisten olumsuz yanıt aldı.

"Peki telefonunun kamerası var mı?"

"Evet, cep telefonumun kamerası var. Neden sordunuz?"

"Kalabalığın birkaç fotoğrafını çekmeni istiyorum."

"Kalabalığın mı?" diye sordu genç polis. Kafası karışmıştı.

"Evet, ama çakturmadan çek. Kilisenin dışında olay yeri fotoğrafları çekiyormuşsun gibi yap. Kalabalığın tamamını yakalamaya çalış. Ve farklı açılardan olsun. Yapabilir misin?"

"Evet, ama..."

"Güven bana," dedi Hunter sakince. "Sonra açıklarım."

Genç polis heyecanla başını salladıktan sonra cep telefonunu almak için devriye aracının içine uzandı.

Üç

"Akbabalar gelmiş bile," dedi Garcia sarı şeride yaklaşırlarken. Arkalarında gazeteciler birkaç saniyede bir fotoğraf makinelerinin flaşlarını patlatarak öne doğru ilerlemeye çalışıyordu. "Bence bizden önce haber alıyorlar."

"Doğru," dedi Hunter, "ve bu malumat için çok da iyi para veriyorlar."

Hunter ile Garcia eğilip şeridin altından geçerken orada bekleyen polis başıyla selam verdi.

"Dedektif Hunter," diye seslendi kısa boylu, toplu ve kel bir gazeteci. "Sizce bu dinle ilgili bir cinayet mi?"

Hunter gazeteci ordusuna döndü. Kaygılarını anlıyordu. O küçük kilisenin içinde bir cinayet işlenmişti ve hepsi biliyordu ki eğer soruşturmaya Robert Hunter atanmışsa katil aşırı şiddet kullanmış demekti.

"Yeni geldik, Tom," diye yanıtladı Hunter. "Daha içeri bile girmedik. Bu noktada sen bizden çok şey biliyorsundur."

"Bu, bir seri katilin işi olabilir mi?" Uzun boylu, çekici, esmer bir kadındı soruyu soran. Kalın bir palto giymiş, elinde küçük bir kayıt cihazı tutuyordu. Hunter onu daha önce hiç görmemişti.

"Kekeledim mi ben?" diye homurdandı Garcia'ya bakarak. "Anlamakta güçlük çekenleriniz için bu kez daha yavaş söyleyeceğim." Doğrudan esmer kadına baktı. "Daha-yeni-geldik. Henüz-içeri-girmedik. Ayrıca işleyişi biliyorsunuz. Eğer bilgi istiyorsanız resmî basın toplantısını beklemeniz gerekecek. Eğer *yapılırsa* tabii."

Esmer gazeteci, Hunter ile göz göze geldikten sonra kalabalığın arkalarında gözden kayboldu.

Bir suç laboratuvarı çalışanı, kilisenin girişindeki aşınmış taş basamaklarda Hunter ve Garcia'ya beyaz tulumlarını vermek için bekliyordu.

İçeri girdiklerinde burunlarına keskin bir koku çarptı. Ter, eski ahşap ve kanın kesif, metalik kokusunun karışımıydı.

Girişten sunaktaki basamaklara kadar uzanan koridor uzun, kırmızı meşe sıraları ayırıyordu. Yoğun bir günde, Seven Saints Katolik Kilisesi iki yüze yakın kişiye ev sahipliği yapabiliyordu.

Mabedin içi, ayrı kaidelere yerleştirilen iki büyük projektörle aydınlatılıyordu. Bu yapay parlaklıkta her şey acımasız ve soğuktu. Koridorun sonunda, üç olay yeri inceleme uzmanı, sunağı ve sağ tarafta yer alan günah çıkarma kabinini fotoğraflıyor, parmak izi arıyordu.

Kapı arkalarından kapandı. Hunter, her yeni cinayet mahalline adım attığında ortaya çıkan kaygıyı hissetti.

Hunter ile Garcia'nın yaklaştıklarını duyan olay yeri inceleme uzmanları duraklayıp huzursuz gözlerle baktılar. İki dedektif onlara doğru yürüyüp sunağın basamaklarında durdu.

Her yer kan içindeydi.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandı Garcia elleriyle ağzını ve burnunu kapayarak. "Bu da ne böyle?"

Dört

Melekler Şehri'nde kış, ABD'deki çoğu eyalete kıyasla daha ılıman geçer. Sıcaklıklar nadiren on derecenin altına düşer ama bu bile Los Angeles sakinleri için soğuk sayılır. Saat 05.45'te yağmur çiselemeye başlamıştı. Polis memuru Ian Hopkins, üniformasının koluyla cep telefonunun ekranını sildikten sonra kilisenin önünde toplanan kalabalığın bir fotoğrafını daha çekti.

"Ne yapıyorsun sen öyle?" diye sordu olay yerine ilk intikal eden iki polisten biri olan Justin Norton.

"Fotoğraf çekiyorum," dedi Hopkins arsızca.

"Niye? Suç mahallerine takıntın falan mı var?"

"Cinayet Masası Özel Ekip istedi."

Memur Norton, Hopkins'e alaycı alaycı baktı. "Fark etmedin galiba ama cinayet mahalli şu tarafta." Omzunun üzerinden, arkasındaki kiliseyi başparmağıyla gösterdi.

"Dedektif, kilisenin fotoğraflarını istemedi. Kalabalığın fotoğraflarını istedi."

Norton'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Nedenini söyledi mi?"

Hopkins başını iki yana salladı.

"Peki telefonu neden göğüs hizanda tutuyorsun da göz hizana getirmiyorsun?"

"Kalabalığın, fotoğraflarını çektiğimi bilmesini istemiyor. Ben de dikkatlerini çekmemeye çalışıyorum."

"Bu Cinayet Masası Özel Ekip dedektifleri..." Norton sol işaret parmağıyla kafasının yan tarafına vurdu. "Kafayı bulmuşlar, anlarsın ya?"

Hopkins omuz silkti. "Sanırım yeterince çektim. Ayrıca dikkat etmezsem bu yağmur telefonumun canına okuyacak. Bakar mısınız?" diye seslendi, Norton uzaklaşmaya başlayınca. "İçeride ne olmuş?"

Norton yavaşça dönüp Hopkins'in gözlerinin içine baktı. "Teşkilatta yenisin, değil mi?"

"Bu hafta üçüncü ayım doluyor."

Norton abartılı bir tebessüm takındı. "Şöyle söyleyeyim, yedi yılı aşkındır polisim," dedi sakince, şapkasını gözlerinin üzerine indirerek. "İnan bana, pek çok boktan durumla karşılaştım ama içerideki gibisini hiç görmedim. Bu şehirde gerçekten kötü insanlar yaşıyor. Kendi hatırın için, fotoğraflarını çek ve bir sonraki görevine geç. Kariyerinin daha başında, içerideki görüntünün zihnine kazınmasını istemezsin. Güven bana."

Beş

Hunter hiç kımıldamadan duruyordu. Adrenalin, duyularını tamamen açık hale getirirken gözleriyle olay yerini inceliyordu. Günah çıkarma kabininin önündeki taş zeminde, kan gölünün ortasında, başı kesilmiş, rahip cübbesi giymiş zayıf ve orta boylu bir adam sırtüstü yatıyordu. Kasten bu pozisyona getirilmişti. Bacakları iki yana açılmış, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Ama Hunter'ın asıl dikkatini yoğunlaştırdığı yer kafaydı.

Bir köpek kafasıydı.

Tahta bir kazığa iliştirilmiş, sonra da adamın boynundan aşağı kakılmıştı. Ceset iğrenç bir insan/köpek mutasyonuna benziyordu.

Köpeğin dudakları koyu mordu. Kandan kararan uzun, ince dili, şekli bozulmuş ağzının solundan sarkıyordu. Fal taşı gibi açık gözleri donuk, süt beyazıydı. Kısa tüyleri koyu kırmızı olmuştu. Hunter öne doğru bir adım atıp cesedin yanı başına çömeldi. Köpek türleri konusunda uzman değildi fakat kafanın bir sokak köpeğine ait olduğunu görebiliyordu.

"Sarsıcı bir manzara, değil mi?" diye sordu adli tıp uzmanı Mike Brindle dedektiflere yaklaşırken.

Hunter ayağa kalktı. Garcia gözlerini cesetten ayırmadı.

"Selam, Mike," dedi Hunter.

Kırklarının sonlarına merdiven dayayan Brindle, bir deri bir kemikti ve sırık gibiydi. Los Angeles'ın en iyi adli tıpçılarından biriydi kuşkusuz.

"Uykusuzluğun ne âlemde?" diye sordu Brindle.

"Her zamanki gibi," dedi Hunter omuz silkerek.

Hunter'ın kronik uykusuzluğunu bilmeyen yoktu. Yedi yaşındayken annesini kaybettiğinde başlamış, yıllar içinde şiddetlenmişti. Bunun, korkunç kâbuslarla boğuşmak zorunda kalmaması için beyninin kullandığı bir savunma mekanizması olduğunu biliyordu Hunter. Mücadele etmek yerine onunla yaşamayı öğrenmişti. Günde üç, icap ederse iki saatlik uykuyla idare edebiliyordu.

"Ne buldunuz?" diye sordu Hunter sakin bir sesle.

"Daha yeni başladık. On beş dakika önce geldik, o yüzden şu anda ben de sizin bildiğiniz kadarını biliyorum. Bir şey hariç." Brindle cesedi gösterdi. "Görünüşe bakılırsa yerde yatan, Peder Fabian."

"Görünüşe bakılırsa mı?" Hunter gayriihtiyari etrafına bakındı. "Kafasını bulamadınız mı?"

"Henüz bulamadık," dedi Brindle, diğer olay yeri inceleme uzmanlarına doğru soran gözlerle bakarak. Onlar da başlarını iki yana salladı.

"Cesedi kim bulmuş?"

"Rahibin yardımcısı olan çocuk, Hermano bilmem ne. Bu sabah kiliseye girdiğinde bu manzarayla karşılaşmış."

"Nerede şimdi?"

"Arkada," diye cevap verdi Brindle başıyla işaret ederek. "Yanında bir polis memuru var ama haliyle şokta."

"Tahmini ölüm zamanı?"

"Ölüm sertliği çoktan başlamış. Sekiz ila on iki saat civarı bir süre geçmiş. Kesinlikle dün gece olmuş. Bu sabah değil."

Hunter diz çöküp cesedi biraz daha inceledi. "Savunma yarası yok mu?"

"Hayır." Brindle başını iki yana salladı. "Kurbanın başka yarası yok. Çabuk ölmüş."

Hunter dikkatini, cesetten başlayıp sunağa giden kan izine çevirdi.

"Oraya çıktığınızda işiniz kolaylaşmayacak," dedi Brindle, Hunter'ın bakışlarını izleyerek. "Hatta daha da karmaşıklaşacak."

Altı

Garcia gözlerini cesetten, adli tıp uzmanına çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Brindle burnunu kaşıyıp ona döndü. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bulacak olan sizsiniz. Şuradaki kan izleri," başını iki yana sallayıp düşündü, "rastgele oluşmuşa benzemiyor."

"İnsan kanı mı?" diye sordu Hunter.

"Köpek kanı da olabilir diye mi soruyorsun?" dedi Brindle köpek kafasını göstererek.

"Evet."

"Kesin bir şey diyemem. Sadece bakarak söylemek zor. Özellikleri çok benzerdir."

Hunter tek bir hamlede sunağın basamaklarını tırmandı. Garcia ve Brindle peşinden gitti. Ortalık kana bulanmıştı fakat Brindle haklıydı, izler kesinlikle gelişigüzel oluşmamıştı. Bir çeşit simetri vardı. Zeminde ince, koyu kırmızı bir hat, sunağın etrafında daire çiziyordu. Sunağın hemen arkasındaki duvarda, kana batırılmış boya fırçasına fiske vurulmuş gibi uzun, eğri, çapraz bir leke vardı. Vaktiyle bembeyaz olan sunak örtüsünün üzeri yüzlerce minik lekeyle kaplıydı.

"Genellikle kan bu kadar geniş bir alana yayıldığında akla iki tür boğuşma gelir," diye açıkladı Brindle. "Ya iki taraf kavgaya tutuşmuş ve birbirine yumruklar atıp etrafa kanlar sıçratmıştır ya da yaralı kurban, saldırganından kurtulmaya çalışmıştır."

"İzler kavga ya da kaçış senaryosuyla tutarlı değil," dedi Hunter lekeyi tahlil ederek. "Aralarındaki mesafe ve şekilleri fazla simetrik,

neredeyse hesaplı. Bu kan izleri, kurban tarafından değil, katil tarafından kasten bırakılmış," diye ekledi sakince.

"Katılıyorum," dedi Brindle kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ortada bir kavga yok ve Peder Fabian'ın kaçacak fırsatı olmamış."

"Benim aklımın almadığı, eğer rahip orada öldürüldüyse," Garcia cesedi gösterdi, "onca kanın burada işi ne?"

Brindle omuz silkti.

Hunter sunağa yaklaştı, dikkatlice etrafından dolandı, zemindeki ince kan izlerini inceledi. Tam bir daire çizdiğinde durdu.

"Boyun kaç, Mike?"

"Bir doksan üç, neden ki?"

"Senin Carlos?"

"Bir seksen sekiz."

"Buraya gel." Hunter, Garcia'ya yaklaşmasını işaret etti. "Benimle yavaş yavaş yürü," dedi ortağı yanına gelince. "İzden otuz santim kadar uzakta dur. Her seferinde bir adım at ve sakin yürü. Tam buradan başla." Sunağın ortasının tam arkasında, yerde bir noktayı işaret etti.

İki olay yeri inceleme uzmanı yaptıkları işi bırakıp projektörün yanında Mike Brindle'a katıldı.

Garcia sadece dört adım atmıştı ki Hunter durmasını istedi. Eğilip Garcia'nın ayağının izlere göre konumunu kontrol ettikten sonra devam etmesine izin verdi. Dört adım sonra Hunter, Garcia'yı tekrar durdurdu. Dört adım daha atınca zaten daire tamamlanmıştı.

"Toplam on iki adım," dedi Garcia meraklı gözlerle.

Hunter, Brindle'ı yanına çağırıp Garcia'nın yaptığının tam olarak aynısını yapmasını istedi.

"Bende on bir adım tuttu," dedi Brindle başlangıç noktasına ulaştığında.

"Bence katil, Garcia'nın boyunda," dedi Hunter. "Bir seksen sekiz. Bir iki santim oynayabilir."

Yedi

Brindle meraklı bakışlarını kan izinden ayırıp Hunter'a baktı. "Bu sonuca nasıl ulaştın peki?" diye sordu.

"Buradaki kesik izler sayesinde." Hunter sunağın etrafındaki zeminde birkaç damlanın dairesel izden ayrılarak bir ayak boyunda, dışa doğru, kesik bir hat oluşturduğu iki ayrı noktayı işaret etti.

İki olay yeri inceleme uzmanı, Brindle'a katıldı.

"Anlamadım," dedi içlerinden biri.

"Bu sunağın etrafında kanla bir daire çizecek olsanız ama fırçanız olmasa, ne yaparsınız?" diye sordu Hunter.

"Bu kadar kanı," dedi olay yeri inceleme uzmanı, cesedin çevresindeki kan gölüne bakarak, "bir bardağa doldurup yere dökerdim."

"Fazla düzensiz," dedi Hunter. "Elinde emzikli bir kap yoksa dökerken kontrolü sağlayamazsın."

"Zaten izler damlalardan oluşuyor," dedi Brindle kendinden emin. "Kan, yere dökülerek boşaltılmamış. Damlatılmış."

"Ben de o kanaatteyim," dedi Hunter başını sallayarak.

"Tamam. Ama bundan failin boyunu nasıl anladın?" Olay yeri inceleme uzmanı ısrarla sordu.

"Sunağın etrafında yürüyen birini hayal edin. Elinde kana batırılmış küçük bir nesne var," diye açıkladı Hunter sunağın önüne doğru ilerleyerek. "Fazla kan, yere damlıyor."

"Küçük nesne derken? Mum gibi mi mesela?" diye sordu olay yeri inceleme ekibinden kısa olanı, yarısı erimiş bir sunak mumunu fitilinden tutup kaldırarak. Alt yarısı, biraz kan dolu bir bardağa

batırılmış gibi kırmızıya boyanmıştı. "Sunağın solunda buldum." Dedektifler ve Brindle'ın bakabilmesi için mumu yaklaştırdı.

"İşte bu," dedi Hunter.

"Torbalayın," diye buyurdu Brindle.

"Yani katil, mumun alt tarafını kana batırıyor ve bunu bir daire çizmek için kullanıyor," dedi olay yeri inceleme ekibinden biri mumu şeffaf bir poşete koyarak. "Peki ya kesik izler?"

"Mum yeterince emici değil," diye açıkladı Hunter. "Yalnızca sınırlı miktarda kanı tutabiliyor."

"Yani katil mumu tekrar kana batırmak zorunda kaldı," dedi Garcia.

"Kesinlikle."

Brindle birkaç saniye düşündü. "Yani sence katil yalnızca dört adım atabildikten sonra mumu tekrar kana batırmak zorunda kaldı."

Hunter başıyla onayladı. "Bana kalırsa katil, kanı muhafaza ettiği kabı vücuduna yakın tutuyordu. Kesik izler, kan muhafaza kabından damlayan damlalar."

"Ve Garcia'nınkilere göre hesaplarsak tam da dört adımda bir oluşmuşlar," dedi Brindle.

Hunter tekrar başıyla onayladı. "Senin adımların büyük geldi, benimkilerse kısa. Ben bir seksen üçüm."

"İyi ama sunağın etrafında niye daire çizsin ki?" diye sordu Garcia. "Bir tür ayin mi?"

Cevap gelmedi. Bir süre herkes sustu.

"Dediğim gibi," diyerek Brindle sessizliği bozdu, "bütün bunların ne anlama geldiğini bulacak olan sizsiniz. Kan izleri, rahibin kafasına yerleştirilen köpek kafası... Katil bir mesaj vermeye çalışıyor sanki."

"Evet. Mesaj da *ben kahrolası bir psikopatım* olmalı," diye homurdandı Garcia cesede bakarak.

"Daha önce böyle bir şey gördün mü, Mike?" diye sordu Hunter başını cesede doğru eğerek. "Birinin boynuna köpek kafası yerleştirildiğini yani?"

Brindle başını iki yana salladı. "Pek çok kötü ve tuhaf şey gördüm ama bu benim için bir ilk."

"Bir anlamı olmalı," dedi Garcia. "Katil bunu sırf eğlencesine yapmış olamaz."

"Maktulün kafasını bulamadıysanız cinayet silahını da bulamamışsınızdır herhalde," dedi Hunter duvardaki kan lekelerini incelemeye koyularak.

"Henüz bulamadık."

"Ne olabileceğine dair fikrin var mı?"

"Umarım bu sorunun cevabını otopside buluruz ama şu kadarını söyleyebilirim ki kesik oldukça düzgün görünüyor. Hiç kertik izi yok. Kesinlikle çok keskin bir alet kullanılmış. Kesme işlemini tek seferde yapabilecek bir alet."

"Balta olabilir mi?" diye sordu Garcia.

"Eğer katil yeterince becerikli ve güçlüyse elbette olabilir."

Hunter sunağı tekrar incelerken kaşlarını çattı. Sunağın üzerinde kana bulanan örtü dışında yalnızca bir tek nesne kalmıştı. Gümüş haçlarla bezenmiş altın kaplama bir kadeh. Biri devirmiş gibi yan yatıyordu. Işıltılı yüzeyine kan sıçramıştı. Hunter dokunmadan kâsesinin içine bakabilmek için eğildi.

"Bu kadehin içinde kan var," dedi gözleri kutsal kâseyi incelemeyi sürdürürken.

"Bu seni şaşırtıyor mu?" diye sordu Brindle gülerek. "Etrafına baksana. Her yer kan içinde, Robert. Burada bir kan bombası patlamış sanki."

"Bence katil mumu batırmak için kanı kadehin içine koydu," dedi Garcia.

"Katılıyorum ama..." Hunter sol eliyle buraya gelin işareti yaptı. Garcia ve Brindle yanına gidip kadehin içine bakmak için eğildiler. Hunter kadehin kenarındaki belli belirsiz izi gösterdi.

"Yok artık! Ağız izine benziyor," dedi Brindle şaşkın bir şekilde.

"Dur biraz," dedi Garcia gözleri fal taşı gibi açık. "Katil, rahibin kanını mı içti yani sence?"

Sekiz

Oda küçük, yetersiz aydınlatılmış ve hoş tutulu bir kokuyu yakamıştı. Üzerinde beyaz desenleri olan mat, mavi kâğıtla kaplı duvarlarla çerçeveli birkaç dinlenme koltuğu vardı. Duvarının tamamında eski moda ciltli kitapların sıralandığı yüksek masum bir kitaplık dikkat çekiyordu. Girişe kapısının sağındaki oda küçük bir mutfağa açılıyordu. Mutfakla arka duvar arasındaki alanı kaplayan tek küçük dikdörtgen koridorda birkaç gözlüklü bir çocuk oturuyordu. Uzak tarafa doğru sıskaydı. Boyu yaklaşık bir altmış yedi'ydi. Onun bir çocuğu, belirsizce yakın iki yıllık güzel ve küçük bir benzeri vardı.

"Bundan sonrasını biz hallederiz, Hayakawa," dedi Hunter, Garcia ile içeri girerken kitaplığın yanında bekleyen polis memuruna. Oğlan onları fark etmemiş gibiydi. Bakışları, önündeki hiç içilmemiş kahve fincanına kilitlenmişti. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş ve şişmişti.

Hunter iki güzlü arkadaşın üzerinde durarak bir süre öyle durdu.

"Kahveni tazelememi ister misin?" Hunter'ın sesi yumuşak çıktı," dedi, polis memuru odadan ayrıldıktan sonra.

Oğlan sonunda korku dolu gözlerini kaldırdı. "Hayır, efendim, sağ olun," dedi fısıltıyla.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Hunter yaklaşarak.

Oğlan evet anlamında utangaç şekilde başını salladı.

Hunter yatağın üzerine, oğlanın yanına oturdu. Garcia ayakta kalmayı tercih etti.

"Adım Robert Hunter. Cinayet Masası'nda dedektifim. Şuradaki uzun boylu, çirkin adam da benim ortağım, Dedektif Carlos Garcia."

Çaktırmadan Garcia'ya bakarken oğlanın dudaklarında silik bir tebessüm belirdi. İsminin Hermano Cordobes olduğunu söylerek kendisini tanıttı.

"İstersen İspanyolca konuşabiliriz, *muchacho*?[1]" dedi Hunter, Hermano'nun duruşunu taklit etmek için öne doğru eğilerek. Dirseklerini dizlerine dayadı.

"Hayır, efendim. İngilizce konuşalım."

Hunter derin bir nefes aldı. "Sevindim çünkü İspanyolca *muchacho*'dan başka kelime bilmiyorum."

Bu kez aradaki buzlar eridi ve oğlan gülümsedi.

İlk birkaç dakika, Hermano'nun Seven Saints Kilisesi'nde nasıl rahip yardımcısı olduğundan bahsettiler. Peder Fabian onu on bir yaşında sokakta dilenirken bulmuştu. İki hafta önce on dördüne basmıştı. Ona şiddet uygulayan babası yüzünden on yaşındayken evden kaçmıştı.

Hermano'nun hemen arkasındaki pencereyi örten eski perdelerin arasından gün ışığı sızmaya başladığında Hunter oğlanın rahatladığına kanaat getirdi. Ciddileşme zamanı gelmişti.

1 (İsp.) Delikanlı. (yay. n.)

Dokuz

"Bu sabah neler olduğunu anlatır mısın?" diye sordu Hunter sakin bir sesle.

Hermano, Hunter'a bakınca alt dudağı titredi. "Dördü çeyrek geçe kalktım, duş aldım, dua ettim ve beşe çeyrek kala kilisenin yolunu tuttum. Buraya hep erken gelirim. Altı buçuktaki ilk ayin için tüm hazırlıkları tamamlamam gerekiyor."

Hunter nazikçe gülümsedi, devam etmesi için teşvik etti.

"Kiliseye girer girmez bir terslik olduğunu anladım."

"Nasıl?"

Hermano sağ elini ağzına götürüp tırnağını çiğnedi. "Birkaç mum hâlâ yanıyordu. Peder Fabian kiliseyi kapattıktan sonra hepsini mutlaka söndürürdü."

"Peder Fabian kiliseyi hep kendisi mi kapatırdı?"

"Evet." Başka bir tırnağını çiğnemeye başladı. "Gün içinde, kilisede sadece o zaman tek başına kalıyordu. Bunu seviyordu." Gözlerinden yaşlar süzülmeye başlayınca Hermano'nun sesi alçalıp yitti.

Hunter ceketinin cebinden bir kâğıt mendil çıkardı.

"Sağ olun, efendim. Özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Hunter anlayışla. "Acele etme. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Hermano yüzündeki yaşları silip derin bir nefes daha aldı. "Sunak berbat durumdaydı. Şamdanlar yerdeydi. Kadeh devrilmişti ve sunak örtüsü kirli görünüyordu. Bir şey bulaşmıştı."

"Kilisede başka biri var mıydı?"

"Hayır, efendim. Sanmıyorum. O sırada kilise her zamanki kadar sessizdi. Ön kapı kilitliydi."

"Pekâlâ, sonrasında ne yaptın?" diye sordu Hunter gözleriyle Hermano'nun her bir tepkisini inceleyerek.

"Neler olduğuna bakmak için sunağa doğru yürüdüm. Belki birileri kiliseye girip her tarafı boyamıştır diye düşündüm. Grafiti gibi, bilirsiniz ya. Pek nezih bir mahalle sayılmaz burası. Bazı çeteler hiçbir şeye saygı göstermiyorlar. Yüce Tanrımıza bile."

"Buradaki çetelerle daha önce sorun yaşadınız mı?" diye sordu Hunter, Garcia mutfağa bakarken.

"Asıl tuhaf olan da bu, efendim. Daha önce hiç sorun yaşamadık. Peder Fabian'ı herkes çok severdi."

"Peki zorla içeri giren oldu mu? Kiliseye ya da bu odaya?"

"Hayır, efendim. Hiç. Değerli eşyamız yok."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. "Ondan sonra ne oldu?"

"Ne yapacağımı bilemedim. Kiliseyi temizleyip altı buçuk ayinine hazır hale getirmeme imkân yoktu. Sunağın öbür tarafına geçtiğimde onu gördüm, günah çıkarma kabininin yanı başında, yerde. Paniğe kapıldım. Şeytan sandım."

"Şeytan mı?" Hunter kaşlarını kaldırdı.

Hermano tekrar ağlıyordu. "Köpek kafalı bir adam, kanlar içinde yerde yatıyordu. Şeytana benziyordu. Ama Peder Fabian'dı."

"Nasıl anladın?" diye sordu Garcia.

"Yüzükten."

"Ne yüzüğü?"

"Üzerinde Aziz George'un ejderhayı öldürüşünün resmedildiği, sol elindeki büyük altın yüzük," dedi Hunter elini kaldırıp yüzük parmağını sallayarak.

Kilisenin içindeyken yüzüğü fark etmediği için kendisine kızan Garcia alt dudağını ısırdı.

"Doğru, efendim," dedi Hermano, etkilenmişti. "Peder Fabian o yüzüğü hiç çıkarmazdı. Büyükannesinin hediyesiydi. Yüzüğü görünce o olduğunu anladım. Peder Fabian'dı." Hermano başını ellerinin arasına gömüp ağlamaya başladı. O kadar şiddetli hıçkırıyordu ki vücudu birkaç saniyede bir sarsılıyordu.

On

Keder ve sessizlik kusursuz ortaklardır. Hunter bunu çok iyi biliyordu. Cesetle karşılaşmanın şokunu yaşayan pek çok insan görmüştü. Ne kadar teselli edici olursa olsun sözcükler kifayetsiz kalırdı. Oğlana bir kâğıt mendil daha uzattı, gözyaşlarını silerken bekledi. Oğlan, Hunter'a dönüp baktığında gözleri kıpkırmızıydı.

"Anlamıyorum, efendim. Böyle bir şeyi Peder Fabian'a kim yapar ki? O bir karıncayı bile incitmezdi. Her daim yardıma hazırdı. Kime olursa olsun. Ne zaman olursa olsun. Biri ona ihtiyaç duyduğunda koşarak giderdi."

Hunter'ın sesi sakin ve soğukkanlıydı. "Hermano, zeki bir çocuğa benziyorsun, sana yalan söylemeyeceğim. Şu anda elimizde cevaplar yok ama onları bulmak için elimizden geleni yapacağımıza söz veriyorum. Eğer sakıncası yoksa sana birkaç soru daha sormamız gerek."

Hermano kâğıt mendille burnunu silip gergin bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

Hunter ceketinin cebinden kalem ve küçük bir not defteri çıkardı. "Peder Fabian'ı en son ne zaman gördün?"

"Dün akşam, efendim, günah çıkarma başlamadan hemen önce."

"Saat kaçta yani?"

"Dokuza çeyrek kala."

"O kadar geç mi?" diye araya girdi Garcia.

"Genellikle günah çıkarmalar öğleden sonra dört ile beş arasında yapılır," diye açıkladı Hermano. "Ama Noel öncesin-

deki haftalarda biraz yoğunlaşır. Öğleden sonraki seanslar yeterli gelmez. Peder Fabian, kiliseyi kapatmadan bir saat kadar önce ikinci bir seans yapar."

Hunter defterine bir şeyler karaladı.

"Kiliseden çıktıktan sonra odama geldim, dua edip yattım. Dün dört buçukta kalkmıştım."

"Yattıktan sonra herhangi bir şey duydun mu?" Hunter'ın bakışları odada gezindi.

"Hayır, efendim, duymadım."

Hunter, Hermano'nun bir şey duymamasına şaşırmadı. Çocuğun odası, kilisenin arkasında, ayrı bir binadaydı. Katil, saldırısını hoparlörle duyurmadıkça, kapalı kapılar ve kalın duvarların ardından hiçbir şey duyulmazdı.

"Peder Fabian'ın odası koridorun az ilerisinde sanırım. Bitişikteki oda mı?" diye sordu Hunter başını hafif oynatarak.

"Evet, efendim." Hermano yavaş yavaş başını sallarken kapalı göz kapaklarına masaj yaptı. Kızaran burnunun ucuna bir gözyaşı damlası süzüldü.

Hunter devam etmeden önce oğlana birkaç saniye daha süre tanıdı. "Son birkaç günde Peder Fabian'da bir farklılık gözüne çarptı mı? Herhangi bir şey olabilir, tedirginlik ya da gerginlik belki?"

Hermano burnundan derin bir nefes aldı. "Peder iyi uyumuyordu. Bazen onu odasında gecenin geç saatlerinde dua ederken duyardım."

Hunter geriye yaslandı ve kaleminin ucuyla ağır perdenin alt kenarını kaldırdı. "Kiliseyi temizlediğini söylemiştin, değil mi? Bu binayı da temizliyor musun? Ya Peder Fabian'ın odasını?"

"Onun odasını temizlemiyorum, efendim." Başını iki yana salladı. "Peder Fabian mahremiyetine önem veren bir adamdı. Kapısını hep kilitli tutardı. Odasını kendisi temizlerdi."

Hunter bunu tuhaf buldu. "Odasına nasıl girebiliriz, biliyor musun?"

Hermano çekingen bir edayla başını iki yana salladı. "Anahtar sadece Peder Fabian'da dururdu."

Hunter defterini kapatıp cebine koydu. Ayağa kalkarken gözleri hızla duvarlardaki dinî çizimleri taradı. "Gerçek adını biliyor musun?" diye sordu, Hermano kapıya ulaşınca.

Garcia, Hunter'a sorgulayan bir bakış fırlattı.

Hermano, dedektiflere döndü. "Gerçek adı Brett'ti."

Garcia kaşlarını çattı. "Peki Fabian ismi nereden geliyordu?"

"Aziz Fabianus'tan," dedi Hunter başıyla dinî çizimlerden birini göstererek. Sağ omzuna beyaz bir güvercin tünemiş, beyazlar içinde bir adamdı.

"Doğru," dedi Hermano. "Aziz olmadan önce papa seçildiğini biliyor muydunuz? Ve..." Ansızın bir şeyi fark ederek donup kaldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım!"

"Ne oldu?" diye sordu Garcia, şaşkın. Bakışları oğlan ile Hunter arasında gidip geldi.

"Aziz Fabianus," dedi Hermano cılız bir sesle.

"Ne olmuş ona?"

"O da öyle ölmüştü. Başı kesilerek."

On Bir

Hunter, Hermano'nun yanından ayrıldıktan sonra tekrar kiliseye gitti. Brindle, Peder Fabian'ın odasının anahtarını cübbesinin sol cebinde bulmuştu. Katil bunun peşinde değildi demek ki.

Pederin odası, Hermano'nun odasından daha genişti ama bir o kadar da sadeydi. Eski bir masa ve küçük bir yatak ile ciltli kitaplarla dolu bir kitaplık daha vardı. Bir köşedeki özel bir mihrap dinî figürlerle dolup taşıyordu. Odanın karşı tarafında küçük bir gardırop duruyordu. Odanın içi pırıl pırıldı ama havada bayat, rutubetli bir koku salınıyordu. Yatak topluydu. Dün gece üzerinde yatılmamıştı.

Peder Fabian'ın dolabında iş kıyafetleri, birkaç uzun kollu gömlek, blucin, koyu mavi çizgili bir takım ve yıpranmış ayakkabılar vardı.

"Bu oda, Brezilya'daki büyükbabamların evi gibi kokuyor," dedi Garcia. Hunter kitaplıktaki kitapları incelerken o da masayı kontrol etti.

"Hermano haklıymış," dedi Garcia lateks eldivenli elini kaldırıp bir pasaport göstererek. "Rahibimizin gerçek adı Brett Stewart Nichols'mış. 25 Nisan 1965'te burada, Los Angeles'ta doğmuş. Farklı bir ad kullanmasına şaşırmadım. Peder Brett'in iyi bir tınısı yok sanki, değil mi?"

"Pasaportta mühür var mı?" diye sordu Hunter ilgiyle.

Garcia ilk birkaç sayfayı çevirdi. "Sadece bir tane. İtalya, üç yıl önce."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. "Çekmecelerden başka bir şey çıktı mı?"

Garcia biraz daha karıştırdı. "Birkaç not, Aziz George kartları, kalemleri, silgi ve... Bir gazete kupürü."

"Ne hakkında?"

"Peder Fabian."

Hunter kupüre bakmak için Garcia'nın yanına gitti. Makale on bir ay öncesine aitti ve *LA Daily News*'tan kesilmişti. Makalenin üstünde, etrafı gülümseyen çocuklarla çevrili, kibar görünümlü bir rahibin fotoğrafı yer alıyordu. Başlıkta COMPTON RAHİBİ – GERÇEK NOEL BABA yazıyordu. Makalede Peder Fabian'ın, kendi cebinden aldığı hediyeleri dağıtarak altı farklı yetimhanedeki evsiz çocukların yüzünü güldürdüğü anlatılıyordu.

"İyi bir adama benziyor," dedi Hunter kitaplığa geri dönerek.

Garcia başıyla onaylayıp kupürü çekmeceye geri koydu. "Anlaşılan bize bu gece parti yok," dedi dikkatini küçük mihraptaki heykelciklere çevirerek.

Başkomiser Bolter'ın veda partisi, Redwood Bar & Grill'de öğleden sonra saat beşte başlayacaktı.

"Öyle görünüyor." Çömelen Hunter alt raftan deri ciltli bir kitap çıkardı, birkaç sayfayı çevirip geri koydu. Ardından aynı işlemi bir sonraki kitaba uyguladı.

Ve bir sonrakine.

Ve bir sonrakine.

Hepsi elle yazılmıştı.

"Ne buldun?" diye sordu Garcia, birkaç sayfa okuyan Hunter'ın ilgisini fark ederek.

"Günlüğe benziyor ya da onun gibi bir şeye," dedi Hunter tekrar ayağa kalkarak. İlk sayfayı açıp tekrar son sayfaya gitti. "Tamı tamına iki yüz sayfa var." Biraz daha karıştırdı. "Ve her sayfası tepeden tırnağa dolu."

Garcia, kitaplığın önünde duran Hunter'ın yanına gitti, alt rafa daha iyi bakabilmek için eğildi. "Otuz beş ciltten fazla var.

Eğer her savaş bir gün içinse, adam başına kayıp ölüm sayısı demektir. İyi ama ne için?"

"Yirmi yıldan fazla eder bu," dedi Hunter elindeki eldiveni açarak. "Günleri, fikirleri, kuşkuları. Hepsi bu sayfalarda. Şunu önce bak," dedi Garcia'ya dönerek.

"Bugün için parçalanarak ölüm ediyorum. Bir kadın için —Rosa Perez için— ölüm ediyorum. Beş yıldır bu kiliseye geliyorum. Tek bir şey için dua ediyordum. Çocuk sahibi olabilmek. Neredeyse sekiz yıl önce bir adam tarafından cinsel saldırıya uğradıktan sonra rahmi zarar görmüştü. Saldırı buradan yaklaşık bir blok ötede gerçekleşmiş. O zavallı on altı yaşındaymış. Rosa saldırıdan üç yıl sonra evlenmiş. O ve kocası bundan o güne kadar çocuk sahibi olmaya çalışıyorlarmış. Ve nihayet geçen yıl genç kadının dualarını kabul oldu. Hamile kaldı. Ömrümde o kadar mutlu birini daha görmedim. İki ay önce Miguel Perez adında bir oğlan çocuğu dünyaya getirdi ama bazı sorunlar çıktı. Bebek sağlıklı doğmamıştı. On gün boyunca cesaretle savaştı fakat diğerleri ne kadar çok zayıftı. Doğduktan on bir gün sonra öldü.

"Rosa hastaneden çıktıktan sonra bu kiliseye sadece bir kez geldi. Dilinde tek bir soru vardı: NEDEN?

"Gözlerinde gördüm. Artık inanmıyordu. Oğluyla birlikte inancı da ölmüştü.

"Bugün —yalnız başına— East Hamburg Sağlığı'ndaki küçük bir dairede canına kıydı. Antonio'nun okul sağlığı için endişe ediyorum. İmanım hâlâ sağlam olmasına rağmen Rosa'nın sorusunun cevabını öğrenmeyi çok arzuluyorum. NEDEN, Tanrım? Alacaksan neden veriyorsun?"

Hunter, Garcia'ya baktı.

"Ne zamanmış bu?"

"Tarih girilmemiş," dedi Hunter.

Garcia burun kemiğini sıkarken başını iki yana salladı. "Bu çok hazin bir öykü. Zaman zaman rahipler bile imanlarını sorguluyorlar galiba."

Hunter günlüğü kapatıp kitaplıktaki yerine koydu. "Eğer Peder Fabian hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorsa ya da son zamanlarda onu rahatsız eden bir şey varsa bu kitaplardan birinin içinde olmalı."

Garcia yavaşça soluk verdi. "Hepsini okumak için yardıma ihtiyacımız olacak."

"Belki," dedi Hunter sağdan ilk günlüğü alarak. "Umarım Peder Fabian düzenli bir adamdır. Eğer öyleyse günlükler sıralı olmalı. Eğer 'son günlerde' onu rahatsız eden bir şey varsa bu en son günlükte olacaktır."

On İki

Hunter geldiğinde parti çoktan başlamıştı. Herkes oradaydı. Emniyet müdüründen Hırsızlık-Cinayet Büro'nun postacısına kadar. Belediye başkanının bile gelmesi bekleniyordu. William Bolter'ın son on sekiz yıldır Hırsızlık-Cinayet Büro'nun başkomiserliğini yaptığı düşünülürse bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Birimdeki dedektiflerin çoğu farklı bir başkomiserle çalışmamıştı. Başkomiser Bolter'a herkesin iyilik borcu vardı. Robert Hunter da dâhil.

Redwood Bar & Grill emniyet görevlileri kaynıyordu. Vazife başındakiler, çağrı cihazlarını kemerlerine takmıştı. Mesai dışındakiler ise ellerine bira şişeleri ve viski bardakları almışlardı.

Hunter ve Garcia bütün günü Seven Saints Katolik Kilisesi ve civarında geçirmişti. Fakat kapı kapı dolaşmaktan bir sonuç almamış, hatta insanlar korkmuş ve rahatsız olmuşlardı. Hunter'ın zihninde sorular birbirini kovalıyordu. Cevapları bulmanın zaman alacağını biliyordu.

"İster inan ister inanma, barın arkasında on yıllık bir Macallan şişesi varmış," dedi Garcia elinde yarısına kadar dolu iki viski kadehiyle Hunter'ın yanına gelerek.

Tek malt İskoç viskisi Hunter'ın en büyük tutkusuydu. Fakat çoğu insanın aksine, yalnızca sarhoş olmaktansa içkisinin keyfini çıkarmayı iyi bilirdi.

"Başkomiser Bolter'a." Kadehini kaldırdı. Garcia da aynısını yaptı. "Anna nerede?" diye sordu Hunter etrafına bakınarak.

Anna Preston, Garcia'nın lise aşkıydı ve mezun olduktan hemen sonra evlenmişlerdi.

"Diğer kadınlardan bazılarıyla barda sohbet ediyor." Garcia yüzünü buruşturdu. "Çok kalmayacağız."

"Ben de," dedi Hunter.

"Kiliseye mi döneceksin?"

"Robeeert," diye araya girdi Dedektif Kyle Byrne, Hunter'ın kolunu tutup elindeki bira şişesini havaya kaldırarak. "Başkomiseerrr Bolter'ın şerefineee."

Hunter gülümseyip kadehini Kyle'ın şişesine dokundurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Kyle, Hunter bara doğru yönelince. "Bizimle bir içki iç," dedi dili sürçerek birkaç dedektifin oturduğu masayı işaret ederken. Hepsi küfelik olmuş gibiydi.

Hunter masadakileri başıyla selamladı. "Birazdan dönerim, Kyle. Görüşmem gereken birkaç kişi var ama Carlos sizinle bir süre takılabilir." Garcia'nın sırtına vurdu ve Garcia ona "bana bunu yapmadığını söyle" der gibi bir bakış attı.

"Carloos. Gel de birlikte içelim." Kyle, Garcia'yı masaya doğru sürükledi.

Bara varamadan güçlü bir el Hunter'ı omzundan kavradı. Yeniden kadeh kaldırmak için döndü.

"Sonunda gelmeye karar verdin demek."

Başkomiser Bolter heybetli bir adamdı. Uzun boylu ve gergedan gibi yapılıydı. Altmışlarının sonunda olmasına karşın gümüşi saçları yerli yerinde duruyordu. Gür bıyıkları son yirmi yılda onunla özdeşleşmişti. Tehditkâr görünüşü saygı uyandırıyordu.

"Başkomiserim," dedi Hunter memnun bir tebessümle. "Gerçekten gelmeyeceğimi mi düşündün yoksa?"

Başkomiser Bolter sağ kolunu Hunter'ın omuzlarına attı. "Biraz dışarı çıkalım mı? Kendime bir kez daha kadeh kaldırmaya dayanamayacağım."

On Üç

Bulutsuz gökyüzü nedeniyle gece daha soğuktu. Hunter deri ceketinin fermuarını çekerken Başkomiser Bolter, ceketinin cebinden bir Felipe Power purosu çıkardı. "İster misin?" diye sordu.

"Hayır, sağ ol."

"Hadi ama, benim veda partim. Bir tane dene."

"Ben viskiden şaşmayayım." Hunter kadehini kaldırdı. "O şeyler başımı döndürüyor."

"Kız gibi konuşuyorsun."

Hunter güldü. "Atış poligonunda canına okuyan bir kız."

Gülme sırası Başkomiser Bolter'daydı. "Cuma günü yenmene izin verdim, biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum."

"Ben bir tane alırım."

Hunter ve başkomiser arkalarında dikilen adama döndü. Altmışlarının başındaki Los Angeles Adli Baştabibi Doktor Jonathan Winston beyaz gömlek, basit bir mavi kravat ve pahalı görünüşlü koyu renk bir İtalyan takımı giymişti.

"Jonathan!" dedi Başkomiser Bolter hemen bir puro daha çıkarıp doktora uzatarak.

"Kiliseden yeni gelmiş gibi görünüyorsun, doktor," dedi Hunter gülümseyerek.

Doktor Winston purosunu yaktı, uzun bir nefes çekip dumanı yavaşça üfledi. "Duyduklarıma göre sen de öyle."

Hunter'ın tebessümü hemen söndü.

"Ben bu sabah duydum," dedi başkomiser meşum bir tonda. "Suratındaki ifadeye bakılırsa, bunun rastgele bir cinayet olmadığını düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Robert başını iki yana salladı.

"Din nefreti mi?"

"Henüz bilmiyoruz, başkomiserim. Dinî nedenlere ya da dinci bir psikopata işaret eden bazı ipuçları var ama bir şey söylemek için henüz çok erken."

"Elinizde ne var?"

"Bu noktada kesin olarak bildiğimiz tek şey, katilin son derece acımasız olduğu ve muhtemelen ayinsel bir cinayet işlediği."

Hunter'ın anlık tereddüdü, Başkomiser Bolter'ın dikkatinden kaçmadı. "Hadi ama Robert, seni tanırım. Seni rahatsız eden başka bir şey var."

Hunter, viskisinden bir yudum içip derin bir nefes aldı. "Konuşmuşlar."

"Kim konuşmuş? Rahiple katil mi?"

Hunter başıyla onayladı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu doktor.

"Ceset, günah çıkarma kabininin birkaç metre ötesinde bulundu. İki kapının yanı sıra, iki kabini ayıran bölmedeki küçük pencere de açıktı." Bir an durakladı. "Katolik kilisesinde, günah çıkaran kişi günahlarını itiraf etmeyi bitirip kefaret gereklerini öğrenince rahip aradaki pencereyi daima kapatır. O günahların üzerine perde çekildiğini ve kişinin bağışlandığını sembolize etmeyle ilgili bir şey."

"Katolik misin?" diye sordu Doktor Winston.

"Hayır, çok okurum sadece, hepsi bu."

Başkomiser Bolter purosunu ağzının sağ kenarına geçirdi. "Yani diyorsun ki katil günah çıkardıktan sonra..." Başını iki yana sallayarak Hunter'a devamını getirme şansı verdi.

"Rahibi kabininden çıkarıp başını kesti."

Başkomiser gözlerini yumdu, başını geriye attı ve derin bir iç geçirdi. "Affet beni, peder, kelleni uçuracağım için."

"Onun gibi bir şey."

"Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz," dedi doktor purosundan bir nefes daha çekerek.

"Bu daha sadece başlangıç," dedi Başkomiser Bolter. "Eğer bu katili kısa zamanda yakalamazsak başka birini daha öldürecek."

On Dört

Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Doktor Winston ceketinin yakasını kaldırıp başkomisere sorgulayan gözlerle baktı. "Yakalamazsak mı?"

"Doktor haklı, başkomiserim." Hunter gülümsedi. "Bu gece yarısından itibaren emekli bir adamsın. Artık bunları kafana takmak zorunda değilsin."

"Buradaki görevin sona erdi, evlat," dedi Doktor Winston alçak, Darth Vader'ı andıran bir sesle.

"Güzel bir duygu olmalı."

Başkomiser, Hunter'a inandırıcı olmayan bir tebessümle karşılık verdi. "Alışkanlık sanırım. Bu şehirdeki emniyet teşkilatlarına elli yılımı verdim. Öyle ha deyince üstünden atamıyorsun ama o da olacak."

Hunter, başkomiserin cesur yüz ifadesinin ardındaki gerçeği gördü. Teşkilattan ayrıldığı için üzülüyordu.

"Artık suçluları yakalamakla uğraşmayacağına göre neler yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Doktor Winston.

"Beth taşınmak istiyor."

"Sahi mi? Nereye?"

"Buradan uzak bir yere. Bu şehirden bıktı. Onu suçlamıyorum da. Los Angeles'ta şiddet çok arttı."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Doktor Winston. "Yıllar geçtikçe morgda daha ürkütücü ve daha sadistçe şeyler görüyoruz. İnsan hayatına artık saygı kalmamış sanki. Ve sayılar da artıyor. Günlük iş yüküyle zar zor başa çıkabiliyoruz."

Hunter konuyu değiştirmek gerektiğini hemen anladı. "Belki Los Angeles'ı özlemeyeceksin." Başkomiser Bolter'a döndü. "Ama biliyorum ki bizi özleyeceksin."

"Günahlarım kadar," dedi Bolter purosundan bir nefes çekerek.

Hepsi güldü.

"En azından yeni başkomiser benden çok daha güzel biri."

"Bu çok zor olmasa gerek," diye şaka yaptı Hunter. "Ee, yeni başkomiserle ilgili gizeme nihayet bir son verecek misin bari?"

"Bilmiyorlar mı?" diye sordu Doktor Winston alt dudağını ısırarak.

"Sen biliyor musun?" diye sordu Hunter şaşkın bir yüz ifadesiyle.

"E-vet."

Hunter, Başkomiser Bolter'a ters ters baktı.

"Bana tepesi atmış ev hanımı bakışını atma," dedi Başkomiser Bolter alaycı bir şekilde. "Evde yeterince maruz kalıyorum ona zaten. Dahası sürpriz olmasını istemiştim." O sırıtınca Hunter gözlerini kıstı.

"Ah, sürprizin dik âlâsı olacak hem de," diye güldü Doktor Winston.

"Nasıl yani?" Hunter iki adama da baktı.

Başkomiser Bolter gerilimi bir müddet daha sürdürdükten sonra teslim oldu. "Adı Barbara Blake."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Hunter kayın masaya yaslandı.

"Neden? Kadın olduğu için mi?" diye sordu başkomiser kaşlarını çatarak.

"Hayır, adı Barbara olduğu için. Başkomiser Barbie bundan böyle Hırsızlık-Cinayet Büro'da mı görev yapacak yani, bunu mu diyorsun?"

"Ah, sakın ona Barbie deme." Doktor Winston başını iki yana salladı.

"Katiyen," diye ekledi Başkomiser Bolter. "Eceline susadıysan ayrı tabii. Kadın olması seni yanıltmasın, Robert. Harika bir baş-

komiserdir ve gerektiğinde cadının tekine dönüşebilir. Geçmişte bunu pek çok kez kanıtladı. Sacramento'ya tayinini istemeden evvel iki yıl ortaktık."

Hunter, başkomiserin sesinde hüzün tespit etti. "Sadece iş ortağı mıydınız?" diye sordu tek maltını bitirirken.

"Sakın bana psikolojik analiz falan yapmaya kalkma, Robert. Artık olmaz." Başkomiser Bolter başını iki yana sallayıp purosunu Hunter'a doğrulttu.

"Aklımdan bile geçirmem."

"İşte buradasınız, başkomiserim." Teğmen Sheldon kapıda belirdi. "Sizi çağırıyorlar. Konuşma zamanı. Ayrıca hepimiz yerinize kimin geçeceğini merak ediyoruz. Bu gizeme artık bir son verelim."

"Verelim bari."

Hunter onlarla birlikte içeri girmedi.

On Beş

Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nun ana binası, North Mission Yolu, 1104 numarada yer alır. Rönesans esintileriyle, bina olağanüstü bir mimariye sahiptir. Görkemli giriş merdiveninin iki yanında modası geçmiş lamba direkleri vardır. Devasa hastane eskisi morgun ön cephesini terakota tuğlalar ve açık gri söveler süsler. Bina, Oxford'un prestijli bir kampüsünü andırır.

Adli tıp öğrencileri Nelson Fenton ve Jamaal Jackson'ın gece vardiyaları bir saat sonra sona erecekti. Yarı zamanlı çalışmalarına ve nispeten basit olmasına karşın yaptıkları iş çok sağlam bir mide istiyordu. LAATK'nin adli tıp teknisyenleri olarak, cesetleri taşıma, soyma, fotoğraflama, temizleme ve otopsiye hazırlama gibi görevleri vardı.

"Listede daha kaç ceset var?" diye sordu Jamaal cerrahi maskeyi ağzından çekip boynuna indirerek. Öz oğlu tarafından elli iki kez bıçaklanan altmış beş yaşındaki bir adamın cesedini hazırlamışlardı.

"İki." Nelson odanın karşı tarafındaki çelik masaların üzerinde duran iki siyah polietilen ceset torbasını gösterdi.

"Hadi bitirelim şu işi o zaman."

Cesetleri ilk önce soymaları, sonra da otopsi için etraflıca yıkamaları gerekiyordu. Jamaal maskesinin lastiğini ayarlarken Nelson ceset torbalarından daha büyük olanına yaklaşıp fermuarını açtı.

"Hay lanet!" dedi Nelson iki elini de ağzına götürüp bir adım geri atarak.

"Ne oldu?"

"Şuna bir bak."

Jamaal fermuarı açılan ceset torbasına baktı. "Lanet olsun." Acı bir şeyin tadına bakmış gibi yüzünü buruşturdu. "E, kafası yok bunun."

Nelson başını sallayarak onayladı. "Ama üzerindekine bakınca."

Jamaal rahip cübbesini ancak o zaman fark etti. "Ah, dostum, bu çok kötü. Böyle bir şeyi bir rahibe kim yapar ki?"

"Çok öfkeli biri," dedi Nelson tekrar öne doğru bir adım atarak.

"Katolik falan değilim ama bu..." Jamaal başını iki yana salladı, cümlesini bitirmedi. "Bu şehrin çivisi çıkmış, dostum. Her yer şiddet."

"Bütün dünyanın çivisi çıkmış, dostum. Hadi bitirelim şunu da buradan defolup gidelim. Bugünlük bu kadar yeter."

"Al benden de o kadar."

Cübbenin düğmelerini çözdüler, çıkardılar ve donup kaldılar.

"Ha siktir," dedi Nelson fısıltıyla.

"Bence Doktor Winston'ı aramalıyız. Hem de hemen."

On Altı

Uykusuzluk oldukça öngörülemez bir rahatsızlıktır ve insanları farklı yönlerden etkiler. Yatmadan önce devreye girebilir ya da bir saat kadar uyumanıza izin verip sonrasında sizi bütün gece ayakta tutarak işkence edebilir. Amerika Birleşik Devletleri'nde her beş kişiden biri uykusuzluk çeker.

Neredeyse bütün geceyi internette araştırma yaparak geçiren Hunter, beyni tekrar uyanana kadar birkaç saat uyumayı başardı. Kilisenin ve Peder Fabian'ın cinayet görüntüleri, zihninin arkasında bozuk plak gibi dönüp duruyordu. Kafasını boşaltmak için Hunter gece saat dörtte kendisini spor salonuna attı.

Yoğun bir çalışmanın ve sıcak bir duşun ardından Hunter saat altıda Los Angeles'taki tek odalı dairesinin penceresinden dışarıyı izliyordu. Düşüncelerini düzene sokmaya çalışırken cep telefonu çaldı.

"Dedektif Hunter, buyurun."

"Robert, ben Jonathan Winston."

Hunter saatine baktı. "Sorun nedir, doktor? Uyku tutmadı mı?"

"Benim yaşımda sabah beş dedin mi zaten ayaktayım da uyku alışkanlarımdan bahsetmek için aramadım."

Doktor Winston'ın sesindeki meşum ton, Hunter'ın yüzündeki sırıtışı sildi. "Ne oldu?"

"Ortağını da alıp buraya gelsen iyi olur. Kafası kesilen rahibin otopsisine başlamadan önce görmeni istediğim bir şey var."

"Otopsisine başlamadan *önce* mi?" diye sordu Hunter şüpheyle.

"Evet."
"Adli tıpta mısın?"
"Evet."
"Carlos'u ararım. Yarım saate oradayız, doktor."

On Yedi

"Ee, neden geldik buraya?" diye sordu Garcia, 06.35'te Adli Tıp Kurumu'nun otoparkında Hunter'la buluşunca. "Kurum daha açılmamış bile."

Hunter omuz silkti. "Doktor söylemedi ama yakında öğreniriz herhalde."

Doktor Winston giriş kapısında iki dedektifi de selamlayıp tokalaştı.

"Ee, ne oldu, doktor?" diye sordu Hunter binaya girerlerken.

"Dün akşam William'ın veda partisi için Redwood Bar & Grill'e gittiğimde cep telefonumu kapattım. Ne de olsa cerrah değilim, patoloji uzmanıyım. Gecenin bir yarısı, acil durumlar için aramıyorlar."

"Tamam." Hunter kelimeyi yavaşça, uzatarak söyledi.

"Bu sabah cep telefonumu açtığımda adli tıp teknisyenlerimden birinden oldukça tuhaf bir mesaj aldım."

Ön lobi boştu. Resepsiyon masasını geçerek uzun ve iyi aydınlatılmış bir koridora girdiler.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en yoğun adli tıp kurumlarından biriyiz. Angarya ve otopsiye hazırlama işlerinin çoğu, genelde üniversite öğrencisi olan adli tıp teknisyenlerine havale edilir."

Koridorun sonundaki merdivenden birinci kata çıktılar.

"Cesetler buraya polietilen ceset torbaları içinde getirilir. Sizin rahibe özel olarak, olay yerindeki adli tıp soruşturmacısı torbayı kapatmadan önce köpek kafasını çıkarma nezaketini göstermiş."

"Torbayı açtığında boynunun üstünde köpek kafası olan bir insan cesedi gören bir öğrencinin şaşkınlığını hayal edebiliyorum," dedi Hunter.

"Kesinlikle," dedi doktor. "Ben henüz kafayı görmedim."

"Nerede şu an?" diye sordu Garcia.

"Laboratuvarda. Bu sabah adli testlerden geçecek. Şansımız yaver giderse bir şeyler yakalarız."

Soyunma odasının kapısının önünde durdular.

"Tulumlarınızı giyin," dedi doktor. "2B numaralı otopsi odasında buluşuruz. Solda, sondan ikinci kapı." Koridorun ilerisini gösterdi.

Hunter ve Garcia'yla tekrar bir araya geldiğinde Doktor Winston sözlerini sürdürdü, "Pekâlâ, dün akşam adli tıp teknisyenleri, cesetleri bu sabahki otopsiler için hazırlıyorlarmış." 2B numaralı odanın kapısını açıp ışığı yaktı. İçeri girer girmez burunlarına çarpan amonyak kokusu ciğerlerini yaktı. Pırıl pırıl karo zeminin ortasını paslanmaz çelikten bir masa işgal ediyordu. Bir duvarda büyük bir çift gözlü eviye ve üzerinde, Stryker testeresi de dâhil, birkaç aletin muntazaman dizildiği metal bir tezgâh vardı. Karşı duvardaki raflarda çok sayıda mikroskop, küçük şişe ve deney tüpü sıralanmıştı.

"Otopsi yapılmadan önce cesedin yıkanması gerekir," dedi Doktor Winston paslanmaz çelik masaya yaklaşarak. Masanın üzerinde uzun, beyaz bir örtüye sarılı bir ceset uzanıyordu. "Ee, yıkanmadan önce de üzerindekilerin çıkarılması lazım haliyle."

Hunter bir sonraki cümlenin ne olacağını şimdiden tahmin edebiliyordu.

"Adli tıp teknisyenleri, rahibin cübbesini çıkardıklarında bunu bulmuşlar." Doktor Winston cesedi açtı. Üç adam da birkaç saniye sessizce ona baktı.

"Ha siktir," diye fısıldadı Garcia gergin sessizliği bozarak. Rahibin göğsüne kırmızıyla on beş santim uzunluğunda üç rakamı yazılmıştı.

On Sekiz

Hunter ve Garcia, North Los Angeles Caddesi'ndeki Hırsızlık-Cinayet Büro'nun binasına vardıklarında saat 09.30'du. Genelde bu vakitlerde, dedektiflerin çoğu sahaya indiklerinden toplanma odasının üçte ikisi boş olurdu. Hâlbuki bu sabah şaşırtıcı biçimde doluydu.

"Vay canına! Bu ne yoğunluk böyle," dedi Garcia açık plan ofiste etrafına bakınarak.

"Bunun bir nedeni var," dedi Hunter.

"Los Angeles'ta cinayet sayısı nihayet azalmaya mı başladı yoksa?" diye espri yaptı Garcia.

"Buna Tanrı'nın bile gücü yetmez." Hunter toplanma odasının karşı tarafındaki kapıyı işaret etti. "İşte nedeni." Kapıdaki levhada BAŞKOMİSER BARBARA BLAKE yazıyordu.

"Kahretsin! Bu sabah sekizde yeni başkomiserle tanışma toplantısı olduğunu unutmuşum."

"Yapacak daha önemli işlerimiz vardı," dedi Hunter masasına ulaşınca ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarak.

Hunter'ın oturmasına fırsat kalmadan başkomiserin kapısı açıldı ve Başkomiser Bolter kafasını dışarı uzattı. "Robert, Carlos, buraya gelin."

İki dedektif kapıyı çalmadan geniş ofise girdiler. Geniş arka pencerenin yanında, gül ağacından zarif bir masa duruyordu. Masanın sağındaki duvarda çeşitli raflara vaka dosyaları dizilmişti. Vaktiyle ofisi süsleyen çerçeveli fotoğrafların çoğunun yerinde yeller esiyordu. Hunter, bunların batı duvarının dibinde muntazaman

dizilmiş kutuların içinde olduklarını tahmin ediyordu. Başkomiser Bolter köşedeki kahve makinesinin yanındaydı. Masanın yanı başında görünümüyle dikkat çeken bir kadın dikiliyordu.

"Robert Hunter, Carlos Garcia, yeni başkomiseriniz Barbara Blake ile tanışın," dedi William Bolter elindeki kahveyi karıştırırken.

Başkomiser Blake koyu renk uzun saçlarını zarif bir topuz yapmıştı. Hafif makyajlı cildi pürüzsüz ve bakımlı görünüyordu. Uçuk tonda bir ruj sürmüş, inci bir kolye ve onunla uyumla küpeler takmıştı. Marka beyaz ipek gömleğini siyah boru eteği tamamlıyordu. Hunter kadının ellilerinin başında olduğunu biliyordu ama kırktan yukarı göstermiyordu.

"Lütfen oturun." Masasının önündeki iki deri koltuğu gösterdi. "Bu, ikinizden birinin ofisime kapıyı çalmadan girdiği son sefer olacak," dedi iki dedektif de otururken.

William Bolter güldü. "Size cadının teki olabilir demiştim."

Hunter sessiz kaldı. Gözleriyle yeni başkomiseri süzdü. Kadın, kartlarını doğru oynuyordu. İlk andan itibaren tavrını koyuyordu. Hiçbir dedektife göz açtırmayacağını gösteriyordu. Böylesine nüfuzlu ve erkek egemen bir mevkideki ilk gününde yapılacak doğru hamleydi.

"Az önce diğer dedektiflere yaptığım saçma konuşmayı atlıyorum. Daha önce hepsini duyduğunuza eminim ve buraya size patronluk taslamaya gelmedim," dedi yeni masasına oturarak. "Hiçbir şey değişmeyecek. İşinizi yapmaya devam edeceksiniz ve William'layken olduğu gibi, başkomiseriniz olarak bana rapor vermeye devam edeceksiniz." Başkomiser Bolter'ı başıyla selamladı.

Hunter tarzını sevmişti. Önce ciddi olduğunu göster, ardından dost elini uzat. Barbara Blake işini biliyordu.

Dedektiflere güzelce katlanmış bir gazeteyi fırlattı. "Yeni vakanız ortalığı ayağa kaldırdı bile."

Hunter gazeteyi alıp manşete baktı.

KAFASI KESİLEN RAHİP ŞEYTANA BENZETİLDİ.

Fotoğraf yoktu.

Hunter makalenin geri kalanını okumadan gazeteyi Garcia'ya uzattı. "Bu beklenen bir gelişmeydi, başkomiserim. Kiliseye vardığımızda gazeteciler çoktan oradaydılar. Biri içeri girip cesedin fotoğrafını çekmediği için şanslıyız."

Başkomiser Blake arkasına yaslandı. "Az önce telefonda Belediye Başkanı Edwards ile konuştum. Bildiğiniz gibi, kendisi Katoliktir. San Pedro bölgesinden sorumlu Piskopos Patrick Clark ile çok yakın arkadaşlar. Ve Seven Saints Katolik Kilisesi de bu bölgenin yetki alanına giriyor." Durakladı ve Hunter ile göz göze geldi. "Başkan Edwards beni aradı, baskı yapmak için. Bu soruşturmanın en kısa sürede tamamlanmasını istiyor. Onu her zamanki gibi elimizden geleni yapacağımıza dair temin ettim. Soruşturmaya kimin baktığını da sordu. Senin adını verince küplere bindi."

Carlos kaşlarını çattı.

"Soruşturmayı başkasına vermemi talep etti."

"Ne?" Garcia, Hunter'a baktı.

"Seninle bazı sorunları varmış." Hunter'a bakmaya devam etti. "Bence senden nefret ediyor. Ne yaptın, adamın karısıyla mı yattın?"

Hunter başını hafif yana eğdi. William Bolter gözlerini kahvesinden ayırmadı.

"Ah, olamaz," dedi gözleri fal taşı gibi açılırken. "Bana belediye başkanının karısıyla yatmadığını söyle lütfen."

Garcia kaşlarını kaldırdı.

"Saygısızlık etmek istemem, başkomiserim ama kişisel hayatımın vakayla ne gibi bir alakası olduğunu anlamıyorum."

Başkomiserin dudakları seğirdi. Ayağa kalkıp masasının önüne geçti. "Bu dediğine katılıyorum. William bana bugüne kadar çalıştığı en iyi dedektif olduğunu söyledi. Onun muhakemesine güveniyorum. Kaldı ki kendini beğenmiş bir politikacının

Hırsızlık Cinayet Bürosu başkomiserliğindeki ilk gününde bana güvdağı vermeseler, hele hele de bir soruşturmaya hangi dedektifimi atayacağıma karışmasalar izin verirlerse sonrasında neler olabileceğini tahmin bile edemiyorum."

William Bolter gülümsedi.

"Başkana soruşturmanın son derece becerikli ve deneyimli dedektiflerce yürütüldüğünü söyledim. Ve bir daha asla birimimi nasıl yöneteceğime karışmamasını istedim."

"İlk gününüzde Los Angeles belediye başkanına kafa mı tuttunuz?" diye sordu Hunter sakince. "Çoğu insan onunla aynı tarafta olmayı tercih eder."

Başkomiser Blake doğrudan Hunter'ın önünde masasına yaslandı. "Bir hata yaptığımı mı düşünüyorsun, Dedektif Hunter?"

Hunter gözünü kaçırmadı. "Peki *siz* hata yaptığınızı düşünüyor musunuz, başkomiserim?"

Başkomiser Blake'in tebessümü güven doluydu. "Bir şeyi en başından netliğe kavuşturalım, olur mu? Daima dedektiflerimin yanında dururum. *Miami Vice*'taki o *umurumda değil* tavrı benlik değil. Politikacıların tepesinin tasını attırmak beni rahatsız etmez. Çalıştığım insanların güvenini kazanamamak ise beni rahatsız eder." Sesi sakin ve kararlıydı. Bakışları iki dedektif arasında mekik dokuyordu. "Eğer başkanın seninle tek derdi, karısını düdüklemiş olman ise kusura bakmasın ama bununla yaşaması gerekecek. Öyle saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Sorduğun soruya gelecek olursam, Dedektif Hunter; hayır, hata yaptığımı düşünmüyorum."

Hunter onu suçlayamazdı. Kadın, kartlarını nasıl oynayacağını biliyordu.

On Dokuz

Barbara Blake sessizliğin çökmesine izin vermedi.

"Ee, bu yeni vaka hakkında neler biliyoruz?"

Hunter, Peder Fabian cinayetinde o ana kadar elde ettikleri bilgileri aktardı.

Blake, "Lanet olsun," dedi. "Bu katil, öncesinde iki kişiyi daha mı öldürdü yani?"

"Muhtemelen ama kesin değil," dedi Hunter çenesini çimdikleyerek.

Başkomiser kaşlarını kaldırdı, devam etmesini işaret etti.

"Üç rakamı, Peder Fabian'ın üçüncü kurban olduğu anlamına da gelebilir, başka bir anlama da."

"Ne gibi mesela?"

"Emin değilim. Katil için veya Peder Fabian için ya da ikisi için de önemli olan bir şey olabilir. Gerçek şu ki henüz bilmiyoruz ve bu kadar erken varsayımda bulunmak sorumsuzluk olur."

"Pekâlâ, mantıklı," dedi Başkomiser Blake. "Rahip yardımcısı çocuk işin içinde olabilir mi sence? Duyulmamış şey değil."

"Sanmam," dedi Hunter.

"Neden?"

"Peder Fabian'ı o şekilde öldürebilmek belli kişilik özellikleri gerektirir. Hermano gerek fiziksel gerek zihinsel olarak yeterince güçlü değil. Sadece on dört yaşında."

"Öldürmek için nedeni de yok," diye araya girdi Garcia. "Ayrıca katilin bir seksen sekiz boylarında olduğu sonucuna ulaştık zaten. Hermano bir altmış yedi, taş çatlasa bir yetmiş boyunda."

"Katilin boyunu nasıl bulduniz?"

Garcia açıklamaya başladı ama otuz saniyenin ardından başkomiser sağ elini kaldırıp onu durdurdu. "Sormadım farz et." Koltuğa tekrar oturup Hunter'a baktı. "Bu aşamada ne düşünüyorsun?"

"Şu ana kadar elimizde sadece bir kurban var ve bu da tutarlı bir örüntü oluşturmak için yetersiz. Olay yeri incelemesinden elde ettiğimiz ilk bulgular failin çok güçlü, becerikli, zeki, düzenli ve acımasız olduğuna işaret ediyor. Kilisede karşılaştığımız vahşete rağmen Peder Fabian cinayeti oldukça iyi planlanmıştı."

"Düzenli ve planlı mı?" Başkomiser kaşlarını çattı. "Duyduğuma göre her yer kan içindeymiş. Son derece düzensiz bir suç mahalli. Bu, öfke ve kontrol kaybına işaret etmez mi?"

"Çoğu durumda eder."

Hunter'ın devam etmesini bekledi. Ama o etmedi. "Açıklamak ister misin, dedektif?" diye üsteledi.

"Seven Saints suç mahalli, dışarıdan bakan birine düzensiz görünebilir ama katil için öyle değil. Kan izleri ve lekeler tam olmasını istediği yerdeydiler. Kontrollü ve planlı bir düzensizlikti."

"Ayin mi?"

Hunter koltuğunda öne doğru eğilip elini burnunun ve ağzının üzerinden geçirdi. "Şu ana kadar öğrendiklerimiz ona delalet ediyor."

"Tam ateşin ortasına düştün, Barbara," dedi William Bolter, başkomiserin masasının arkasındaki pencereye yaklaşarak.

"Size bir memur daha atayacağım," dedi Hunter'a bakarak. "Ayak işlerine bakar. Yetmezse haber verin. Ayrıca ikinizi üst kattaki özel operasyon odasına aldırdım. Fazladan alana ihtiyacınız olacak. İsimsiz bir ihbar hattı kurdurdum. Çoğunlukla sorunlara sorun kattıklarını biliyorum ama kim bilir? Bakarsınız

şansımız yaver gider." Başkomiser Blake durakladı ve masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. "Basın olayın kokusunu almış ve belediye başkanı da sinirden kudurmuşken üstümüzde epey baskı olacak. O nedenle bazı cevaplara ulaşmamız gerek... Hem de bir an evvel."

Yirmi

Özel operasyon odası havadardı ve iyi aydınlatılmıştı. Bilgisayar ve telefonla donatılmış iki metal masa, odanın ortasını işgal ediyordu. Köşedeki küçük ahşap masanın üzerinde faks makinesi duruyordu. Manyetik olmayan, büyük bir tahta ile yarısı boş bir kitaplık batı duvarının büyük bölümünü kaplıyordu. Karşı köşedeki eski moda mantar pano, tekerlekli kaideler üzerine oturtulmuş ve eski püskü, gri iki metal dosya dolabının yanına yerleştirilmişti.

Olay yeri fotoğrafları ve tanık ifadeleri çoktan Hunter'ın masasına konmuş, organize edilmeyi bekliyordu. Bilgisayarını açarken kapı çalındı.

"Kapı açık," diye seslendi Hunter.

Memur Ian Hopkins elinde kahverengi bir kâğıt zarfla içeri girdi.

"Dedektif Hunter. Dün kilisenin önündeki kalabalığın fotoğraflarını çekmemi istemiştiniz. Onları getirdim." Zarfı Hunter'a verdi.

Garcia onu tamamen unutmuştu.

Toplamda yirmi beş fotoğraf vardı. Hunter fotoğrafları masasının üzerine yaydı, eğilip her birine dikkatle baktı.

"Sizce katil, kalabalığın arasında mıydı?" diye sordu Hopkins heyecanla.

"Mümkün," dedi Hunter başka bir fotoğrafa geçerek.

"Sormamda bir sakınca yoksa, dedektif, bunu neden yapsın?" Hopkins'in merakı artmıştı.

"İnsan doğası. Hepimiz yaptıklarımızın takdir edilmesini isteriz. Pek çok katil, işledikleri cinayetlerin sonucunda cereyan eden olayları izlemekten hoşlanır. Eserleriyle iftihar ederler."

"İftihar mı ederler?" Hopkins gergince gülümsedi. "Ama bu iğrenç."

"Seri katiller genelde hastadır," dedi Garcia masasından.

"Seri katil mi?" diye sordu Hopkins biraz fazla hevesle. "Dünkü cinayeti işleyen bir seri katil miydi?"

Garcia güldü.

Hunter gözlerini fotoğraflardan ayırmadı.

"Sizce katil o fotoğraflardan birinde var mıdır, Dedektif Hunter?"

"Bu fotoğrafları çektiğinde çoktan yağmur başlamış." Hunter başını iki yana salladı. "Herkes başına kapüşon geçirmiş ya da şemsiye açmış. Eğer oradaysa bile anlayamayız."

"Bir çuval inciri berbat ettim desenize," dedi Hopkins elini saçlarının arasından geçirerek. "Biraz daha yakından çekmeliydim, değil mi?"

Hunter dönüp genç polise baktı. "Yağmurun yağması senin kabahatin değil, Memur?.."

"Hopkins, efendim. Ian Hopkins." Elini uzattı ve Hunter sıktı.

"Sen, senden istediğim şeyi yaptın, Memur Hopkins."

Hopkins, Hunter'a buruk bir tebessümle karşılık verdi. Daha iyisini yapması gerektiğine inanıyordu.

"Ne zamandır polissin, Ian?" diye sordu Hunter, Hopkins'i inceleyerek.

"Bu hafta üç ay oldu, efendim," dedi gururla.

"Mesleğini seviyor musun?"

"Evet, hem de çok."

"Dünkü ilk suç mahallin miydi?"

"Hayır, efendim. Birkaç silahlı çatışma ve bir silahlı soygun mahallinde bulundum. Hepsinde de ölen kurbanlar vardı."

"Dün kilisede," diye devam etti Hunter, "cinayet mahalline bakmayı çok istediğini biliyorum. Neden bakmadın?"

"Çünkü dışarıda kalıp kalabalıkla ilgilenmem emredilmişti. Ve sonra da fotoğraflarını çekmem." Hunter'ın masasının üzerindeki fotoğrafları işaret etti.

Hunter, Garcia'ya baktı ve sessiz bir uzlaşmaya vardılar. "Pekâlâ, bu soruşturmaya katkıda bulunmaya devam etmek ister misin?"

Hopkins'in gözleri aydınlandı.

"Bu harika olur... efendim." Şansının yaver gittiğine inanamıyordu. Polis memurları için, seri cinayet davaları bulunmaz nimetti ve bir seri cinayet soruşturmasına katılma daveti almıştı.

"Pekâlâ. Başkomiser Blake bize bir memur atayacağını söyledi. Seni isteyeceğim."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bir hafta sonra *teşekkür ederim* sözcüklerini kullanacağına emin değilim." Hunter arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında kenetledi. "Bu hiç kolay olmayacak."

"*Kolayı* sevmem, efendim."

Hunter gülümsedi. "Güzel, o zaman işe şu 'efendim' saçmalığını bırakarak başlayalım. Ben Robert, bu da Carlos." Hunter, Garcia'yı gösterdi. "Bilgisayardan anlar mısın? İnternette arama yapma, araştırma yapma falan yani?"

"Evet, çok iyi anlarım."

"Harika. Seni Jack Kerley ile tanıştıracağım, Bilişim departmanındaki adamımız. Sana bir bilgisayar ayarlayacak."

"Tamam, harika."

"Son bir şey," dedi Hunter, Hopkins'i odadan çıkmadan durdurarak. "Bu soruşturmayla ilgili bilgileri ben ve Carlos dışında hiç kimseyle paylaşmayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Heyecanla başını salladıktan sonra kapıya uzandı.

Hunter'ın masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter."

Arayan Doktor Winston'dı. "Robert, birkaç laboratuvar testiyle birlikte otopsi sonuçları elime ulaştı. İstersen e-postayla gönderebilirim ama..."

Hunter doktorun sesindeki huzursuzluğu sezdi. "Sorun değil. Hemen geliyoruz, doktor."

Yirmi Bir

Los Angeles öğlen trafiğinde, Hırsızlık-Cinayet Büro binası ile Los Angeles Adli Tıp Kurumu arasındaki üç kilometrelik mesafeyi yirmi beş dakikada katettiler. Doktor Winston önceki otopsi odasında, 2B numaralı odada onları bekliyordu.

"Ee, ne buldun, doktor?" diye sordu Hunter sağ eliyle burnunu kapatarak.

"Maske ister misin, Robert? Epey var," dedi Doktor Winston, Hunter'ın rahatsızlığını fark ederek.

"Hayır, iyiyim. Ama bu işi hızlandırabilirsek harika olur."

"Tamam, beni izleyin." Doktor paslanmaz çelik masaya doğru yürüdü. Hunter ve Garcia peşinden gittiler. Rahibin başsız cesedi yıkanmıştı. Omuzlardan başlayıp kasık kemiğine kadar uzanan Y kesiği çoktan dikilmişti. Büyük siyah dikişler, hayalet gibi solgun bedenin üzerinde zehirli dikenleri andırıyordu.

"Parmak izlerinden maktulün Brett Stewart Nichols, namıdiğer Peder Fabian olduğunu teyit ettik. Ölüm zamanının çarşamba 22.00 ile gece yarısı arasında olduğunu tahmin ediyoruz."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. "Kilisenin kapalı olduğu saatler."

"Başın kesildiği bölge haricinde cesette travmaya rastlamadım," dedi doktor eline lateks eldivenleri geçirirken. "Rahibin başı öldükten sonra kesilmemiş. Diğer bir deyişle, ölüm sebebi oymuş. Geliyoruz işin ilginç kısmına: Kurbanın bağlandığına işaret eden hiçbir şey yok. El ve ayak bileklerinde hiçbir aşınma ya da iz yok."

"Uyuşturucu mu verilmiş?" diye sordu Hunter rahibin kesik boynuna bakmak için eğilerek.

Doktor başını iki yana salladı. "Toksikoloji raporu, anestezi türleri için negatif geldi."

"Neden uyuşturulduğunu düşünüyorsun?" Garcia, Hunter'a döndü.

"Kafası kesilmek üzereyken çoğu insan karşı koyar."

Doktor Winston başıyla onayladı. "Savunma yarası olmadığından rahibin karşı koymadığını biliyoruz. Hareket eden bir hedefin başını kesmek kolay değildir."

"Rahip bayıltılmış olabilir mi?" diye sordu Garcia.

"O ihtimali de düşündüm," dedi Doktor Winston masanın etrafından öbür tarafa dolanarak. "Fakat kafa olmadan teyit edemem."

Garcia başını aşağı yukarı salladı.

"O ihtimalde yalnızca bir sorun var," diye devam etti doktor kesik boynu işaret ederek. "Kafa güçlü bir darbeyle tek hamlede kesilmiş. Kuşkusuz çok keskin ve kusursuz bir silahla. Kertik yok, tereddüt yok. Adli tıp ekibine göre, cesedin yattığı yerin zemininde hiçbir iz ya da göçme yokmuş. Eğer kurban yerde bilinçsiz yatıyorduysa kafa kesmede kullanılan bir silah geride mutlaka bir iz bırakırdı. Boynundaki kesik hattına bakılırsa rahip dik pozisyondaymış, muhtemelen diz çöküyor ya da oturuyormuş. Darbe yukarıdan ve kurbanın solundan gelmiş. Yani katil sağ elini kullanıyor."

Hunter doktorun sözlerini birkaç saniye sessizce düşündü. "Rahibin bayıltıldığını sanmıyorum." Cesetten uzaklaşıp mikroskop tezgâhına yaslandı.

"Neden?" diye sordu Garcia. "Böylesi, katilin işini çok kolaylaştırırdı."

"Bu katil, kolaylık ya da basitlik peşinde değil. Olay yerindeki vahşeti gördün. Sadist katiller nadiren şefkat gösterirler. Baygın bir kurbanı öldürmek onu zerre kadar tatmin etmezdi. Bu katil,

kurbanın konuşmasını geçmişteydi. Öldürücü darbeyi indirdiğinde Peder Fabian'ın gözlerinin içine bakıştığına kalbimi basarım."

Garcia içinin ürperdiğini hissetti. "Peki, eğer bilinci yerindeyse Peder Fabian neden karşı koymadı? Ya da en azından yüzünü korumak için ellerini kaldırmadı? Doğal olan budur."

"Korkudan kıpırdayamadı," dedi Hunter.

"Oldukça muhtemel," diye katıldı Doktor Winston.

"Katil onu saldırırken orada heykel gibi öylece oturduğunu mu söylüyorsunuz yani?"

"Böyle şeyler olabiliyor." Doktor Winston başını salladı. "Kurbanın ne kadar korktuğuna bağlı olarak beynin kendisini kapatabildiği bilinmektedir. Hiçbir motor uyarıcı gönderilmez. Ve kurban istese bile kıpırdayamaz."

"*Korkudan donup kalmak* ve *taş kesilmek* tabirleri de buradan gelir." Hunter doğruladı.

Garcia bakışlarını yeniden rahibin cesedine çevirdi. "Zavallı adam. Peki kullanılan silah hakkında ne söyleyebilirsin, doktor? Balta mıymış?"

"Balta kolay temin edilen bir silahtır ama tutması ve kontrol etmesi çok zordur," dedi doktor. "Hantal ve ağırdır, ayrıca filmlerde gördüğünüzün aksine bıçak uzunluğu kafa kesmek için ideal değildir. Tek seferde bu kadar kusursuz bir darbe indirebilmesi için katilin usta bir oduncu olması gerekir."

"Ne aramamız gerektiğine dair önerin var mı, doktor?" İki dedektif de Doktor Winston'a döndü.

"Kafayı henüz bulamadığımız için kesiğin yalnızca boyun tarafını tahlil edebilirim. Pürüzsüzlüğüne ve kusursuzluğuna bakılırsa samuray kılıcıyla elde edilebilen türde bir kesikle tutarlılık gösterdiğini söyleyebilirim."

"Samuray mı?" Garcia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ninja gibi falan mı yani?"

Doktor Winston güldü. "İkisi aynı şey değil. Ama anladınız siz onu." Doktor iki dedektifi de kısa bir süre inceledi.

"İşinize yarayabilecek bir şey göstermek istiyorum."

Yirmi İki

Doktor Winston arkasındaki tezgâhtan muhteşem görünümlü bir kılıç aldı. Uzun, hafif kavisli bıçağının belirgin bir parlaklığı vardı.

"Kahretsin, doktor," dedi Hunter bir adım geri giderek. "Gece yayınlanan şu dandik kungfu filmlerini izlemeyi bırakmalısın."

Doktor Winston bu yorumu kulak arkası etti. "Bu, katana olarak da bilinen tipik bir samuray kılıcı. İnternetten kolayca satın alınabilir, kimlik kontrolü yapılmadan. Bıçağı karbon çelikten yapılma. Boyu değişebilmekle birlikte genellikle elli beş ila yetmiş beş santimdir." Rahibin cesedine yaklaştı. "Bu, kusursuz ve jilet gibi keskin bir silah. Kafa kesmek için ideal. Eğer kılıç kullanıcısı yeterince ustaysa darbe yıldırım hızında inebilir. Kaçmak neredeyse imkânsızdır." Kılıcı iki eliyle tutup yavaşça cesedin boyun kesiğine doğru götürdü. "Ama bu silahın en harika yanı da şu: O kadar hafif ki katil öldürücü darbeyi tek eliyle bile indirmiş olabilir. Ve yine aynı kusursuz sonucu elde etmiştir."

"Harika," dedi Garcia.

"Bazı laboratuvar sonuçları geldi." Doktor Winston kılıcı tezgâhın üstüne koyarken konuyu değiştirdi. "Beklediğimiz gibi, kilisede ve günah çıkarma kabininde yüzlerce parmak izi çıkmış." Karton dosyadan birkaç kâğıt çıkardı. "Şu anda ulusal parmak izi veri tabanındaki izlerle karşılaştırılıyorlar ama yerinizde olsam büyük umutlara kapılmazdım."

Hunter başını sallayarak onayladı. Adi suçlar, soygun ve hatta belki ateşli silahlarla işlenen cürümler için pozitif eşleşmeler çıkabileceğini biliyordu. Compton sosyal olanakları kısıtlı ve çetelerin

hâlâ yoğun faaliyet gösterdiği bir mahalleydi. Sakinlerinin çoğu şiddete yabancı değildi. "Sunaktan bir şey çıkmış mı?" diye sordu, gözleri Doktor Winston'ın verdiği kâğıtları tararken.

"İki ayrı iz çıkmış. Ya kurbana ya da rahibin yardımcısı olan çocuğa aitler. Meçhul kaynaktan bir şey yok."

"Ya kadeh?" diye sordu Garcia. "Katil, kadehten kurbanın kanını içmemiş miydi?"

"İçmiş."

"Öyleyse katilin DNA'sını elde edebiliriz," dedi Garcia heyecanla.

"Hayır, edemeyiz." Hunter yorgun gözlerini ovuşturdu.

"Neden? Tükürükten DNA alınamıyor mu?" Garcia, Doktor Winston'a döndü.

"Alınabiliyor."

"Ama kadehin içindeki kan Peder Fabian'a aitti, değil mi?" diye sordu Hunter.

Doktor Winston başıyla onayladı.

"Bu durumda katilin tükürükten alınan DNA'sı, rahibin kandaki DNA'sı ile karışmış demektir. DNA başka bir şeyle karışınca da..." Hunter başını iki yana salladı. "Bir daha ayrıştırılamaz."

Garcia teyit için Doktor Winston'a baktı.

"Robert haklı." Başını aşağı yukarı salladı. "Laboratuvar iki farklı DNA kaynağı bulacak. Ama ikisini ayrıştıramayacak."

"Aman ne güzel." Garcia eliyle burnunu kapattı. Kokudan midesi bulanıyordu. "Her geçen saniye işler daha da iyiye gidiyor. Elimizde hiç ipucu var mı?"

Doktor Winston derin bir nefes aldı. "Katilin, rahibin göğsündeki üç rakamını çizmek için kullandığı kan var. İnsan kanı ve Peder Fabian'a ait değil."

Hunter kaşlarını merakla kaldırdı.

"Bir kadına ait."

"Kadına mı?" Garcia afallamış görünüyordu. "Basit bir kan testinden cinsiyetin anlaşılabildiğini bilmiyordum."

"DNA testleriyle mümkün. Ya da özellikle östrojen seviyelerine baktırabilirsiniz."

Hunter gayriihtiyari saatine baktı. "DNA sonuçlarını bu kadar çabuk almana imkân yok, doktor. Ayrıca östrojen seviyelerine baktırmak için de sebebin yoktu."

"O halde kanın bir kadından geldiğini nereden biliyorsun?" diye bastırdı Garcia.

"Tabii eğer..." Hunter'ın sorgulayan gözleri Doktor Winston'a döndü.

"Eğer ne?" diye sordu Garcia merakla.

"Eğer kadın hamileyse başka."

Doktor Winston gözlerini kapayıp usulca başını sallayarak onayladı.

Yirmi Üç

Amanda Reilly rakamları hesap çizelgesine tekrar yazıp giriş tuşuna bastı.

Hiçbir değişiklik olmadı.

Çıkan sonuç, emlak ofisinin o ayki faturalarını karşılamak için gereken meblağın hâlâ altındaydı. Okuma gözlüğünü masanın üstüne koyup burun kemiğini sıktı. Bu, bazı borçlarını ödeyemeyeceği üst üste dördüncü aydı. Haftanın sonuna geliniyordu ve bu haftaki iki yer göstermeden de bir netice çıkmamıştı. Hesaplarına göre, yakın zamanda bir satış yapamazsa ofisi sadece birkaç hafta –belki de bir ay– daha açık tutabilecekti.

Amanda onuncu sınıfta ikinci kez kaldıktan sonra, on yedi yaşında liseyi bırakmıştı. Zeki bir kızdı ama iş sınavlara ve soru cevaplamaya geldiğinde kalbi küt küt atar, beyni durur, tek bir soruyu doğru cevaplayamazdı.

Amanda insan ilişkilerinin kuvvetli olduğunu biliyordu. Karizmatikti de, hem de çok. İlk işine Los Angeles'ın göbeğinde küçük bir emlak ofisinde stajyer olarak girmişti. İşi kısa sürede kapmış, bir yıl içinde satış rakamları ofisteki herkesi geride bırakmıştı.

Los Angeles şehir merkezinde kısa süre kaldıktan sonra Palm Springs'in en büyük emlak ofislerinden Palm Gayrimenkul'ün iş teklifini kabul etmişti.

Kaliforniya'da emlak sektöründe acımasız bir rekabet söz konusudur ancak Amanda sahip olduğu meziyetleri kendi lehine kullanmayı biliyordu. Zeki, karizmatik ve çekici olmasının yanı sıra omuzlarına dökülen sarı saçları, gök mavisi gözleri ve

porselen kadar pürüzsüz cildiyle çok da güzel bir kadındı. Palm Gayrimenkul'e katıldıktan sadece üç yıl sonra ortaklık elde etmesini yatakta iyi olmasına bağlayanlar vardı.

Amanda, Palm Gayrimenkul'de on bir yıl kaldıktan sonra ortaklıktan ayrıldı ve Batı Hollywood'da kendi emlak ofisi Reilly's'i açtı. Çalışkan bir kadındı ve müteakip on yıl süresince Los Angeles genelinde üç şube açtı. Ne var ki yaklaşık bir yıl önce, Amerika'daki emlak piyasası çöktü. İcralar tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı. Banka kredileri durdu. Kimse mülk almıyordu. Süper zenginler bile.

Amanda işini ayakta tutabilmek adına, yıllar içinde öğrendiği tüm numaraları denedi fakat hiçbiri tutmadı. Batı Hollywood'daki amiral ofisi dışındaki bütün şubeleri kapatmak zorunda kaldı. Amanda ve şirketi için son dört ay özellikle zor geçti. En iyi arkadaşı ve Reilly's'in ilk çalışanı Tania Riggs haricinde herkesi işten çıkarmak mecburiyetinde kaldı.

Sıkıntılı geçen haftaya rağmen Amanda kendisini şanslı hissediyordu. Dün akşam saatlerinde arayan potansiyel bir alıcı en pahalı mülklerinden biriyle yakından ilgilenmişti. Malibu'da Pacific Coast Otobanı üzerinde yedi odalı, dokuz banyolu, dört milyon dolarlık bir malikâneydi. Arayan kişi evi internet sitesinde görmüş ve özelliklerine bayılmıştı: Yüzme havuzu, tenis kortu ve oturma odasında büyük, antika şöminesi olan geniş bir araziydi. Her şeyiyle mükemmel bir evdi. Adam bugün öğleden sonra evi görmek istemişti.

"Al bakalım," dedi Tania Riggs, Amanda'ya koyu yeşil bir plastik dosya vererek.

Amanda, Tania'dan evle ilgili "'can alıcı'" bir dosya hazırlamasını istemişti.

"Dosyada yok yok," dedi Tania. "Fotoğraflar, ev ve arazi hakkında ayrıntılı bilgiler, hatta üç kilometre mesafede yaşayan ünlülerin bir listesi. Ayrıca içinde sana daha önce gösterdiğim PowerPoint sunumunun yer aldığı bir de CD var."

Amanda gülümsedi. "O muhteşem bir sunumdu, Tania, teşekkürler. İçinde iyi bir his var." Elindeki dosyayı salladı.

"Benim de. Ev çok güzel. Bir de satışı yaptın mı değme keyfine."

Amanda, Tania'nın iyimserliğine hayrandı. Beş haftadır maaşını almamış birine göre pozitif kalmayı biliyordu gerçekten.

Telefon çaldı, Tania bakmak için masasına koştu.

"Amanda," dedi Tania, arayanı beklemeye aldıktan sonra. "Bay Turner seni istiyor."

Amanda başını sallayıp masasındaki telefona uzandı. Görüşme bir dakikadan kısa sürdü.

Amanda telefonu kapadıktan sonra, "Lütfen iptal etmediğini söyle," dedi Tania tedirginice.

"Hayır, etmedi."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Ama bir saat kadar gecikecekmiş."

"Ah, tamam o zaman." Tania gülümsedi. "Seninle birlikte beklememi ister misin?"

"Gerek yok. Burada her şey var." Tania'nın verdiği koyu yeşil dosyayı gösterdi. "Evine git canım. Ve hafta sonu bir güzel dinlen."

"Dinlenirim. Bol şans."

Tania ceketinin düğmelerini boynuna kadar ilikledikten sonra kapıyı arkasından kapadı.

Amanda sağ dirseğini masaya koydu, çenesini yumruğuna dayadı ve ekrandaki hesap çizelgesine bir kez daha baktı. Talihi dönmek üzereydi, hissedebiliyordu.

Yirmi Dört

Hunter ve Garcia, kilisede çekilen adli tıp fotoğraflarını inceliyorlardı ki Başkomiser Blake kapıyı çalmadan içeri dalıp kapıyı arkasından kapadı. Gözleri her iki dedektifin de masalarının üzerinde duran deri ciltli defter yığınlarına takıldı.

"Rahibin günlükleri mi onlar?" diye sordu, Garcia'nın masasına yaklaştı ve bir tanesini alıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

Hunter başını sallayarak onayladı.

"İlginç bir şey var mı?"

"Neyi ilginç bulduğunuza bağlı."

Başkomiser Blake, Hunter'a saçmalıklara ayıracak zamanı olmadığını anlatan bir bakış fırlattı.

"Elimizden geldiğince hızlı inceliyoruz," dedi Hunter. "Ama o defterlerin içinde çok fazla şey var. Sıradan anı defterleri veya günlüklerden farklılar. Rahibin düşüncelerini, duygularını, yaptıklarını yazdığı defterlerden ibaretler... Belli bir sıra yok. Çoğu kayıt deneme havasında yazılmış ve çok eskiye gidiyor." Masasına geçti. "Sorun şu ki ne aradığımızı bilmiyoruz. Her şey olabilir, bir kelime, bir tabir... Satır aralarına gizlenmiş de olabilir. Eğer Peder Fabian öldürülme korkusu yaşıyorduysa en yakın tarihli günlükte bir şeyler bulmayı umuyorduk ama defterlere tarih atılmamış. Olay yeri teknisyenleri parmak izi arama işlemini bitirdikten sonra defterleri buraya getiren budalalar, onları Peder Fabian'ın odasındaki raf dizilimine göre numaralandırmayı akıl edememişler."

"İskambil kâğıdı gibi karışmışlar," dedi Garcia.

"Yani ilginçten kastınız ruhsal bunalımdaki bir rahibin öyküleriyse, evet, oldukça ilginç bilgiler var," diye devam etti Hunter. "Ama neden katledildiğine dair bize ipucu verebilecek bir şey bulduk mu diye soruyorsanız cevabım 'henüz değil' olur."

Başkomiser Blake günlüğü kapatıp diğerlerinin üzerine koydu. Garcia'nın masasının ne kadar düzenli ve tertipli olduğunu ancak o zaman fark etti. Her şey yerli yerindeydi. En ufak bir dağınıklık yoktu. Masanın üzerindeki bütün nesneler simetrik olarak düzenlenmişti. "Ruhsal bunalımdan kastın ne?"

"Anlaşılan pek çok kez imanını sorgulamış," dedi Garcia.

"Ara ara bunu hepimiz yaparız," dedi başkomiser omuz silkerek.

"Doğru." Hunter üst çekmecesinde bir şeyler aradı. "Ama Peder Fabian, yıllar içinde gördükleri ve duydukları yüzünden rahipliğin ona uygun bir meslek olduğundan şüphe duymaya başlamış galiba."

"Neden?"

"Eğer rahip olacaksan Tanrı'ya inanman gerekir. O ise zaman zaman Tanrı'nın varlığını sorgulamış."

"Dahası birkaç yerde, evlenmeme kavramını kabullenmekte güçlük çektiğini açıkça belirtmiş," dedi Garcia.

"Şu ana kadar kaçını incelediniz?"

"Üçer tane bitirdik ve geceden beri okuyoruz," diye yanıtladı Hunter.

Başkomiser kollarını göğsünde kavuşturup soluğunu dışarı verdi. "Piskopos Clark bu günlükler konusunda endişeli."

"Neden peki?" Hunter parmaklarını kütletince Başkomiser Blake irkildi.

"Peder Fabian'ın, yazmaması gereken şeyler yazmış olabileceğinden korkuyor."

"Biraz daha açık konuşur musunuz, başkomiserim?" diye sordu Hunter. "Tahmin oyunlarına ayıracak fazla vaktimiz yok."

"Evlenmeme ikilemi mesela."

Garcia öksürdü. "Yani Piskopos Clark, Peder Fabian'ın kendi kilisesinde vahşice başının kesilmesinden çok yoldan çıkmış olmasından korkuyor. Ne berbat bir durum."

"Peder Fabian'ın, günah çıkarma seanslarında duyduğu bazı şeyleri yazmış olabileceğinden de korkuyor. Katolik Kilisesi'nin nazarında bu suç sayılır."

"Peder Fabian itirafları sözlü olarak bir başkasıyla konuşmadıysa suç sayılmaz." Hunter aynı fikirde değildi. "İtirafları özel günlüğe yazmak, Katolik inancında günah ya da suç teşkil etmez."

"Sen Katolik misin?" diye sordu başkomiser kaşlarını çatarak.

Hunter başını iki yana salladı.

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çok okurum."

Garcia gülümsedi.

"O halde daha hızlı okumanızı tavsiye ederim."

"Neden?"

"Piskopos Clark günlükleri geri almak için baskı yapıyor da ondan."

"İstediği kadar baskı yapsın." Hunter endişelenmiyordu. "Bu günlüklerin içeriği, devam eden bir soruşturmada kanıt teşkil edebilir. Bildiğim kadarıyla, polisin olay yerinden istediği kanıta el koyma yetkisi var."

"Piskopos mahkeme yoluna gitmiyor zaten." Başkomiser Blake, Hunter'a baktı.

"Tahmin edeyim. Eski dostum Belediye Başkanı Edwards mı?"

"Evet. Eski dostu emniyet müdürü ile konuşacağından hiç kuşkum yok. Ondan sonra da işler çetrefilleşir zaten."

"Çetrefil bizim göbek adımız, başkomiserim. O günlükleri okumalıyız."

"Olabildiğince hızlı ve ayrıntılı okumaya bakın o zaman."

Yirmi Beş

Başkomiser Blake mantar panoya yaklaştı ve üzerine tutturulan fotoğrafları inceledi. "Bunun ayinsel bir cinayet olduğunu söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Kafa kesme, köpek başı, sunağın etrafındaki çember, kan içildiği teorisi, kurbana numara verme... Hepsi oturuyor, değil mi?"

İki dedektiften de cevap gelmedi.

"İşte bu beni rahatsız ediyor," diye sözlerini sürdürdü başkomiser. "Ayinlerde asla acele edilmez. Bunda da acele edilmemiş gibi görünüyor. Bu durumda katilin, amacına ulaşabilmesi için rahatsız edilmediği en az yirmi otuz dakikaya ihtiyacı var."

Hunter yavaşça başını sallayarak katıldığını belirtti.

"Riskli, değil mi? Özellikle de cinayetin halka açık bir mekânda işlendiğini hesaba katarsanız. İçeri her an biri girip katilin işini bölebilirdi."

"Her şey kontrolü altındaydı," dedi Hunter.

"Nasıl yani?"

"Görünüşe bakılırsa katil, kilise kapanmadan hemen önce rahip kılığında içerideymiş."

"Ne?"

"Rahibin tahmini ölüm zamanı, kilisenin kapanış saatiyle –on sularında– örtüşüyor." Hunter masasının üzerinde birkaç kâğıdı taradı. "Günah çıkarma seansı ona on kala sona erecekmiş. Ona yirmi kala, iki kişi haricinde –Bayan Morales ve Bayan Willis– kilise neredeyse boşmuş. Verdikleri ifadeye göre o sırada, tanımadıkları bir rahip dışarı çıkmalarını istemiş."

Başkomiser Blake gözlerini kıstı.

"Rahip, Peder Fabian'a yardım etmeye geldiğini, ertesi sabah yapılacak özel ayin için hazırlık yapacaklarından erken kapattıklarını söylemiş. Pederin yardımcısı Hermano'nun, yardım için gelen bir rahipten haberi yokmuş. Ayrıca özel ayin diye bir şey de yokmuş."

"O iki kadınla konuştunuz mu? Bu esrarengiz rahibin robot resmini çıkarabildik mi?"

"Evet, onlarla konuştum ama robot resim yok."

"Neden?"

Hunter masasından aldığı iki kâğıdı Başkomiser Blake'e uzattı. "Bunlar kendilerinden gitmelerini isteyen rahibe ilişkin verdikleri ifadeler."

Başkomiser ifadeleri dikkatle okudu. Bir sayfadan diğerine geçerken alnı kırıştı. "Ciddi mi bunlar?"

"Maalesef," dedi Hunter.

"Yani Bayan Morales, rahibin kısa, sarı saçlı, uzun burunlu, uzun boylu, beyaz genç bir adam olduğunu söylüyor." Başkomiser Blake kâğıdı sol elinde salladı. "Öte yandan Bayan Willis ise rahibin 'pek uzun boylu olmadığını', kısa, kahverengi saçlı, yuvarlak burunlu ve ince bıyıklı bir Hispaniğe benzediğini düşünüyor. Bunların ikisi de kör falan mı?"

"Hayır," dedi Hunter rahat bir tavırla. "Yaşlılar. Bayan Morales yetmiş iki, Bayan Willis de yetmiş yedi yaşında. Hafızaları eskisi gibi değil. Ayrıca biliyorsunuz ki görsel hafızamız en zayıf olanıdır. İki tanık asla aynı şeyi görmez."

"Harika." Başkomiser Blake kâğıtları Hunter'a geri verdi. "Ama katil yine de iki farklı insanla konuşup kiliseden çıkmalarını isteyerek büyük riske girmiş. Hafızalarının zayıf olduğunu bilmesine olanak yoktu."

"Hesaplanmış bir riskti bu," dedi Hunter boynuna masaj yaparak. "Eğer rahip kılığına girme zahmetine girdiyse muhtemelen dış görünüşünü de değiştirmiştir. Kontak lens, peruk, takma burun, bıyık... Her neyse işte. Ben işini şansa bıraktığına inanmıyorum."

"Oldukça sistemli."

"Ayinsel cinayet işleyen katiller genellikle öyledir."

"Ya katil, rahip kılığına girmediyse?" diye sordu başkomiser, Garcia'nın masasına yaslanarak. "Ya gerçekten rahipse? Rahipler genelde son derece sistemli insanlardır."

"Onu da araştırıyoruz." Hunter kendisine bir bardak su doldurdu.

"Pek emin değil gibisin."

"Şu anda hiçbir şeyden emin değilim, başkomiserim. Çok fazla bilinmeyen var."

"Ne gibi?"

"Ayinin önemi mesela."

"Nasıl yani?"

Hunter bardağını masasına bırakıp resim panosuna yaklaştı. "Ayinlerde en önemli unsur merasimdir, kurban ikinci sırada gelir."

"Ama sen bu vakada öyle olmadığını düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu başkomiser, Hunter'ın yanına giderek.

Hunter başını belli belirsiz iki yana salladı. "Bu cinayette en önemli unsur kurbandı. Katil, özellikle Peder Fabian'ın ölmesini istiyordu. Ve bu konuda bize bir ipucu bıraktı."

"İpucu mu?"

"Rahibin göğsüne çizilen üç rakamı."

Başkomiser bunu düşünürken dudaklarını büzdü. "Katilin, Peder Fabian'ın cübbesinin düğmelerini çözüp göğsüne üç rakamını yazma ve sonra da düğmeleri tekrar ilikleme zahmetine girmesi."

Hunter başıyla onayladı. "Bu, saldırının kişisel olduğu anlamına gelir."

Başkomiser Blake sağ gözüne düşen bir saç tutamını kenara çekti. "Bütün bunlar bir şaşırtmaca olabilir mi? Katil, işlediği vahşi cinayeti bir ayin olarak mı göstermeye çalıştı sence?"

"Şaşırtmaca mı?" diye sordu Garcia.

"Şaşırtmaca değildi," dedi Hunter gayet kendinden emin bir şekilde masasına dönüp suyundan bir yudum içerken. "Eğer katil, cinayete ayin süsü vermek isteseydi kafa kesme ve sunağın

etrafındaki dairesel kan izi işini görürdü. Rahibin kanını içmesine ya da boynuna köpek kafası geçirmesine gerek yoktu. Bütün bunların altında daha derin bir mana gizli."

Başkomiser Blake gözlerini yumup uzun uzun iç çekti. "Bir sonraki hamleniz ne peki?"

"Kişisel hayatı da dâhil, Peder Fabian hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmeliyiz."

"Ailesi sağ mı?"

"Peder Fabian tek çocukmuş," dedi Garcia masasındaki bir kâğıttan okuyarak. "Babası bilinmiyor, annesi de altı yıl önce sirozdan ölmüş."

"Biz en iyisi Peder Malcolm'la konuşalım," diye araya girdi Hunter.

"Peder Malcolm da kim?"

"Paramount'taki Our Lady of the Rosary Katolik Kilisesi'nin başrahibi. Peder Fabian'ın da en yakın dostu aynı zamanda." Hunter gayriihtiyari saatine baktı. "Daha sonra oraya gideceğim."

"Ben kalıp günlükleri inceleyeceğim." Garcia defter yığınlarını gösterdi.

"Peki ya bu?" diye sordu başkomiser, köpek kafası fotoğrafını göstererek. "İpucu var mı?"

"Henüz yok," dedi Garcia. "Yunan mitolojisine ve Doğu Ortodoks Kilisesi'ne göndermeler bulduk ama şu ana kadar alakalı bir şey yok."

Hunter'ın masasındaki telefon, konuşmalarını böldü. İki kere çaldıktan sonra Hunter ahizeyi kaldırdı. "Dedektif Hunter." Başkomiser Blake'e döndü. "Telefon size."

"Evet..." dedi Blake ahizeyi sağ kulağına götürerek. "Onu hatta tutun ve aramayı ofisime yönlendirin. Görüşmeyi oradan yapacağım." Telefonu Hunter'a geri verdi. "Yeni görevime başlayalı daha birkaç gün oldu ama belediye başkanı başımın belası oldu bile." Kapıya yöneldi.

Yirmi Altı

Ryan Turner, Batı Hollywood'daki Reilly's Emlak Ofisi'ne bir saat on beş dakika geç geldi. Amanda müstakbel alıcıyla sadece telefonda konuştuğundan ne bekleyeceğini pek bilemiyordu. Sadece şaşırmıştı.

Bir seksen sekiz boyundaki Ryan kırklarının başındaydı ve iri yapılıydı. Kısa, koyu kahverengi saçları, kendisi gibi gösterişsiz ve temizdi. Pahalı görünümlü koyu renk takımının altına kusursuz cilalanmış ayakkabılar giymişti. Konuşmasında belli belirsiz Güneyli aksanı seziliyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Amanda'nın elini sıkarken. "İş adamlarının çenesi bir türlü durmuyor."

"Hiç sorun değil, Bay Turner," dedi yüzüne en içten tebessümünü yerleştirerek. "Gelebilmenize sevindim."

"Bu evi görmek için can atıyorum gerçekten. Sitenizde gördüğüm kadarıyla mükemmel görünüyor."

Amanda'nın tebessümü genişledi.

"Ve lütfen," diye devam etti, "bana Ryan deyin."

"Siz de bana Amanda diyeceksiniz ama."

"Anlaştık."

Ryan, Amanda'yı kendi arabasıyla gitmeye ikna etti. Trafik yüzünden yolculuk bir saatin biraz üzerinde sürdü. Amanda ilk yirmi beş dakikayı Ryan'a evin ne kadar harika olduğunu anlatarak geçirdi. Defalarca prova ettiği konuşması, dilinden şiir gibi aktı. Yolculuğun geri kalanında iş güçten Noel hediyelerine kadar pek çok konudan konuştular.

Malibu'daki malikânenin elektronik, görkemli demir kapılarından geçerken Ryan'ın dikkatini ilk çeken soldaki tenis kortu oldu.

"Etkileyici," dedi.

İşler Amanda'nın istediği gibi gidiyordu.

Evin geri kalanı Ryan'ı düş kırıklığına uğratmadı. Yüksek ahşap kirişli tavanları ve muhteşem mermer zeminleriyle beş yüz altmış metrekareyi aşan bir yaşam alanıydı. Evin içi, modern ve şık mobilyalarla son derece lüks döşenmişti. Ustaca kurulan ışık tesisatı bütün odalara rahat ve sıcak bir ortam sağlıyordu. Dışarıda, geniş eğlence ve oturma alanı ile büyük kaplıca havuzu, evin son rötuşlarıydı.

Odaları gezerken Ryan deri eldivenli ellerini uzun, siyah paltosunun ceplerinde tutarak heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Fakat tebessümü onu ele veriyordu. Âdeta ev kendi kendini satıyordu.

"Gitmeden önce oturma odasına bir kez daha bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu Ryan, ikinci kattaki, kumsala nazır ebeveyn yatak odasının penceresinden dışarıya bakarken.

"Tabii ki yok," dedi Amanda coşkusunu dizginlemekte zorlanarak.

Oturma odasına girdiklerinde Amanda elle oyulmuş, ahşap çift kanatlı kapının yanında durdu. Biraz kaygılı görünüyordu.

Devasa odanın ortasına yerleştirilmiş lüks, beyaz deri kanepenin arkasında duran Ryan, güney duvarının bir kısmını işgal eden gösterişli nehir kayasından şömineye gözlerini dikmişti.

"Şömine çalışıyor, değil mi?" diye sordu Amanda'ya dönerek.

"Evet. Bu evdeki her şey kusursuz çalışıyor."

"Odun yerine gazla çalışıyordur herhalde. Yoksa burayı ısıtmak için küçük bir ormana ihtiyacım olacak."

Amanda, adamın "ihtiyacım olacak" dediğini fark edince tebessümünü gizlemek için dudağını ısırdı. "Haklısın. Şömine gazlı."

"Yakabilir miyiz, bir bakayım?"

Soru karşısında afallayan Amanda, Ryan'a fal taşı gibi açık gözlerle baktı.

"İyi misin?"

"Şey... Evet, iyiyim." Birkaç saniyede toparlandı. "İstiyorsan yakabilirsin tabii ki ama sakıncası yoksa ben mutfakta bekleyeyim."

Ryan gözlerini kısıp Amanda'ya doğru birkaç adım attı. "Bir sorun mu var?"

"Yok, yok. Her şey yolunda." Cesur bir yüz ifadesi takındıysa da adamı ikna edemedi.

"Her şey yolunda falan değil. Betin benzin attı, Amanda. Gözden kaçırdığım bir şey mi oldu?" Ryan'ın gözleri odayı taradı.

"Hayır, hayır..." Tepkisi adamı şaşırtmıştı ve bunu biliyordu. "Evle ya da şömineyle ilgili hiçbir sorun yok. Seni temin ederim."

"Öyleyse sorun ne? Beden dilini okumakta ustayımdır ve bir şey kesinlikle seni rahatsız ediyor."

Amanda derin bir nefes aldı. "Ben... Ateşten pek hoşlanmam da." Gözlerini, utangaç bir kız gibi yere çevirdi.

Ryan gergin bir kahkaha koyuverdi. Amanda'ya doğru biraz daha yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Sahi mi?"

Amanda başını kaldırıp Ryan'ın şefkatli gözlerine baktı.

"Kötü bir tecrübe mi yaşadın?" diye sordu usulca Ryan.

Amanda başını sallayarak onaylarken dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Ryan teselli amacıyla elini Amanda'nın sol omzuna koydu. "Bir şey diyeyim mi?" dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Örümceklerden ödüm kopar."

Amanda tereddütle gülümsedi.

"Küçükken ahşap evimizin çatı katında bir odam vardı," dedi Ryan sakince. "Bir akşam kitap okurken uyuyakalmışım. Sabahın üçü ya da dördü gibiydi, boynumda bir gıdıklanma hissettim."

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı Amanda ürpererek.

"Yarı uykulu, boynumu kaşımaya başladım. Sonunda örümceği kızdırdım ve tişörtümün içine kaçtı."

"Iyyğğ!"

"Yaygın olarak rastlanan kahverengi keşiş örümceğiydi. Birden fazla ısıran türlerden. Tişörtümün içindeki, çok aç olacak ki beni birkaç defa ısırdı."

Amanda yüzünü buruşturup elini hemen ensesine götürdü.

"Maalesef bedenim ısırıklara oldukça kötü tepki verdi. Ateşim çıktı, midem bulandı, ısırık yerlerinde büyük, beyaz kabarcıklar çıktı. O gün bugündür, ne zaman örümcek görsem tırsarım. Sesim bile tizleşir, Barbie bebek gibi çıkar."

"Sahi mi?" Amanda güldü.

"İnan bana." Başını aşağı yukarı sallayarak gülümsedi. "Çok utanç verici."

Amanda başına gelenleri anlatmaktan hoşlanmazdı ama onun yanında rahat hissediyordu. Kaldı ki Ryan'ı evle ilgili sorun olmadığına ikna etmesi gerekiyordu.

"Küçükken oldu," dedi gözlerine düşen perçemini eliyle yana çekerek. "Arkadaşımla oynuyorduk. Sözde yemek yapıyorduk. Nasıl olduysa elbisem alev aldı."

Ryan'ın ilgisi arttı.

"Neyse ki şanslıydım," diye devam etti. "Elbisemin sadece arkası tutuştu. Hiç yandın mı?" diye sordu.

Ryan başını iki yana salladı. "O şekilde, hayır."

"O acıyı tarif etmek çok güç." Durakladı, anlatacak kelimeleri bulmaya çalıştı. "Kaynar su dökülmesi ya da sıcak ütüye dokunmak gibi değil. Sızlatan bir ağrı değil. O kadar yoğun bir acı ki beynin duruyor ve ölmek için dua ediyorsun. Derimin eridiğini hissettim. Yanan saçımın kokusunu aldım." Amanda sağ eliyle saçına usulca dokundu. Uzaklara daldı. "O gün evde yalnızdık. Arkadaşım su bulup üzerime attığında sırtımın ve boynumun büyük bölümü yanmıştı."

Bir süre sessizce bakıştılar.

"Özür dilerim," dedi Ryan.

"Sorun değil. Senin suçun yok. Korkumu kontrol etmeyi öğrenmeliyim ama yapamıyorum işte. En ufak bir ateş lafı geçti mi kendimi kaybediyorum."

Ryan oturma odasının ortasına doğru yürüdü. Amanda peşinden gitti.

"Örümcek korkum için psikoloğa gittim," dedi Ryan. "Bilirsin, fobilerinden kurtulmanı sağlayan özel terapiler falan var."

"Ne oldu?" diye sordu Amanda merakla.

"Psikolog epey konuştu ve birkaç oturumdan sonra korkumla yüzleşebileceğime kanaat getirdi. Kocaman kıllı bir örümcek getirip avucuma koydu. Zararsız olduklarını kanıtlamaya çalıştı."

"İşe yaradı mı?"

"Ne işe yaraması! Altıma kaçırdım ve deli gibi çığlıklar atarak kendimi odadan dışarı attım."

Amanda güldü.

"Belki de bazı korkular aşılamıyordur." Ryan deri koltuğa yaklaştı. Amanda yarım metre önünde durmuş, şömineye bakıyordu.

Ryan'ın eli, cebindeki bir nesneyi kavradı.

"Küçükken başından geçen olayı anlatıp ateşten korktuğunu söyledin ya?" dedi.

"Evet," diye karşılık verdi Amanda arkasına dönmeden.

Ryan'ın sesi ansızın değişti. "Bunu zaten biliyordum."

Ryan, Amanda'yı arkasına dönmesine fırsat vermeden yakalayıp burnunu ve ağzını ıslak bezle kapadı.

Yirmi Yedi

Peder Malcolm akşam yedi buçukta buluşmayı kabul etmişti. Yedi yirmi beşte Hunter, Buick Lesabre marka arabasını South Paramount Bulvarı'nda yer alan Our Lady of the Rosary Katolik Kilisesi'nin önüne park etti. Sokak ışıkları ve Noel süslemeleri, insanın içini ısıtan bir renk cümbüşü yaratıyordu.

Kilise iki küçük yeşil avlunun arasında, büyük, beyaz bir binaydı. Gül ağacından, elle oyulmuş çift kanatlı kapısının üstünde, gerçek boyutlarda, açık gri bir Meryem Ana heykeli vardı.

Altmışlarının sonunda, şen görünüşlü bir rahip giriş kapısında kısa boylu ve tıknaz bir kadınla konuşuyordu. Saçları tamamen dökülmüş, sadece kulaklarının üstünde birer tutam gri saç kalmıştı.

Hunter kilisenin önündeki dört kısa basamağı tırmanırken rahip, kadınla vedalaştı.

"Peder Malcolm?" diye sordu Hunter.

"Siz, gündüz telefonda konuştuğum dedektif olmalısınız," dedi rahip içten bir tebessümle.

"Dedektif Hunter." Kimliği elindeydi. "Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Rahip, Hunter'ı içeri almadan önce hızlıca kimliğine baktı. Kilisenin içi genişti. Sunak yüzlerce mumla aydınlanmıştı. Beş yüz kişi alabilen ana salondaki kırmızı meşe sıralarda birkaç kişi oturuyordu. Kimi dua ediyor, kimi Kitab-ı Mukaddes okuyor, kimi de uyukluyordu.

"Ofisimde konuşalım mı?" diye sordu rahip eliyle işaret ederek. "Hemen arkada."

"Elbette." Hunter başını salladı.

Peder Malcolm'ın ofisi küçük ama rahattı. Beyaza boyanmış duvarlarda hafif gri tonlar yer alıyordu. Bariz Avrupa etkisindeki mobilyalar klasikti. Odanın arka tarafındaki ahşap masa, kapıya bakıyordu. Masanın önünde Victoria Dönemi'nden kalma iki koltuk duruyordu. Duvarlarda azizlerin tabloları asılıydı ve masanın solundaki büyük kitaplıkta dinî kitaplar sıralanmıştı.

Peder Malcolm, Hunter'a oturmasını işaret ettikten sonra masanın arkasındaki yerini aldı. Birkaç saniye iki taraf da konuşmadı. "Olanlara inanamıyorum. Fabian iyi bir adam, iyi bir rahipti." Peder Malcolm'ın sesi cılız ve hüzünlüydü.

"Başınız sağ olsun," dedi Hunter. "İyi arkadaşmışsınız sanırım."

Rahip başıyla onayladı. "Papaz okulunda öğretmenlik yaptım. Fabian öğrencilerimden biriydi. Yirmi yılı aşkındır onu tanırım."

"Nasıl biriydi?"

"Nazik, fedakâr, müşfik. Dediğim gibi, iyi bir rahipti."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Yaklaşık iki hafta önce. Burada yaptığımız yedi ve sekizinci sınıfların kermesinde. Yardıma gelmişti." Rahibin dudaklarında çekingen bir tebessüm belirdi. "Daha doğrusu pasta yemeye gelmişti. Muzlu pastaya bayılırdı."

"Onda bir farklılık var mıydı? Endişeli ya da gergin görünüyor muydu?"

"Kesinlikle hayır. Her zamanki gibi sakindi. Çok konuşkandı, öğrencilerle sürekli şakalaştı. Biraz yorgun görünüyordu fakat Fabian hep öyleydi zaten."

"Nasıl yani?" Hunter ensesindeki yara izini usulca ovdu.

"Bildiğim kadarıyla pek iyi uyumazdı."

"Belli bir sebebi var mıydı?"

Hafifçe başını yana salladı. "Pek çok zorlukla uğraşıyoruz, dedektif. Ve bunlar bazen gecenin bir yarısı zihnimize girip bizi uyandırıyor. Fabian bana bir keresinde düzenli olarak kötü rüyalar gördüğünü söylemişti."

Hunter, Peder Fabian'ın günlüklerinde kötü rüyalarla ilgili birkaç paragraf okuduğunu hatırladı ama merhum rahip o rüyalardan söz etmemişti. "Size bu rüyalardan hiç bahsetti mi?"

"Hayır. Oldukça ketum bir adamdı."

Hunter siyah not defterine bir şeyler çiziktirdi. "Endişelerinden bahseder miydi?"

"Rahipler olarak pek çok endişemiz var, Dedektif Hunter. Muhtaç insanlarla ilgileniyoruz ve günümüz dünyasında çok fazla sorun var. Ama galiba siz hayatına mal olacak türden bir endişeyi kastediyorsunuz?"

Hunter cevap vermedi ama sessizliği anlaşılırdı.

"Hayır." Peder Malcolm'ın sesi kendinden emindi. "Basit bir adamdı. Kilise ve başkalarına yardım etmek için yaşardı. Endişeleri her ne idiyse, sizi temin ederim ki hayatını tehdit edecek türden değillerdi."

Hunter bir sonraki sözcüklerini dikkatle düşündü. Tehlikeli sulara girmek üzere olduğunun farkındaydı.

Yirmi Sekiz

"Peder Fabian size hiç Katolik rahibi olma kararından şüphe duyduğundan ya da her şeyi geride bırakma niyetinden bahsetti mi?" diye sordu Hunter ve Peder Malcolm'in tavrının değiştiğini gördü. Gücenmiş gibiydi. Gözlerini kısıp Hunter'ı süzdü.

"Bizim yaptığımız şey, tamamen imana ve Yüce Tanrımıza hizmet etmeye dayalıdır, Dedektif Hunter." Rahibin sesi sakin ama kararlıydı, söz dinlemeyen bir çocuğu azarlıyordu âdeta. "Para ya da heyecan için yapmıyoruz bu işi. Bir ihtiyaç bu. İtiraf ediyorum, bazen çok zorlanıyoruz. Bizler de insanız ve bizim de zaafa ve kuşkuya düştüğümüz anlar oluyor. Tanrı'ya hizmet ederek yaşamayı seçenlerimizin arasında bu kararı zaman zaman sorgulayanlar çıkabiliyor. Fakat imanımız her daim şüphelere üstün geliyor. İmanın ne olduğunu bilir misiniz, dedektif?"

"Galiba," dedi Hunter başını sallayarak. "Sorgulamadan körü körüne inanmaktır."

Peder Malcolm sararan dişlerini göstererek gülümsedi. "O iman bizi doğru yolda tutar. Kuşkularımızı boğar. Sorunuza gelirsek, dedektif; evet, Peder Fabian ile kuşkularından ve ikilemlerinden konuştuk. Sırf Tanrı'ya hizmet etmeyi seçtik diye baştan çıkarılmaya ve bulanık düşüncelere karşı bağışıklık kazanmıyoruz. Ve sırf bulanık düşünceler zihinlerimize girdi diye onları tatbik de etmiyoruz. Peder Fabian kesinlikle imanlı bir adamdı."

"Lütfen beni yanlış anlamayın, peder," dedi Hunter öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslayarak. "Ben onun ya da sizin imanınızı sorgulamıyorum. Ben sadece o 'bulanık' düşüncelerin

bir nedeni var mıydı diye merak ediyorum. Eğer varsa bu bize ipucu verebilir. Peder Fabian size hiç rahipliği bırakmayı düşündüğünü söyledi mi?"

Peder Malcolm sağ kaşının üzerindeki ufak yara izini kaşıdı. Soruya cevap verip vermemeyi gözden geçirdiği aşikârdı. "Bu gerçekten önemli," diye vurguladı Hunter.

"Evet," dedi Peder Malcolm rahatsız edici birkaç saniyeden sonra. "Annesi öldükten sonra Fabian'ın imanı sarsıldı."

"Yakın mıydılar?"

"Olmaya çalışıyordu."

"Nasıl yani?"

"Fabian babasını hiç görmemiş. Annesi onu tek başına büyütmüş ama sert bir kadınmış. Oğlunun avukat, doktor olmasını ya da kendisini zengin edecek bir meslek edinmesini bekliyormuş. Böylece Fabian ona borcunu ödeyebilecekmiş."

Hunter koltuğunda kıpırdandı.

Rahip kenetli ellerine baktı. "Annesinin sorunları vardı. Yıllarca alkolizmle boğuştu. Rahip olduğu için oğlundan nefret etse de Fabian onu çok severdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla onun için her gün dua ederdi. Hastalandığında her şey çok hızlı gelişti. Hastaneye kaldırıldıktan sonra bir hafta içinde vefat etti. Fabian çok etkilendi."

"Nasıl etkilendi?"

"Öfkeliydi." Peder Malcolm dudağını ısırıp söylediğini tekrar düşündü. "Hayır, galiba doğru kelime *kırgın* olacaktı. Tanrı'ya kırılmıştı. Onca yıl dua ettikten sonra Tanrı'nın kulak vereceğini umuyordu. Mucize istemediğini söyler dururdu. Tanrı'dan annesine sadece mücadele şansı vermesini istiyordu. Hâlbuki Tanrı onu Fabian'dan aldı."

Hunter kendi anılarıyla boğuşarak hareketsiz oturdu. Gözleri rahibin üzerindeydi ama dalıp gitmişti. *Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum.*

Peder Malcolm, Hunter'ın ifadesinde acı gördü ve öne doğru eğildi. "Size bir şey sorabilir miyim, dedektif?"

"Elbette."

"Gazetelerde yazılanlar doğru mu? Fabian'ın başının kesilmesiyle, köpek kafasıyla ilgili yazılanlar?"

"Doğru."

Rahip iç geçirdi. "Peder Fabian'ın takma adını aldığı Aziz Fabianus'un başının kesildiğini muhtemelen biliyorsunuzdur."

Hunter başını sallayarak onayladı.

"Sizce arada bir bağlantı var mı?"

"Olabilir." Hunter tekrar arkasına yaslandı. "Siz ne düşünüyorsunuz, peder? Katil, Peder Fabian'ın Aziz Fabianus ile aynı şekilde ölmesini mi istedi sizce?"

Rahip ayağa kalkıp masasının yanındaki kitaplığa yaklaştı. "Geçmişte, yanlış anlaşılan çok sayıda insan ölüme mahkûm edilmeden önce tutuklanıp işkenceye uğradı," dedi üst raftaki bir kitaba uzanarak. "Yüzyıllarca Batı'daki çoğu ölüm cezası, mahkûmun başının vurulması demekti."

Hunter bunu düşündü. "Yani eğer Peder Fabian başka bir azizin adını seçmiş olsaydı yine muhtemelen başı kesilerek öldürülecekti zaten," dedi.

Rahip başıyla onayladı.

"Peki köpek başına ne diyorsunuz? Sizin için ya da Katolik inancında bir anlam ifade ediyor mu?"

Rahip derin bir nefes aldı. "Şeytan," dedi. Konuşurken odada soğuk bir rüzgâr esti. Hunter gayriihtiyari ceketinin yakasını yukarı kaldırdı.

Peder Malcolm koltuğuna döndü. "Küstahlık etmek istemem, dedektif ama bence yanlış yoldasınız."

"Nedenmiş o, peder?" diye sordu Hunter, rahibin gözlerine bakarak.

"Bence bu saldırı doğrudan Katolik Kilisesi'ne yapıldı. Birileri, Kilise'ye zarar vermek istiyor. Fabian da bu uğurda verilmiş acı bir

kayıp. Onun yerinde hepimiz olabilirdik. Katil, öfkesini çıkarmak için kiliselerimizden herhangi birini seçebilirdi." Durakladı çünkü sonraki sözleri onu endişelendiriyordu. "Ve içimden bir his yine öldüreceğini söylüyor. Belki de çoktan öldürdü." Rahibin ses tonu Hunter'ın tüylerini diken diken etti.

Yirmi Dokuz

Amanda Reilly çok üşüyordu ve susamıştı. Başı o kadar şiddetli zonkluyordu ki şakakları patlayacak gibiydi. Kıpırdamaya çalışınca bağlandığını fark etti. El ve ayak bileklerinden, rahatsız bir metal sandalyenin kolçaklarına ve ayaklarına bağlanmıştı. Üstelik öylesine sıkı bağlanmıştı ki teller derisini kesiyordu.

Göz kapakları ağır ve yapışkandı. Gözleri bağlı değildi ama açamıyordu. Çığlık atmaya çalıştı fakat dudakları birbirinden ayrılmadı. Ağzında acı ve mide bulandırıcı bir tat vardı. Gayriihtiyari dilini dudaklarına değdirince aralarında tanımlayamadığı katı, ince bir katman hissetti. Zorla ağzını açmayı denedi fakat dudaklarının narin derisinin yırtılmaya başladığını hissetti.

Yüce Tanrım!

Ürperdi, neler olduğunu sonunda anlamıştı.

Ağzı yapıştırıcıyla kapatılmıştı.

Paniğe kapıldı. Vücudunu sağa sola atmaya, tekmeler savurmaya, serbest kalmaya çalıştı. Tellerin kestiği el ve ayak bilekleri kanamaya başladı.

Sandalye milim kıpırdamıyordu. Ya çok ağırdı ya da yere sabitlenmişti. Sımsıkı kapalı dudaklarında boğulan çığlıkları hayvan homurtularını andırıyordu.

Kontrol edemediği bir titreme vücudunu ele geçirdi. Dişlerinin takırdamasına engel olmaya çalıştı.

Kapalı gözlerinin kenarlarından sızan yaşlar, göz kapaklarına sürülen yapışkan maddeyi yıkayarak yanaklarından aşağıya sü-

zûldü. Göz kapaklarının aralandığını hissetti. Yavaş yavaş açmayı başardı. Yanmışçasına acıyorlardı. Gözlerini çılgınca kırpıştırdı.

Acısının dinmesi ve görüşünün düzelmesi birkaç dakika sürdü. Gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Başta her şey bulanıktı fakat mum ışığıyla aydınlatılmış oda tanıdık görünüyordu. Mobilyaların bir kısmını tanıdı. Ama nereden?

Başının zonklaması şiddetlenmişti ve zihni bulanık olduğundan mantıklı düşünemiyordu. Sakinleşmek için derin nefes alıp nabzına odaklanmaya çalıştı. Hafızası, olanları yavaş yavaş bir araya getirmeye başladı.

Sonunda hatırladığında korkuyla sarsıldı. Önündeki bulanık görüntü, portföyündeki evlerden birinde bulunan nehir kayasından şömineye aitti.

Evi göstermek için müstakbel bir alıcıyı buraya getirmişti.

Neydi adı?

"Başın nasıl, Mandy?" Arkasından gelen sesle kaskatı kesildi. Bir çavuşunki gibi olgun ve kararlıydı. "Zonklama yakında geçer."

Amanda tekrar titremeye başladı.

Görüşü neredeyse normale dönmüştü. Amanda aşağıya bakınca neden bu kadar üşüdüğünü nihayet anladı. Çıplaktı.

Uzun boylu bir silüet arkasından çıkıp görüş alanına girdi. Evi göstermek için getirdiği adamdı. Ama hâlâ adını hatırlayamıyordu. Giysilerini değiştirmişti. Uzun paltonun ve profesyonelce kesilmiş takımın yerine üzerine oturan siyah spor kıyafetler giymişti. Elleri hâlâ eldivenli ve saçları örgü bir şapkanın altında gizliydi.

Amanda bir kez daha debelendi, vücudunu çılgınca kıvırıp tekme atmaya çalıştı.

Adam onu birkaç dakika sessizce izledikten sonra anladı ki çabaları beyhudeydi.

"O sandalyeden kurtulamayacaksın maalesef," diye açıkladı adam onun önünde ileri geri yürümeye başlayarak.

"*Ah, lütfen. Bunu bana neden yapıyorsun?*" dedi ağzının içinde ama yalnızca titrek bir mırıltı çıktı.

Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp başını sağa sola sallayan adam, Amanda'nın çıkardığı sesleri taklit ettikten sonra güldü.

"Benimle konuşmak istiyorsan daha çok çabalamalısın. Hadi, yapabilirsin. Aç ağzını."

Amanda adama baktı, felce uğramış gibiydi. Korkusu o denli şiddetliydi ki bayılacağını sandı.

Adam eğildi, yüzünü yaklaştırdı.

"AÇ AĞZINI."

Adam o kadar çok bağırdı ki nefesinden Amanda'nın alnındaki saçlar uçuştu.

Amanda kendini kaybetti. Ödü kopmuştu. Tüyleri diken dikendi. Altına kaçırdı.

"Ah, iğrenç," dedi adam tekrar doğrulup sandalyenin altında oluşan idrar birikintisinden uzaklaşarak.

"Belki ben ağzını açmana yardım edebilirim." Şömine rafından bir şeyler aldı. "Ne dersin? Deneyelim mi?"

Işıl ışıl parlayan gümüş bir mektup açacağı gösterdi.

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılan Amanda başını geriye kanırttı. Yapışık dudaklarından tiz bir feryat yükseldi.

"Dudakların ağzından kopabilir ama kimin umurunda ki, değil mi? Başını sallaman yeterli, hemen dudaklarını ayırmaya başlarım."

Amanda başını şiddetle iki yana salladı.

"Ya da bunu aşağıda kullanmalıyım belki de." Amanda'nın kasıklarını işaret etti. "Böylece aşağılık bir sürtük olmaktan ve yeniden altına kaçırmaktan kurtulursun. Ne dersin?" Dilini parlayan bıçağın üzerinde yavaşça gezdirdi. "Bunu içine sokayım mı? Öncesinde zevk almanı sağlayacağım, söz."

Amanda'nın vücudu şiddetle öne doğru atıldı. Midesindekilerin boğazından yükselip ağzına geldiğini hissetti. Boğulurken gözleri geriye doğru devrildi.

"Az önce kustun mu sen?" diye bağırdı adam ona doğru koşarak. "Seni aşağılık sürtük." Ellerini yanaklarına bastırıp

başını geriye yatırdı. "Yut onu. Hemen yut onu," diye buyurdu, yanaklarına daha fazla baskı uygulayarak.

Amanda başını iki yana sallamayı denedi fakat saldırgan yanaklarını mengene gibi sımsıkı kavramıştı.

"YUT ONU," diye bağırdı tekrar.

Amanda öksürdü fakat hava basıncının burnundan başka gidecek yeri yoktu. Burnundan fırlayan kanlı sümük adamın eldivenlerine ve yenlerine sıçradı.

"Seni kaltak," dedi Amanda'nın boğazına masaj yaparak. "Bu şekilde ölmeyeceksin."

Amanda birkaç saattir ağzına tek lokma koymamıştı. Midesinden ağzına gelen, bir iki kaşık çorbadan fazlası değildi. Saldırganın, yanaklarına bastırması ve boğazına masaj yapmasıyla sonunda kusmuğunu yuttu.

"Aferin," dedi adam cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp Amanda'nın kanayan burnuyla ilgilenerek. Amanda oturduğu yerde zangır zangır titrerken beş dakika sessizce bekledi.

"Üşüyorsun galiba," dedi sonunda, ses tonu değişerek. Dinginlik vardı sesinde. Yaklaştı. "Sana bir şey göstereceğim."

Cebinden eski, siyah beyaz bir fotoğraf çıkarıp Amanda'nın yüzüne tuttu.

"Bak. Hatırladın mı?"

Amanda zayıf düşmüş, sıvı kaybetmişti ve başı odaklanamayacak kadar dönüyordu.

"Hadi, Mandy." Birkaç kez parmaklarını şıklattı. "Fotoğrafa bak. Hatırladın mı?"

Amanda hâlâ kafası karışık, fotoğrafa titrek gözlerle baktı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Derken her şeyi anladı.

"*Olamaz.*"

"Korkuna hoş geldin, Mandy," diye fısıldadı. "Seni en çok neyin korkuttuğunu biliyorum."

Otuz

Kimilerine göre Los Angeles Union İstasyonu, Amerika'nın son harika demir yolu istasyonudur. 1939'da üç farklı demir yolunun yolcu terminallerini birleştirmek amacıyla inşa edilen gar hâlâ ulaşım merkezi görevi görmektedir. Dışı İspanyol Kolonyal, Mağribi ve Streamline Moderne mimari tarzlarının başarılı bir karışımı olmasına karşın Los Angeles Union İstasyonu'nun içi çok daha güzeldir. Orijinal aydınlatma armatürleri, mozaik zemin ve karo duvarları olan istasyon özenle restore edilmiştir.

Güzelliği bir yana turistiyle, yolcusuyla garda sürekli bir koşuşturma hâkimdir ancak bugün her zamankinden fazla bir yoğunluk vardı.

Kız, diğer yolculara çarpmamak için sürekli vücudunu bükerek mümkün mertebe hızlı ilerliyordu. Dört bir yandan insan geliyordu ve herkesin acelesi vardı. Çocuk arabasındaki bebeğini iten iri bir kadının etrafından başarıyla dolandıktan sonra az kalsın ailesinden uzaklaşmış üniformalı bir kızı eziyordu. Garın alt katına inen merdivene ulaştığında nefes nefese ve kan ter içinde kalmıştı.

"Affedersiniz, lütfen," diye seslendi telaşlı bir sesle, kalabalığı yararak basamaklardan inerken.

Perona adımını attığında Kırmızı Hat metro treninin kapılarının kapandığını gördü.

"Hayır, olamaz!"

Tren uzaklaşmaya başladı.

Trene doğru koştu ama gayretinin nafile olduğunu biliyordu.

"Yine geç kaldım... Harika," diye fısıldadı. "Tam ihtiyacım olan şey."

Gözleri duyuru panosunu aradı. Bir sonraki Kırmızı Hat treninin gelmesine en az on beş dakika vardı. Tren kalkmış olmasına karşın peron hâlâ kalabalıktı.

Bütün bu insanlar nereye gidiyorlar bugün böyle yahu? diye düşündü etrafına bakınarak. Gözleri içi boş, camdan bir reklam panosuna takılınca yansımasını gördü. Uzun, koyu kahverengi saçları hâlâ atkuyruğu biçiminde bağlıydı ancak alnında ter damlaları tomurcuklanmıştı. Soğuktan ve koştuğu için burnu kıpkırmızı kesilmişti. Acilen makyajını tazelemesi gerekiyordu.

Giriş katı ana baba günüydü. Turistler sağda solda geziniyor, parıldayan ışıklara ve biblolara hayranlıkla bakıyorlardı. Şu ana kadar rengârenk Noel süslemelerini bile fark etmemişti. Ona memleketini ve ailesinin evini hatırlatıyorlardı. Unutmak için her şeyi yapacağı yerleri ve insanları. Saatine baktıktan sonra koridorun uzak ucundaki kadınlar tuvaletine yollandı. Bu defa acele etmeyecekti. Kırmızı deri bir evrak çantası taşıyan uzun boylu, sıska bir adam ona kötü kötü gülümseyince ürperdi.

"*Bayanlar ve baylar,*" diye duyurdu bir ses hoparlörden, "*Pershing Meydanı'ndaki sinyal arızasından dolayı bir sonraki Kırmızı Hat hizmetimizde beş dakikalık gecikme yaşanacaktır. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz.*"

"Harika," diye homurdandı. "Şanssız günümdeyim belli ki."

Ansızın kalbinin sıkıştığını hissetti. İnanılmaz bir hızla, yakıcı bir sıcaklık tüm bedenine yayıldı, boğazı düğümlendi, nefes almakta zorlandı. İstasyon, etrafında dönmeye başladı. Gözünü istila eden minik ışık huzmeleri çabucak büyüyüp parlaklaşarak kör edici beyaz bir ışığa dönüştüler. Derken olan oldu.

Parlak ışığın yerini, eski bir filmden kısa bir kesit gibi siyah beyaz noktacıklı imgeler aldı. Ama gördüğü şey bir klasik film değildi.

"Ah, Tanrım, hayır." Sesi gözyaşlarıyla boğuldu. "Lütfen, yine olmasın."

İmgeler yalnızca birkaç saniye görünmesine rağmen içini korkuyla doldurmaya yetti.

Burnu kanamaya başladı. Midesi kalktı, ağzına gelen balgamla öğürdü. Acilen kadınlar tuvaletine gitmesi gerekiyordu.

"Biri bana yardım etsin lütfen." Dudakları kımıldadı ama sesi çıkmadı. Bacaklarının dermanı kesildi ve dizlerinin üstüne düştü. Midesinden bir şey yükseldi. Oracıkta, Los Angeles Union İstasyonu'nun ortasında kontrolünü kaybetti ve kustu.

Otuz Bir

Hunter yalnız yaşıyordu. Hiç evlenmemişti, ilişkileri bir türlü yürümüyordu. Hep iyi başlıyordu. Görüştüğü kadınlar, işinin getirdiği baskıları ve gerektirdiği fedakârlığı başlangıçta anlıyor gibi görünüyorlardı. Ama çok geçmeden daha fazlasını istiyorlardı. Verebileceğinden çok daha fazlasını. Hem bazen yalnız hissetmesine karşın uzun süreli ilişkiler onun yaşam tarzına da uymuyordu zaten. Hunter'ın cinsel yaşamı tamamen, tek gecelik kişilerden ya da kısa süreli gönül maceralarından ibaretti.

Kendi kendine vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Sade döşenmiş, tek odalı dairesinde rahat hissediyordu. Güzel bir kitap ve son derece kaliteli koleksiyonundaki tek malt İskoç viskilerin birinden iki kadehle her zaman rahatlardı. Ama bu akşam rahatlayamıyordu. Peder Fabian'ın cesedini bulduklarından beri daha sadece iki gün geçmişti ama üzerlerindeki baskı hızla artıyordu. Dışarı çıkıp diğer insanları konuşur, güler, hayatlarını yaşarken görme ihtiyacı duydu. Ölüler diyarından pek hazzetmiyordu.

Los Angeles dünyanın en canlı ve en heyecanlı gece hayatlarından birine sahiptir. Birinci sınıf ünlülerin takıldığı lüks ve revaçta kulüplerden köhne ve pis yerlere kadar hepsi bulunur. Şehrin dört bir yanına dağılmış temalı barlar ve salonlar vardır. Garson kızların daracık siyah hemşire üniformalarıyla dolaştığı hastane koğuşlarında ya da barmenin bardağı doldurup Guinness biranın köpüğünün azalmasını bekledikten sonra üzerine yonca çizdiği İrlanda barlarında içkinizi yudumlayabilirsiniz.

Hunter çılgın ve gürültülü bir yer istemiyordu, o yüzden canlı müzik mekânları ve dans DJ'lerinin sahne aldığı barlar seçeneklerin dışındaydı. Ayrıca arabasıyla sahil barlarına gitmek yerine Los Angeles şehir merkezinde kalmaya karar verdi. West Eighth Sokak'taki Golden Gopher'da karar kıldı. Sade ve rahat ortamı tam da Hunter'ın aklındaki şeydi.

Oraya akşam dokuz sularında vardı. Mekân işlekti ama kalabalık değildi. Eski Vahşi Batı'yı andıran barın ucundaki bir tabureye yerleşip bir kadeh tek malt söyledi. Uzun boylu, kısa saçlı, kusursuz şekil verilmiş keçi sakallı bir Porto Rikolu olan barmen, kadehe iki küp buz attı. Hunter buzların çözülmelerini izlerken düşünceleri sürekli soruşturmaya gitti. İki gün geçmişti ve ellerinde hiçbir ipucu yoktu.

Viskisini bitirince gözü eski bir Space Invaders oyun makinesinin etrafında toplanan küçük kalabalığa takıldı.

O fark etmeden, barmen bir bardak daha doldurup Hunter'a doğru itti.

"Vay canına, çok hızlısın," dedi Hunter başını sallayarak.

"Bunun parası ödendi, efendim."

Hunter kaşlarını çattı.

"Sağınızdaki uzak masada oturan hanımefendiden," dedi barmen başını hafifçe kadına doğru oynatarak.

Hunter, barmenin işaret ettiği masaya bakmak için döndü. Uzun boylu, çekici bir esmer tek başına oturuyordu. Röfleli saçları, bukleler halinde omuzlarına düşüyordu. Buğday tenliydi, baştan çıkarıcı, kahverengi gözleri vardı. Krem rengi bluzunun üstten iki düğmesini stratejik olarak iliklememiş, dudak uçuklatan dekoltesini gözler önüne sermişti.

Hunter kadehini kaldırıp belli belirsiz gülümseyerek ikramı kabul etti.

Kadın, Hunter'a bakmayı sürdürerek gözlerini kırpıştırdı, sonra gülümseyerek yanına gelmesini işaret etti.

"Şanslı gününüzdesiniz," dedi barmen.

"Bunu sık sık yapar mı?"

"Onu daha önce burada hiç görmedim," dedi barmen keçi sakalını sıvazlayarak.

"Yiyecekmiş gibi bakıyor," dedi Hunter kadınla göz temasını bozmadan.

Barmen bir bardak alıp parlatmaya başladı. "Beni istediği zaman yiyebilir."

Hunter barmene dostça göz kırptı. "Hadi, hayırlısı bakalım." Kadının masasına doğru yürüdü.

Otuz İki

"İçki için teşekkürler. Çok naziksin," dedi Hunter, kadının karşısına otururak.

Kadın inci gibi dişleriyle gülümsedi. "Sorun değil. Gerçek içkiden anlayan birini bulmak güzel."

Hunter, kadının kendisiyle aynı içkiyi içtiğini fark etti.

"Genelde viski mi içersin?"

"Sert içkileri severim."

Genç kadın, Hunter'ın dikkatli bakışları altında tek malt viskisini yudumladı.

"Adım Robert," dedi elini uzatarak.

"Benimki de Claire. Claire Anderson."

Tokalaştılar. Hunter, kadının cildinin pürüzsüzlüğünü fark etti.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordu kadın.

"Pek sayılmaz. İçki içesim geldi ve gürültülü bir yere gitmek istemedim. Buranın tek maltını seviyorum. Ayrıca... Sakin de. Ya sen?"

"Arada gelirim. Dairem buradan sadece bir blok ötede."

"Harika mekân ama gazeteciler böyle yerlerde pek içmezler, öyle değil mi?" dedi rahat bir tavırla.

Kadının tebessümü kayboldu. İşin aslı, daha inandırıcı bir tebessüme büründü. "Beni tanıdın o zaman?"

"Saçın farklı. Daha kıvırcık. Ama seni Seven Saints Kilisesi'nden hatırladım. Daha ben olay yerini görmeden cinayeti bir seri katil mi işledi diye sormuştun."

Claire kaşlarını kaldırdı. "Ee, olay yerini gördüğüne göre, cinayet bir seri katilin işi olabilir mi sence?"

"Çok da iyi başlamıştın aslında," dedi Hunter başını duygu kırıklığıyla iki yana sallayarak. "Bana içki ısmarlamıştın falan. Sorulara geçmeden önce biraz hoşbeş, hatta belki biraz da flört etmemiz gerekmez miydi?"

"İstersen dediklerini yapabiliriz."

"Bence öylesi daha iyi olur."

"Ee, ne hakkında hoşbeş etmek istersin, Dedektif Hunter?"

"Bununla başlayalım." Öne doğru eğildi, kadehine uzandı ve içindekileri kendi kadehine boşalttı. "Gerçekte ne içersin?"

Genç kadın bir süre ona baktı. "Viski içmediğimi nereden biliyorsun?" Sesinde meydan okuma tınısı vardı.

Hunter kaşlarını kaldırdı.

Genç gazeteci bir süre Hunter'ın gözlerine baktıktan sonra gülümsedi. "Tamam, yakalandım. Cin tonik."

Biraz sonra Hunter elinde uzun, buzlu bir kadeh cin tonikle masaya geldi.

"Teşekkürler," deyip içkisinden bir yudum içti. "Baştan alalım mı, ne dersin?" Elini uzattı. "Adım Claire."

"Ah, bana gerçek adını söyledin demek?"

Claire başını sallayarak onayladı.

Hunter bu kez elini sıkmaya yeltenmedi. "Hangi gazetedensin?"

Claire gücenme belirtisi göstermeden elini indirdi. "*LA Times.*" Bir müddet düşündü. "Aslına bakarsan deneme sürecindeyim."

"Ah, anladım. Seri katil hikâyesinin, deneme sürecini başarıyla tamamlamak için gereken anahtar olduğunu düşünüyorsun."

"Şansımı azaltmaz, öyle diyelim."

Hunter içkisinden bir yudum daha içti. "Sana yardım edebileceğimi sanmıyorum maalesef."

"Hadi ama, Robert. Sadece küçük bir ipucu. Diğer gazetecilerde olmayan bir şey. Ki bu da zor olmasa gerek çünkü kimse bir şey bilmiyor."

"Çünkü bilecek bir şey yok."

"Şaka mı yapıyorsun? Biri, rahibin başını kesip yerine köpek kafası koymuş. Katil, kiliseyi neredeyse kanla yıkamış. Bu ilk defa öldüren bir katilin değil, akıl hastası bir psikopatın davranışı ve bunu sen de biliyorsun. Cinayet en ince ayrıntısına kadar planlanmış. Bence ya tekrar öldürecek ya da daha önce öldürdü. Sence?"

Hunter gülümsedi. "Zekice. Soruya kendi görüşünmüş süsü vererek benden yorum koparmaya çalışıyorsun. Bunu gazetecilik okulunda mı öğrendin?"

Claire sol elini saçlarının arasından geçirdi. "Idaho Eyalet Üniversitesi'nde iki dönem psikoloji dersi aldım."

"Patates eyaletinden misin?"

"Idaho'da patatesten çok daha fazlası var," diye karşılık verdi genç kadın keyifsizce.

"Eminim vardır."

"Senin kitabını da okudum."

Hunter bakışlarını kaldırdı, sessizliğin uzamasına izin verdi. "Ben hiç kitap yazmadım ki," dedi başını iki yana sallayarak.

"Pekâlâ, suçlu davranışları üzerine yazdığın doktora tezini okudum. Tezin kitaplaştırılmış ve FBI'ın Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi biriminde hâlâ zorunlu olarak okutuluyor." Claire, Hunter'ın sorgulayan bakışını fark etti. "Bir FBI kursiyeriyle çıkmıştım," diye açıkladı kayıtsızca. "Tezinin dili çok ağır ama son derece iyi. Bütün FBI profil uzmanlarının okumak zorunda olmasına şaşmamalı. Seni eğitmen olarak almadıklarına şaşırdım doğrusu."

Taktik değiştiriyor, diye düşündü Hunter. *İltifat yaklaşımını deniyor şimdi de.*

"Seninle ilgili de küçük bir araştırma yaptım," diye devam etti genç gazeteci. "Dâhi çocuk. Mirman Özel Yetenekliler Okulu'na gitmişsin. Üniversiteyi kısa sürede bitirip yirmi üç yaşında doktoranı tamamlamışsın. Etkileyici. Milyoner olmak varken senin gibi biri nasıl oluyor da dedektiflik yapıyor?"

Müzik kutusunda Guns N' Roses çalmaya başladı.

"Kitaplara layık bir hayatım yok."

"Hayatımı yazmayı düşünmüyorum zaten," dedi kayıtsızca. "Ama kitabın ilgimi çekti. Bilhassa ayin cinayetleri işleyen katillerle ilgili kısma hayran kaldım. Teorilerinin son derece isabetli olduğuna gerçekten inanıyorum ama beni rahatsız eden bir husus var."

"Neymiş o?"

"Fikirlerini kökten değiştirmediysen veya kendi tezinle çelişmek istemiyorsan kilise cinayetinin münferit bir cinayet olduğuna inanmadığını biliyorum. Doğru mu?"

"Bak, yine yaptın işte," dedi Hunter. "Fikirlerini bana dayatmaya çalışıyorsun ve onları kabul etmemi ya da reddetmemi bekliyorsun."

"Hadi ama, Robert. Bırak da bu hikâyede seninle çalışayım. Pişman olmazsın. Seni meşhur ederim."

Hunter güldü, bacak bacak üstüne attı ve kollarını dizlerinin üstüne koydu. "Meşhur mu edersin?"

"Harika bir dedektifsin. Biliyorum çünkü hakkında araştırma yaptım. Suçluları, özellikle de azılı olanlarını yakalamakta üstüne yok ama bunu sadece birkaç kişi biliyor. Tanınmayı hak ediyorsun. Los Angeles'ın bir kahramana ihtiyacı var."

Hunter viskisinden yavaşça bir yudum içti. Claire Anderson pohpohlama oyununda belli ki çok başarılıydı. Hakkını vermeliydi. "Ben böyle mutluyum," dedi. "Kahraman olmak istemiyorum. Ve meşhur olmaya da ihtiyacım yok."

"Mutlu musun? İnanmam."

Hunter kollarını kavuşturdu. "Hayatımdan memnunum. Seviyorum böyle yaşamayı..."

"Yani yalnızlığı?"

Hunter sessiz kaldı.

"Tamam." Claire öne doğru eğilip iki dirseğini de masaya koydu. "Yayınlamamak kaydıyla, şunun cevabını ver bana. Polis olarak değil de merakımı gidermek için suç psikoloğu olarak."

Hunter sol kaşını ilgiyle kaldırdı. "Yayınlamamak kaydıyla?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Sor bakalım."

"Farz edelim ki bu vakayı soruşturmuyordun da sadece inceliyordun. Yalnızca Seven Saints Kilisesi'nin içinde gördüklerine dayanarak katilin profilini çıkarmak zorunda olsaydın. Bu profil, muhtemelen tekrar öldürecek ya da geçmişte öldürmüş ya da her ikisini de yapmış bir faile işaret etmez miydi?"

Hunter gergin bir kahkaha koyuverdi. "Hiç vazgeçmezsin, değil mi?"

"Vazgeçersem iyi gazeteci olamam." Cevap bir göz kırpmayla geldi.

Hunter içkisini bitirip boş kadehi masaya sertçe koydu. Claire de aynısını yaptı.

"Bir tane daha?" diye sordu Claire.

Hunter kuşkulu gözlerle saatine baktı.

"Hadi ama, evde seni bekleyen bir karın yok, değil mi?"

"Nedense bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyorum."

Genç kadın kıkırdadı. "Dedim ya, seni biraz araştırdım." Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark edince hemen düzeltmeye girişti. "Öyle psikopatça, sapıkça değil. Araştırma, gazeteciliğin parçasıdır."

Sessizlik çöktü.

"Hadi, ben ısmarlıyorum. Soruşturmayla ilgili başka soru sormayacağım, söz."

Hunter yüzünü buruşturdu. "Bundan şüpheliyim."

"Bak ne diyeceğim," dedi Claire ayağa kalkarak. "Barda açık adisyonum var. Ben lavabodayken kendine canın ne isterse onu, bana da cin tonik söyle. Burada bir içki daha içip belki başka bir yere gideriz. Ev arkadaşım hafta sonu şehir dışına çıktı." Dudaklarında baştan çıkarıcı bir tebessüm belirdi.

Vay canına, sonuna kadar gitmeye kararlı. Claire'in yatakta harika olacağına kanaat getirdi Hunter, ancak performansı, âşığından

alacağı bilgiyle doğru orantılı olacaktı. Çünkü adamla değil, bilgiyle sevişiyordu.

"Bak, Claire. Çok çekici bir kadınsın. Eminim buradan istediğin adamı da evine götürebilirsin."

"Ben seni seçiyorum."

Hunter güldü. "Gururum okşandı. Ama bu yanlış nedenlerden olur ve bunu sen de biliyorsun."

"Bazen yanlış nedenler en iyileridir."

"Başka akşam olsa bu fikre katılırdım. Ama bu akşam olmaz."

"Beni kışkışlıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Hunter bir an durakladı. "Şöyle yapalım. Bu soruşturma bittiğinde seni akşam yemeğine çıkarayım. Bakalım o zaman da beni içki içmek için evine davet etmek isteyecek misin?"

Otuz Üç

Hunter sadece üç buçuk saat uyuyabildi. Dört buçuktan beri ayakta olmasına karşın ofisinden içeri adımını attığında saat sekizdi. Garcia masasında oturmuş, Peder Fabian'ın günlüklerinden birini okuyordu. Kan çanağına dönen gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuştu.

"Kaçta geldin buraya?" diye sordu Hunter kapıyı arkasından kapatarak.

Garcia günlüğü masasının üstüne koydu, koltuğuna yaslandı, tutulan boynunu ovdu. "Yedi buçukta. Ama gece yarısına kadar uyumadım, günlükleri okudum."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. "Ben de."

Garcia ortağının koltuk altında iki günlük olduğunu fark etti. "Ne kadar ilerledin?" Başıyla defterleri işaret etti.

"İkisini de bitirdim." Hunter defterleri masasının üstüne koydu.

"Bir gecede dört yüz sayfa mı okudun?"

"Çok okurum, hızlı okurum ve fazla uyumam."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Soruşturmaya faydası olacak hiçbir şey göremedim. Ama Peder Fabian dertli bir adammış." Hunter masasına yaslanıp ellerini ceplerine soktu. "İntiharı düşünmüş... Hem de iki kez."

Garcia parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Şaşı görmeye başladım. Ve ben de hâlâ bir şey bulamadım. İhbar hatlarından bir sonuç var mı?"

Her akşam, eve gitmeden önce Hunter ihbar ekibince toplanan o günkü ihbarları bizzat gözden geçirirdi.

"Yok. Şu ana kadar iki yüzün üzerinde arama geldi ve hiçbiri işe yaramaz."

Kapı çalındı.

"Gel," diye seslendi Hunter.

Memur Hopkins elinde mavi bir plastik dosyayla ofise girdi. O da yorgun görünüyordu.

"Yapmamı istediğiniz aramalardan bazılarının ilk sonuçlarını aldım," dedi Hunter'a ama Hunter elini kaldırarak onu susturdu.

"Bence ofisten ve bilgisayar ekranlarından biraz uzaklaşmalıyız. Dışarıda güzel bir hava var. Little Tokyo'da birer kahve içmeye ne dersiniz? Tebdilimekânda ferahlık vardır."

"Ben varım." Garcia elini kaldırdı.

"Olur, tabii. Oraya bayılırım." Hopkins başını salladı.

Little Tokyo, Los Angeles şehir merkezinde, Parker Center ile Hırsızlık-Cinayet Büro binasının hemen karşısında küçük bir mahalledir. Little Tokyo, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sadece üç resmî Japon mahallesinden biridir ve eğer Japon yemeklerini seviyorsanız Los Angeles'takinden iyisini bulamazsınız.

Hopkins, Little Tokyo'nun güney yakasındaki Poppy Kahve Dükkânı'nı önerdi. Orada defalarca karnını doyurmuştu ve kahveleri nefisti.

Sabahın erken saatleri olmasına karşın kafe hıncahınç doluydu. Hepsi sade kahve söylerken Hopkins yanında çikolata kaplı çörek de istedi.

"Bu çörekleri mutlaka denemelisiniz," dedi Hopkins kapı yanında kalan son boş masaya yerleşirlerken. "O kadar lezzetli ki parmaklarınızı yersiniz."

"Ben almayacağım," dedi Garcia sağ elini kaldırarak.

"Keyfine bak." Hunter gülümsedi ve Hopkins'in kahvesine attığı dört küp şekeri görünce kaşlarını çattı. "Ee, ne buldun?" diye sordu.

"Fazla bir şey bulamadım." Hopkins'in sesinde düş kırıklığı vardı. "İstediklerinizi araştırdım. Son beş yılda kiliselere yönelik

şiddet eylemlerini." Dosyasından birkaç kâğıt çıkarıp karıştırmaya başladı. "Vandalizm, grafiti, birkaç kırık pencere, birkaç çalınan nesne, birkaç kundaklama girişimi ama rahiplere yönelik önemli sayılacak bir şiddet eylemi yoktu. Gelgelelim birkaç rahibe tecavüze uğramış."

"O, aradığımız kategoriye girmiyor." Hunter kahvesini fazla hızlı içince damağı yandı.

"Biliyorum ama yine de berbat bir durum." Hopkins çöreğinden ısırık alıp dudağındaki çikolata parçacıklarını yeşil bir kâğıt mendille sildi. "İstediğiniz ikinci aramaya gelirsek; ayin ve işkence özellikleri taşıyan cinayetlere yani. Liste epey uzun."

Nedense Hunter uzun olmasını bekliyordu zaten.

"Bana verdiğiniz kıstasları kullanarak sonuçları filtreledim. Bir, henüz tutuklanmamış suçlular ve iki, hayvan kullanımı."

"Sonuç?"

"Aşırı kan dökülen cinayetler. Epey de var bunlardan. Çoğu çetelere ve uyuşturucu savaşlarına atfediliyor. Fakat kanın fazlalığı dışında hiçbir ayin özelliği taşımıyorlar."

"Hayvanlarla ilgili bir şey var mı?" diye sordu Garcia kahvesine üfleyerek.

"Var, ama köpek kafası yok. Hatta son beş yılda olay yerinde hayvan kafası bırakılan tek bir vakaya rastladım, onda da at kafası kullanılmış."

"İtalyan mafyası," dedi Hunter.

"Öyle tahmin ediliyor," diye onayladı Hopkins. "Vaka çözülememiş."

"Peki suç olaylarında başka hangi hayvanlar kullanılmış? Eğer varsa tabii," diye sordu Garcia, Hopkins çöreğinden bir ısırık daha alırken. Çiğneyip yutmasını beklediler.

"Birkaç tane var. Fare, domuz, güvercin, kedi... Ama en çok tercih edilen hayvan tavukmuş. Özellikle de kanı. Kara büyü *voodoo*'da çok kullanılıyormuş. Ve bunlar çoğunlukla Jamaikalılara atfedilmiş..."

"Ve Brezilyalılara." Garcia başını salladı.

"Brezilyalılara mı?" Hunter ortağına döndü.

"Evet. Brezilya'da *macumba* denir. Brezilya'ya Afrika'dan gelen kölelerin miras bıraktığı bir şey." Garcia başını iki yana sallayarak tarihsel ayrıntılara girmeyeceğini belirtti. "Pek çok ayinleri var ve çoğunda tavuk kurban etme ile kanlarını kullanma önemli rol oynuyor."

"İnterneti saatlerce taradım," dedi Hopkins başını iki yana sallayarak, "insan kafasının yerine köpek kafası koymayı haklı gösterebilecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Hiçbir şey bulamadım. İstediğiniz gibi," başını Hunter'a doğru eğdi, "Los Angeles'taki bütün hayvan sağlığı kuruluşlarını aradım. Kafası eksik tek bir sokak köpeği bulunmamış. Bakmaya devam edeceğim ama şimdilik bundan da bir şey çıkmayacak gibi görünüyor."

Hunter iki eliyle yüzünü sıvazladı. Bu sabah tıraş olmamıştı, sakalları avuçlarını gıdıkladı.

"Ayrıca istediğiniz gibi, diğer bütün dedektiflere sordum," diye devam etti Hopkins. "Kafa kesme, köpek kafası ya da numaralandırılmış cesetle ilgili ellerinde hiçbir şey yokmuş. Bu katil, bundan önce iki kişinin daha canını almışsa bile cesetler henüz bulunamamış."

Otuz Dört

Ofislerine girer girmez Garcia, Peder Fabian'ın günlüklerinden birine uzandı.

"Bu günlüklerde, Peder Fabian'ı yıllarca rahatsız eden kötü bir rüyayla ilgili kısma rastladın mı hiç?" diye sordu Hunter masasının üzerindeki deri ciltli defterlerden birini açarak.

"Aslında rastladım." Garcia belli bir defteri aradı. "Ayrıca aynı soruyu ben de sana soracaktım. Onun ödünü koparan, sürekli tekrar eden bir rüya."

"Doğru."

"Not almıştım. İşte burada." Günlüğü buldu ve işaretli sayfayı açtı. "Şunu dinle.

"*Saat 03.00. Yine uyandım. Dakikalarca zar zor nefes aldım. Ellerim hâlâ titriyor, giysilerim terden sırılsıklam. Tekrar uykuya dalmaya korkuyorum. Gözlerimi kapamaya korkuyorum. Yine o rüya. Bunca yıl geçti ama bir türlü peşimi bırakmadı. Neden Tanrım? Neden bu rüyalarla işkence ediliyorum? Bu, olacakların bir habercisi mi?*"

"Aynen buna benzer birkaç paragraf ben de okudum," dedi Hunter.

"Bu rüya, peşini bir türlü bırakmamış galiba." Garcia açık günlüğü masasının üstüne koydu. "Belki de önemsiz bir şeydir." Omuz silkti. "Ara sıra hepimiz kötü rüyalar görürüz."

Hunter arkasına yaslandı. "Gördüğü rüyadan sürekli soluksuz, titreyerek, kan ter içinde ve tekrar uyuyamayacak kadar korkarak uyanan çok insan tanıyor musun?"

Garcia bir an düşündükten sonra başını hafif eğerek ortağına hak verdi.

"İnsanlar üzerinde bu türden tesir yaratan rüyalar genellikle gerçeğe dayanır. Zoraki de olsa gerçeğe dayanır."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Hayal ürünü bir rüya görürsen," dedi Hunter, "alev püskürten bir ejderha mesela, rüya ne kadar sarsıcı ya da vahşi olursa olsun bilinçaltın onun imkânsız bir hayalden ibaret olduğunu bilir. Seni korkutabilir ama şiddetli bir panik tepkisini tetiklemez."

"Fakat gerçeğe dayanan bir rüya görürsen, bıçaklanma gibi," Garcia âdeta Hunter'ın söyleyeceklerini tamamladı, "bilinçaltın, bunun vuku bulma ihtimalinin gerçek olduğunu bilir."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. "Çoğu kâbus yaşanmış, travmatik deneyimlerin farklı versiyonlarıdır. Onların üzerinde kontrol sahibi değilizdir." Açık günlüğü gösterdi. "O rüyaları bilirim. Ben de görüyorum çünkü."

Garcia elindeki yara izlerine uzun uzun baktı. "Haçlı Katil vakasından beri ben de görüyorum."

Bir müddet günlükleri sessizce okuduktan sonra Garcia küfretti. "Ha siktir!"

Hunter hızla başını çevirdi. "Ne buldun?"

"Peder Fabian'ın rahatsız edici kâbusunu. Buna inanmayacaksın..."

Otuz Beş

Hunter, Garcia'nın devam etmesini bekledi fakat ortağının taş kesilmiş gözleri, elindeki açık günlüğe sabitlenmişti.

"Carlos. Ne buldun?"

Garcia koltuğunda arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Şunu dinle." Bir sayfa geri gitti.

"Vakit geç oldu ve uyku tutmuyor. Rüyadan bir saat kadar önce uyandım ve bu kez her zamankinden daha gerçekçi geldi. Üzerime kustum.

"Korkuyorum.

"Bir yerlerde, korkuyu üzerinden atmanın bir yolunun da yazmak olduğunu okumuştum. Korkuyu zihninden kovma eylemini temsil ediyormuş sözde."

Garcia, Hunter'a baktı.

"Bilindik bir teknik," diye doğruladı.

Garcia sayfayı çevirip okumayı sürdürdü.

"Bu konuda ilk defa yazıyorum.

"Eskiden imanlı biri değildim. Gençken kendimi yenilmez sanırdım. Kendimi ve arkadaşlarımı.

"Okuldaki öğrencilerden tutun da öğretmenlere ve mahalledeki ailelere kadar herkesin içine korku salardık. Havalı olduğumuzu sanırdık, tam bir belaydık." Garcia'nın dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. Peder Fabian'ı belalı biri olarak tasavvur etmekte zorlandı.

"Bir akşam, her zamanki gibi parkta takılıyorduk. Canımız sıkılıyordu. Öğleden beri içiyorduk ve bazılarımızın kafası dumanlıydı. Birimiz çöpleri eşeleyen bir sokak köpeği gördü. Gri tüylü, sıska, yaşlı

bir köpekti. Vücudunun her yeri, sanki kavgadan çıkmışçasına kabuk bağlamıştı. Birden içimizden biri ayağa fırlayıp hayvanı kovalamaya başladı. Biz de peşine takıldık. Delirmiş gibiydik. Sıkılı yumruklarımızı havada sallıyor, 'yakalayın... yakalayın' diye bağırıyorduk. Hayvanın bacaklarından biri aksıyordu. Düzgün koşamıyordu, o yüzden sekerek kaçmaya çalışıyordu."

Hunter iki dirseğini de masasına koyup öne doğru eğildi.

"Korkmuş köpeğe yetişmemiz uzun sürmedi." Garcia okumaya devam etti. *"Derken onu çalılıkların önünde kıstırdık. Zavallıcık tir tir titriyordu. Karşı koyamayacak kadar zayıftı ve korkmuştu. Kaderine razı olmuşçasına başını ve hüzünlü gözlerini indirdi.*

"Diğerlerine zavallı hayvanı rahat bırakmalarını söyledim. Alt tarafı yiyecek arıyordu. Ama bana kulak asmadılar." Derin nefes aldıktan sonra devam etti.

"Gruptakilerden biri eğilip köpeğe elini uzattı. Titreyen köpek, başını kaldırıp ağır ağır öne doğru birkaç adım attı. Yeterince yaklaştığında arkadaşım hayvanı kafa derisinden kavrayıp şiddetle yerden kaldırdı. Ufak tefek bedeni havada tekmeler savurup kıvrandı. Köpeğin acı çektiğini herkes görüyordu. O kadar zayıftı ki havlayamıyordu bile. Deniyordu ama korkudan taş kesmiş acı bir feryat çıkıyordu sadece." Garcia yaklaşan migrenle savaşmaya çalışırmışçasına boynunu tuhaf şekilde esnetti.

"Arkadaşıma köpeği yere indirip bırakmasını söyledim tekrar. Grubun geri kalanı onu yüreklendiriyordu: 'Mahvet onu. Gebert şu pire torbasını.'

"Bıçağın nereden çıktığını görmedim bile. Tek bildiğim, arkadaşımın elinde ansızın bir satır belirdiğiydi."

Garcia'nın gözleri sayfadan ayrılıp bir an için Hunter'a döndü.

"'Yap... Yap,' naraları arasında bağıran köpeği havaya kaldırdı. Hayvancağızın gözlerinde dehşet vardı. Başına gelecekleri anlamıştı. Arkadaşım, satırı hayvanın boynuna savurdu. Her yere kan sıçradı. Benim yüzüm ve göğsüm kan oldu, midem düğümlendi. Köpeğin küçük bedeni yere yığıldı. Otuz saniye kadar daha vücudu seğirip son

yerini verdi. Arkadaşlarımın hepsi bağırıp güldüler, sonra bana baktılar. Farkında olmadan ağlamaya başlamıştım." Garcia öne doğru eğilip kitabı masanın üstüne koyduktan sonra parmağının ucunu yavaşça gözlerinin üstünden geçirdi.

"*O günden sonra gruptan uzaklaşmaya başladım. O zamandan beri kimseyle görüşmedim. Kabuslarımın park olayından ne kadar zaman sonra başladığına emin değilim. Belki birkaç ay sonra ama peşimi hiç bırakmadılar.*"

"Burayı iyi dinle," dedi Garcia, okumak üzere olduğu şeye inanmak güçmüş gibi suratını ekşiterek.

"*Rüyamda, köpeğin yerinde ben varım. Ben de en az hayvancağız kadar korkuyorum. Deniyorum ama kaçamıyorum. Köpeğin kafasını kesen saldırganın suratını göremiyorum fakat dostum olmadığını biliyorum. Elinde bir kılıç var. Kılıç bana doğru geldikçe donup kalıyorum, kımıldayamıyorum. Ağzımı açıp çığlık atmaya çalışıyorum ama ses çıkmıyor. Çok korkuyorum. Ağır çekimde, soğuk kılıç enseme iniyor.*" Yine bir duraklama. Yine tuhaf bir boyun hareketi. "*Ağır ağır etimi kesiyor, başımı gövdemden ayırıyor. Acı dayanılmaz. Kanın giysilerimi ıslattığını hissediyorum. Vücudum üşümeye başlıyor. Kılıç darbesi çok temiz ama ben nedense hâlâ yaşıyorum. Kafam yere düşüp birkaç kez yuvarlanıyor, tıpkı o gece parkta köpeğin başının düşüp yuvarlandığı gibi. Ama benim vücudum başsız değil.*" Garcia iki dirseğini de masasının üstüne koyup alnını yumruk yaptığı ellerine yasladı.

"*Omuzlarımın üstünde bir köpek kafası var. Gözleri açık, siyah dili çarpık ağzından sarkıyor. Kılıçlı insan, etrafıma kan döküyor, bir ayin gibi. Kafam yakılmak üzere götürülüyor. İşte o sırada uyanıyorum.*"

Garcia bitkin gözlerini ovuşturdu. "Bunun tesadüf olmasına imkân yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Kafa kesme, köpek başı, kan dökme... Peder Fabian bu korkunç rüyayı yıllardır görüyormuş. Bu nasıl olabilir?"

Hunter kısa bir süre düşündükten sonra yavaşça başını kaldırdı. "Buna yanlış bir açıdan bakıyorsun, Carlos. Peder Fabian

rüyasında kendi ölümünü görmüyordu. Katilin kâbustan haberi vardı ve onu hayata geçirmek istedi."

"O zaman, bir sonraki satırı dinle." Garcia kitabın üzerine eğildi. "*O gece parkta olanlardan ya da uykularımı kaçıran rüyalardan kimseye bahsetmedim.*"

Otuz Altı

Hunter zihninde olayları değerlendirip Garcia'nın dediklerini sindirirken birkaç saniye sessiz kaldı. Gizli bir kâbus yirmi yıl boyunca Peder Fabian'ı korkutup uykularını kaçırmıştı. Ve biri, o kâbusu hayata geçirmek için elinden geleni yapmıştı.

Önce Garcia konuştu.

"Katil tıpkı bizim yaptığımız gibi günlüğü okumuş olabilir fakat rahibin yardımcısı, huneye tecavüz vakası yaşanmadığını ve rahibin odasına rahibin kendisi dışında kimsenin girmediğini söyledi." Ayağa kalktı, pencerelerden birini gidip açtı. Ofisleri aslında havadardı fakat birdenbire temiz hava alma ihtiyacı hissetmişti.

Hunter soluğunu verdi. "Katilin, kâbusu günlüklerden öğrendiğini sanmıyorum."

"Neden? Biz öğrendik ya."

"Kesinlikle. Biz iki kişiyiz." Hunter arkasına yaslandı. "Neredeyse üç gün aralıksız okuduk. Rüyadan bahsedilen sayfalara gelene kadar kaç tane günlük bitirdik?"

"Birkaç tane," dedi Garcia sağ eliyle yavaşça yüzünü sıvazlayarak.

"Kâbusu öğrenmek için katilin ya şansı çok yaver gidecekti ya da bizim gibi bir dünya zamanı olacaktı. Ve eğer öyleyse defteri neden yanında götürmedi? Neden geride bıraktı? Günlüklere ne numara verilmiş ne de tarih atılmış. Bir tanesi eksik olsa ruhumuz bile duymazdı."

"O zaman nasıl?" Garcia, Hunter'ın masasının önünde durdu, ellerini beline koydu.

"Günlüklere tarih atılmamış." Hunter masasındaki defterleri gösterdi. "Rahip, okuduğun o kaydı geçen hafta ya da beş yıl önce kaleme almış olabilir."

Garcia, Hunter'ın aklından geçenleri birkaç saniyede kavradı. "Yani diyorsun ki rahip, o kaydı yazdıktan sonra birine söylemiş olabilir."

Hunter başını sallayarak onayladı. "Belli ki rahip, o kâbusları daha fazla kaldıramıyordu. Yazma terapisini denedi. İşe yaramadı."

"Bu durumda bir sonraki mantıklı aşama, bir tık ileri giderek birine açılmaktı," dedi Garcia. Hunter da aynı fikirdeydi.

Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. İkinci kez çalmadan açtı. Dinlerken endişeli görünüyordu.

"Hemen geliyoruz."

"Ne oldu?" diye sordu Garcia.

"Alt katta biri varmış. Bizimle konuşmak istiyormuş."

"Ne hakkında?"

"Peder Fabian'ın katili hakkında."

Otuz Yedi

Kız on sekiz on dokuz yaşlarındaydı. İkinci kattaki sorgu odalarından birinde tek başına oturuyordu. Hunter ve Garcia bitişikteki gözlem odasının çift taraflı aynasının öbür tarafından onu izliyorlardı.

Aslında çekici biri olabilirdi fakat dış görünüşüne önem vermediği belliydi. Dağınık, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Büyük, kahverengi gözleri kan çanağına dönmüştü. Makyajsız suratı solgundu. Üzerindeki uzun, kışlık palto epey yıpranmıştı.

"Daha çocuk bu," dedi Hunter kaşlarını çatarak. "Kimin nesiymiş?" diye sordu kızla konuşup onu odaya getiren polis memuruna.

"Adının Monica olduğunu söyledi ama gerçek adı olmadığını anlamak için uzman olmaya gerek yok."

"Seven Saints Katolik Kilisesi cinayetiyle ilgili anlatacakları varmış, öyle mi?"

Memur başıyla onayladı. "Soruşturmayı yürüten dedektiflerden başka kimseyle konuşmayacakmış. Aşağıda ifadesini almaya çalıştım ama reddetti." Bir an tereddüt etti.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Hunter, memurun huzursuzluğunu sezerek.

"Kızdaki bir şeyler," bir dedektiften diğerine baktı, "tüylerimi ürpertti."

Garcia aynaya yaklaşıp kızı inceledi. Kız korkmuş görünüyordu.

Dedektifler odaya girince Monica başını kaldırdı. Gözlerini Hunter'a dikti.

"Merhaba," dedi Hunter sıcak bir tebessümle elini uzatarak. "Ben Dedektif Hunter, bu da Dedektif Garcia."

Kız ayağa kalktı, gülümsedi, ellerini sıktı, Hunter'ın elini Garcia'nınkine nazaran biraz daha uzun tuttu. "Adım Monica." Sesi yumuşak ama kederliydi.

"Soyadın yok mu?" diye sordu Garcia kaşlarını hafif kaldırarak.

Kız alt dudağını ısırdı, endişeli gözlerini tekrar Hunter'a çevirdi.

"Sorun değil," dedi Hunter rahatlatıcı bir tonda. "Ben Robert, bu da Carlos." Başıyla ortağını işaret etti. "Ben de ilk adımla çağrılmayı yeğlerim. Böylesi daha az resmî, değil mi?"

Kız belli belirsiz gülümsedi.

"İçecek bir şeyler ister misin? Su, kahve, gazoz?"

"Su olabilir, sağ olun," dedi kız yerine otururken.

"Ben getiririm," dedi Garcia ve kapıya uzanmıştı bile.

Hunter bir sandalye çekip kızın karşısına oturdu. Monica ellerini kenetlemiş, başparmaklarını birbirine sürtüyordu.

"Bu odalar çok ürkütücü, değil mi?" dedi Hunter rahat bir tonda. "Sıkıcı duvarlar, metal masa ve sandalyeler, büyük, aynalı pencere... Kimilerine göre bir iç mimar eli değmesi lazım. Birkaç çiçek, belki biraz da tütsü hiç fena olmaz. Ben de aynı fikirdeyim. Ne dersin?"

Kızın ağzı kıpırdamadı.

"Ofisimde konuşalım derdim ama orası buradan da beter maalesef. Öyle bir yer hayal edebilirsen elbette."

Kızın ağzı muhtemel bir tebessümle seğirdi.

"Sakıncası yoksa... Kaç yaşındasın?"

Kız bir an tereddüt etti. "On dokuz."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. Genç kız, dedektifin yalanını yutmadığını biliyordu. Hunter kızın gözlerinde küçük

yaşının rağmen yaşıtlarına göre daha erken olgunlaşmak zorunda kaldığını anlatan bir şey gördü.

Kapı açıldı. Garcia bir tepside bir sürahi buzlu suyla içeri girdi. Tepsiyi masaya koyup bardağa su doldurdu.

"Otursana, Carlos," dedi Hunter yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

"Sorun değil, ayakta dururum. Benim için sakıncası yok."

"Benim için var," dedi Hunter.

Eğer Monica devam eden bir soruşturmada şüpheli olsaydı Hunter kendisi de ayakta dururdu. Sorgular sırasında belli düzeyde gözdağı vermek gerekir. Ayakta durmak, serbestçe dolaşabilmek ve sandalyeye mahkûm olan şüpheliye tepeden bakabilmek, dedektife psikolojik üstünlük sağlar. Hunter'ın kesinlikle istemediği bir şey varsa o da Monica'nın biraz daha ürkmesiydi.

Garcia bir sandalye çekip oturdu.

"Elinde işimize yarayabilecek bilgiler olduğu söylendi bize," dedi Hunter.

Monica suyundan bir yudum içtikten sonra Hunter'la göz göze geldi. "Bir şey gördüm."

"Bir şey mi gördün?" Öne eğilirken Garcia'nın sesi yarım oktav yükseldi. "Çarşamba gecesi kilisenin içinde miydin?"

Monica, Garcia'ya belli belirsiz başını sallayarak reddetti.

"O gece geç vakitte kiliseden ayrılan birini mi gördün? Önünden falan mı geçiyordun?"

"Hayır. Öyle değil." Garcia'nın gözlerinin içine birkaç saniye baktı. "Bir görüntü gördüm."

Garcia'nın vücudu katılaştı ve yanlış duymuş gibi başını iki yana salladı. Hunter tepki vermedi.

"Efendim?" Garcia kaşlarını çattı.

Monica sesinin titrememesi için derin bir nefes aldı. "Saçma geldiğini biliyorum ama beni bir beş dakika dinleyin lütfen. Ben deli değilim. Kâhin değilim. Geleceği göremem. Zihin okuya-

mam, ruhlarla da konuşamam. Ama maalesef belli şeyleri çoğu insana göre daha derinden sezebilirim."

Garcia, sandalyesinde oturan Hunter'a baktı. Bacak bacak üstüne atmış, ellerini kucağına koymuştu. Kıza odaklanmıştı.

"Nasıl şeyler?" diye sordu Garcia.

Monica yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. Soruyu Garcia sormasına rağmen kız cevap vermeden önce Hunter'a baktı.

"Acı."

"Acıyı sezebiliyor musun?" diye sordu Garcia kuşkulu bir ifadeyle.

"Başkalarının acısını sezebiliyorum," dedi genç kız.

Garcia sandalyesinde ağırlığını diğer tarafa verdi. Ne zaman sansasyonel bir olay haberlere düşse, neredeyse hiç istisnasız, bir rüya ya da görüntü gördüğü için soruşturmaya katkıda bulunabileceğini söyleyen onlarca insan telefon eder ya da merkeze uğrardı. Aynı şeyin bu soruşturmada da olmasının an meselesi olduğunu biliyordu fakat bu kadar çabuk da beklemiyordu.

Sorgulamayı Garcia yaptığından Hunter dinlemek ve gözlemlemekle yetinmişti. Kızın tepkilerini izliyor, gözlerini, beden hareketlerini, sesindeki tonlama ve titremeleri tahlil ediyordu. Tecrübelerine göre, insanlar polise bir suçluyu yakalamalarında yardım edebilecek bir görüntü gördüklerini iddia ederek geldiklerinde genellikle şu beş kategoriden birine girerlerdi: ilgi peşinde, yalnız bir insan; halüsinasyon gören bir uyuşturucu müptelası; akli sorunları olan biri, muhtemelen şizofren; para ya da reklam peşinde bir şarlatan ya da işlenen suça bizzat karışmış biri. Monica şu ana kadar hiçbir kategoriye girmemişti.

Garcia bir nevi tepki görme ümidiyle tekrar Hunter'a baktı. Tepki göremeyince saatine baktı, öne doğru eğildi ve iki dirseğini de masanın üstüne koydu.

"Sana ne yapacağımızı söyleyeyim, Monica," dedi sakince. "An itibarıyla çok meşgul olduğumuzu ve boşa harcayacak vaktimiz

olmadığını anlıyorsundur umarım. Ama bir memurdan, senin gördüğünü sandığın şeyi yazmasını isteyeceğim. Ayrıca bilgilerini bırakırsan sorunuz olduğunda sana ulaşırız..."

"Ben vaktinizi çalmaya çalışmıyorum, dedektif," dedi kararlılıkla kız, Garcia'nın ona inanmaktaki gönülsüzlüğünü fark ederek.

"Bunun için teşekkür ederiz," dedi Garcia aynı tonda ama genç kız vazgeçmedi.

"Siz inansanız da inanmasanız da bu oluyor, dedektif. Ve maalesef benim başıma geliyor. Başkalarının ızdıraplarını görüyorum. Acılarını, gözyaşlarını, onları üzen şeyleri görüyorum. Bu bir yetenek değil. Bu lanet yüzünden geceleri gözlerimi kapamaya korkuyorum. Ben de burada olmayı istemiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ama gerçekten yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Monica tekrar Hunter'a baktı. Bakışlarındaki bir şey değişti.

"Helen," diye fısıldadı kız, "sizin suçunuz değildi."

Hunter kaşını kaldırdı. "Efendim?"

"Siz sadece ağlamaların sona ermesini istiyordunuz. O sadece acısının dinmesini istiyordu. Doğru bildiğiniz şeyi yaptınız. Onun sizden istediği şeyi. Onu acısından kurtardınız." Başını iki yana salladı. "Sizin suçunuz değildi."

Hunter kaskatı kesildi. Gözlerini karşısında oturan esmer kıza dikti. Uzak geçmişin görüntüleri hatırına gelince ağzı kurudu, midesi kalktı.

Garcia, Hunter'daki değişimi sezdi fakat ağzını açamadan sorgu odasının kapısı açıldı ve içeri Başkomiser Blake girdi.

"Buradaki işinizi bitirseniz iyi edersiniz," dedi Monica'yı görmezden gelerek. "Anlaşılan bir kişiyi daha öldürmüş."

Hunter başını kaldırdı. "Bizimki mi?"

Başkomiser Blake başıyla onayladı. "Malibu'da."

Garcia sandalyesinden fırladı. "Geldiğin için teşekkürler," dedi ve odadan hızla çıktı.

Hunter dönüp Monica'ya baktı. "İletişim bilgilerini alması için bir memur göndereceğim." Masanın üzerine kartlarından birini bıraktı.

"Dedektif," diye seslendi genç kız, Hunter kapıya ulaşınca. "Ateşten haberi vardı. Onu neyin korkuttuğunu biliyordu."

Otuz Sekiz

Garcia, Hollywood Otobanı'nda gazı köklerken Hunter sessizce oturup camdan dışarıyı seyretti. Los Angeles'ta hava çoktan kararmış, beraberinde yağmur getirmişti. Kaliforniya'da alışık oldukları türden ağır sağanaklardan değil, İngiltere'deki gibi sinir bozucu bir çiselemeydi bu. Gökyüzünü gri bulutlar kaplamıştı. Yağışlı hava saatlerce sürebilirdi.

İşaret parmağıyla kaşlarının arasına masaj yapan Hunter, dikkatini yolcu penceresine düşen yağmur damlalarına vermişti. Bir yandan da birbirine giren düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Yarım saat içinde soruşturmanın çehresi tamamen değişmişti. Rahibin rüyasıyla ilgili gerçeği öğrendiklerine göre katilin ayinsel cinayet işlediği fikri darbe almıştı. Hunter birkaç gün önce Seven Saints Kilisesi'nde yaşananların bir ayin olmadığına emindi. Katil, Peder Fabian'ın kâbusunu gerçekleştirmişti, hepsi bu. İyi ama neden?

Garcia'nın gözü yoldaydı fakat sorgu odasında ortağının ruh halinin değiştiğini fark etmişti. O kızın söylediği bir şey Hunter'ı etkilemişti.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Garcia tereddütle.

"Sor," dedi Hunter gözlerini camdan ayırmadan.

"Helen kim?"

"Efendim?"

"Monica, az önce konuştuğumuz şu," Garcia doğru kelimeyi aradı, "medyum kız var ya. Helen diye birinden bahsetti ve senin hatan olmadığını söyledi. Helen kim?"

Hunter gözlerini yumdu.

Garcia üstelememesi gerektiğini biliyordu. Sessizliğin uzamasına izin verdi.

"Annem," dedi Hunter sonunda, dikkatini pencereye vererek. "Helen benim annemdi."

Hunter o zamanlar sadece yedi yaşındaydı fakat şu anda zihnini meşgul eden hatıralar hâlâ tazeydi.

Otuz Dokuz

Odasında tek başına oturmuş, cama vuran yağmuru izliyordu. Yağmuru, özellikle de sağanak yağmuru seviyordu. Çok gürültünün sesi, bitişikteki odadan gelen inilti leri ve ağlama seslerini neredeyse bastırıyordu. Ama neredeyse. Doktorların neden bir şey yapmadıklarını babasına sormuştu. Onu neden hastaneye götürüp iyileştirmediklerini.

"Yapılacak başka bir şey yok," demişti babası yaşlı gözlerle, bir bardak suyun yanına iki hap koyduktan sonra ilaç kutusunu küçük mutfaktaki en üst dolaba saklayarak.

"Birkaç hap daha veremez miyiz, baba?" Acısını dindiriyorlar. Onları yutunca o kadar çok ağlamıyor."

"Olmaz, Robert," dedi babası gergin bir sesle. "Fazla hap ona iyi gelmez."

Babası evde yokken annesine o bakmak zorundaydı ve babası o sıralar gece vardiyasında çalışıyordu.

Geceleri hep daha kötü oluyordu. Annesinin çığlıkları daha yüksek, inilti leri daha derinden ve daha acı dolu çıkıyordu. Robert her seferinde ürperiyordu. Üşüdüğü zamankinden farklı, yüreğinin derinliklerinden gelen yoğun bir ürpertiydi bu. Annesi, hastalığı yüzünden çok acı çekmişti ve Robert ona yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordu.

Robert, annesinin kaldığı odanın kapısını dikkatle açtı. Ağlayası vardı fakat babası ağlamamasını tembihlemişti. Annesi yatakta kıvrılmış, yatıyordu. Dizlerini göğsüne çekmişti. Kollarını sımsıkı bacaklarına dolamıştı. Ağlıyordu.

"Lütfen yardım et," diye fısıldıyordu. "Çok canım yanıyor."

Robert titriyor, gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalışıyordu. "Ne yapabilirim, anne?" Onun sesi de annesininki kadar cılız çıkmıştı.

Zavallı kadın biraz daha kıvrıldı.

"Babamı arayayım mı?"

Başını iki yana salladı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

Annesi artık başka bir insana benziyordu. O kadar zayıflamıştı ki sarkan derisinden çıkan kemikler görülüyordu. Gözlerinin altında siyah torbalar oluşmuştu. Vaktiyle güzel olan uzun, sarı saçları artık ince, kuru kıvırdı ve terli yüzüne yapışıyordu. Dudakları çatlamış, kabuk bağlamıştı.

"İstersen süt ısıtabilirim, anne. Sen sütü seversin."

Annesi başını iki yana salladı. Kesik kesik soluk alıyordu.

"Bisküvi getirmemi ister misin? Bugün pek bir şey yemedin."

Vücudunu yeni bir acı dalgası kaplarken kadın yüzünü buruşturdu. "Lütfen, tatlım. Yardım et bana."

Robert gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve yanaklarından aşağı sızülmeye başladılar.

"Acımı dindirebilirsin," dedi annesi titreyen sesiyle. "Bana haplarımdan verebilirsin. Yerlerini biliyorsun, değil mi?"

Robert sağ elinin tersiyle burnunu sildi. Annesinin korktuğunu ve titrediğini görebiliyordu. "Çok yüksekteler," dedi gözlerini kaçırarak.

"Benim hatırım için yetişemez misin, tatlım? Lütfen, çok uzun zamandır acı çekiyorum. Artık dayanamıyorum."

Robert'ın gözleri o kadar yaşarmıştı ki her şey bulanık görünüyordu. Yüreğinde bir boşluk varmış ve bütün gücü çekilmiş gibi hissediyordu. Tek kelime etmeden, usulca döndü ve kapıyı açtı.

Annesi arkasından seslendi fakat sesi o kadar cılızdı ki dudaklarından yalnızca bir fısıltı çıktı.

Robert birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle çıkageldi. Üzerinde bir bardak su, iki kremalı bisküvi ve bir ilaç şişesi vardı. Annesi inanamaz gözlerle tepsiye baktı. Çok ağır hareketlerle ve dayanılmaz bir acıyla yatakta doğruldu. Robert yaklaştı, tepsiyi komodinin üstüne koydu ve suyu uzattı.

Annesi, Robert'ın gördüğü en içten tebessümle karşılık verdi.

"Şişeyi açacak gücüm yok, bir tanem. Benim için açar mısın?"

Robert şişeyi aldı, kapağını bastırdı, saat yönünün tersine çevirdi. Avucuna iki hap düşürdü, annesine uzattı. Annesi hapları aldı, ağzına koydu ve su içmeden yuttu. Gözleri daha fazlası için yalvarıyordu.

"Etiketi okudum, anne. Günde sekiz taneden fazla almamalısın diyor. Az önce yuttuğun iki taneyle bugün on oldu."

"Çok zekisin, biricik yavrum." Tekrar gülümsedi. "Çok özelsin. Seni çok seviyorum ve büyüdüğünü göremeyeceğim için çok üzülüyorum."

Annesi kemikli parmaklarıyla ilaç şişesini kavrarken Robert'ın gözlerine yaşlar doldu. Robert şişeyi sımsıkı tuttu.

"Sorun değil," diye fısıldadı annesi. "Her şey yoluna girecek."

Robert tereddütle şişeyi bıraktı. "Babam bana çok kızacak."

"Hayır, kızmayacak, tatlım. Söz veriyorum." Ağzına iki hap daha attı.

"Sana bu bisküvileri getirdim." Robert tepsiyi gösterdi. "En sevdiklerin, anne. Lütfen bir tane al."

"Alacağım, tatlım, birazdan." Birkaç hap daha yuttu. "Baban eve geldiğinde," diye fısıldadı. "Onu sevdiğimi söyle. Bunu benim için yapar mısın?"

Robert başını aşağı yukarı salladı. Gözleri artık neredeyse boşalan ilaç şişesine kilitlendi.

"Neden gidip kitaplarından birini okumuyorsun, yavrum? Biliyorum, okumayı çok seviyorsun."

"Burada da okuyabilirim. İstersen köşede oturabilirim. Gürültü yapmam, söz."

Kadın elini uzatıp çocuğun saçına dokundu. "Artık iyi olacağım. Acım dinmeye başladı." Göz kapakları ağırlaştı.

"Odayı koruyabilirim. Kapının yanında oturacağım."

Acıyla gülümsedi. "Neden kapıyı korumak istiyorsun, tatlım?"

"Bana bazen Tanrı'nın gelip hasta insanları cennete götürdüğünü söylemiştin. Seni götürmesini istemiyorum, anne. Kapının yanında

oturacağım ve eğer gelirse gitmesini söyleyeceğim. Ona iyileştiğini ve seni almamasını söyleyeceğim."

"Tanrı'ya gitmesini mi söyleyeceksin?"

Robert şiddetle başını salladı.

Annesi tekrar gülümsedi. "Seni çok özleyeceğim, Robert."

Kırk

Pacific Coast Otobanı'nda ilerlerken Los Angeles şehir merkezinin hengâmesinin yerini Malibu'nun sakinliği ve nefes kesen okyanus manzaraları almıştı. Hunter camdan dışarı bakmaya devam etti.

Malibu sıcak, kumlu plajlarıyla, sayısız film yıldızı ve ünlüye ev sahipliği yapmasıyla meşhurdur. Zenginler ve süper zenginlere tahsis edilmiş bir yerdir.

"Adresi kontrol etmeye gerek yok," dedi Garcia yavaşlayarak. "Geldik galiba."

Yaklaşık yüz metre ileride, solda büyük bir malikânenin kapısında birkaç devriye arabası park etmişti. Çeşitli kanalların haber minibüsleri çoktan olay yerindeydiler. Uydu antenleri, soğuk ve yağışlı gece göğüne yükseliyordu.

Garcia arabaların arasından zikzak çizerek geçti ve ürkütücü elektronik demir kapıların önünde durdu. Standart Los Angeles Polis Teşkilatı yağmurluğu giyen bir polis memuru, sürücü tarafına geldi.

"Dedektif Garcia ve Hunter," dedi Garcia camını indirip. "Cinayet Masası Özel Ekip."

Memur başıyla onları selamlayıp elindeki uzaktan kumandayla kapıları açtı. "Adli tıp ve diğer iki dedektif epeydir içerideler," dedi.

"Diğer iki dedektif mi?" diye sordu Hunter, Garcia'ya doğru eğilerek.

"Evet," dedi memur geri çekilip geçmelerini işaret ederek.

Garcia eve doğru ilerlerken Hunter'ın gözü diğer gazetecilerin arasında büyük, beyaz bir şemsiyenin altında dikilen Claire Anderson'a takıldı.

İki tarafında palmiye ağaçlarının sıralandığı, çimento döşeli, kusursuz garaj yolu yaklaşık yüz metre uzanıyordu. Kapılardan geçince hemen solda tenis kortu vardı. Kort ile heybetli iki katlı malikâne arasındaki geniş, yeşil alan kusursuzca biçilmişti, etrafı çevreleyen çalılar düzgünce budanmıştı.

Garcia dairesel bir park alanına girip adli tıp minibüsünün yanında, dört arabalık garajın önünde durdu.

"Vay canına, eve bak," dedi Garcia arabadan inerek. "Birileri yaşamayı biliyormuş."

Terakota kiremitli çatısı ve büyük cam pencereleri olan ev beyaz ve moderndi. İkinci katta, evin köşesindeki odanın balkonundan eşsiz okyanus manzarası izlenebiliyordu. Birkaç polis memuru, ön kapıya çıkan taş basamakların üzerinde durmuş, yağmurdan korunuyorlardı.

Elinde rozetiyle Hunter basamakları ikişer ikişer çıktı. Evin girişindeki tüm memurlar alışılmadık şekilde sessizdi. Yüzlerine keder ve şüphecilik karışımı bir ifade oturmuştu.

Çift kanatlı kapılardan geçerek girdikleri karşılama odası, Hunter'ın tek odalı dairesinin tamamından daha büyüktü. Lüks, pırıl pırıl ve soğuktu. Burada birilerinin yaşadığına inanmak güçtü.

Havada tuhaf, tanımlanamaz bir koku asılıydı. Uzun müddet maruz kaldığınızda mide bulandıracak türden bir kokuydu.

Beyaz tulumlu, kısa boylu, tıknaz bir adam eve giren iki dedektifi fark etti.

"Dedektif Hunter?" diye sordu yaklaşarak.

"Evet." Hunter döndü.

"Ben Los Angeles Şerif Departmanı Malibu/Lost Hills Karakolu'ndan Dedektif Martin. Thomas Martin."

Kuvvetli bir şekilde el sıkıştılar.

Malibu aslında Batı Los Angeles'ta iç işlerinde bağımsız bir şehirdir. Bu şehirde işlenen cinayetler başlangıçta Los Angeles Şerif Departmanı'nın yetki alanına girer.

"Durum nedir?" diye sordu Hunter etrafına bakınarak.

"Berbat, hatta berbat ötesi. Her şey Batı Hollywood Karakolu'na gelen kayıp ihbarıyla başladı."

"Batı Hollywood mu?" diye sordu Garcia şaşırarak.

Martin başıyla onayladı. "Tulumlarınızı giyerken sizi bilgilendireyim." Masanın üzerindeki tulumları, ameliyat maskelerini ve lateks eldivenleri işaret etti.

Kırk Bir

"Reilly, Amanda Reilly adında bir emlakçı," diye devam etti Dedektif Martin, Hunter ile Garcia hazırlandıktan sonra. "Batı Hollywood'da Reilly's adında, kendisine ait emlak ofisi var. Bu sabah işe gitmemiş. İş arkadaşı..." Martin kadının adını hatırlamaya çalışırken parmaklarını birkaç kez şaklattı. "Kahretsin. Raporda yazıyordu, sonra bakarım. Her neyse iş arkadaşı meraklanmış. Birlikte çalıştıkları on yılı aşkın zaman zarfında Bayan Reilly'nin işe gelmemek bir yana, geç bile kalmadığını söyledi."

Tulum giymiş, uzun boylu, sıska bir siyahi adam, karşıdaki kapıdan karşılama alanına girdi.

"Hey, CJ," diye seslendi Martin yanlarına gelmesini işaret ederek.

"N'aber, Tom?" dedi CJ ameliyat maskesini indirip burnunu ve ağzını açığa çıkararak. "Arkadaşlar Cinayet Masası Özel Ekip'ten mi?"

Martin başını sallayarak onayladıktan sonra Hunter ve Garcia'ya döndü. "Bu, ortağım Dedektif CJ Simmons."

El sıkıştılar.

"CJ, Bayan Reilly hakkında kayıp ihbarı yapan hanımefendinin adı neydi? Bir türlü aklıma gelmiyor."

"Bayan Riggs, Tania Riggs. Rapor arabada. Gidip getireyim, sonra da soruşturmayı size devrederiz."

Hunter, CJ'in yüzünde bir rahatlama ifadesi fark etti.

"Bayan Reilly'nin arabası, Batı Hollywood'da park halinde," diye devam etti Martin. "İki gündür aynı yerde."

CJ söze girdi. "Bayan Riggs, Bayan Reilly'yi cumartesi akşamı müstakbel bir alıcıya bu evi göstermeye çıkmadan önce görmüş."

"Yani bu ev satılık mı? Şu anda burada kimse yaşamıyor mu?" diye sordu Hunter tulumun fermuarını çekerek.

"Kimse yaşamıyor." CJ başını salladı. "Prosedürü biliyorsunuz. İkindi gibi, merkeze gelen talimatla, buraya bir birim göndermemiz istendi. Sonrasında da..." CJ cümlesini bitirmeden başını iki yana salladı.

"Sonrasında da her şey açığa çıktı," diye ortağının kaldığı yerden devam etti Martin. "İçeridekini aklı başında biri yapmış olamaz. Her kim yapmışsa Bayan Reilly'den gerçekten nefret ediyormuş."

"Peki biz niye çağrıldık?" diye sordu Hunter merakla.

"Ben de bunu merak ediyordum," diye ekledi Garcia.

"Adli tıp," dedi CJ. "Buraya gelip cesede baktıklarında adli tıp uzmanı, Cinayet Masası Özel Ekip'i aramamız ve siz ikinizi çağırmamız gerektiğini söyledi. Anlaşılan, bu vaka şu anda soruşturmakta olduğunuz başka bir olayla bağlantılıymış."

"Adli tıp uzmanı Mike Brindle mı?" diye sordu Hunter.

"Ta kendisi," dedi Martin başıyla onaylayarak.

"Peki kurban şu sözünü ettiğiniz Amanda Reilly mi?" diye üsteledi Hunter.

Martin ve CJ bakıştılar.

"Bilemiyoruz."

"Pekâlâ, gidip bakalım." Hunter karşılama alanında daha fazla cevap alamayacağını biliyordu.

CJ, Hunter ve Garcia'nın tulumlarını giydiklerini ama ameliyat maskelerini takmadıklarını fark edince gülümsedi. "Maskelerinizi takmanızı öneririm." Boynundan sarkanı gösterdi. "Ve akşam yemeğinde umarım güzel şeyler yemişsinizdir. Çünkü oraya vardığımız gibi hepsi tekrar ağzınıza gelecek."

"Doğru söylüyor." Martin alaycı bir tavırla başını salladı. "Havadaki bir nevi midenizi gıdıklayan son derece nahoş kokuyu

fark ettiniz mi?" Cevap beklemedi. "Eh, içeride tüm yoğunluğuyla duyuluyor."

"Ayrıca eğer koku yetmezse," diye lafa girdi CJ. "Kurbana bakana kadar bekleyin."

Hunter ve Garcia kaşlarını çatarak Los Angeles Şerif Departmanı dedektiflerinin tavsiyesine kulak verip birer ameliyat maskesi aldı.

"Şu kapıdan." Martin, CJ'in az evvel çıktığı kapıyı gösterdi. "Yuvarlak bir fuaye var. Merdivenin sağındaki kapıdan girip koridorun sonuna kadar gidin. Görmemeniz imkânsız. Ortalık olay yeri inceleme görevlileri kaynıyor."

CJ ve Martin haklıydı. Her adımda koku biraz daha güçleniyor, mide bulandırıcı bir hal alıyordu. Son kapıya ulaştılar ve kâbusun içine adımlarını attılar.

Zarif kanepelerle ve modern ünitelerle döşenen oda devasaydı. Mike Brindle ve diğer üç adli tıp uzmanı harıl harıl çalışıyordu.

Hunter'ın gözü sızladı. Mide bulandırıcı, iğrenç kokudan mı, yoksa önündeki görüntüden mi kaynaklandığını bilemiyordu.

Garcia kusmamaya çalışırken vücudu şiddetle sarsıldı. Fakat kokuyla manzaradaki vahşetin birleşimini kaldıramadı. Hemen odadan çıktı ve kapının yanında midesindekileri boşalttı.

"Yüce Tanrım!" Hunter gözlerini yumdu.

Kırk İki

Başta Monica o sözleri Hunter'a neden söylediğini anlamadı. Diline hâkim olamıyormuş gibi, ağzından kaçıvermişlerdi. Fakat Hunter ve Garcia'nın sorgu odasından acilen çıkmasından bir dakika sonra cevabı buldu.

Daha birkaç gün önce Los Angeles Union İstasyonu'nda yaşadığı o mide bulandırıcı duygu geri gelmişti ve bu kez daha da güçlüydü.

Midesinde bir fırtına koparken görüşü bulandı. Karşısındaki büyük, aynalı camın yerini kumlu, titreyen görüntüler aldı. Bu görüntülerden kurtulmak için gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Onları görmek istemiyordu. Bunun bir parçası olmak istemiyordu. Ama seçme şansı yoktu. Yine sadece birkaç saniye sürdü fakat o birkaç saniye bile bir ömür gibiydi.

Görüntüler solup kaybolurken oturduğu yerde titreyerek ağladı. Kısa kısa ve hızlı soluyarak, "Lütfen, hayır," diye tekrarlayıp durdu.

Soluğunun düzelmesi için iki, titremesinin geçmesi için de iki dakika daha gerekti. Dermansız bacakları üzerinde ayağa kalktı ve aynadaki aksine baktı. Korkunç görünüyordu. Saçları dağınıktı. Cildi kuru ve bakımsız görünüyor, uykusuzluğu yorgun bakan gözlerinden belli oluyordu. Ruj sürmediğinden dudaklarındaki yara izi daha belirgindi. Kirli ve eski paltosunun yenlerinde minik yırtıklar vardı. İki dedektifin de ona, zor günler geçiren, ilgi peşinde bir uyuşturucu müptelası gözüyle bakmalarına şaşmamalıydı.

Meçhul bir yerde tuhaf bir rüyadan uyanıyormuşçasına, "Burada ne arıyorum ben?" diye fısıldadı kendi kendine. "Birinin bana inanacağını düşünerek delilik etmişim."

Saatine bakıp bir sonraki hamlesini düşündü. Dedektif, bilgilerini alması için bir memur göndereceğini söylemiş ama henüz kimse gelmemişti. Belki de bu bir işaretti. Belki de gördüğü dehşet verici şeyleri başkalarına anlatmanın kimseye faydası olmayacaktı. Kendisine de faydası olmayacaktı.

Yüreğinin derinliklerinde, eğer acı çekerken gördüğü insanlardan birine bile yardım edebilse o görüntülerden kurtulup normal bir hayat sürebileceği ümidini taşıyordu. Fakat bir polis sorgu odasında tek başına beklerken elinde sadece şüpheler vardı.

"Buradan gitmeliyim. Çılgınlık bu," dedi ve gözleri Hunter'ın masadaki kartına takıldı.

Kırk Üç

Mike Brindle büyük, beyaz bir deri kanepenin yanında çömelirken Hunter'ın kapıda dikildiğini fark etti. Ayağa kalktı, sessizce ona yaklaştı.

Brindle, on beş yılı aşkın süredir Los Angeles Adli Tıp Birimi'nde görev yapmasına rağmen gözlerindeki ifade Hunter'a o odada olanlar gibisini daha önce onun bile görmediğini anlatıyordu.

Bir müddet tek kelime etmeden karşılıklı durduktan sonra Brindle saatine baktı.

"Galiba ödülü sen hak ettin," dedi sonunda ameliyat maskesinin arkasından mırıldanarak.

Hunter gözlerini kısıp belli belirsiz başını iki yana salladı.

"Şu kapıdan geçip de kırk saniye içinde akşam yediklerini çıkarmayan bir tek sen varsın," dedi Brindle.

"Ben akşam bir şey yemedim."

"O yemiş galiba." Brindle başıyla, odaya giren Garcia'yı işaret etti. Ameliyat maskesini tekrar ağzının ve burnunun üstüne çekmişti. Yüzünün bütün rengi kaçmıştı.

"Neler olmuş burada, Mike?" diye sordu Hunter, Garcia yanlarına gelince.

"Biri çok acı çekmiş," dedi Brindle güney duvarındaki devasa nehir kayası şömineye dönerek. Şöminenin yarım metre kadar önünde, yüksek arkalıklı bir metal sandalyede elleri ve ayakları bağlı, çıplak bir kadın oturuyordu. Gövdesinde, kollarında ve bacaklarındaki derisi su toplamış, buruşmuş ve patlamış, geriye

kanlı, yanmış etleri kalmıştı. Bedeninin bazı kısımları tamamen kömürleşmiş, kabuksu bir doku ile odun kömürü rengini almıştı. Fakat tüm dikkatler kadının yüzüne çevrilmişti.

Cesede yaklaştıkça Garcia midesinde yine kıpırdanmalar hissetti.

Kadının yüzü o kadar feci yanmıştı ki derisi sıcak balmumu gibi eriyip buruşmuş, yumru yumru olmuştu. Suratı yağda kızartılmış gibiydi, derinin altındaki etler ve kas dokusu kırışıp sertleşmişti. Aşırı ısıdan, gözleri yuvalarının içinde patlamıştı.

"Şu ana kadar bulduklarıma göre," dedi Brindle sandalyenin çevresindeki küçük kan, idrar ve dışkı gölünün kenarından dolaşarak. "Buraya cumartesi akşamı getirilmiş, bu sandalyeye bağlanmış ve yanan ateşin önünde bırakılmış. Öleli çok olmuş ama ateş söndürülmemiş." Şömineyi gösterdi. Hâlâ sıcaklık yayılıyordu.

Hunter'ın bakışları aniden ölü kadından Brindle'a kaydı. "Katil onu... pişirmiş mi yani?"

Brindle başını aşağı yukarı sallarken dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Ateşe yakınlığına bakılırsa, daha çok diri diri kızartmış diyebiliriz."

"Hasta herif," dedi Garcia başını çevirerek.

"Bu bir gazlı şömine," diye devam etti Brindle. "Yani sıcaklık derecesi kontrol edilebilir. En kötüsüyse devamlı yanar. Biri kapatana kadar sönmez."

"Ceset bulunduğunda yanıyor muydu?" diye sordu Hunter şöminenin önünde diz çökerek.

"Evet." Brindle başıyla onayladı. "Ama çok düşük seviyede. Şey kadar," dudağını ısırdı, "derisini kızartacak kadar. Ama şöminenin boyutuna bir baksana, Robert. Sonuna kadar açıldığında bildiğin bir şenlik ateşi gibi yanar."

Hunter yüzünü sıvazladı, derin bir nefes aldı ve kendini cesedi incelemeye zorladı. Garcia birkaç adım geride kaldı. Sağ eliyle burnunu kapatıyordu. Ekşi bir şeyler tatmış gibi yüzünü buruşturmuştu.

Beslenmemizden dolayı, yanmış insan etinin kokusu, yanmış hayvan etinin kokusundan farklıdır. Et, sebze, şekerleme ve kimyasal olarak değiştirilmiş ürünler gibi çeşitli gıdalar tüketen tek hayvan insandır. Bu gıdaların kokularının birleşimi insan etine nüfuz eder ve et yandığında birkaç toksinle birlikte havaya salınır.

Garcia boğazında tekrar bir şeylerin yükseldiğini hissetti.

"İplerini kestik," dedi Brindle, kesik ipleri inceleyen Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark ederek. "Siz de bu yüzden çağrıldınız zaten."

Hunter'ın alnı merakla kırıştı.

"Biz geleli epey oldu. Ceset ve olay yeri çoktan fotoğraflandı. Soruşturmaya bakacağını sandığımız iki yerel dedektif yeterince görmüştü. Ceset, morga götürülmeye hazırdı."

Brindle, olay yeri inceleme uzmanlarından birini çağırdı, yardım etmesini istedi. Son derece dikkatli, kadının cesedini sandalyenin arkalığından ayırdılar.

"Sonra bunu gördük."

Hunter ve Garcia daha iyi görebilmek için pozisyonlarını değiştirdi.

"Ha siktir," diye homurdandı Garcia sıkılı dişlerinin arasından, burun kemiğini sıkarak.

Kırk Dört

Hunter parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yaparak yaklaşmakta olan baş ağrısını kovmaya çalıştı.

"Kahretsin," dedi sessizce.

Gözlerini kurbanın sırtına ve boynuna dikmişti. Feci şekilde yanmışlardı. Ama bunlar eski yanık izleriydi. Çoktan iyileşen deride topak topak, kayışımsı ve düzensiz parçalar göze çarpıyordu. Fakat dedektiflerin yüzlerindeki hayretin nedeni, derideki bu bozulma değildi. Sırtının aşağılarına, kırmızıyla ve on beş santim uzunluğunda dört rakamı yazılmıştı.

"Dahası var." Brindle cesedi tekrar sandalyeye oturttuktan sonra yardımcılarından birinden daha önce hazırladıkları büyük kanıt torbasını getirmesini istedi. Tecrübeli adli tıpçı, Hunter ve Garcia'nın içindekileri görebilmeleri için şeffaf plastik torbayı havaya kaldırdı. İçinde epey yanmış bir kafatası vardı.

"Bu, ateşin içinde bulundu. Söndürüldükten sonra."

Garcia'nın bir an kafası karıştı.

Hunter göğüs geçirdi. "Peder Fabian'ın kafası mı?" diye sordu. Cevabı zaten biliyordu.

"Yok artık." Garcia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra pederin günlüğünde okuduklarını hatırladı. *Kafam yakılmak üzere götürülüyor.*

"Test sonuçlarını bekleyeceğiz ama katılıyorum," dedi Brindle.

Garcia dikkatini yeniden yanık kadın cesedine çevirdi. "Benim anlamadığım, nasıl oluyor da vücudunda farklı derecede yanıklar varmış gibi görünüyor?" Dikkatle bir adım yaklaştı. "Gövdesinde,

kollarında ve baldırlarındaki deri su toplayıp patlamış. Ortaya çıkan etin, senin de belirttiğin gibi, piştiği anlaşılıyor." Hunter'a başıyla işaret etti. "Ama bacaklarının dizden aşağısı, ayakları ve elleri tamamen yanmış. Neredeyse kömüre dönmüş. Hem yüzüne ne olmuş öyle, Tanrı aşkına? Vücudunun farklı bölgeleri farklı yoğunlukta sıcaklığa maruz kalmış sanki."

"Öyle olmuş zaten," dedi Brindle. "Daha önce dediğim gibi, bu şey yüksek derecede çalıştığında orman yanıyormuş gibi hissedersin." Şömineyi gösterdi. "Kadıncağız sadece yarım metre kadar uzağındaydı. Eminim ki katil, sıcaklığı kontrol ederek işkence ediyordu fakat sandalyedeki oturuş pozisyonu nedeniyle bacaklarının dizden aşağısıyla elleri, vücudunun geriye kalan kısımlarına göre şömineye bir ayak boyu daha yakın. Bu fazladan yakınlık, iki bilemedin üç derecelik fark yaratabilir. Böylesi yoğun bir sıcaklığa maruz kaldığı muhtemel zaman düşünüldüğünde vücudun ateşe daha yakın bölgeleri çok daha fazla zarar görecektir. Net biçimde gördüğünüz üzere. Şimdi, yüzüne gelirsek," başını kuşkuyla iki yana salladı, "daha önce pek çok yanmış kurban gördüm ama böylesini görmedim. Yüzünün derisi buruşmuş, erimiş mum gibi topak topak olmuş."

"Katil, hızlandırıcı kullanmış olabilir mi?" diye sordu Hunter.

"Bence bu tek açıklama," dedi Brindle.

"Yemeklik yağ gibi bir şey mi?"

"Yemeklik yağ mı?" dedi Garcia inanmaz bir tonda. "Katil, kadının yüzünü yağa buladı, ateşin önüne oturttu ve pişmesini mi izledi sence?"

Brindle başını yana yatırıp "kim bilir?" dercesine omuz silkti. "Emin olmak için otopsi ve laboratuvar sonuçlarını beklemeniz gerekecek ama yüzündeki derinin bu şekilde yanmasını, erimiş gibi görünmesini sağlamak için ilave bir müdahale gerekiyor. Sadece ateş ve sıcaklık bunu yapamaz."

"Neden?" diye sordu Garcia.

"Deri erimez," dedi Hunter eğilip cesedin yüzüne daha yakından bakarak.

"Doğru," diye teyit etti Brindle. "Seni bilimsel bilgilere boğmayacağım ama biyolojik ve fiziksel olarak eriyemez. Yanar ve kömürleşir ama erimez." Biraz duraklayıp avucunun kenarıyla sol gözünü ovdu. "Evin her köşesine baktık, Robert. Bulduğumuz bütün kan bu." Sandalyenin altındaki küçük birikintiyi gösterdi. "Eğer bu, birkaç gün önce pederi haklayanla aynı katilse bu kez bir ayin yok. Varsa bile kan içermediği kesin. Bu, tamamen farklı bir katilmiş gibi. Yöntemi bütünüyle değişmiş."

Hunter başını aşağı yukarı salladı fakat Peder Fabian'ın günlüğünde bulduklarından Brindle'a bahsetme gereği görmedi.

"Parmak izi aramasından bir sonuç çıktı mı?"

"Henüz bir şey yok, sadece birkaç iplik. Ama evin herhangi bir yerinden gelmiş olabilirler." Brindle omuz silkti. "Her tarafta kilim, halı, perde ve kumaş var."

Hunter odada dolaştı, sıra dışı bir şey var mı diye mobilyaları inceledi. Hiçbir şey bulamadı. "Sırtındaki rakamı başka kim gördü?"

"Bu odadakiler dışında hiç kimse," dedi Brindle kendinden emin. "Biz kurbanın iplerini keserken Malibulu dedektifler dışarıda beklemeye karar verdiler. Pek iyi görünmüyorlardı."

"Peki, o rakam yüzünden burada olduğumuzu onlara söyledin mi?"

"Hayır. Ateşin içinden çıkan kafatası yüzünden bu soruşturmaya sizin bakmanızı istediğimi söyledim onlara."

"Bırakalım öyle bilmeye de devam etsinler," dedi Hunter kapıya yaklaşarak. "Kıyafetlerini ve çantasını buldunuz mu?"

"Henüz değil ama katil yanında götürmüşse hiç şaşırmam."

Kırk Beş

Hunter dairesinin kapısını kapayıp arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Malibu'daki evde başlayan baş ağrısı, eve dönerken şiddetlenmişti. Kafatasının içine bir fare girmiş de gözlerinden çıkmak için panik halinde sağı solu tırmalıyormuş gibi hissediyordu.

Yanmış etin iğrenç kokusu, tulumunu aşıp giysilerine sinmişti. O kadar tatsız bir kokuydu ki midesini altüst ediyor, gözlerini yakıyor, sürekli öğürmesine neden oluyordu. Duş alması gerekiyordu. Hem de acilen.

Hunter hemen soyundu. Mutfaktan bir çöp poşeti alıp giysilerini içine attı. Ne kadar yıkarsa yıkasın, ne kadar deterjan kullanırsa kullansın kokudan asla tamamen kurtulamayacağını biliyordu.

Banyoda suyun sıcaklığını dayanabildiği kadar artırdı ve beyaz karolara yaslandı. Suyun başını, omuzlarını ve sırtını yıkamasına izin verdi. Şimdi herkesin bakışlarından uzaktayken öğürmeye başladı ve sonunda kustu. Suyu kapattığında cildi koyu pembe olmuş, parmak uçları yumuşayıp buruşmuştu. Neredeyse bir kalıp sabun bitmişti ama koku hâlâ duruyordu. Derisinde olmadığını biliyordu. Huzursuz edici koku, burnundaki kıllara yapışmıştı ve ne kadar sümkürse de atamayacaktı. O an bulabildiği tek çözüm, beynini uyuşturmaktı.

İlk iki kadehi tek yudumda içti. Üçüncü kadehi dubleydi, tek bir buz küpüyle yavaş yavaş yudumladı.

Vakit geç olmuştu fakat Hunter uyumasının neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Sıradan, olaysız bir günde bile zor uyurdu zaten.

Odasını bir süre arşınladıktan sonra oturma odasının penceresinin önünde durdu. Bir müddet orada durup boş sokağa baktı. Kafasında binbir düşünce vardı. Hiçbiri mantıklı değildi.

Tek malt, yanık et kokusuna çözüm olmuş gibiydi fakat kafası hâlâ saatli bomba gibiydi. Baş ağrısı hapları hiçbir zaman işe yaramadığından o düşünceyi hemen zihninden kovdu. Fakat haplar ona başka bir şeyi hatırlattı. Nabzı hızlandı. Gündüz merkeze gelen kızı, Monica'yı düşünmeye başladı.

Yıllar içinde, polisi kayıp bir cesede ya da tehlikeli bir katile götürebileceğine inanan yeterince deli ve soytarı görmüştü fakat içinden bir ses Hunter'a bu sefer durumun farklı olduğunu söylüyordu.

Monica'da farklı bir şey vardı. Hunter, onun gözlerinde daha önce hiçbir sözüm ona medyumda görmediği bir katiyet görmüştü. Kız ne şöhret ne ilgi peşindeydi. Hatta korkmuş görünüyordu, sanki polise konuşursa kaçtığı birine yakalanacaktı.

Hunter derin bir nefes alıp elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. Kızın sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. *Helen... Sizin suçunuz değildi.* "Nereden biliyordu?" dedi sesli düşünerek. "Kimse bilmiyor."

O eski, yıkıcı vicdan azabının benliğini kapladığını hissetti. Viskisinin kalanını koca bir yudumda bitirdi. Boğazı yandı. İşte o an, kızın ona söylediği son şeyi hatırladı.

"Ateşten haberi vardı. Onu neyin korkuttuğunu biliyordu."

Kırk Altı

Hunter, Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nun boş otoparkında arabasına yaslanıyordu. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Hava açık ama Los Angeles standartlarına göre soğuktu. Bir benzinlikteki otomattan satın aldığı tatsız kahve eski Buick marka arabasının kaputunda duruyordu. Saat sabahın 07.10'uydu. Doktor Winston yarım saat kadar önce arayıp yeni cesedin otopsisini tamamladığını söylemişti.

Hunter beş dakika beklemişti ki Garcia gelip yanına park etti. Honda Civic'inden inerken Hunter ortağının kan çanağına dönmüş gözlerini ve solgun yüzünü fark etti.

"Dün gece uyku tutmayan bir ben değilim galiba," dedi Hunter kahvesine uzanarak.

Garcia yavaş yavaş başını iki yana salladı. "Dün gece Anna'yı çıldırttım."

"Ne demek istiyorsun?" Başını hafif iki yana salladı.

"Dün geç geleceğimi haber vermek için Anna'yı aradım ama birlikte yemek yiyebilelim diye beni beklemeye karar vermiş."

"Çok güzel." Hunter kahvesinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti.

"Eve vardığımda Anna mutfaktaydı," Garcia ceketinin düğmelerini iliklediği. "İçeri girdiğimi duyar duymaz ızgara tavasına iki biftek attı. Pişen etin kokusu ve cızırtısı tuğla gibi çarptı burnuma. Hemen oracıkta mutfak zeminine kustum."

"Hay aksi! Bu hiç iyi olmamış." Adli tıp binasına doğru yürümeye başladılar.

"Haliyle ona soruşturmadan ve cızırdayan bifteğin beni durup dururken neden kusturduğundan bahsetmedim." Durakladı ve uzun saçlarını gözünün önünden çekti. "Ben Brezilya'da doğdum, Robert. Neredeyse biftekle büyüdüm. En sevdiğim yemek biftektir."

"Peki ne söyledin ona?"

Garcia gergin gergin güldü. "Merkezde dolaşan mide virüsüyle ilgili bir palavra uydurdum."

"Yuttu mu?" Hunter'ın kaşları kalktı.

"Nerede! Anna böyle saçmalıklar için fazla zeki. Ama yutmuş gibi yaptı."

Hunter, Garcia'ya gülümsedi.

"Hepsi bu kadar da değil. Duşa girmem gerekiyordu. O kör olasıca koku her yanıma sinmişti. Anna'nın burnuna da gittiğine eminim. Yemeği es geçip bir saat banyoya kapandım. Ovalanmaktan derim kıpkırmızı oldu ama koku bir türlü gitmedi." Bileğini burnuna götürdü.

"Koku üzerinde değil, Carlos," dedi Hunter ayrıntıya girmeden.

"Sonra gece yatakta bir o tarafa bir bu tarafa döndüm durdum," diye devam etti Garcia. "Sanki kadının erimiş yüzü ve yanmış bedeni göz kapaklarımın arkasında saklanıyordu. Gözlerimi kapatamadım. Kendim uyumadığım gibi bütün gece Anna'yı da uyutmadım. Onu tekrar korkutmaya başladığımı biliyorum, Robert. Haçlı Katil vakasında olanları bile daha tam atlatabilmiş değil."

Ana binaya ulaştıklarında güvenlik görevlisi onları içeri aldı ve Doktor Winston'ın 2A numaralı otopsi odasında beklediğini söyledi. Tulumlarını giydiler, Garcia ağzına iki antiasit hapı attı ve koridorun diğer ucundaki odaya doğru ilerlediler. Doktor mikroskop tezgâhının başında oturmuş, bazı sonuç kâğıtlarını karıştırıyordu. Omuzları öne düşmüş, saçı başı dağılmıştı.

"Sabahladın mı, doktor?" diye sordu Hunter kapıyı arkalarından kapatarak.

Doktor Winston yavaşça başını kaldırdı. "Sayılır." Belli belirsiz gülümsedikten sonra kadının cesedinin yattığı paslanmaz

çelikten masaya yaklaştı. Hunter ve Garcia ameliyat maskelerini ağızları ve burunlarına çekip doktoru takip etti.

"Burada gördüğünüz," Doktor Winston durakladı ve kelimeler kifayetsizmiş gibi başını iki yana salladı, "bir kötülük şaheseri. Katil her kimse, bu kadından iliklerine kadar nefret ediyormuş herhalde."

Kırk Yedi

Kadının cesedi otopsi masasında yatarken Hunter yaralarının boyutunu daha net gördü. Gövdesindeki kabarcıkların hepsi patlamıştı ve yaraların kabuklarının kenarları kararıp kıvrılmıştı. Yoğun sıcak nedeniyle, açığa çıkan etin suyu buharlaşmıştı ama bir kısmı hâlâ pembeliğini ve bronz gibi rengini koruyordu. Bacaklarının dizden aşağısı ve elleri kömürleşmişti. Bazı kemikleri kısmen görünüyordu. Ama yine de Hunter'ı yüzündeki yaralar şaşırtıyordu. Mike Brindle haklıydı. Gerçekten de deri balmumu gibi eriyip yumru yumru olmuştu.

"Tahminimce sandalyeye bağlanırken muhtemelen baygındı," dedi Doktor Winston. "Ama başında şişlik yok."

"İlaç mı verilmiş?"

"Mantıklı çıkarım bu olur. Hâlâ laboratuvardan sonuçları bekliyorum ama katilin damardan sert bir ilaç vermediğine eminim."

"Neden?" diye sordu Garcia.

"Gerek yoktu çünkü. Katilin sadece soyup bağlayabilmek için onu birkaç dakikalığına bayıltmaya ihtiyacı vardı. Fazlası işine gelmez, değerli zamanından kaybederdi."

"Katil onun acı çekmesi için bilincinin yerinde olmasını istiyordu," dedi Hunter masanın sol tarafına dolanarak.

"Bütün işaretler o yönde," dedi doktor. "Katil pazartesiye kadar o evden çıkması gerektiğini biliyordu. Ona ne kadar işkence edeceğini tam olarak biliyordu ve kalıbımı basarım ki her saniyeyi değerlendirmiştir."

"Ağzına ve burnuna ilaçlı bez mi tuttu sence?" diye sordu Hunter.

"Muhtemelen." Doktor başını birkaç kez öne arkaya salladı. "Yaygın bulunan bir uçucu madde, büyük olasılıkla da eter bazlı."

"Mesela?"

"Ha," diyerek güldü Doktor Winston. "Enfluran, desfluren, sevofluran, izofluran gibi herhangi bir şey. İstersen size bir liste çıkarabilirim."

"Bunları temin etmek kolay mı?" Bu kez Garcia sordu.

"Oldukça kolay. Ayrıca bu saydıklarım solunduğunda tahriş etmeyen, en yaygın olanlar. Katilin, kurbanın ağzının etrafında asit yanıkları oluşup oluşmamasını pek umursadığını sanmıyorum. Her şeyi kullanmış olabilir."

"Harika!"

"Cesedin mevcut durumu nedeniyle cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını anlayamıyoruz ama uğradığını sanmıyorum."

"Ben de," dedi Hunter. "Katil nasıl bir tatmin peşindeyse, bu cinsel tatmin değil."

"Burada asıl işkence gözle görünmüyor, Robert," dedi doktor kaşlarını kaldırarak.

"Ne demek istiyorsun?" Garcia meraklanmış görünüyordu.

"Kurban derisinin ve ardından da etinin yanmasıyla çok acı çekmiş ama katilin asıl yaptığı, onu diri diri kızartmakmış." Doktor Winston durakladı, söylediklerinin iyice sindirilmesini bekledi. "Eğer birini yoğun bir ateşin önüne oturtup kımıldamasına izin vermez ve susuz bırakırsanız sonucunda iç organları pişmeye başlar."

"Ah, Tanrım." Garcia iki elini de saçlarının arasından geçirdi, parmaklarını başının arkasında kenetledi.

"Doğru. Karaciğer, böbrekler, pankreas, mide, akciğerler, vücudundaki her organ susuzluğa ve sürekli artan sıcaklığa tepki vermiştir." Doktor dudağını ısırıp tiksintiyle başını iki yana salladı. "Kanı gerçek anlamda kaynamıştır."

Hunter bir an için gözlerini yumdu.

"Otopsi sırasında bedeninden çıkardığımda karaciğeri ile böbrekleri hâlâ sıcaktı. Ve baktığım tüm organlar sıcaklıktan ve susuz kalmaktan dolayı ağır hasar görmüştü. Hangisi önce teslim bayrağını çekip patlayacak diye organlar birbirleriyle yarışmışlar âdeta."

Sessizlik çöktü. Hunter gözlerini tekrar kadının suratına çevirdi.

"Bak işte bu zekice," dedi Doktor Winston, Hunter'ın bakışlarını takip ederek. "Şeytanice ama aynı zamanda da zekice."

"Yüzünü eritmek mi yani?" diye sordu Garcia ve midesinin kasıldığını hissetti.

"O etkiyi yaratmak aslında. Deri erimez çünkü."

"Evet, öyleymiş." Garcia başını salladı. "Peki katil, kadıncağızın yüzünü nasıl bu hale soktu?"

"Hızlandırıcı kullanmış." Doktor Winston duraklayıp bir noktayı vurgulamak için sağ işaret parmağını kaldırdı. "Aslına bakarsanız, bir karışım kullanmış gibi. Ve asıl zekice kısım da burada zaten."

Hunter duymak için sabırsızlanıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Yine laboratuvardan teyit gerekiyor ama hızlıca yaptığım ön teste göre katil domuz yağı gibi yaygın bir şey kullanmış olabilir."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Markette satılan domuz yağı."

"Ama o zaman..."

"Yüzünün kızarması gerekirdi." Doktor, Hunter'ın cümlesini tamamladı.

"Tamam ama bu derisini eritmezdi ki." Hunter kurbanın bozulan yüzüne daha yakından bakmak için eğildi.

"Evet, eritmezdi."

"O halde?" Keskin koku, gözlerini sulandırınca geri çekildi.

"O haldesi, kesinlikle laboratuvarın teyit etmesi gerekiyor ama görünüşe bakılırsa katil, domuz yağı gibi bir şeyle bir kauçuk bileşiminin karışımını kullanmış olabilir."

"Kauçuk mu?" diye sordu Garcia kaşlarını çatarak.

Doktor kendinden emin bir tavırla başını salladı. "Köpük lateksten protez bile olabilir. Tıpkı filmlerde kullandıkları gibi. Hayli zekice aslında. Kauçuk bileşimi, deriye yapıştırıcı gibi tutunmuş." Doktor yüzüne nemlendirici krem sürer gibi parmaklarının uçlarını alnından aşağı doğru gezdirdi. "Sıcaklıkla birlikte erimiş ve kurbanın yüzünden aşağıya akarak balmumu gibi topak topak olmuş. Kauçuk bileşiminin hemen altındaki deriyi kaplayan hızlandırıcı, yanma sürecini epey hızlandırmış ve yüzündeki deriyi tamamen yok etmiş. Kadıncağız akla hayale gelmez acılar çekmiş. Ve sonuçta da," cesedi gösterdi, "yüzü bu hale gelmiş." Doktor Winston bir adım geri gidip iki dedektife baktı. "Hepsi bu kadar da değil."

Kırk Sekiz

Hunter kendisini hazırladı. *Bu katil başka ne yapmış olabilir?*

"Yüzündeki yaraların hâlâ hayattayken oluştuğuna dair belirtiler buldum," diye devam etti Doktor Winston. "Katil, ilk önce yüzünü *eriterek* kadına işkence etmiş."

Hunter kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Bu söylediğim yalnızca bir tahmin... Isıtıcı lambalar. Kurban sandalyeye bağlanmıştı, değil mi? Şimdi, katilin bir kaideye ya da üçayak gibi bir şeye bir, hatta iki ısıtıcı lamba monte ettiğini ve bunları çok yakından, doğrudan yüzüne çevirdiğini hayal edin... Eski sorgulama usulü."

Birdenbire odadaki bütün oksijen çekilmiş gibi oldu.

"Hızlandırıcı ve kauçuk bileşimiyle birlikte kullanılan UVB ışınları, maktulün yüzünü kızartıp *eritmiştir* ama bu yaralar onu öldürmeye yetmez. Son derece acı verici ama hayati tehdit yok. Uzun bir süreliğine."

Garcia boğazındaki bir şeyi temizleme çabasıyla iki kez öksürdü. "Yani diyorsun ki katil, sonunda şömineyi açıp onu diri diri pişirmeden önce kadıncağıza saatlerce dayanılmaz acılar çektirdi."

Doktor başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovup yavaş yavaş başını salladı. "En azından benim teorim bu yönde."

Hunter otopsi masasının etrafında daire çizdi.

"Peki sırtına ne diyorsun, doktor?"

"Evet. Maktul ateşe yabancı değilmiş." Doktor, cesetten uzaklaştı, batı duvarında bir metal dolaba yaklaştı ve üst çekmeceden kâğıt bir zarf aldı. "Ceset çok hassas bir durumda olduğundan

kımıldatmak istemiyorum. O yüzden izin verirseniz fotoğraflar üzerinde göstereyim." Zarftan dört fotoğraf çıkardı ve masasının üzerinde güzelce sıraladı. "Önceden kalma ciddi yanıkları varmış. Gördüğünüz gibi sırtının büyük bölümünde ve boynunda izler var." Doktor ilk iki fotoğrafı işaret etti.

"Yanıklar ne kadar eski, fikrin var mı?"

"Kesin olarak söylemek çok güç ama muhtemelen ya çocukluktan ya da gençlikten kalma."

"O kadar mı eski?"

Doktor Winston başını salladı. "Deri iyileştiğinden bu yana epey gerilmiş. Bu, büyüme anlamına gelir. O yanık izlerinin yetişkin hayatından kalmadıklarına eminim."

"Sırtına yazılan rakam." Hunter üçüncü fotoğrafı gösterdi. "Katil yine kan mı kullanmış?"

"Kesinlikle. Örnekler çoktan laboratuvara gönderildi. Sonuçlar bugün elime geçer."

İki dedektif dört fotoğrafa da baktılar.

"Sence ateşe ne kadar süre maruz kaldı, doktor?" diye sordu Hunter.

"Muhtemelen cumartesi akşamından cesedi bulunana kadar. Dün polisler eve geldiklerinde şöminenin hâlâ açık olduğunu duydum."

Hunter dudağını ısırıp başını salladı.

"Katil, kadıncağız öldükten sonra bile onu pişirmeye devam etmiş, Robert. Bu, bir kurbana işkence etmenin de ötesinde. Bu bir kararlılık gösterisi. Kadını bulacağımızı biliyordu. Ve onu bu şekilde bulmamızı istedi. Ne kadar kötü ve acımasız olabileceğini göstererek böbürleniyor. Nedenini bilmiyorum."

"Belki de böbürlenmiyordur, doktor," diye başını iki yana salladı Hunter. "Belki de sadece içindeki canavar tatmin olduğunda duruyordur. Bu yaygın bir olgu. Bazen katilin öfkesini, içindeki canavarı ya da onu öldürmeye iten her neyse onu yatıştırmaya ölüm kâfi gelmez. Öldükten sonra kurbanlarına ateş etmeye, vur-

maya, onları bıçaklamaya, kesmeye devam eden katillerle ilgili pek çok vaka mevcut. Kurbanlarını günlerce, haftalarca, aylarca tutanlar var..."

"Haklı olabilirsin," dedi Doktor Winston. "Belki de kurbanlarını öldürmek yetmiyordur." Derin bir nefes alıp yavaşça boşalttı. "Göstermek istediğim bir şey daha var."

Doktorun ses tonu, Hunter'ın ona bakmasına neden oldu.

Bir kaideye oturtulmuş yuvarlak bir büyüteçli lambayı otopsi masasına doğru çeken doktor, Hunter ile Garcia'yı yanına çağırdı. Lambayı yan çevirdi, ışık kurbanın karnının sağ tarafını aydınlattı. "Bakın." Önlerinden çekildi.

Hunter büyüteçli lambadan ne aradığını bilmeden baktı. Birkaç saniye sonra, kadının sağ göğsünün hemen altında bir şeye kilitlenince gözleri kısıldı.

"Yok artık!" dedi vücudundaki tüyler diken diken olarak.

Doktor Winston sakince başını aşağı yukarı salladı.

"Bu gerçek olamaz, doktor."

Kırk Dokuz

Beyaz bir çizgiyle ayrılmış, iki ayrı olay yerine ait fotoğraflar Hunter ile Garcia'nın ofisindeki mantar panoya iliştirilmişti. Sol tarafta Seven Saints Katolik Kilisesi ve başı kesilen rahibe uygulanan vahşet, sağ tarafta Malibu'daki malikâne ve devasa bir şöminenin önünde pişmeye terk edilen bir cesede uygulanan sadizm.

Yeni bir cesedin ortaya çıkmasıyla birlikte Başkomiser Blake her sabah dokuzda ekip toplantısı yapılmasını talep etmişti. Hunter ve Garcia ofise on dakika erken geldi.

Amanda Reilly'nin öldürüldüğü cinayet mahalline ait adli tıp raporuna göre, üst kattaki odalardan birinde kısmi parmak izi bulunmuştu. Ayrıca yakın zamanda kullanıldığı anlaşılan bir çamaşır odası ile elektrikli süpürgeye de rastlanmıştı. Laboratuvar raporu birkaç güne çıkacaktı.

Şu ana kadar Amanda Reilly hakkında yalnızca temel bilgilere ulaşabilmişlerdi. Los Angeles'ta doğup büyümüştü. Lise terkti ve o gün bugündür gayrimenkul işindeydi. Annesi yedi yıl önce vefat etmişti. Babası hayatında hiçbir zaman önemli bir yer tutmamıştı, alkol ve kumar sorunları yüzünden. Yeri meçhuldü. Amanda boşanmıştı. Eski kocası, San Diego'da kendi lokantasını işletiyordu. Altı yıldır orada yaşıyordu. Hafta sonunu çalışarak geçirmişti. Tanıklarla doğrulanmıştı. Amanda ciddi parasal sıkıntılar yaşıyordu. Emlak ofisinin işleri kesattı. Malibu'daki evin sahibi, Dan Tyler adında, borsa yatırımcısı bir milyonerdi.

Saat 09.00'da Başkomiser Blake kapıyı çalmadan içeri girdi. Elinde *LA Times*'ın bir nüshası vardı.

"Bunu gördün mü?" diye sordu Hunter'a.

"Gazete okumam. Ruhumu bunaltıyorlar."

"O zaman bu, içini açacaktır." Gazeteyi ön sayfa manşeti yukarı gelecek şekilde, sakince masasının üstüne koydu.

Hunter uzanmadan bakışlarını gazeteye doğru kaydırdı. Garcia ayağa kalkıp Hunter'ın masasına yaklaştı. O da merak ediyordu.

İNFAZCI TEKRAR SALDIRDI. YENİ KURBAN SADİST SERİ KATİL TARAFINDAN YAKILARAK ÖLDÜRÜLDÜ. LOS ANGELES POLİSİ ŞAŞKIN.

Hunter manşeti sessizce okuduktan sonra çabucak gazetecinin adına baktı: Claire Anderson. *Tahmin etmeliydim.*

Hunter makalenin geri kalanını okuma girişiminde bulunmayınca Garcia gazeteyi hemen kaptı.

"Sorum şu," dedi başkomiser öfkeyle, "bu iki cinayeti birbirine nasıl bağladılar?"

"Emniyetin içinde ve muhtemelen de morgda adamları var," dedi Hunter gelişigüzel.

"Kim bu?" diye sordu başkomiser endişeyle kaşlarını çatarak.

"Claire Anderson, makaleyi yazan gazeteci."

Başkomiser Blake meraklı gözlerle Hunter'a baktı. "Yüzündeki ifadeden, onu tanıdığını çıkarıyorum."

"Tanıştık."

Başkomiser birkaç saniye daha Hunter'ın gözlerinin içine baktı fakat Hunter hiçbir şey belli etmedi. "Hırsızlık-Cinayet Büro'da, bu iki vakanın bağlantılı olduğunu biz üçümüzden başka kimse bilmiyor." Odayı arşınlamaya başladı. "Eğer ikiniz de onunla konuşmadıysanız ihbar buradan çıkmış olamaz. Doktor Winston aradaki bağlantıyı yalnızca kendisinin ve çok güvenilir üç adli tıp çalışanının bildiğine dair bana güvence verdi. Sızıntının kendi tarafından olmadığına emin."

"Burada diyor ki," diye araya girdi Garcia gazeteden okuyarak. "*Soruşturmayı Cinayet Masası Özel Ekip dedektifi Robert Hunter yürütüyor. Yorum yapmayı reddetmesine karşın iki cinayetin de polisi*

şaşkına çevirdiğine şüphe yok. İnfazcı..." durakladı ve Hunter'a baktı. "Güzel isim. Kim buluyor bunları yahu?"

Hunter kayıtsızca omuz silkti.

Garcia okumayı sürdürdü. "*... İnfazcı şu anda şehrimizin sokaklarında elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Polis ise hangi yönde ilerleyeceğini bilmediği gibi, anladığımız kadarıyla elinde de ne şüpheli var ne de ipucu. Hepimizin selameti için, Dedektif Hunter'ın İnfazcı'yı meşhur Haçlı Katil'den daha hızlı yakalamasını ummaktan başka çaremiz yok.*"

"Sürtük," dedi Hunter kendi kendine.

"Bunlar beni rahatsız etmiyor... Şimdilik," dedi başkomiser, Hunter'la göz göze gelerek. "Bu gazetecinin, iki vakayı bir şekilde birbirine bağlamayı başarması umurumda değil. Ama basının kurbanların sırtındaki numaraları öğrenmesini ne pahasına olursa olsun engellemeliyiz. Eğer basın bu bilgiyi ele geçirirse hapı yuttuk demektir. Bütün şehre panik hâkim olur. İlk iki kurbanı bulma baskısını ise hiç söylemiyorum bile."

"Belli ki bu konuda bir malumatları yok," dedi Garcia gazeteyi sallayarak. "Olsa manşetleri süslerdi."

"Ve bunun böyle kalması için de elimizden geleni yapacağız," dedi başkomiser. "Bu soruşturmanın dışarıya tamamen kapatılmasını istiyorum. Benim iznim olmadan hiç kimse bu odaya ya da soruşturma dosyalarına erişemeyecek. Anlaşıldı mı?"

Elli

Başkomiser Blake mantar panoya yaklaştı ve yeni fotoğrafları inceledi. Hunter, amirinin her zamanki soğukkanlı tavrına dönmeden önce irkildiğini fark etti. "Katil rakamı yazmak için yine kan mı kullanmış?" Fotoğraflardan birini gösterdi.

"Evet," diye yanıtladı Hunter sandalyesini kulak tırmalayıcı bir sesle geri itip ayağa kalkarak.

Kapı çalındı.

"Gel," diye seslendi başkomiser, Hunter ile Garcia'dan önce davranarak.

Ian Hopkins içeri girdi ve ofiste Başkomiser Blake'i görünce şaşırdı.

"Ah, özür dilerim. Toplantı yaptığınızı bilmiyordum."

"Sorun değil," dedi Hunter kalmasını işaret ederek.

Başkomiser Blake sorgulayan bir ifadeyle Garcia'ya döndü.

"Kalabilir." Garcia usulca başını salladı. "Kendisi, ayak işlerinde bize yardım etsin diye atadığınız memur, hatırladınız mı?"

"Monica adlı kızın bilgilerini kimsenin almadığını Dedektif Hunter'a söylemeye gelmiştim," dedi Hopkins. "Memur, sorgu odasına gittiğinde kız orada değilmiş."

"Monica mı?" diye sordu başkomiser arkasına dönerek. "Seven Saints Kilisesi cinayeti hakkında bilgi sahibi olduğu iddiasıyla dün gelen kız mı bu?"

"Ta kendisi," dedi Garcia masasına yaslanarak.

"Bir şey çıktı mı peki?"

"Tam konuşmaya başladığımız sırada olay yerine çağrıldık." Hunter fotoğraf panosunun önünde başkomisere katıldı. "Bize anlatmaya geldiği şeyi anlatma fırsatı bulamadı."

"Kilisede miymiş? Bir şey görmüş mü?" Başkomiserin ilgisi arttı.

"İlk sorunuzun cevabı hayır, ikinci sorunuzun cevabı ise gibi gibi," dedi Garcia çenesini kaşıyarak.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kilisede değilmiş," dedi Hunter sakince. "Bize sadece bir görüntü gördüğünü söyledi."

Başkomiser gerildi. "Durun biraz," dedi kararlılıkla, sağ elini kaldırarak. "Bize medyum sıfatıyla mı gelmiş?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır," dedi Hunter.

Başkomiser bakışlarını odada gezdirdi ve Garcia'ya döndü. "Bana doğru düzgün bir şey söyleyin."

"Onunla ilk konuşan memura göre, medyum olduğunu ya da bir şey gördüğünü falan söylememiş. Elinde bilgi olduğunu iddia etmiş ama yalnızca soruşturmayı yürüten dedektiflerle konuşacağını söylemiş."

Başkomiser koyu renk ceketinin göğüs cebinden bir nane şeker paketi çıkarıp içinden bir tanesini ağzına attı. "Özür dilerim." Hunter'a döndü. "Ama kız medyum olduğunu iddia eden kaçığın tekiyse neden peşinden gidiyoruz?"

"Kız medyum değil, başkomiserim," dedi Hunter dikkatle. "Bazı şeyleri çoğu kişiye kıyasla daha derinden hissediyor gibi sadece, hepsi bu."

"Ne yapıyor dedin?" Şeker az daha boğazında kalıyordu.

"Duyu ötesi algı." Hunter tereddüt etmedi.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi başkomiser. Ellerini beline koydu. Sesini yarım oktav yükseltti.

"Bu konuya ben de en az sizin kadar şüpheyle bakıyorum, başkomiserim," dedi Hunter, "ama gerçek şu ki biz inansak da inanmasak da duyu ötesi algıya sahip insanlar var."

"Bunun bir önemi yok, Robert." Başkomiser şekeri kütürde terek kırdı. "Biz doğaüstü olayları araştırmıyoruz. Basın çoktan peşimize düştü, açığımızı arıyor. Belediye başkanı da öyle. Üzerimizde muazzam bir baskı var. Şimdi, bir medyumdan yardım istediğimiz duyulduğunda neler olabileceğini bir düşünsene? Ne kadar beceriksiz görüneceğimizi düşün."

"Benim kimseden yardım istediğim falan yok, başkomiserim. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Ne diyeceğini öğrenmek istiyorum. Eğer söyleyecekleri palavra çıkarsa şu ana kadar gelen ihbarların tamamında yaptığımız gibi görmezden geliveririz."

Başkomiser bir şeker daha atıp ağzında çevirdi. "Neden yalan söylemediğini düşünüyorsun?"

Hunter sandalyesinin arkasına geçip dirseklerini yasladı. "Dün sorgu odasından ayrılırken bana bir şey söyledi." Garcia'ya baktı. "Sen çıkmıştın."

"Ne dedi peki?"

Hunter bir an durakladı. "'Ateşten haberi vardı. Onu neyin korkuttuğunu biliyordu,' dedi."

Elli Bir

Odaya sessizlik çöktü. Bütün gözler Hunter'a döndü.

"Tahmin olamazdı." Hunter başını iki yana salladı ve masasının arkasından ayrıldı. "Ama o sırada neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

"Belki de şu aşırı duyarlılık zırhınızı kılıf olarak kullanıyordur," dedi başkomiser. "Belki de bu işte parmağı var."

"Sebep ne olursa olsun bence onunla konuşmalıyız."

"Maalesef," diye söze girdi Hopkins, "dediğim gibi, elimizde ona ait hiçbir bilgi yok. Çıkmadan önce ne bir soyadı ne adres ne de telefon numarası bırakmış."

"Evet, ama sorgu odasında kapalı devre kamera var." Hunter, başıyla Hopkins'i işaret etti. "Bilişimdekilere söyle, banttan kızın bir görüntüsünü alıp Kayıp Şahıslar Birimi'nin veri tabanında aratsınlar."

"Kayıp Şahıslar Birimi'nin veri tabanı mı?" diye sordu Hopkins. Kafası karışmış gibiydi.

"İçimden bir ses, firuri olduğunu söylüyor. Aramayı Pensilvanya'dan başlasınlar."

"Neden Pensilvanya'dan?" diye sordu başkomiser.

"Konuşmasında hafif Pensilvanya Almancası aksanı sezdim. Bence başlamak için en uygun yer orası olur."

"Hemen yapıyorum."

Başkomiser, Hopkins'in çıkmasını bekledikten sonra iki dedektife döndü. "Onu bulursanız buraya getiriyorsunuz, anlaşıldı mı?" dedi kararlılıkla. "Bu işi kitabına uygun yapacağız, Robert.

Soruşturmalarımızın herhangi birine dair elinde bilgi varsa, medyum saçmalığı olsun olmasın, kurallara göre sorguya çekilecek ve ben de gözlem odasında olacağım. Anlaşıldı mı?"

Hunter başını sallayarak onayladı.

"Anlaşıldı mı, dedektif?" Sözlü bir cevap almak için üsteledi.

"Evet, başkomiserim." Hunter göz temasını bozmadı.

"Pekâlâ." Blake çaktırmadan saatine baktı. "Şu Amanda Reilly hakkında şimdiye kadar öğrendiklerinizi anlatın bana."

Hunter otopsi sonuçlarını hızlıca açıkladı.

"Katil, cesedi ısırmış mı?" diye sordu başkomiser midesi bulanarak.

"Doktor, maktulün sağ göğsünün altında izler bulmuş." Hunter bir kâğıt zarftan çıkardığı fotoğrafı Başkomiser Blake'e uzattı. "Küçük bir et parçası eksik." Neyi kastettiğini fotoğrafla gösterdi. "Ceset tanınmaz halde olduğundan diş izlerini teyit etmek mümkün olmayacak ama doktor oldukça emin."

"Delilik bu," dedi başkomiser yüzünü sıvazlayarak.

"Seven Saints Kilisesi cinayetiyle tutarlılık gösteren çok az şeyden biri bu aslında," dedi Hunter. "Katil, rahibin kanını içmişti ve şimdi de Amanda Reilly'den bir parça yemiş gibi görünüyor."

"Neden?" diye sordu Başkomiser iğrenir bir ifadeyle. "Katil bunu neden yapsın?"

Hunter başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerine masaj yaptı. "Geçmişteki vakalar ve ders kitaplarına göre, katil, kurbanının etini yer veya kanını içer çünkü böyle yaparak kurbanıyla ebediyen bütünleştiğini hisseder. Bazen de marazi bir cinsel haz alır."

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Ama bu katilin cinsel haz peşinde olmadığını biliyoruz." Başkomiser fotoğrafı Hunter'a geri verdi. "Neden kurbanlarıyla bütünleşmek istesin ki?"

"Bunu sadece katil cevaplayabilir, başkomiserim."

"Bana biraz psikolojik ıvır zıvırdan bahset," dedi başkomiser buyurgan bir sesle. "Nasıl bir katille karşı karşıyayız?"

Hunter fotoğrafı panoya yapıştırdı, derin bir nefes aldı ve Barbara Blake'e döndü. "Katil, kurbanlarını çok iyi tanıyor. Onlardan o denli nefret ediyor ki hayatları ve ölümleri üzerinde mutlak kontrol sahibi olması bile yeterli gelmemiş. Daha fazlasına ihtiyaç duymuş."

Başkomiser nefes verdi. "Daha fazlası derken, kanlarını içmeyi ve etlerini yemeyi mi kastediyorsun?"

Hunter başıyla onayladı, pencereye yaklaştı ve dışarıdaki güneşli, soğuk güne baktı.

"İyi ama neden böyle bir değişikliğe gitti?" Başkomiserin vazgeçmeye niyeti yoktu. Bütün bunların ardındaki olası nedenleri kavramak istiyordu. "Eğer katil, rahibin kanını içtiyse neden Amanda Reilly'ye de aynısını yapmadı? Onu neden ısırdı?"

"Yine, buna da yalnızca katil yanıt verebilir. Fakat evrimleşiyor olabilir. Kademe atlıyor olabilir."

"Anlamadım?"

Hunter gerilen vücudunu ve kaslarını esnetti. "Pek çok seri katil bir şekilde kontrolü kaybeder. Şiddet artabilir, cinayetler arasındaki zaman aralığı azalabilir... Bu katil de kan içmekten yamyamlığa terfi ediyor olabilir."

"Aman ne güzel," dedi Başkomiser Blake baş ağrısıyla mücadele edermiş gibi elini alnına götürerek. Saatine baktı. "Kahretsin. On dakika içinde basın toplantısında olmam lazım. Şimdilik aptal rolü oynayıp cinayetlerin bağlantılı olduğunu teyit edemeyeceğimi söyleyeceğim ama bunu fazla sürdüremem. Gerekirse yalan söyler, oldukça güvenilir ipuçlarımız olduğunu söylerim ama siz ikiniz bir şeyler bulsanız iyi edersiniz. Hem de çabuk. Ayrıca şu Monica denen kızı da bulun. Neden öyle dediğini bilmek istiyorum."

"Ben de," dedi Hunter kapı başkomiserin ardından kapanırken.

Elli İki

Parker Center'daki basın toplantısı salonu orada toplanan, bilgiye aç gazeteci ordusunu rahatça alacak büyüklükteydi.

Barbara Blake daha bir hafta önce Hırsızlık-Cinayet Büro'da başkomiserlik görevine geldiğinde bu kadar kısa sürede bir seri katil vakasıyla Los Angeles basınının karşısına çıkmayı beklemediğini itiraf etmeliydi. Öte yandan görevdeki ilk gününde Los Angeles belediye başkanıyla aynı fikirde olmak zorunda kalacağını da hiç beklemiyordu. Ama eğer görevi bunu gerektiriyorsa elinden geleni yapacaktı.

Salona girmesiyle birlikte heyecanlı seslerin yüksek uğultusu fısıltıya dönüştü. Başkomiser Blake şık bir düz paça siyah blucin, açık kırmızı bir saten bluz ve uzun, koyu renk saçlarıyla kusursuz uyum sağlayan siyah bir ceket giymişti. Makyajı her zamanki gibi sade ve zarifti. Kürsüdeki yerini aldı. Son derece rahat ve kendinden emin görünüyordu. Tek kelime etmeden gözlerini salonda gezdirdi, basın mensuplarının dikkatini çekmeye çalıştı. On saniye bile sürmedi.

"Sadece beş dakika boyunca sorularınızı yanıtlayacağım. Belki böylelikle bugünkü gazetede yayımlanan uydurmaların bazılarını da ortadan kaldırmış oluruz." Hem kararlı hem baştan çıkarıcı sesi, yumuşak ve kadınsı tonunu yatıştırıcı bir kendine güvenle harmanlıyordu. "Başlamadan önce, şunu söyleyeyim. Devam eden soruşturmalarımıza dair hiçbir konuya girmeyeceğim, o nedenle lütfen sormayın. Eğer sorularınızı düzenli ve medeni bir çerçevede sormazsanız da bu toplantı biter."

Eller havaya kalkarken sorularını arka arkaya sormaya başlayan gazeteciler CNN, Fox, CBS, NBC, Court TV ve büyük gazetelerden birkaçının logosunu taşıyan mikrofonlarını öne doğru uzattılar.

Başkomiser dişlerini sıktı. *Dediklerimin tek kelimesini bile duymamışlar.*

"Başkomiser Blake," diye seslendi uzun, koyu renk saçlı, çekici bir kadın gazeteci salonun köşesinden.

"*LA Times*'tan Claire Anderson." Kadın kendisini tanıtınca başkomiser, gazeteciye ilgiyle baktı. Claire uzun boylu, zayıftı ve sesinde bariz bir küstahlık tınısı vardı. "Geçen hafta işlenen Seven Saints Kilisesi cinayeti ile dün Pacific Coast Otobanı'nda işlenen cinayetin arasında bir bağlantı olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Şu an elimizde o iki soruşturmayı birbirine bağlayan hiçbir delil yok," dedi başkomiser sakin, tereddütsüz bir sesle.

"O halde soruşturmaya neden Dedektif Hunter'ı atadınız?" diye üsteledi Claire.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki çok güvenilir bir kaynağımın bana verdiği bilgiye göre Dedektif Hunter sadece Seven Saints Kilisesi cinayetiyle ilgileniyormuş. Eğer iki olay birbiriyle bağlantılı değilse neden Malibu cinayetine de atandı?"

Şimdi anlaşıldı, diye düşündü başkomiser. *Sızıntı ya da ihbar yokmuş meğer. Hunter, Malibu cinayetine atandığı için iki vakanın bağlantılı olduğu sonucunu çıkarmış Claire. Çok zekice aslında.*

"Gazeteniz bugünkü yazıyı o yüzden mi yayımladı?" diye sordu başkomiser öfkeyle. "Varsayımınız yüzünden mi? Aptalca bir çıkarımda bulunduğunuz için mi bu şehirde panik havası estirmeyi seçtiniz?"

Claire, başkomiserin öfkeli bakışlarından kaçmadan omuz silkti. "Dediğim gibi, kaynağım çok güvenilirdir."

"Gerçekten mi? Eğer bu kaynağınıza bir dolar doksan beş sentten fazla para verdiyseniz bilin ki paranızı çöpe atmışsınız."

Salonda gergin kıkırdamalar yankılandı.

"Şunu açıklığa kavuşturayım," dedi Başkomiser Blake kendinden son derece emin. "İdeal bir dünyada, teşkilatın elinde vaka sayısınca dedektif olur ve her vakaya farklı dedektifler atanırdı. Ama ideal bir dünyada yaşamıyoruz, değil mi? Günah çıkarma saatinde kiliseye girip bir rahibin başının kesildiği bir dünyada yaşıyoruz. Masum bir kadının sandalyeye bağlanıp büyük bir ateşin önünde, ölene kadar işkence edildiği bir dünyada yaşıyoruz."

Salona mutlak sessizlik hâkim oldu.

"Maalesef," diye devam etti başkomiser, "bu şehirde işlenen şiddet suçlarının sayısı, dedektiflerin sayısını epey aşıyor. Dedektif Robert Hunter ve Dedektif Carlos Garcia, yalnızca Seven Saints Kilisesi cinayetini soruşturuyorlardı, haklısınız." Claire'e dönüp gözlerini büyüterek başını aşağı yukarı salladı. "Ama diğer bütün dedektiflerimin işleri başlarından aşkın. Belki de *LA Times*, dışarıdaki bütün o eli kanlı katillere cinayet işlemeye birkaç yıl ara verme çağrısı yapan bir yazı yayımlar ve böylelikle biz de bu arada iş yükümüzü hafifletiriz. Ne dersiniz?"

Salondan yine gergin kahkahalar yükseldi. Claire yüz ifadesini bozmadı.

"Dedektif Hunter'ın Malibu soruşturmasının da başında olduğunu kabul ediyorsunuz öyleyse?"

"Dedektif Hunter'ın aynı zamanda adli psikolog olması bize büyük avantaj sağlıyor. Bir şiddet suçlusunun zihninin nasıl çalıştığını bilmek ve anlamak, teşkilatımın yürüttüğü pek çok soruşturmaya eşsiz katkı sağlıyor. Geçtiğimiz hafta sonu Malibu'da işlenen suçun aşırı vahşet içermesinden dolayı Dedektif Hunter'dan o soruşturmayı yürütmesini istedim, evet," diye itiraf etti başkomiser nihayet.

"Kendisi neden bu basın toplantısına katılmadı?"

"Şu anda ben bütün sorularınızı cevaplayabilirim. Zaman çok değerli ve Dedektif Hunter'ın da zamanını akıllıca kullanması gerek. Onun bu basın toplantısında bulunmasına lüzum yok."

Tekrar eller havaya kalktı ve bağırışlar salonu doldurdu.

"Sanırım Belediye Başkanı Edwards bu durumdan pek memnun olmayacaktır," dedi Claire salondaki diğer gazetecilerin seslerini bastırarak. "Anladığım kadarıyla, en iyi dedektifinizin sadece Seven Saints Kilisesi cinayetinde çalışmasını istiyordu."

"Bu teşkilatta," diye sertçe karşılık verdi Başkomiser Blake, "en iyi ya da en kötü dedektif diye bir şey yoktur. Hepimiz çok çalışıyoruz ve elimizden geleni yapıyoruz. İki cinayetin de çözüleceğine sizi temin ederim." Sesine nüfuz eden hafif kuşkunun salondakiler tarafından fark edilmediğini umdu.

Elli Üç

Studio City adını büyük sinema şirketlerine ve yayın kuruluşlarına olan yakınlığından alıyordu. Universal sadece on dakika mesafedeydi. Paramount, CBS ve Hollywood'un tamamı, kanyonun hemen karşı tarafında yer alırken otobandan on beş dakikada Burbank'e ve NBC'ye ulaşmak mümkündü. Hollywood'un çoğu genç ve güzel elitleri boş vakitlerinde Greenwich Village'daki butikleri, kulüpleri, barları ve kafeleri dolaşmayı severdi. Hem görülesi hem de fark edilmek için iyi bir yerdi.

Tania Riggs onlarca karaağaç ve devasa çınarın çevrelediği, ahşap duvarlı bir sitede yaşıyordu. Her dairenin kendine ait balkonu vardı. Sitede ayrıca ortak havuz, spor salonu ve eğlence merkezleri yer alıyordu.

Hunter ve Garcia sessizce Tania'nın ikinci kattaki dairesine çıktı. İkisi de kendi düşünceleriyle boğuşuyor, onları toparlamaya çalışıyorlardı.

Hunter'ın çaldığı kapıyı kırklarında bir kadın açtı. Esmer, orta boylu, biraz da toplucaydı. Omuzlarındaki saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Koyu kahverengi gözleri yorgun görünüyordu, muhtemelen ağlamaktandı. Lacivert pantolon ve siyah hırka giymişti. Hunter ve Garcia kendilerini tanıttılar ve Tania Riggs kimliklerini incelerken sabırla beklediler.

"İçeri girin lütfen," dedi kısık sesle Riggs kenara çekilerek.

Havaya parfümlü mum kokusu salınmıştı. *Yasemin*, diye tahmin etti Hunter.

"Lütfen oturun." Üzerinde düğmeler bulunan, minderli, alçak bir kanepeyi gösterdi. Yaşam alanı geniş, mobilyası azdı. Kanepenin haricinde iki tekli koltuk, ahşap bir kahve masası, akrilik bir dört kişilik yemek masası ve karşı duvarda yarısı dolu bir kitaplık göze çarpıyordu.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Riggs çekingen bir tavırla.

"Hayır, sağ olun, Bayan Riggs. Gerek yok," dedi Hunter kanepeye otururak. Oldukça rahattı.

"Lütfen bana Tania deyin. Bayan Riggs, kendimi yaşlı hissettiriyor." Kanepenin en uzağındaki koltuğa oturdu. Etrafında insanların olmasından rahatsız olduğunun açık bir işaretiydi.

"Başınız sağ olsun," dedi Hunter alçak sesle.

Tania gözlerini sımsıkı yumdu ve gözünden iki damla yaş süzüldü.

"Uzun süredir mi arkadaştınız?"

Hüzünlü bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Neredeyse otuz yıldır. Palm Gayrimenkul'de Mandy'den sadece bir hafta önce çalışmaya başladım. Hemen birbirimize kanımız kaynadı. Herhalde ondan nefret etmeyen tek kişiydim."

"Nefret mi?" diye sordu Garcia merakla.

Tania söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi bir an tereddüt etti. Açıklamaya girişti. "Mandy çok güzel, çok hırslı ve işini çok iyi yapan biriydi. Ayrıca çok çekiciydi ve müşterilerini ikna etmeyi kesinlikle bilirdi. Daha en başından, herkes meslekte ileri gideceğini anlamıştı ve çok geçmeden kıskanç bakışların hedefi oldu. Bütün erkek çalışanlar ve müşteriler onunla yatmak istiyordu." Tania biraz düşündü. "Eminim kadın çalışanlardan da olmuştur. Emlak sektörü çok zor bir sektördür, dedektif. Herkes birbiriyle rekabet içerisindedir ve bazen belden aşağı vurulur." Tedirginlikle elini alnından saçına götürüp bir süre orada tuttu. "Para kazandırdığın patronların hariç, başarılıysan kimse seni sevmez. Ve Mandy her zaman çok ama çok başarılıydı."

"Yani 'nefret' derken insanların onu kıskandığını mı kastediyordunuz?" diye sordu Hunter.

"Evet. Güzelliğini ve başarısını."

"Ama siz kıskanmıyor muydunuz?" Bu kez Garcia'ydı soran.

Tania başını iki yana salladı. "Bana bir baksanıza," dedi çekingen bir tebessümle. "Amerika güzellik kraliçesi değilim ve bu son zamanlarda olan bir şey değil. Ben hep böyleydim. Hep kiloluydum. Mandy gibi olamayacağımı biliyordum, o yüzden bu beni rahatsız etmiyordu. Onun kadar hırslı da değildim." Durakladı ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Aslında arkadaşım olduğu için mutluydum. Okuldayken çok az arkadaşım vardı. Şişman ve güzel olmadığım için benimle sürekli dalga geçerlerdi. Etkilenmiyormuş gibi yapardım ama içten içe bu beni çok yaralardı. Okulda hiç ağlamazdım ama eve gittiğimde hemen her akşam gözyaşlarına boğulurdum."

Hunter anlayışla başını salladı. Bir an, okuldayken ne kadar sıska ve silik bir çocuk olduğunu hatırladı.

"Mandy ofisteki herkesin ona şehvetle baktığını ve arkasından konuştuğunu hissediyordu, biliyorum. Bence muhtemelen de bu yüzden bu kadar yakın dost olduk."

"Patron olarak nasıldı?" diye sordu Garcia bacak bacak üstüne atıp dirseklerini dizlerine yaslayarak.

"Harikaydı. Sahip olduğum en iyi patrondu. Başından geçenler yüzünden olacak, zorbalara tahammülü yoktu. Herkese eşit davranırdı." Tania kahve masasının üzerindeki kâğıt mendil kutusuna uzandı.

"Çalışanlarıyla sorun yaşadı mı hiç?" diye sordu Garcia. "Pek çok kişiyi işten çıkarmak zorunda kalmıştı, değil mi?"

"Mandy için çalışan herkes onu severdi. Şirketteki herkesi tutmak için elinden geleni yaptı ama seçme şansı yoktu. Los Angeles'taki emlak piyasası çöktü ve sektördeki herkes bunu biliyor. Kimse onu suçlamıyordu."

Mutfak kapısında kahverengi bir kedi belirdi, dedektiflere uzun uzun baktı ve yaklaşmamaya karar vererek mutfağa geri döndü.

"Görüştüğü biri var mıydı?" diye sordu Hunter.

"Boşandıktan sonra Mandy ilişkilerini pek önemsemiyordu. Arada kaçamakları oluyordu ama ciddi bir şey yoktu."

"Yakın zamanda biri var mıydı?" diye sordu Garcia.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Müşterileriyle çıkar mıydı?"

"Hayır, asla." Tania başını şiddetle iki yana salladı. "Kimileriyle flört etmiş olabilir ancak bu, işinin bir parçasıydı. Çekici, bazen de cilveli olmamız gerekiyor ama hepsi bu kadar. Bildiğim kadarıyla Mandy bu kuralı çiğnemedi."

"Sanırım Mandy cumartesi akşamı Malibu'daki evi müstakbel bir müşteriye gösteriyordu," dedi Hunter, eski bir dosttan bahsedermiş gibi Amanda'nın takma adını kullanarak.

Tania kâğıt mendille gözlerinin kenarlarını silip başını aşağı yukarı salladı. "Katil oydu, değil mi?"

Elli Dört

Hunter öne doğru eğilip Tania'nın gözlerine baktıktan sonra başını yana eğdi. "Kesin bir şey söyleyemeyiz ama şüpheliler arasında Hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Pek bir şey söyleyemem," dedi Tania boğuk sesle.

"Ne olursa," diye ısrar etti Garcia.

"Randevuyu telefonda aldı. Adının Turner olduğunu söyledi. Bay Ryan Turner."

Hunter siyah not defterine ismi yazdı. "Ne zamandı bu? Randevu için ne zaman aradı?"

"Cumartesi."

"Onunla kim konuştu, siz mi Mandy mi?"

"İlk seferinde ben."

"İkinci sefer de mi vardı?"

"Evet. Cumartesi günü, biraz gecikeceğini haber vermek için aradı."

Mutfak kapısında kedi tekrar belirdi. Bu kez ürkek adımlarla oturma odasına girip akrilik masanın altına yattı.

"Onunla yaptığınız görüşmeyi hatırlıyor musunuz?"

Tania başını sallayarak onayladı. "Çok uzun sürmemişti ama."

"Sesini hatırlıyor musunuz? Dikkat çeken bir özelliği var mıydı? Aksanı mesela?"

"Evet," dedi birkaç kez başını sallayarak. "Kesinlikle Güneyli aksanı vardı, kırsalda yaşayanlarınki gibi. Teksas ya da Mississippi olabilir."

"Ses tonu saldırgan mıydı? Uysal mı? Sesi tiz miydi? Boğuk mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiç saldırgan değildi. Çok nazikti aslına bakarsanız. Sesinde ayırt edici hiçbir özellikle yoktu." Yere baktı. "Özür dilerim."

"Sorun değil, Tania," diye teselli etti Hunter. "Harika gidiyorsunuz. Sesi, sizin ve Mandy'nin daha önce karşılaşmış olabileceğiniz birine benziyor muydu? Müşteri olabilir... Yakın zamanda ofise gelen biri olabilir?"

Duraklama oldu. Tania titreyen ellerine baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Son zamanlarda pek müşterimiz olmadı."

"Malibu'daki eve geçmeden önce ofise geldi mi, yoksa Mandy onunla orada mı buluştu?" diye sordu Garcia.

Tania kâğıt mendille gözlerini tekrar kuruladı. "Şirket politikası gereği, yüz yüze görüşmeden müşterilere ev adreslerini vermiyoruz. Ofise geldi."

"Onunla yüz yüze görüştünüz mü?"

"Hayır," dedi Tania soluk vererek. "İkindi vakti eve bakarız diye sözleşmiştik fakat arayıp bir saat gecikeceğini söyledi. Mandy'ye onunla birlikte bekleyeyim mi diye sordum." Tania'nın yanaklarından gözyaşları tekrar süzüldü. "Ama gerek yok dedi. Eve gidip hafta sonunun tadını çıkarmamı söyledi." Derin bir nefes aldı, sesi titredi. "Onunla kalmalıydım."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu, Tania," dedi Hunter teselli ederek.

"Mandy ateşten çok korkardı," dedi Tania tekrar gözlerini yere dikerek.

Hunter ve Garcia bir an bakıştılar.

"Nasıl yani?" diye sordu Hunter.

Tania biraz bekledi. Konuşurken alt dudağı titredi. "Küçükken vücudu feci şekilde yanmış."

"Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil. Mandy hiç bahsetmezdi. Sadece küçükken elbisesinin alev aldığını söyledi. O olaydan sonra ateşten çok korkar olmuş. Evinde gazlı ocak bile yok. Her şey elektrikli. Mumlardan bile tedirgin olurdu." Duraklayıp derin bir soluk aldı ve hıçkırmaya başladı. "Neden? Bir insan Mandy'ye ya da başka birine böyle bir şeyi neden yapar? Anlamıyorum. Birini diri diri yakmak için canavar olmanız gerek." Kesik kesik nefes almaya başladı. "Çok acı çekmiş olmalı." Tania histerik bir ağlama krizine tutuldu, başını ellerine gömdü.

Hunter kanepeden kalkıp Tania'nın önünde diz çöktü. "Kaybınız için çok üzgünüz, Tania," dedi omzuna dokunarak. "Bunun sizin için ne kadar zor bir zaman olduğunu biliyorum ve bizimle konuştuğunuz için minnettarım."

Dairenin kapısı açıldı ve beyaz gömleği, çizgili kravatı, üzerine oturan takımıyla kırklarının ortasında bir adam içeri girdi. Garcia'nın boyundaydı, formda bir vücudu vardı. Adam karşısındaki manzarayı süzerken durakladı.

"Tania, sen iyi misin?" diye sordu deri evrak çantasını yere bırakıp yanına koşarak.

Tania başını kaldırdı. Gözleri şişmişti ve kırmızıydı. "İyiyim Doug."

Hunter ayağa kalkarak aradan çekildi.

"Bu, kocam," dedi Tania, Hunter ve Garcia'ya. Doug'a döndü. "Bu dedektifler Cinayet Masası'ndan," diye açıkladı.

Hunter ve Garcia kendilerini tanıtmaya çalıştılar fakat Doug dinlemiyordu.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi. "Neler yaşadığını görmüyor musunuz?"

"Çok üzgünüz, Bay Riggs," dedi Hunter.

"Sorun değil, Doug," diye araya girdi Tania. "Sadece işlerini yapıyorlar. Ben de elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

"Ama sen bir şey bilmiyorsun ki. Adamı hiç görmediğini söylemiştin."

"Her tür bilginin faydası vardır, Bay Riggs," dedi Hunter bir adım geri atarak. "Tania bize Amanda Reilly'nin geçmişiyle ilgili soruşturmamıza muhakkak katkı yapacak bilgiler verdi."

Doug, Tania'yı kollarına aldı. "Bugün evde seninle kalmalıydım. Kendi başına duracak halde değilsin. Polis tarafından sorgulanacak halde hiç değilsin." Hunter ve Garcia'ya öfke dolu gözlerle baktı.

"Engelli değilim, Doug. Sadece üzgünüm."

"Çok yardımcı oldunuz, Tania," dedi Hunter, ardından Garcia'ya başıyla işaret etti. "Biz de gidiyorduk zaten. Tekrar başınız sağ olsun. Ama izninizle iki soru daha sormak istiyorum."

Tania başını sallayarak onayladı. Doug'ın öfkesine rağmen.

"Mandy'nin çantası hâlâ kayıp. Evine bakmak istiyoruz. Ofiste yedek anahtar bulundurur muydu?"

Tania eliyle gözyaşlarını sildi ve bir an Doug'a baktı. "Evet. Alt çekmecede. Sürekli anahtarını unutup dışarıda kaldığından ofiste yedek anahtar bulundurmaya başlamıştı. Her ihtimale karşı."

Hunter başını aşağı yukarı salladı. "Kontrol ederiz. Son bir şey. Mandy Katolik miydi?"

Tania gergin biçimde başını iki yana salladı. "Dinle hiç alakası yoktu. Tanrı'ya bile inandığını sanmıyorum. Niye sordunuz?"

"Merak ettim sadece." Hunter rahatlatan bir tebessümün ardından kahve masasına kartını bıraktı. "Aklınıza herhangi bir şey gelirse, ne kadar önemsiz görünse de beni arayın lütfen."

Tania'nın gözleri bir süre kartın üzerinde kaldı. "Daha fazla yardım edemediğim için özür dilerim."

Hunter ve Garcia kanepeden kalktı ve kapıya doğru yürüdüler.

"Durun!" diye seslendi Tania aniden. "Ona Mandy demişti."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Hunter.

"Telefonda, randevuya gecikeceğini haber vermek için aradığında bana alo dedikten sonra, *'Mandy ile konuşabilir miyim?'* demişti."

Elli Beş

Claire Anderson kendini bildi bileli gazeteci olmak istemişti. Idaho, Hailey'de doğan Claire, şehirli kadın zihniyetinde bir köylü kızıydı. Anne babası hâlâ Hailey'de yaşıyordu ve bariz bir aksanla konuşuyorlardı. Okulda Claire sıra dışı bir öğrenciydi fakat kiloları yüzünden erkeklerin gözdesi değildi. Annesinin sıra dışı mutfak yeteneğiyle yaptığı muhteşem pastalar yüzünden küçük yaşta kilo almaya başladı. Liseyi bitirdiğinde epey şişmanlamıştı.

Kusursuz notları sayesinde istediği üniversiteyi seçme imkânı vardı. Ama o, evine yakın olmak istediği için tercihini Boise'de bulunan Idaho Eyalet Üniversitesi'nden yana kullandı. Hailey onun eviydi fakat ilklerini büyük şehirde yaşadı. Uyuşturucuyla ilk kez orada tanıştı ve bir daha elini sürmedi. Sadece iki kez görüştüğü birine bekâretini orada kaybetti. Ve kilolarından kurtulmaya da yine orada karar verdi. Kati bir kararlılıkla, yeme alışkanlıklarını değiştirdi ve sporun da katkısıyla elli üç buçuk kiloya indi. Geçirdiği dönüşüm akıllara ziyandı. Yüzüne bakılmayan kız olmaktan çıkıp herkesin yatmak istediği kız haline gelmişti.

Sınıfını birincilikle bitiren Claire, Boise'nin en yüksek tirajlı gazetesi *Idaho Statesman*'dan iş teklifi aldı. Gazete vasıtasıyla, serbest gazetecilik yapan Noah Jones ile tanıştı. Los Angeleslı olan Jones, *LA Times*'taki dostlarına ondan bahsedebileceğini söyledi. Bunun karşılığında onunla yatmak zorunda kalsa da Claire, ABD'nin en büyük gazetelerinden birine katılma yolunda bunu küçük bir bedel olarak görüyordu.

Claire, Matt Pasquier'in masasının kenarına tünemişti. Los Angeles'ta suç haberciliği konusunda Pasquier bir efsaneydi. Eski kafalı ve kibirliydi. Çok içer ve gazetecilik diplomalarını hiçe sayardı ama çok zekiydi ve Claire Anderson'ı seviyordu. Onda yıllardır görmediği bir şey vardı: iyi bir gazeteci olma hırsı. İşini para için yapmıyordu.

"Pekâlâ, sorun nedir?" Pasquier kahvesini masaya bırakıp arkasına yaslandı.

"Bir yerde hata yapıyorum," dedi Claire yarı yılgın bir sesle. "Hikâyeyi çözemedim ve şimdi de işe televizyoncular karıştı."

"Robert Hunter'la tanışmışsındır herhalde. Yani bire bir tanışmışsındır."

Claire başını sallayarak onayladı. "Beni başından savdı."

Pasquier neşeli ama tuhaf bir kahkaha koyuverdi. "Onu baştan çıkarmaya mı çalıştın? Ah, Claire. Robert senin niyetini bir kilometre öteden anlamıştır. Böyle numaralara kanmaz o."

"Bu bilgiyi birkaç gün önce verseydin keşke," dedi genç gazeteci haber odasında etrafında bakınarak. Herkes meşguldü, ya bilgisayar ekranına bakıyor ya da telefonla konuşuyorlardı.

"Bak ne diyeceğim. Hadi gidip başka bir yerde konuşalım," dedi Pasquier koltuğunu geriye itip ayağa kalkarak. Kaşlarını çatıp geniş odaya hüzünle baktı. "Burası içimi boğuyor. Gazetecilikten bir bok anlamayan üniversite mezunlarıyla dolu."

"Hey." Claire gücenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Ben de üniversite mezunuyum."

"Evet, ama sen *taş gibisin*." Göz kırptı.

Kafeterya binanın asma katındaydı. Yemekler berbattı, ocakta ısıtılmış lapadan farksızlardı. Duvar boyunca sıralanmış otomatlardan neredeyse her şeyi almak mümkündü: elma, hafif çürümüş muz, dilim pasta, yoğurt, salata, şekerleme ve elbette üçgen sandviç.

"Ne istersin?" diye sordu Pasquier başıyla otomatları işaret ederek.

"Kahve alayım."

Pasquier otomatların birinden pastırmalı peynirli sandviç alıp tezgâhtan iki kahve söyledi. Yemekler o kadar kötüydü ki kafeterya neredeyse terk edilmişti. Hiç zorlanmadan boş bir bej renkli formika masa buldular. Pasquier sandviçinden kocaman bir ısırık aldı ve çenesine bulaşan mayonezi peçeteyle sildi.

"Elinde ne var?" diye sordu.

Claire kahvesinden bir yudum içip Pasquier'in gözlerinin içine baktı. "Kimse bir şey söylemiyor ama biliyorum ki ortada bir seri katil var, belki de ayin yapan biri. Daha önce hiç görmediğimiz kadar vahşi. Bu adam farklı."

"Kimse bir şey söylemiyorsa bunu nereden biliyorsun?" Pasquier kahvesine dört şeker attı.

"Bilmiyorum." Claire başını iki yana sallayıp uzağa baktı. "Sezgi, diyelim. Altıncı his ya da."

"Anlıyorum." Pasquier sandviçinden bir lokma daha ısırdı ve ağzı doluyken konuştu. "Bu katilin farklı olduğunu söyledin. Nasıl farklı?"

"Neler yaptığına baksana, Matt. Nasıl bir katil, kendi kilisesinde bir rahibin kafasını kesip yerine bir köpek başı oturtur? Nasıl bir katil, neredeyse iki gün boyunca bir şöminenin önünde kurbanını pişirir?" Claire saçlarını kulaklarının arkasına attı. Pasquier bunu yapmasından hoşlanıyordu. Çok çekici buluyordu. "Cesetleri kilit altında tutuyorlar. Fotoğraflarını bulamam ama duyduğuma göre katil, Amanda Reilly'nin yüzünü eritmiş."

Pasquier soran gözlerle baktı.

"Amanda Reilly ikinci kurbandı." Claire'in alnı kırıştı. "Gazetemizi okumuyor musun sen?"

"Son zamanlarda hayır. Okunacak iyi gazeteci yok."

"Aman ne komik."

"Şimdi, seninle gazetedeki tembel gazetecilerin çoğu arasındaki fark, sende o sözünü ettiğin sezgiler hâlâ var. Şu *altıncı his* yani." Pasquier gülümsedi ve Claire onun dişlerinin arasında kalan marul parçasını işaret etti. "Ve bunun sebebi de muhtemelen

taşra kızı olman. Paranın sözünün geçtiği ve saçmalıkların prim yaptığı büyük şehirde büyümemiş olman." Elinden geldiğince taşra aksanıyla konuşmaya çalıştı. "Büyük şehirlerde yaşayan bizler sezgi nedir, altıncı his nedir unuttuk. Bir şeyleri sırf sevdiğimiz için yapmayı unuttuk."

"Ah, bayım, sezgiler ve altıncı his tek başına bir işime yaramıyorlar ama." Pasquier'inkinin aksine Claire'in taşra aksanı kusursuzdu.

Pasquier güldü ve sandviçinin geri kalanını yuttu. "Robert Hunter'dan tek kelime koparamazsın. Köylü yüreğine sahip bir şehirlidir o. Tanıdığım, işini gerçekten seven tek polis. Gazetecilerden de katiyen hoşlanmaz."

Claire tekrar saçıyla oynadı. "Eh, önerilere açığım. Bu işten hayatta vazgeçmem."

Pasquier'in yüzünde kötücül bir tebessüm belirdi. "Ben de bunu demeni bekliyordum. Pekâlâ, işte yapman gereken..."

Elli Altı

Los Angeles şehir merkezindeki finans bölgesi, Bunker Hill'in hemen güneyinde ve South Park'ın kuzeyinde yer alır. Los Angeles'ın meşhur gökdelenleri buradadır. Bölge, Beşinci ve Altıncı caddeler ile South Flower ve Figueroa caddelerinin etrafında yoğunlaşmıştır ve güneyin en etkili finans ve iş merkezidir. Tyler Finans Hizmetleri'nin ofisi de South Flower Caddesi, 542 numaranın on yedinci katında bulunurdu.

Dan Tyler maun masasının arkasındaki zarif, deri koltuğunda oturuyordu. Kırklı yaşlarında, kibar görünümlü bir adamdı. Şakaklarında kırlaşan kahverengi saçlarını özenle geriye taramıştı. Çekici yüzünü biçimlendiren kuvvetli hatlarından güç, deneyim, özgüven ve ızdırap okunuyordu. Üzerinde zarif bir koyu renk takım, uçuk mavi bir gömlek ve gri çizgili kravat vardı. Koyu kahverengi gözlerini ince çerçeveli bir gözlük koruyordu. Ofisi mesleğinin izlerini taşıyordu. Pahalı görünen mobilyalar, köşede etkileyici bir bar, duvarlarda birkaç adet çerçeveli fotoğraf ve masasında sürekli borsa verilerini gösteren, birbirine bağlanmış üç bilgisayar ekranı vardı. Sekreteri dedektiflerin geldiğini haber verdi ve Tyler ayağa kalkıp onları kapıda karşıladı.

Dan Tyler dedektifleri içeri buyur etti, masasının önündeki iki tekli koltuğu gösterdi ve içki teklif etti. Hunter ve Garcia reddettiler.

"Biliyorum, bu tuhaf bir durum, Bay Tyler," diye başladı Hunter. "Buradaki işimizi olabildiğince çabuk bitirmeye çalışacağız."

"Bana Dan deyin, lütfen," dedi Tyler masasının arkasındaki koltuğa otururken. Sesi bir hikâye anlatıcısınınki gibi dingin ve hoştu.

Hunter olay yeri incelemenin Malibu'daki evdeki işini birkaç gün içinde bitireceğini söyledi.

Tyler başını aşağı yukarı salladı. Evi şimdi tekrar satışa çıkarmanın akıllıca bir fikir olmadığını biliyordu.

"Ev pek yatırım amaçlı alınmışa benzemiyordu," dedi Hunter. "Orada mı yaşıyordunuz?"

"Evet. Uzun yıllar."

Hunter, Tyler'ın sesinde farklı bir tını fark edince birkaç saniye bekledi ve başıyla masanın üzerindeki gümüş çerçeveli fotoğrafı işaret etti. Rüzgârda saçları savrulan ve bulaşıcı bir tebessüme sahip bir kadın, yüzme havuzunun kenarında duruyordu. Ayaklarının dibinde güzel, siyah bir köpek uyuyordu. "Fotoğraf orada mı çekildi?" diye sordu havuzu tanıyınca.

Tyler fotoğrafa baktı. "Evet," dedi gurur ve hüzün karışımıyla.

Hunter hüznün kaynağını fotoğraftaki kadına yordu. "Karınız mı?"

Tyler, Hunter'a baktı. "Kate. Evet." Durakladı. "Ama öldü."

"Başınız sağ olsun," dedi Hunter. Tyler'ın yarasının hâlâ taze olduğunu sezdi. "Yakın zaman önce mi?"

"On iki ay önce." Tyler dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama bana hâlâ dün gibi geliyor."

"Anlıyorum."

Tyler derin bir nefes aldı. "Herkes öyle diyor ama sevdiğiniz kadını kaybetmek," başını iki yana salladı, "bu, gerçekten anlamak için yaşamanız gereken bir şey sanırım. Yirmi yıldır evliydik." Tyler'ın gözleri tekrar fotoğrafa kaydı.

"Malibu'daki evde mi yaşıyordunuz peki?" diye sordu Hunter.

"Orası onun hem gurur hem neşe kaynağıydı," dedi Tyler başını sallayarak. "Sıfırdan inşa etmiştik. Kate mimari tasarımının her alanıyla bizzat ilgilendi. Hayalindeki evdi. Her mobilyayı, her

perdeyi, her rengi, her ayrıntıyı o seçti. O evin her karışında Kate var." Tyler duraklayıp kenetli ellerine baktı. "O öldükten sonra orada daha fazla yaşayamadım. Bir süre uğraştım ama..." Gözleri uzaklara kaydı. "Farkında olmadan kendimi duvarlarla, perdelerle, fotoğraflarla konuşurken buluyordum..." Gülümsedi. "Ne evime de Kate ile yaşadıklarımızı hatırlatacak bir şey istiyorum."

"Çocuğunuz yok muydu?" diye sordu Hunter ama ofiste başka aile fotoğrafı olmayışından yola çıkarak cevabı çoktan tahmin etmişti.

"Maalesef hayır." Tyler'ın sözlerini farklı bir keder kapladı. Hunter çocuk sahibi olmamanın tercihe bağlı olmadığını anladı. Devam etmeden önce bu tuhaf anın geçmesini bekledi.

"Amanda Reilly'yi tanıyor muydunuz?"

"Evin satışı için şirketine başvurduğumda birkaç kez görüştük," dedi Tyler konuyu değiştirdiğine memnun olarak.

"Ne kadar oldu?"

Tyler başını yana eğip şakağını kaşıdı. "Ev ilk satışa çıktığında, sekiz ay kadar önce."

"O zamandan beri hiç görüşmediniz mi?"

"Gerek yoktu ki. Şirketine tavsiye üzerine başvurmuştum. Müşterilerimden biri evini Reilly aracılığıyla satmıştı. Uğraşmak istemiyordum. Her şeyi halledebilecek birine ihtiyacım vardı. Bana gayet samimi ve güvenilir biri gibi göründü. Ayrıca geçmiş performansı da yeterli kanıttı." Bilgisayar ekranında bir şeyler değişince Tyler bir an oraya baktı. "Birkaç kez telefonda konuştuk. Arada da bilgilendirmek için arardı."

"Geçtiğimiz cumartesi günü evi birine göstereceğiyle ilgili sizi geçen hafta aradı mı?" diye sordu Hunter siyah not defterine bakarak.

Tyler başını sallayarak onayladı. "Cuma günü aradı." Masasına yaklaştı. "Sesi çok heyecanlı geliyordu. Öncekilere göre çok daha heyecanlıydı. Müstakbel alıcının," Tyler masasının üstündeki

Avi cihli günlüğüne uzanıp birkaç sayfa çevirdi, "Ryan Turner adında birinin, evi görmek için can attığını söyledi." Durakladı ve yavaşça gözlerini günlüğünden kaldırdı. "İçinde bu adama dair iyi bir his olduğunu söyledi."

Elli Yedi

Dan Tyler'ın ofisine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Hunter ve Garcia birbirlerine baktılar.

"Evi görme talebinde bulunan herkesin isimleri var mı?" diye sordu Hunter, Tyler'ın günlüğünü başıyla işaret ederek.

"Alışkanlık işte. Kontrol etmeden kimseyle iş yapmam. Artık orada yaşayamasam da o ev benim için hâlâ çok değerli ve kıymetini bilmeyecek birine satmam. Bir müteahhite satmam mesela. Başka bir şey inşa etmek için orayı yıkacak birine."

"Yalnızca teklifte bulunan alıcıların geçmişlerini kontrol ettirmişsinizdir herhalde?"

Tyler gönülsüzce başını salladı. "Ciddi olmayan birine zaman ve para harcamanın bir anlamı yok." Hata yapmışçasına başını iki yana salladı. "Yine de onu kontrol ettirmem gerekirdi."

"Çok büyük ihtimalle sahte isim kullanmıştır," dedi Hunter. "Hakkında bir şey bulamazdınız."

"O zaman da kafamda bütün alarm zilleri çalmaya başlardı." Tyler doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı. "Pek çok zengin insanla uğraşıyorum, Dedektif Hunter. Hepsi de başardıklarıyla ve kendileriyle 'gurur' duyuyorlar. Çoğu için bu bir gösteri maçı. Benimki seninkinden büyük demek gibi bir şey. Geçmişi olmayan birinin dört milyon dolarlık eve alıcı çıkması benim için uyarı işaretidir."

Hunter anladığını belirtircesine başını salladı. "Sakıncası yoksa Bayan Reilly'nin geçtiğimiz sekiz ayda size verdiği isimlerin bir listesini istiyorum."

"Elbette." Tyler üst çekmeceye uzandı ve Hunter'a bir liste uzattı. Toplamda yedi isim vardı. Hunter listeyi elinde tutarken Tyler'ı inceledi. Bakışları sorgulayıcıydı.

Tyler hafifçe gülümsedi. "Ben böyle para kazanıyorum, dedektif. Mantıklı ve pratik olmalıyım ama en önemlisi ilerisini düşünmeliyim. Mantığım bana o isim listesini isteyeceğinizi söyledi."

Hunter isimleri sessizce okudu. Hiçbiri dikkat çekmiyordu.

"Hiçbiri teklif yapmadı," diye devam etti Tyler. "Hiçbirinin geçmişinin araştırılmasını talep etmedim." Ayağa kalkıp bara yöneldi. "Bir şey içmeyeceğinize emin misiniz?" diye ısrar etti.

"Evet, teşekkürler. Böyle iyiyiz."

Tyler kendisine bir kadeh Bourbon viski doldurdu. "Bana hayatımın en mutlu günlerini yaşatan yerin böylesine canice bir eylem için kullanıldığına inanmak güç." İçkisini yudumladı. "Gazetelerde okuduklarım doğru mu?" Bir an tereddüt etti. "Katil onu yakmak için gerçekten şömineyi mi kullanmış?"

Hunter sessizce başını sallayarak onayladı.

Bir an için Tyler uzaklara dalınca Hunter aklının eve gittiğini anladı. Oturma odasına ve o çok iyi bildiği şömineye. Yutkunup viskisinden bir yudum daha içti.

"Peki geçen hafta rahibin kafasını kesenle aynı katil mi bu?"

"Gazetelerde okuduğunuz hiçbir şeye inanmamalısınız," dedi Garcia.

"İnanmam zaten. Onun için soruyorum."

"Şu anda kesin olan hiçbir şey yok," diye yalan söyledi Hunter.

Tyler, Los Angeles'ın finans bölgesine bakan büyük cam pencereye yürüdü. "Şehir çok değişti. Artık onu anlayamıyorum sanırım."

"Hiç anladığınız oldu mu ki?" diye sordu Garcia.

Tyler gülümsedi. "Orada haklısınız."

"Sakıncası yoksa evde çekilen bazı fotoğrafları göstermek istiyorum," dedi Hunter ve Tyler'ın huzursuzluğunu hemen sezdi. "Merak etmeyin," dedi. "Fotoğraflar kurbana ait değil."

Tyler cama baktı. Onu endişelendiren başka bir şey vardı. Hunter ne olduğunu fark etti. Fotoğraflar, evin ve karısının hatıralarını canlandıracaktı. "Zor olduğunu biliyorum..."

Tyler başını iki yana sallayıp masasına döndü. "Sorun değil, dedektif."

Hunter, Tyler'ın masasına birkaç fotoğraf koydu. Hepsinde de Malibu'daki evin ana oturma odası görünüyordu. "Bu resimlere bir bakar mısınız? Size tuhaf gelen ya da yerinde olmayan bir şey var mı?"

Tyler her fotoğrafı birkaç saniye inceledi. "Söylemek güç. Sekiz aydır eve gitmedim. Temizlik şirketi eşyaların yerini değiştirmiş olabilir."

"Anlıyoruz," dedi Hunter. "Ama dikkatinizi çeken bir şey olur belki."

Tyler içkisini bitirdi, fotoğrafları toplayıp deste haline getirdi ve koltuğuna oturdu. Fotoğrafları kimi zaman kaşlarını çatarak, kimi zaman hatırlamaya çalışıyormuşçasına gözlerini kısarak dikkatle karıştırdı. İki dedektif oturdukları yerden tepkilerini gözlemlediler. Tyler fotoğrafların yarısına geldiğinde durdu. Bir şey dikkatini çekmişti.

"Bir şey mi gördünüz?" diye sordu Hunter.

Tyler sağ işaret parmağını kaldırdı, bir dakika müsaade istediğini belirtti. Sonra aradığını bulana kadar fotoğrafların geri kalanını karıştırdı.

"Ne gördünüz?" diye üsteledi Hunter.

Garcia öne doğru eğilip boynunu uzattı.

Tyler fotoğrafı dedektiflere bakacak şekilde masasının üstüne koydu. Büyük nehir kayası şömine görünüyordu.

"Şöminede farklı bir şeyler mi var?" diye sordu Hunter.

"Şömine rafında," diye yanıt verdi Tyler.

İki dedektifin gözü de fotoğraflara kaydı. Şömine rafı birkaç nesneyle süslenmişti. Küçük vazolar, iki fotoğraf çerçevesi, birkaç heykelcik...

"Ne farklı?"

"Bazen hafızam beni yanıltabilir ama iyi hatırladığım bir şey var ki Kate oturma odasında asla fotoğraf çerçevesi bulundurmazdı." İşaret parmağıyla fotoğrafa vurdu. "Girişte tamam ama oturma odasında hayır. O konuda batıl inançlıydı. Uğursuzluk getirdiğine inanırdı. Şöminenin üstündeki o çerçeveler," şiddetle başını iki yana salladı, "biz evde yaşarken kesinlikle yoktu."

Elli Sekiz

"Affedersin, tatlım," dedi eski moda lokantada köşedeki masada oturan dört adamın en uzun olanı, yanlarından geçen esmer garson kıza.

"Buyurun?" Mollie sinirli görünmemek için elinden geleni yaparak adama döndü. Dört adam son on beş dakikadır onu rahatsız ediyorlardı.

"Yoruldun mu?" diye sordu adam. Diğer üçü kıkırdıyorlardı.

"Neden?" diye cevap verdi Mollie. Biraz kafası karışmıştı.

"Çünkü bebeğim, bilmeni isterim ki ben burada oldukça oturacak bir yerin olacak." Adamlar kahkahalara boğuldular.

"Sipariş hazır," diye seslenildi mutfaktan. Mollie siparişi almak için tezgâha giderken adamların gözlerinin, kırmızı beyaz elbisesini delip geçtiğini hissetti.

Küçük lokantadaki bütün masalar doluydu. Çoğunda da Los Angeles'ın güneyindeki tüm garson kızların onlarla yatmak için can attığını sanan köşedeki dört adam gibi pislikler oturuyordu. Mollie işinden ve işinin bir parçası olan tacizlerden hiç hazzetmiyordu fakat başka seçeneği yoktu. Paraya ihtiyacı vardı.

Tek başına oturan orta yaşlı adama siparişini götürdü. Tabağı masaya koyarken adam, Mollie'nin elini tuttu. "Affedersin, güzelim ama benim sipariş ettiğim bu değil."

"Çizburger ve patates kızartması istememiş miydiniz?"

"Evet ama turşu istemediğimi özellikle belirtmiştim. Turşudan nefret ederim. Sen bunlara ne diyorsun?" Üstteki ekmeği kaldırıp üç uzun turşuyu gösterdi.

"Çok özür dilerim, efendim," dedi Mollie mahcup bir şekilde tabağa uzanarak. "Aşçıya turşuları çıkarmasını söylerim."

"Hayır, çıkarmasını istemiyorum," dedi adam sıkılı dişlerinin arasından. "Bana yeni bir tane hazırlamasını istiyorum. Bunun işi bitmiş."

"Sorun değil, efendim. Hemen yenisini hazırlatıyorum."

"Aptal sürtük," diye homurdandı adam, Mollie tabağı alırken.

Mutfağa dönerken Mollie, giriş kapısında eski, pis ve yırtık kıyafetler giyen, otuzlarının başında, Meksikalılara benzeyen bir adamın dikildiğini fark etti. Göz göze geldiklerinde yanından geçerken adam çekingen bir sesle sordu: "Affedersiniz, hanımefendi. Yemek yemek için içeri girebilir miyim? Param var." Pantolonunun cebine vurdu. Mollie bozuklukların şıngırtısını duydu.

"Evet, elbette." Mollie bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı. Arkasına dönüp lokantayı gözleriyle taradı. Bulundukları yerde, kapının yanında bir masa boşalmıştı. "Siz bu masaya oturun, ben de size menüyü getireyim."

Adam içten gülümsedi. "Çok teşekkürler, hanımefendi. Çok naziksiniz. Çok kalmayacağım. Çabuk yerim."

Mollie gülümsedi, adamın neden bu kadar teşekkür ettiğine anlam verememişti. Mutfağa vardığında Teksaslı aşçı Billy'ye turşu olayını anlatmak üzereydi ki içeriden gelen bağırışları duydu.

"Kim sana buraya oturabileceğini söyledi?" Lokantanın sahibi Donna Higgins girişteki masanın başında durmuş, adama bağırıyordu.

"Özür dilerim," dedi Meksikalı utangaç bir tavırla. "Garson kız oturabileceğimi söylemişti."

"Hangi garson kızmış bu?"

Cevap vermeden başını yere çevirdi. "Fazla kalmam. Hemen yerim, söz veriyorum."

"Nasıl yediğin umurumda değil. Yeter ki benim lokantamda olmasın."

"Sizden sadaka istemiyorum, hanımefendi. Param var. Yemeğin parasını ödeyebilirim."

"Elbette paran var," dedi Donna ellerini kollarını çılgınca sallayarak. "Muhtemelen çalmışsındır."

"Hayır, çalmadım. Birine arabasını yolun kenarına itmesine yardım ettim ve bana birkaç papel verdi." Adam, Donna'ya bir avuç bozukluk ve bir dolarlık banknot gösterdi. "Dışarıda ya da arka tarafta da yiyebilirim, hanımefendi. Sorun değil. Sadece sıcak bir yemek yemek istiyorum. Belki birkaç yumurta, pastırma ve biraz da süt. Birkaç gündür boğazımdan tek lokma geçmedi."

"Burada hiçbir şey yiyemezsin. Kalıbımı basarım kaçak göçmensindir de sen, öyle değil mi?"

Adam kasıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi lokantamdan defol git," kapıyı gösterdi, "yoksa göçmen bürosunu ararım."

Meksikalının üzgün gözleri lokantada dolaştı. Herkes ona bakıyordu. Tek kelime etmeden bir avuç parasını cebine koyup dışarı çıktı.

"Baksanıza!" Köşeyi dönerken birisinin seslendiğini işitti. "Hey, bekleyin!" Kadının sesi tekrar geldi. Durup arkasına baktı. Esmer garson kız, lokantanın arka kapısından elinde kahverengi bir kâğıt torbayla çıkmıştı.

"Turşu sever misiniz?" diye sordu Mollie.

Adam kaşlarını çattı.

"Bilirsiniz, turşu. Salatalık gibi olan hani."

Adam başını sallayarak onayladı. "Evet, severim."

"Alın." Mollie, adama kâğıt torbayı verdi. "Çizburger, patates kızartması ve süt. Çizburgerin arasında turşu var." Gülümsedi.

Adam minnettar gözlerle Mollie'ye baktıktan sonra cebine uzandı.

"Yok, yok," dedi genç kadın başını iki yana sallayarak. "Para vermenize gerek yok. Hayır."

"Ben sadaka istemiyorum, hanımefendi. Benim param var."

"Biliyorum. Paranızı gördüm." Kız yine rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. "Ama bu sadaka değil. Akşamı bana yemek için çok fazla hazırlamışlar. Ben diyetteyim," diye yalan söyledi ve torbayı bir kez daha uzattı. "İşte, alın. Ben bunların hepsini yiyemem. Çöpe atılırlar."

Adam bir an tereddüt ettikten sonra torbayı alıp gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Çok nazik birisiniz."

Mollie, adamın uzaklaşmasını izledikten sonra lokantaya döndü.

"Kendine başka bir iş bulsan iyi edersin, seni küçük sürtük," dedi Donna Higgins, Mollie arka kapıdan mutfağa adımını atar atmaz.

"Ne? Neden?"

"İçerisi tıklım tıklım doluyken kim sana ara verebileceğini söyledi?"

"Sadece üç dakikalık bir araydı."

"Umurumda değil. İzinsiz ara verdin ve yemek çaldın."

Genç kadının ağzı bir karış açık kaldı. "Ben yemek falan çalmadım."

"Ah, öyle mi? Çizburger, patates kızartması ve buzdolabından aldığın süte ne demeli?"

Mollie'nin yüzü gerildi. "Onların parasını ödeyecektim."

"Elbette ödeyeceksin. İşte bu yüzden bugünkü ücretini almayacaksın."

"Ne?" Mollie paniğin benliğini sarmaya başladığını hissedebiliyordu. "Lütfen, Bayan Higgins. Çok özür dilerim. O yiyecekleri almamalıydım. Parasını ödeyeceğim. İsterseniz fazladan mesai yaparım. Kiramı ödemek için paraya ihtiyacım var."

"Ah, zavallıcık." Donna Higgins suratını ablaklaştırdı. "Bunu benden çalmadan önce düşünecektin. Şimdi eşyalarını topla ve lokantamdan defol git."

Adam küçük lokantanın ön camının dibindeki masada sekiz saattir oturuyordu. Çukura kaçan gözleri, lokanta girişinin tam karşısında duran otobüslere binen ve inen bütün yolcuların yüzlerini kontrol ediyordu.

Bir kahve daha söyleyip saatine baktı. Bir sonraki otobüsün gelmesine üç dakika vardı. Tuvalet molası için yeterliydi. Son birkaç gündür aynı rutini uyguluyordu. Öğle civarı geliyor, saat on birde lokanta kapanırken gidiyordu. Ama şu ana kadar şansı yaver gitmemişti.

Yüzüne biraz soğuk su çarptı, sağ işaret parmağını alnındaki çirkin yara izinin üzerinde gezdirdi. "Az kaldı," diye fısıldadı aynadaki aksine.

Tuvaletten çıktığında otobüs uzaklaşıyordu. Vaktinden en az bir dakika erken gelmişti. Kendisine küfredip lokantanın önüne koştu, çılgınca etrafa bakındı ama yolcuların çoğu çoktan dağılmıştı.

Kırmızı beyaz garson üniformalı esmer kız koşmak zorunda kaldı fakat tam otobüs hareket ederken durağa vardı. Ön sıralardan birine oturan genç kadın, yüzünü ellerine gömdü ve ev sahibine nasıl bir mazeret uyduracağını düşündü.

Lokantadaki adam onu görmedi.

Elli Dokuz

Yanık et kokusu hâlâ önceki akşamki kadar kuvvetliydi. Malibu'daki eve girerken iki dedektif de öğürdü. Garcia iki antiasit tableti ağzına attıktan sonra elleriyle burnunu ve ağzını kapadı. Oturma odasına yaklaşırken midesi kalkınca kapının yanında durdu. Eğilip dizlerinden destek aldı, kusmamaya odaklandı.

"Sen istersen burada bekle," dedi Hunter bir çift lateks eldiven giyerken. "Ben şömineye bakarım."

"Güzel plan," dedi Garcia uzun uzun soluk vererek.

Burnuyla ağzını örtmek için gömleğinin yakasını maske gibi kaldıran Hunter odanın güney duvarına ve şömineye yaklaştı. Her tarafta parmak izi tozu vardı. Amanda Reilly'nin bağlandığı sandalye ayrıntılı inceleme için adli tıbba götürülmüştü. Vaktiyle güzel olan oturma odası artık bir işkence odası hissi veriyordu ve Hunter'ın tüylerini diken diken ediyordu. Hunter derin bir nefes alıp fenerinin ışığını devasa şömineye tuttu. Birkaç heykelcik, renkleri birbiriyle uyumlu dört vazo ve iki şamdan vardı fakat Hunter'ın dikkati gümüş kaplama fotoğraf çerçevelerinin üzerindeydi. Şöminenin iki ucuna da birer tane konmuştu. Çerçeveler oldukça sıradan görünüyordu, muhtemelen bütün alışveriş merkezlerinde bulunan türdendiler. Hunter ilk önce sağdakine baktı. Çerçeve ile duvar arasında yaklaşık yirmi santimlik boşluk vardı. Böylelikle çerçeveyi eline almadan arkasına bakabildi. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. İkinci çerçeveye de baktı ama yine bir şey bulamadı. Sonunda ikisini de eline aldı.

Fotoğraflar Dan Tyler ile karısına ait değildi. İlkinde siyah, deri kanepede rahat rahat oturan, güzel gülüşlü bir kadın görünüyordu. Sağ elinde şarap tutuyordu. Çekici ve bakımlıydı; kısa, sarı saçlı, aşırı makyajlıydı ve gizemli, bebek mavisi gözleri vardı. Küstah bir havaya sahipti. İkinci fotoğrafta beyaz bir duvara yaslanan bir adam göze çarpıyordu. Zayıftı, düzgün kesimli, açık renk saçlara ve ifadesiz, ela gözlere sahipti. Açık yeşil tişört ve soluk mavi blucin giymişti. İlk bakışta iki kişide de dikkati çeken, sıra dışı bir şey yoktu. İyi ama kimdi onlar?

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi Garcia kapıdan. Hunter irkildi.

"Evet, evet. Bana bir dakika izin ver."

Hunter çerçevelerden birini çevirerek arkasındaki dört güvenlik tokasını yavaşça kaldırdı. Ansızın üşüdü. Sanki biri pencereyi açmış da soğuk bir rüzgâr içeri girmişti. Yukarı baktı, gözleri ve feneriyle odayı taradı. Ölümün iğrenç kokusundan başka hiçbir şey yoktu.

"Carlos hâlâ orada mısın?" diye sordu Hunter.

"Evet, ne oldu?" Garcia birkaç kez öksürdükten sonra kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Bir şey yok. Ama gözünü dört aç."

Hunter'ın sesindeki bir şey Garcia'yı endişelendirdi ve eli gayriihtiyari tabancasına gitti. El fenerini ürkütücü koridora tutup uzun süre kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu.

Hunter dikkatini tekrar fotoğraf çerçevesine çevirdi. İlkinin arka kapağını çıkardı. Kapak çıkarken gözleri fotoğrafın alt tarafına takıldı.

"Kahretsin!"

Bedenine adrenalin hücum ederken Hunter gözlerini bir an yumdu.

İlk çerçeveyi bırakıp hemen ikinciye uzandı. Güvenlik tokalarını kaldırdı. Ne bulacağını bilmesine rağmen arka kapağı yavaşça çıkarırken nefesini tuttu.

"Adi herif."

"Her şey yolunda mı, Robert?" diye seslendi Garcia endişeyle. "Fotoğrafları buldun mu?"

Hunter karanlık odada yine bakındı. Bu lüks oda artık sonsuza dek kötülükle lekelenmişti. Mide bulandırıcı koku, burun deliklerini yakmaya başlıyor, midesini altüst ediyordu. Oradan hemen çıkmalıydı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Garcia, Hunter odadan çıkarken.

"Evet, dışarıda gösteririm," dedi Hunter gömleğini burnuna ve ağzından çekerek. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Al benden de o kadar."

Dışarıda Hunter, Garcia'ya döndü. "Bunları buldum." İki fotoğrafı da ortağına verdi. "Bunlar, Dan Tyler'ın orada olmaması gerektiğini söylediği çerçevelerdeki fotoğraflar."

Garcia fotoğrafları dikkatle inceledi. "Kim onlar?" Başını iki yana salladı.

Hunter derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Arkasına bak."

Garcia fotoğrafları çevirince nabzı hızlandı. "Şaka mı bu?"

"Değil."

Garcia fotoğraflara tekrar baktı. Üzerlerindeki suratlar artık yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Altmış

Malibu'dan ayrıldıklarında vakit geç olmuştu. Hunter, Hopkins'le konuşup North Figueroa Caddesi'ndeki Footsie's'e gelmesini söyledi.

Los Angeles barlarındaki bütün züppe yapmacıklığını çıkardığınızda geriye sadece Footsie's kalır. Birkaç bilardo masası, yarım daire şeklinde kırmızı, deri koltukları, klasik rock çalan müzik kutusu, dostane ve rahat ortamıyla küçük, sıcak bir içkili mekândı. Footsie's, Hunter'ın en sevdiği içkili mekânlardan biriydi.

Hunter ve Garcia vardıklarında Hopkins çoktan gelmiş, elinde viski kadehiyle bekliyordu. "Ne içersiniz?" diye sordu.

"Tamam, Ian." Hunter belli belirsiz başını salladı. "Ben hallederim."

"Tek malt olduğu sürece ben de seninkinden istiyorum," dedi Garcia. "Hemen dönerim." Erkekler tuvaletini gösterdi.

Barın arka tarafında bir masa boşalınca Hunter, Hopkins'e orayı kapmasını söyledi.

İçlerinde birer küp buzla iki kadeh Laphroaig viskisi sipariş etti. Barda yanında duran adam *LA Daily News* okuyordu. Sayfayı çevirirken Hunter'ın dikkatini bir şey çekti. Kısa yazının manşetinde KESİCİ YİNE CAN ALDI yazıyordu. Hunter boynunu uzatarak adam sayfayı çevirmeden makaleyi şöyle bir taradı. South Gate'te köhne bir odada ikinci bir fahişe ölü bulunmuştu. Elleri önünde bağlanmış, parmakları dua edermiş gibi birbirine kenetlenmişti. Tıpkı ilk kurban gibi, dizleri üzerinde, boğazı kesilmiş vaziyette ve çıplak bulunmuştu. Basın, katile Kesici lakabını takmıştı. *Seh-*

rin fişisi çıkmış, diye düşündü Hunter içkilerini alıp Garcia ile Hopkins'e katılırken.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Hopkins endişeyle, iki dedektifte de kasvetli hava olduğunu fark ederek.

Hunter viskisinden bir yudum içip sert alkol dilinin kenarlarını yakmaya başlayana kadar ağzında çevirdi. Masaya dört kanıt torbası koydu. İlk ikisinde sökülen fotoğraf çerçeveleri, diğer ikisinde fotoğraflar vardı. Hopkins kaşlarını kaldırınca Hunter, Dan Tyler'la yaptıkları görüşmeden ve neden eve dönüp fotoğraflara baktıklarından bahsetti.

"Kim bunlar?" diye sordu genç polis kuşkuyla.

Garcia içinde fotoğrafların bulunduğu kanıt torbalarına uzanıp arkalarını çevirdi. Hopkins'in gözleri irileşirken heyecanla iç geçirdi. Adamın fotoğrafının arkasına kanla bir rakamı yazılmıştı. Gülümseyen kadınınkinin arkasına da iki rakamı.

Hopkins ağzı bir karış açık, fotoğraflara bir süre baktı. "Anlamıyorum." Hunter'la göz göze geldi. "Katil bunu neden yapsın? Yani ilk iki kurbanının fotoğraflarını neden şöminenin üstünde bıraksın? Er ya da geç onları bulacağımızı biliyordu zaten."

Hunter arkasına yaslanıp parmak uçlarını viski kadehinin üzerinde gezdirdi. "Bu iki kurbanın ona ait olduğunu bildiğimizden emin olmak istiyor. Cinayetlerin bir başkasına atfedilmesini istemiyor. Katilimiz gururlu biri."

Hopkins oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Kötü adamların dünyasını aklı almıyordu.

"Peki bu iki kurban nerede?" diye sordu Hopkins kısa bir sessizliğin ardından. "Ayrıca eğer Peder Fabian ve Amanda Reilly gibi numaralandırılmışlarsa neden onları duymadık?"

Hunter viskisinden ağır ağır, uzun bir yudum daha içti. "Sence neden?"

Hopkins'in gözleri tekrar masadaki fotoğraflara kaydı. Hunter aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordu. "Belki de numara-

landırma, katilin ikinci kurbandan sonra yapmaya başladığı bir şeydir," dedi Hopkins tereddütle.

"Devam et." Hunter onu teşvik etti.

"Tabii ki geri gidip ilk iki cesedi numaralandıramadı. Şartlar düşünüldüğünde elinden gelenin en iyisi bu."

"Katil numaralandırmaya neden üçüncü kurbandan başlasın ki?" diye sordu Garcia.

"Emin değilim." Hopkins omuz silkti. "Belki baştan aklına gelmemiştir. Belki polisin ilk iki kurbanın aynı kişi tarafından katledildiklerini fark etmesini beklemiş ama bu beklentisi boşa çıkmıştır."

"Güzel teori," dedi Hunter, Hopkins'i başıyla onaylayarak.

"Evet, ama ben ikna olmadım," dedi Garcia başını iki yana sallayarak. "Biliyoruz ki bu katil son derece organize ve sistemli. Cinayetlerini en ince ayrıntısına kadar planlıyor, hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Peder Fabian ve Amanda Reilly ile de bunu kanıtladı."

"Doğru." Hunter başını salladı.

"Böylesine organize bir katil, yolun yarısında planını değiştirmez. Bence kurbanlarını en başından beri numaralandırıyor."

"Pekâlâ," dedi Hunter. "Sorumuza geri dönersek, bu iki kurban nerede? Ve onlardan neden haberimiz yok?"

"Belki de henüz bulunamamışlardır," dedi Garcia öne doğru eğilerek. "Öldürüldükleri sırayla bulunacaklar diye bir kaide yok. Belki hâlâ kayıplar, bir yerlerde bir arabanın bagajında kilitli ya da dağlarda bir çukurda bulunmayı bekliyorlar."

"Mümkün," dedi Hunter boynunu esneterek. "Bu teoride beni rahatsız eden sadece bir husus var. Katil üçüncü ve dördüncü kurbanın cesetlerini saklamaya gayret etmedi. Öldürüldükten sonraki gün bulundular. O halde birinci ve ikinci kurbanın cesetlerini neden araba bagajına ya da dağlarda bir yere saklasın? Yöntemleriyle uyuşmuyor. Bizim onları bilmemizi istiyor."

"Fotoğrafları şöminenin üzerine de bu yüzden bıraktı." Hopkins bunu hafif soru yollu söylemişti.

"Kesinlikle," dedi Hunter. "Cinayetleri sahiplenmek istiyor."

Hepsi birkaç saniyeliğine sessizleşti.

"Ne diyorsun, Robert?" diye sordu Hopkins heyecanla. "Birinci ve ikinci kurbanı neden hâlâ bulamadık?"

Hunter uzun bacaklı bir esmerin köşedeki müzik kutusuna yaklaşmasını, birkaç çeyreklik atıp seçimini yapmasını izledi. Eski bir Skid Row şarkısı çalmaya başladı.

"Bence teorinde çok doğru bir noktaya parmak bastın," dedi Hunter, Hopkins'e.

"Hangi noktaymış o?" diye sordu merakla.

"Katil, cesetlere geri dönemiyor. Fotoğrafları o yüzden kullandı. Cesetler çoktan bulundu çünkü."

Altmış Bir

Garcia ve Hopkins huzursuzca bakıştı. Skid Row, Foostie's'in hoparlörlerinde bangır bangır çalıyordu.

"Eğer cesetler bulunduysa rakamlara ne oldu?" Garcia işaret parmağıyla kanıt torbalarına vurdu.

Hunter ilk kurbanın fotoğrafını ve arkasındaki bir rakamını gösterdi. "Katilin rakamı nasıl yazdığına bir bakın. Bir tuhaflık görüyor musunuz?"

Garcia ve Hopkins fotoğrafı inceledi.

"Çok basitleştirilmiş," diye itiraf etti Garcia. "Altında yatay çizgi falan yok. Daha çok dikey bir çizgiye benziyor."

"Ha siktir!" dedi Hopkins. "Çok haklı. Cesedin üzerinde bu sıradan bir kan izine benzer. Kim olsa gözden kaçırabilir."

"Pekâlâ, bu birinciyi açıklayabilir," dedi Garcia bir sonraki fotoğrafı masanın ortasına sürükleyerek. "Peki ya iki numara?"

Hunter her şey mümkün dermiş gibi başını iki yana salladı. "Belki de rakam silinmiştir."

"Ne?" Garcia ve Hopkins hep bir ağızdan sordular.

Esmer kız müzik kutusuna geri döndü ve bu kez birkaç saniye Hunter'a baktıktan sonra gülümsedi. Bon Jovi çalmaya başladı.

"Katil, rakamları kurbanların sırtına kazımıyor, kanla çiziyor." Hunter öne doğru eğilerek açıkladı. "Ya ikinci kurban nemli ya da korunmasız bir yere, ormana mesela, bırakıldıysa? Ya cesedi bıraktıktan sonra rakamın silinmesine yol açan bir şey olduysa?"

Garcia ve Hopkins düşünceli görünüyorlardı.

"Yağmur rakamı kolayca silmiş ya da en azından okunmaz hale getirmiş olabilir," dedi Hopkins.

"Ve son zamanlarda da epey yağmur yağdı," dedi Garcia.

Hunter saatine baktı. "Bunu adli tıbba verip sana fotoğrafın dijital kopyalarını temin ederim," dedi Hopkins'e. "Kayıp Şahıslar ile Cinayet Masası'nın veri tabanlarında arama yapmanı söyleyeceğim sonra."

"Kahrolasın!" Hopkins avucunun içiyle alnına şaplak attı. "Şimdi hatırladım. Şu Monica denen kızı Pensilvanya'daki kayıp şahıslar arasında aratmamızı önermiştin ya, haklı çıktın." Hunter'a sivah sevası bir çıktı uzattı. "Pensilvanya Kayıp Şahıslar arşivinden bunu gönderdiler."

Hunter ve Garcia fotoğrafı birkaç saniye inceledi.

"Vay canına," dedi Garcia. "Saçı ve dudaklarındaki yara izi hariç, hiç değişmemiş. İkizi varsa başka tabii."

"Hayır, yok," dedi Hopkins başka bir kâğıt uzatarak.

Fotoğraftaki kız, on yedi yıl önce Pensilvanya, Huntingdon County'de Noel günü doğan Mollie Woods'a aitti. Neredeyse dört yaşındayken kayıptı. Babası John Woods, Mollie'nin annesine sarhoş bir sürücü çarpıktan iki gün sonra kayıp ihbarında bulunmuştu. Zavallı kadın olay yerinde hayatını kaybederken John Woods da karısını kaybettikten kısa süre sonra Huntingdon County'den yine Pensilvanya'daki York'a taşınmıştı.

"Henüz babasına ulaşmaya çalışmadım," dedi Hopkins, Hunter raporu okumayı bitirince.

"Çalışma da zaten. En azından şimdilik," dedi.

Garcia endişeli görünüyordu. "Adamı arasak daha iyi olmaz mı? Kızını merak ediyordur. Neredeyse dört yıl geçmiş."

"Evden kaçmasının bir nedeni var," Hunter, Garcia'ya bakmayı sürdürdü. "Kız on yedi yaşında. Eğer babasıyla temasa geçmek isteseydi bunu kendisi yapardı. Sorgu odasında, bir şeyden çok korktuğu hissine kapıldım. Ve bunun nedeni sadece gördüğü görüntüler değildi."

Altmış İki

Los Angeles Adli Tıp Kurumu pazartesiden cumaya resmi olarak sabah sekizde açılır ama Hunter'ın o vakte kadar beklemeye niyeti yoktu. Erken kalktığını bildiğinden Hunter, Mike Brindle'ı yediye çeyrek kala aradı. Adli tıp uzmanı çoktan yola koyulmuştu ve Hunter ile saat yedide personel girişinde buluştular. Brindle, Hunter'ın bulduğu iki fotoğrafa şaşırmıştı fakat bunu kendi ekibinin yapmamış olmasından kaynaklanan hayal kırıklığını da gizleyemiyordu.

Brindle, Hunter'a Malibu'daki evle ilgili bazı test sonuçlarının çıktığını söyledi. Ulusal Parmak İzi Veri Tabanı'nda üst kattaki odalardan birinde bulunan yarım parmak iziyle eşleşen bir iz bulunamamıştı. Malikânenin temizlik odasından alınan ipliklerden hiçbir ipucu elde edilememişti. Diş kayıtları, şöminede bulunan kafatasının Peder Fabian'a ait olduğunu doğrulamıştı fakat Amanda Reilly'nin sırtındaki dört rakamını yazmak için kullanılan kan, pederde kullanılanın aksine, hamile bir kadından gelmiyordu.

"Ee, sonuçlar ne diyor?" diye sordu Hunter.

Brindle laboratuvar raporunu uzattı.

Hunter raporu hızla okuyup kaşlarını çattı. "Kan Peder Fabian'a mı aitmiş?"

Brindle başını sallayarak onayladı.

Hunter gayriihtiyari şöminenin üstünde buldukları iki fotoğrafın arkasındaki rakama baktı. Düşünceler zihninde yıldırım hızıyla gelişti. "Kadın iki numaraymış," dedi kendi kendine ama Brindle bunu fark etti.

"Ee, ne diyorsun?"

Hunter hipnozdan çıkarcasına hemen başını iki yana salladı. "Katil, kurbanını numaralandırmak için bir önceki kurbanının kanını kullanıyor."

Brindle düşünürken alt dudağını çimdikledi.

Hunter, kadının fotoğrafını işaret etti. "İki numara. Bu, kanı pederin göğsüne üç rakamını yazmak için kullanılan hamile kadın. Kalıbımı basarım."

Brindle bu fikri mantıklı buldu. "Bu fotoğrafların arkasında kullanılan kanı hemen tahlil ettireceğim," dedi. "Sonuçları yakında alırsınız."

Hunter ofisine vardığında Başkomiser Blake saat dokuz toplantısı için çoktan gelmiş ve bir önceki gece yaşananları Garcia'dan dinlemişti. Hunter daha ceketini çıkaramadan kapı çalındı ve Hopkins içeri girdi.

"Sizce bu katil bizimle kafa buluyor olabilir mi?" diye sordu başkomiser sakince, mantar panodaki resimlere bakarak.

"Kafa buluyor derken?"

"Peşinden gitmemiz için iki meçhul insan veriyor bize. Kimliklerini tespit etmemizin zaman alacağını bildiğine eminim. Öldüklerini teyit etmemiz ise daha da fazla zaman alacak. Bu iki fotoğrafı şöminenin üstüne yerleştirerek elimizi kolumuzu bağladı. Bizi yavaşlatmaya, kendisi bir sonraki kurbanını belirlerken bizi uydurma bir soruşturmanın peşinden göndermeye çalışıyor olmasın sakın!"

Hunter başını iki yana salladı. "Bu katilin eylemlerinin başka bir amacı var gibi. Bizi oyalamaya çalıştığını sanmıyorum. İlk iki kurbanın fotoğraflarını bize verdi çünkü onları onun öldürdüğünü bilmemizi istiyor."

"Neden peki?" Başkomiser Blake'in sesinde öfke vardı. "Bunu kendi başımıza öğrenecek kabiliyette olmadığımızı mı söylemeye çalışıyor?"

"Eğer herhangi bir nedenden dolayı kurbanların üzerindeki rakamlar silinmişse belki de bunu kendi başımıza öğrenemezdik, başkomiserim," dedi Hunter. Başkomiser bunu beklemiyordu. "Şöyle iki kurbanı ele alalım, mesela. Amanda Reilly'nin, Peder Fabian'ın katili tarafından öldürüldüğünü bilmemizin tek nedeni, katilin bunu bilmemizi istemesi. Rakamlar olmasa kadıncağızın dosyası şu anda Malibu Şerifliği'nden iki dedektifin masasında duruyor olurdu. En azından ateşin içinde bulunan kafatası incelenip Peder Fabian'a ait olduğu anlaşılana kadar."

"Doğru," dedi Garcia masasına yaslanarak.

"Peder Fabian'ın ayinsel cinayet işleyen bir katil tarafından katledildiğini sanmıştık, hatırladınız mı? Bütün deliller buna işaret ediyordu." Hunter fotoğraf panosuna döndü. "Amanda Reilly'nin cinayetinde tamamen farklı bir yöntem uygulanmış. Peder Fabian çabuk, neredeyse hiç acısız öldürülmüştü. Boynuna temiz bir darbe ile anında ölmüştü. Acımasızca, katılıyorum ama işkence gördüğüne dair hiçbir işaret yok. Amanda Reilly ise diri diri yanmış. Saatlerce acı çekmiş. İç organlarının yarısı bedeninin içinde patlamış, başkomiserim."

Başkomiser Blake yüzünü buruşturup ağzına bir naneli şeker attı.

"Rakamlar olmasa bu iki kurbanın aynı katil tarafından öldürüldüğünü Sherlock Holmes bile bulamazdı." Hunter boğazını temizledikten sonra sakin bir sesle devam etti. "Çok farklı türde bir seri katille karşı karşıyayız."

"Nasıl yani?"

"Seri katiller kendilerini rahat hissettikleri yöntemlerinden çok nadiren saparlar. Saptıklarında da bu çok ufak bir sapmadır ve genelde daha acımasız şekle evrilirler. Bu katil, bir kurbanından diğerine yöntemlerini panik yapmadan, tamamen değiştirebilecek kadar serinkanlı ve planlı."

"Seri katiller genellikle bir nevi tatmin peşinde olmazlar mı?" diye sordu Hopkins.

"Olurlar."

"Peki bu katil nasıl tatmin oluyor?"

Hunter ağır ağır suratını sıvazladı, bekledi. "Kurbanlarının korkularından."

Altmış Üç

"Korkularından mı?" dedi başkomiser.

"Peder Fabian'ın günlüğünde bulduklarına dair Garcia'nın hazırladığı raporu okudunuz, değil mi?" diye sordu Hunter.

"Şu rüya olayı mı?"

"Evet, o rüya olayı. Bizlere çılgınca gelebilir ama o rüyasındaki şeyden pederin yirmi yılı aşkındır ödü kopuyordu. Amanda Reilly ise ateşten öylesine korkuyordu ki evinde gazlı ocak bile bulundurmuyordu." Hunter masasından Tania Riggs ile yaptıkları görüşmenin raporunu aldı ve Başkomiser Blake'e uzattı.

"Mum bile yokmuş," diye ekledi Garcia.

"Gençliğinden beri o kadar korkuyormuş yani," deyip durakladı Hunter, Başkomiser Blake'e görüşme raporunu okuyup sindirmesi için zaman vererek.

"Katil bunu tahmin etmiş olamaz, değil mi?"

Hunter neredeyse belli olmayan bir şekilde başını iki yana salladı.

"Öyleyse katil, korkularını nereden biliyor? Öldürmeden önce zorla mı söyletiyor?"

"Henüz bilmiyorum, başkomiserim ama kurbanlarını öldürmeden önce biliyor," dedi Hunter.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye meydan okudu başkomiser.

"Cinayetlerin öncesinde yaptığı araştırma ve planlamadan." Peder Fabian'ın panodaki fotoğraflarından birine vurdu. "Peder

Ethan'ın kâbusunu gerçekleştirmek için katilin bir kılıca ve köpek başına ihtiyacı vardı."

"Ve onları yanında getirmişti," diye söze girdi Garcia.

"Malibu'da," diye devam etti Hunter, "katil rahatsız edilmeyeceği, amacına uygun, boş bir evi seçti. Bir su aygırını bile pişirebileceği büyüklükte, sıcaklığı kontrol edilebilen şömineli bir evi. Burası Los Angeles, başkomiserim. Kışlarımız berbattır. Bu şehirdeki evlerin çoğunda büyük şömineler bulunmaz." Fotoğraf panosunun sağındaki duvara omzunu dayayarak yaslandı. "Katil onları gayet iyi biliyordu."

"Ne kadar iyi?"

"İşte can alıcı soru da bu zaten. Tania Riggs, katil, Amanda Reilly ile randevusuna geç kalacağını söylemek için aradığında onun *Mandy* ile konuşmak istediğini söyledi bize."

Başkomiser gözlerini kısıp elindeki görüşme dökümünü taradı. "Bu epey samimi bir hitap."

"Kesinlikle," dedi Hunter. "Alışıldık alıcı satıcı hitaplarından farklı. Dili sürçmüştür belki."

"İki yeni fotoğrafı Kayıp Şahıslar Birimi ile Kaliforniya Cinayet Masası'nın veri tabanlarında aratttık mı?" diye sordu Blake, Hopkins'e hitap ederek.

"Aramayı bu sabah başlattım. Henüz bir şey çıkmadı," dedi Hopkins çekingen bir edayla, "ama daha erken."

"Malibu'daki evin sahibi Dan Tyler'ın, fotoğraflardaki kişilerin kim olabileceğine dair hiçbir fikri yokmuş. Onları daha önce görmemiş. Resimleri ona gösterdim." Hunter mantar panoda yan yana iliştirilmiş dört surata bakarken durakladı.

Garcia o bakışı tanıyordu. "Ne buldun, Robert?"

Hunter "bir saniye" anlamında elini kaldırdı. "Eğer katil, kurbanları iyi tanıyorduysa..." Sözcüklerinin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Kurbanların da birbirlerini tanıyor olmaları muhtemel," diye çıkarımda bulundu Garcia.

"Oldukça muhtemel hem de," dedi Hunter.

"Fakat Amanda'nın Peder Fabian'ı Seven Saints Kilisesi'nden tanıyor olması imkânsız," diye devam etti Garcia.

"Nedenmiş o?"

"Tania Riggs, Amanda'nın dindar biri olmadığını söylemişti. Tanrı'ya bile inanmazmış. Eğer Peder Fabian'ı bir yerlerden tanıyorsa kiliseden olmadığı kesin."

"Ve bu bilgi bize biraz zaman kazandırabilir," dedi Hunter.

"Nasıl?"

"Şu ana kadar öğrendiklerimize bakılırsa Peder Fabian bir tür münzeviymiş," diye açıkladı Hunter. "Kilisesi ve cemaati için yaşıyormuş. Katolik Kilisesi dışında sosyal hayatı yokmuş."

"Yani?" Başkomiser, raporu Hunter'ın masasına bıraktı.

"Yanisi, Amanda Reilly'nin kiliseye gitmediğini biliyoruz. Hayırsever biri olup olmadığını, Peder Fabian'ın ilgilendiği hayır kuruluşlarından herhangi biriyle bağı olup olmadığını kolayca bulabiliriz." Bunu araştırması için başını Hopkins'in bulunduğu yöne eğdi. "Eğer oradan da bir sonuç çıkmazsa nerede karşılaşmış olabilirler?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Şehrin farklı semtlerinde yaşıyorlardı. Farklı mağazalardan alışveriş yapıyorlardı," diye devam etti Hunter. "Peder Fabian'ın, Reilly'nin emlak ofisinden ev kiralayıp satın almadığına da eminim. Büyük bir tesadüf dışında yollarının kesişmesi için hiçbir neden yok."

"Bu durumda eğer birbirlerini tanıyorlarsa uzun zaman önce tanışmış olmalılar." Başkomiser nihayet Hunter'ın nereye varmak istediğini anlamaya başladı.

Hopkins'e döndü. "Amanda Reilly ve Brett Stewart Nichols hakkında her şeyi araştır."

"Kim?"

"Brett Stewart Nichols, Peder Fabian'ın gerçek adı," diye açıkladı Garcia.

"Nerede yaşamışlar, hangi okula gitmişler, ne bulabilirsen. Ortaokul çağlarından başla."

"Hemen ilgileniyorum."

Hunter'ın cep telefonu çaldı. Masasına döndü, telefonu ceketinin cebinden çıkardı. Bilinmeyen numaraydı. "Dedektif Hunter." Acele ve sessiz bir görüşme oldu. Konuşmayı sonlandırdığında Hunter'ın yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Garcia.

"Gitmeliyim." Hunter ceketine uzandı.

"Nereye?"

Ama Hunter çoktan koridoru yarılamıştı.

Altmış Dört

Hunter, Parker Center'dan, North Los Angeles Caddesi'nde yer alan ve Hırsızlık-Cinayet Büro ofislerine ev sahipliği yapan sekiz katlı binadan çıktı ve geniş otoparka doğru sola döndü. Garcia hemen arkasındaydı. Ne var ki arabalara ulaşmadan East First Caddesi istikametine döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Garcia arabasının anahtarlarını hazırlayarak. "Araba şurada." Otoparkın kuzey ucunda duran metalik mavi, tertemiz Honda Civic'ini gösterdi.

Soruyu duymazlıktan gelen Hunter adımlarını hızlandırarak yolun karşısına geçti. Garcia trafikte boşluk bulana kadar bekledikten sonra ortağının yanına koştu.

"Gittiğimiz belli bir yer var mı, yoksa sadece seni takip mi edeyim?"

"Starbucks."

"Kahve almak için mi ofisten öyle esrarengiz bir şekilde koşarak çıktın?" diye sordu Garcia şaka yollu, gerçek cevabı bekleyerek.

"Biriyle buluşuyoruz," dedi Hunter köşeyi dönerlerken.

Gökyüzünde birkaç kara bulut vardı. Havayı ıslak toprak kokusu kaplamasına rağmen yağmur henüz başlamamıştı. Soğuk esen rüzgâr nedeniyle, kahve dükkânının önüne yerleştirilen Avrupai tarzdaki masalar boştu. Biri hariç. Onu ilk Garcia gördü.

"Monica ya da Mollie denen kız mı şu?"

Hunter başıyla onayladı. "Biraz önce beni arayan oydu," diye açıkladı.

Garcia adımlarını yavaşlattı. "Başkomisere söylememiz gerekmez miydi?" diye sordu kuşkuyla. "Bu işi kitabına göre yapmamızı istemez mi?"

Hunter başını aşağı yukarı salladı fakat yavaşlamadı.

"Başkomisere böyle mi söyleniyor?" diye fısıldadı Garcia, Hunter'ın peşinden hızlanarak.

Meydanın karşı tarafındaki küçük masaya yaklaştılar. Esmer kız dedektifleri yanına gelene kadar fark etmedi.

"Merhaba," dedi Hunter nazik bir sesle, içten gülümseyerek.

Monica başını kaldırınca şaşıran iki dedektif ona bir kez daha baktı. Kahverengi saçları atkuyruğu yapılmıştı. Hafif makyajı etkileyici kahverengi gözlerini ustaca öne çıkarıyor, yüzüne olgunluk ve ilk karşılaşmalarında olmayan çekici bir ışıltı katıyordu. Dolgun dudaklarındaki yara izi güçlükle fark ediliyordu. Pasaklı kıyafetleri de gitmiş, yerine beyaz tişört ile kısa kesim siyah bir ceket, uçuk mavi blucin ve siyah kovboy çizmeleri gelmişti. Baştan aşağı farklı görünüyordu.

"Aradığın için sağ ol. Bizimle tekrar bağlantı kurduğun için gerçekten minnettarım."

Monica, Hunter'ın tebessümüne karşılık verdi fakat gergindi. Hunter masadaki kahve fincanının boş olduğunu fark etti. "Ne içersin?" diye sordu.

"Sıcak çikolata."

"Ben espresso istiyorum," dedi Hunter, bir an tereddüt ettikten sonra başını iki yana sallayıp dükkâna doğru yönelen Garcia'ya dönerek.

Hunter masada Monica'nın karşısına oturup ceketinin fermuarını çekti. "Üşümüyor musun?"

Monica başını iki yana salladı.

Hunter kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben donuyorum."

Monica suratını asınca Hunter sindi.

"Vay canına, aynı büyük bir kız gibi konuştum galiba, değil mi?" Güldü. "Ömrün boyunca sıcak bir yerde yaşayınca böyle

oluyor işte. Sıcaklık on beş derecenin altına indi mi elimize geçirdiğimiz en kalın paltolara sarınıveriyoruz."

Garcia sıcak çikolata ve kahvelerle geldi. "Burada oturmak istediğinize emin misiniz?" Titredi, başıyla kahve dükkânını işaret etti. "İçerisi sıcacık."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Hunter gülümsedi.

"Komik bir şey mi dedim?" diye sordu Garcia, kıza çikolatasını vererek.

"Carlos, Brezilya doğumlu. Daha çocukken Los Angeles'a taşındı. Bu hava onun için kutup soğuğundan farksız." Hunter gerginliği azaltmaya çalışıyordu.

Garcia otururken kaşlarını çattı. "Ne yani, sence soğuk değil mi?" Soruyu Monica'ya yöneltmişti.

"Tanrım, siz buna soğuk diyorsanız Pensilvanya'ya sakın gideyim demeyin." Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Monica'nın yüzü gerildi ve gergin bir şekilde uzağa bakmaya başladı.

"Sorun değil," dedi Garcia rahatlatıcı bir tonda. "Eğer teselli olacaksa Robert aksanından senin nereli olduğunu zaten anlamıştı."

Monica, Hunter'a sorgulayan bir bakış attı. "Sahi mi?"

"Pensilvanya Almancası, değil mi?" diye sordu Hunter.

"Böyle pek çok numarası vardır," diye belirtti Garcia. "O yüzden de partilere çağrılmaz."

Monica gülümsedi. Buzlar eriyordu. Hunter, Monica'nın omuzlarının gevşediğini ve geldiklerinden beri tuttuğu nefesini verdiğini gördü.

"Doğru. Pensilvanyalıyım." Hunter'a ve Garcia'ya baktıktan sonra durakladı. Kendiliğinden, olayları en baştan anlatmaya karar verdi.

Altmış Beş

Mollie Woods, Pensilvanya, Huntingdon County'de bir Noel günü dünyaya gelmişti. Sağlıklı bir bebek olarak doğmasına rağmen uzun süren karmaşık doğum sırasında annesinin rahmi fazla zorlandığından Mollie, kadıncağızın ilk ve tek çocuğu olarak kalmıştı.

Mollie'nin doğumu, son derece dindar ailesinde bazı değişimlere yol açtı. Babası John o çok istediği oğula asla kavuşamayacağı gerçeğini kabul etmekte zorlandı. Ona göre Tanrı onu ve karısını bir kız evlatla cezalandırmıştı. Ve bu ceza çekilecekti.

Konuşmaya başlar başlamaz Mollie'ye dua etmeyi öğrettiler. Ve Mollie dua etti. Hem de günde üç defa, kurutulmuş mısır tanelerinin üzerinde diz çökerek, çıplak.

Zaman geçtikçe John Woods'un öfkesi büyüdü. İmanına sığındıysa da minik Mollie babasının gazabına uğramaktan kurtulamadı. Çocukluğu sırasında vücudu çoğunlukla morluklarla kaplıydı.

Kalp şeklindeki suratı, dolgun pembe dudakları, hipnotize edici, iri, kahverengi gözleri ve uzun, dalgalı kahverengi saçlarıyla Mollie annesine benziyordu. On üç yaşındayken yaşıtlarının çoğundan daha uzundu ve kadınsı vücudu hızla gelişiyordu.

John Woods, Mollie'nin güzelliğini Tanrı'nın bir başka imtihanı olarak gördü. Kendisinden büyük oğlanların dikkatini çekmeye çoktan başlamıştı ve John şeytana uyup günah işlemesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Ona doğruyu yanlıştan ayırmayı öğretmek zorundaydı.

Dersler Mollie'nin on üçüncü doğum gününden hemen sonra başladı. Annesi haftada iki gün, şehir merkezindeki yirmi dört saat açık süpermarkette gece vardiyasında çalışıyordu. Mollie o gecelerden çok korkuyordu. Karanlık odasında yatağında iki bükülüm olup dua ediyor ama Tanrı dualarını duymuyordu. Defalarca babasının istismarlarına, diğer oğlanların ona yapmak istedikleri şeyi göstermesine katlanmak zorunda kaldı.

Kâbusları aşağı yukarı babası odasına zorla girmeye başladığı dönemde başladı. Kâbuslar beraberinde burun kanamalarını da getirdi. Başta Mollie gördüğü şiddet dolu imgelere bir anlam veremedi ama gerçek gibiydiler. Uyumak o kadar korkutucuydu ki uyanık kalmak için her şeyi yapardı. Ama çok geçmeden huzursuz edici görüntüler arttı. Onları artık sadece kâbuslarında değil, gündüzleri de görüyordu. Anne babaları tarafından dövülüp istismar edilen çocukları, kocaları tarafından dövülen kadınları... İmgeler gelmeye devam etti, ta ki kanını donduran o görüntüyü gördüğü güne kadar.

Annesinin sarhoş bir sürücü tarafından ezildiğini gördü. O gece, annesine işe gitmemesi için yalvardı ama nafileydi. Babası suratına tokat atmış ve odasına göndermişti. Onun çılgın rüyalarından artık gına gelmişti. Babası gizli tebessümüyle ona gülümsemiş ve annesi işe gittikten sonra odasına gelip onunla birlikte dua edeceğini söylemişti.

Mollie'nin annesi evden çıktıktan bir saat sonra polis kapıyı çaldı. Kadıncağız araba çarpması sonucunda oracıkta can vermişti.

Mollie işte o gece evden kaçtı. Yine o gece babasının kafasının içinde bir şeyler dank etti.

Altmış Altı

İki dedektif de Mollie'nin hikâyesini sessizce dinledi ama genç kız onlara her şeyi anlatmıyordu. Gerçek adını söylememeye, yediği dayaklardan ya da babasının istismarlarından ve duyduğu utançtan söz etmemeye özen gösterdi. Utanıyordu.

Hunter haklıydı. On dört yaşında evden kaçan Mollie akranlarından çok daha hızlı olgunlaşmak zorunda kalmıştı.

Pensilvanya'dan ayrıldıktan sonra kâbuslarının ve görüntülerin sona erdiğini, sonunda onlardan kurtulduğunu sandığını söyledi. Ama birkaç gün evvel, Los Angeles Union İstasyonu'nda görüntüler geri gelmişti.

"Tam olarak ne gördün?" diye sordu Hunter kısık ve sakin bir sesle.

Gerilen Mollie sıcak çikolata kupasını kavradı. "Maalesef bu görüntüleri hiçbir şekilde kontrol edemiyorum. Görüntüler bulanık ve her zaman net olmuyor. Çoğu zaman, onları bir ekranda film izlermişim gibi görüyorum."

"İzleyici gibi mi?" dedi Hunter.

"Evet." Başını kısaca aşağı yukarı salladı. "Ama o gün, Union İstasyonu'ndaki farklıydı."

"Nasıl farklı?"

Mollie derin nefes alıp bakışlarını indirdi. "Olayın bir parçasıydım. Adama ben saldırıyordum." Sesi zayıfladı.

"Orada gibi miydin yani?" diye sordu Garcia.

Mollie belli belirsiz başını salladı. "Katil bendim."

Garcia bir an için huzursuzlandı.

"Dur biraz," diye araya girdi Hunter. "Adama mı saldırıyordun? Kime?"

Mollie yine derin bir nefes aldı. "Bir rahibe."

Hunter yüzüne sakin bir ifade yerleştirdi. Ani duygusal tepkilerin, hatta yüz ifadelerinin bile Mollie için bu işi daha da zorlaştırabileceğini biliyordu.

"Karanlık bir kilisedeydik, neresi bilmiyorum. Rahip önümde diz çökmüş, ağlıyordu." Sıcak içeceğinden bir yudum içti. Hunter kızın ellerinin titrediğini fark etti. "Ona bir şey gösterdim... Bir kâğıt parçası, sanırım."

"Kâğıt parçası mı?" diye sordu Garcia.

Mollie başını sallayarak onayladı.

"Kâğıttaki bir fotoğraf ya da çizim olabilir mi?" diye sordu Hunter.

"Olabilir. Emin değilim."

Trafik yoğunlaşıyordu. East First Caddesi'nde bir araba durunca korna yağmuru başladı. Mollie gürültünün kesilmesini bekledi.

"Kâğıtta ne olduğunu görmedim. Rahibe gösterdim sadece."

Hunter siyah defterine bir şeyler çiziktirdi. "Sonra ne gördün?"

Söylemek üzere oldukları mantıksızmış gibi Mollie bir an tereddüt etti. "Bir köpek kafası. Rahibe bir köpek kafası gösterdim ve korkudan ödü koptu."

"Kafa nereden gelmişti?" Bu kez Garcia sordu.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Yanımdaydı." Yine tereddüt etti. "Tıpkı kılıç gibi..." Sesi alçalıp söndü.

Hunter sessizlik dolu birkaç saniyenin ardından kılıcı hangi elin tuttuğunu hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Sağ eldi," dedi Mollie kararlılıkla.

"Elle ilgili hatırladığın özel bir şey var mı? Deri rengi? Parmaklarda yüzük var mıydı? Saat takıyor muydu?"

Genç kız biraz düşündü. "Siyah eldivenliydi."

Gökyüzünde kara bulutlar toplanırken rüzgâr şiddetini artırdı. Hava giderek soğuyordu fakat Mollie fark etmiyor gibiydi.

"Görüntülerden hatırladığın başka bir şey var mı?"

Doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine bakarak başını aşağı yukarı salladı. "Üç rakamı. Öldürdükten sonra rahibin göğsüne üç rakamını çizdim."

Bu kez Garcia'yı ürperten soğuk rüzgâr değildi.

Hunter, genç kızdan gözlerini ayırmadı. Şu ana kadar, Mollie'nin verdiği bütün bilgiler gazetelerden de edinilebilirdi. Katilin, kurbanına bir kâğıt parçası gösterdiği hikâyesi uydurma olabilirdi. Bunu teyit edemezlerdi. Ama rakam olayı farklıydı. Rakam bilgisi hiçbir şekilde dışarıyla paylaşılmamıştı.

"Bizi görmeye geldiğinde." Hunter gergin sessizliği bozdu. "Ben odadan tam çıkarken bana bir şey söyledin, hatırlıyor musun?"

Cevap alamadı.

"Dedin ki, 'Ateşten haberi vardı. Onu neyin korkuttuğunu biliyordu.' Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ne demek istemiştin?" Hunter boş kahve fincanını kenara itip öne doğru eğildi.

"Başta bilmiyordum. Sanki kontrolüm dışında olmuştu. O sözcükler ağzımdan çıkıvermişti. Ama siz gittikten biraz sonra gördüm. Ve bu kez ilkinden de şiddetliydi." Sesi titriyordu.

"Ne gördün?"

"Sandalyeye bağlı bir kadın. En az rahip kadar korkmuştu ama çığlık atamıyordu."

Garcia keçi sakalını sıvazlarmışçasına elini ağzının ve çenesinin üzerinde gezdirdi. "Ağzı tıkalı mıydı?"

"Hayır. Dudakları," kız ağzından çıkana inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı, "birbirine yapıştırılmıştı."

"Yapıştırılmış mıydı?" diye sordu Hunter şaşkın. "Tutkalla falan mı yani?"

Mollie başını sallayarak onayladı. "Ayrıca yüzü de yapışkan bir şeyle, tuhaf bir tür jelle kaplıydı."

Bunu da bilmesine imkân yok. Hunter deri ceketinin yakasını kaldırdı.

"Yine orada gibi miydin?" diye sordu Garcia.

"Evet." Sanki olanlar onun hatasıymış gibi başını çevirdi.

Hunter resimli hikâyeyi biraz daha irdelemek istiyordu. "Rahipte olduğu gibi, kadına da resim gösterdin mi?"

"Gösterdim ama ne olduğunu yine görmedim."

"Bu görüntünün bir öncekinden daha şiddetli olduğunu söyledin. Hangi açıdan daha şiddetliydi?" diye sordu Garcia.

Mollie biraz bekledi. Hunter tereddüdünü anlıyordu. Genç kız neredeyse dört yıldır görüntü görmemişti. Şimdiyse geri gelmişlerdi. Ve Hunter'ın gördüğü en korkunç cinayetler şeklinde.

Mollie gözlerini sımsıkı kapadı. "Gördüğüm görüntüler genellikle sessizdir. Yalnızca imgeler vardır. Ama bu farklıydı." Durakladı. "Kadına bir şeyler söyledim."

Hunter genç kızın devam etmesi için sessiz kaldı.

"Dedim ki, *Korkuna hoş geldin, Mandy...*"

Hunter'ın kalp atışları hızlandı.

"... *Seni en çok neyin korkuttuğunu biliyorum.*"

Altmış Yedi

Cümle o kadar şaşırtıcıydı ki iki dedektifin idrak etmesi birkaç saniyelerini aldı.

"Ses kendi sesin miydi?" diye sordu Hunter. Genç kızın bildikleri karşısında hâlâ biraz şaşkındı. "O sözleri kadına söylediğinde. Ses kendi sesin miydi, yoksa başkasının mı?"

"Kendi sesimdi," diye fısıldadı Mollie.

Küçük dilini yutan Garcia şiddetle yüzünü sıvazladı.

"Bir şekilde, koltuktaki kadının ateşten korktuğunu biliyordum," diye devam etti kız. "O sözcükleri sana o yüzden söyledim."

Hunter arkasına yaslanıp bir süre düşündü.

"Bu görüntüler sadece otuz saniye, bilemedin bir dakika kadar sürer. Onları neden gördüğümü bilmiyorum. Neden bu kadar gerçekçi olduklarını bilmiyorum. Neden öncekilerde olduğu gibi sadece izleyici değildim bilmiyorum. Keşke bilsem ama bilmiyorum." Duraklayıp başını çevirdi. "Size şunu söylemeye çalışıyorum: Bu katil her kimse, kurbanlarının korkularını biliyor."

Klik, klik, klik. East First Caddesi'nin karşı tarafında elinde fotoğraf makinesi tutan kişi, kimseye fark ettirmeden arka arkaya üç fotoğraf çekti.

"Bu görüntülerle ilgili başka hatırladığın bir şey var mı, Mollie?" diye sordu Garcia ve Mollie'nin gözlerinin hayretten fal taşı gibi açıldığını gördü. Kısa bir tereddütten sonra çantasına uzandı.

Hunter kızın elini tuttu. "Dur."

Mollie, Hunter'a baktı, sonra öfkeyle elini itip ayağa kalktı.

"Lütfen beni dinle." Hunter ve Garcia aynı anda ayağa fırladılar.

"Buraya gelmek büyük bir hataydı."

"Hayır, değildi." Hunter'ın sesi kararlı ama tehditkârlıktan uzaktı. "Bana açıklamam için sadece bir dakika ver. Sonra hâlâ gitmek istersen seni durdurmayız."

Genç kız, Hunter'ın, kararsızlığından yararlanmasına yetecek kadar bir süre durakladı. "Tekrar arayıp aramayacağını bilmiyordum. Memur, bilgilerini alamadan gitmiştin. Bize hiçbir şey bırakmadın, o yüzden ben de elimizdeki tek ipucunu değerlendirmek zorunda kaldım. Pensilvanya aksanını. Hızlı bir arama yaptık. Adın kayıp şahıslar listesinde çıktı."

Mollie kaskatı kesildi.

"Babana haber vermedik."

Daha önce, takıntı derecesinde dindar ebeveynlerinden bahsederken Mollie hikâyesini çoğunlukla annesine odaklanarak anlatmış, babasından nadiren söz etmişti. Babasının lafı geçtiğinde vücudu kasılmış, duruşu değişmiş, hareketleri gerginleşmişti. Hunter, Mollie'nin babasından ne kadar korktuğunu görmüştü.

"Vermeyeceğiz de," dedi Hunter onu rahatlatarak.

Genç kız bir süre Hunter'a baktıktan sonra bakışlarını Garcia'ya çevirdi. Garcia başını salladı ve "sen söylemezsen biz de söylemeyiz" dercesine göz kırptı.

Mollie biraz rahatladı.

"Seni temin ederim, Mollie, özel hayatını kurcalamadık." Hunter durakladı. "Ayrıca yardımına ihtiyacımız var."

Önünde duran adamda sakinleştirici, güven verici bir şeyler vardı. Gergin hava dağılınca Mollie tekrar oturdu. "Bugün sizi aramamın nedeni..."

"Yeni bir görüntü mü gördün?"

"Hayır. Görüntü değil, kısa bir andı."

Klik, klik, klik. Üç fotoğraf daha.

"Nasıl yani?"

"Bazen eski görüntülerden kalma kısa anlar görüyorum. Daha önce görmediğim anlar. Sadece birkaç saniye sürüyorlar."

"Bunlara 'artık anlar' deniyor," dedi Hunter ayrıntılı açıklama yapmadan.

Mollie ona merakla baktı.

"Çok kitap okur," diye açıkladı Garcia. "Peki, neyle ilgiliydi bu anlar?"

"Söylediğim bir şeyle."

"Kime söylediğin bir şeyle?" Bu kez soran Hunter'dı.

"Rahibe. Onu öldürmeden hemen önce."

Klik, klik, klik.

"Ama rahibin görüntüsünde ses olmadığını söylemiştin," dedi Garcia.

"Yoktu da zaten. Görüntüde yoktu."

"Ama artık anlarda vardı," dedi Hunter.

Mollie başını sallayarak onaylayıp iç geçirdi.

"Ne dedin peki?"

Mollie derin bir nefes aldı.

"Hepsi ölecek."

Altmış Sekiz

İlk cinayetten on beş gün önce

Aynadaki aksine bakarken dilini kuru ve çatlamış dudaklarında gezdirdi. Neredeyse dört yıl olmuştu fakat o, en az on yıl yaşlanmış görünüyordu. Yüzünde derin çizgiler belirirken gözleri biraz daha çukura kaçmış gibiydi. Ne var ki John Woods'u tanıyanlar bilirlerdi ki yüzündeki çizgiler yaşlandığının değil, büyük acılar yaşadığının bir işaretiydi.

Karısının ölümünden sonra Huntingdon County'den Güney Pensilvanya'daki York'a taşınmıştı. Huntingdon'da daha fazla kalamazdı. Oradaki her şey ona kızını hatırlatıyordu. Kızının gördüğü şeytani rüyalar John'un hayatını lanetlemişti.

Yüzüne bir avuç soğuk su çarptı ve dökülen siyah saçlarından arta kalanları kulaklarının üstüne taradı. Bu akşam York Katolik Lisesi ve Kilisesi, Noel vesilesiyle bir hayır etkinliği düzenliyordu. Üç yüzü aşkın öğrenci ve velinin katılması bekleniyordu.

Okulda hademe olarak çalışan John, tesisat ve bahçe işlerinden tutun da parti süslemelerine kadar her konuda Peder Laurence'a yardım ediyordu. Partinin başlamasına daha bir saat olmasına rağmen bazı veliler çoktan gelmeye başlamışlardı ve yanlarında da okulun spor salonunda gerçekleşecek kermeste satılacak ürünleri getirmişlerdi. John'un görevi, parti esnasında tuvaletleri temiz tutmaktı.

Gözlerini aksinden ayırmadan istavroz çıkardı ve York Katolik Lisesi'ne sadece bir blok uzakta bulunan küçük, kiralık dairesinden çıkmadan önce dua etti.

Peder Laurence, John'dan yalnızca spor salonundaki tuvaletlerle ilgilenmesini istemişti. Herkes orada olacaktı. Ana derslik binasına girmek yasak olsa da John öğrencilerin kuralları çiğnemekten hoşlandığını biliyordu.

Saat sekizi geçerken John ana binanın karanlık koridoruna girdi. Zemin kattaki iki tuvaleti kontrol ettikten sonra üst kata çıktı. O koridorları o kadar çok arşınlamıştı ki fenere gerek duymuyordu.

Tuvaletin kapısına yaklaşınca John içeriden gelen gülüşmeleri duydu. Adımlarını yavaşlatıp kulak kabarttı. En az üç kişi var gibiydi, biri kızdı. Işıklar kapalıydı, bu sayede John fark edilmeden, sessizce içeri girebilirdi. Parmak uçlarında, ağır ağır, seslerin geldiği en sondaki kabine doğru ilerledi.

Kapı ardına kadar açıktı. Cep telefonundan yayılan cılız ışıkta, klozetin üzerine eğilmiş bir kızın arkasında birinin dikildiğini gördü. İkisi de çıplaktı ve kızın arkasındaki oğlan, ileri geri gidip gelirken kızın çıplak kalçalarına şaplak atıyordu. İkisi de zevkten inildiyordu.

John'un üzerinde koyu renk pantolon ve gömlek vardı, gölgelerde rahatlıkla gizlenebiliyordu. Sırtını kabinlerin karşısındaki duvara vererek bir adım yaklaştı. Kızın önünde, klozetin üzerinde oturan başka bir çıplak oğlan sol eliyle cep telefonunu tutarken sağ eliyle de kızın başını bastırıyordu. Kız oldukça istekli görünüyordu. Oğlan her şeyi kaydediyordu.

John sertleştiğini hissetti.

"Nick, seni içimde istiyorum," dedi kız önündeki oğlandan ağzını kaldırarak. "Shawn," arkasındaki oğlana döndü, "şunu da ağzıma istiyorum." Oğlanın sertleşen penisini gösterdi.

John mümkün mertebe sessizce iki adım geriledi. Onları rahatsız etmek istemiyordu.

İki oğlan yer değiştirdiler ve her şey yeniden başladı. Kızın arkasına geçen çocuk, Nick, sol elinde hâlâ telefonu tutuyordu. Kızın iniltileri arttı. John, kızın orgazm olmak üzere olduğunu anladı. Kendisi de öyleydi.

John iki yandaki kabine girdi. Onları görmesi gerekmiyordu. Kızın iniltileri onu çıldırtmaya yetiyordu. Gözlerini kapadı ve gerisini hayal gücüyle eline bıraktı fakat zihninde az önce gördüğü imgeler belirmedi. Tek düşünebildiği Mollie ve odasına girip onu bu dünyanın günahlarından kurtardığı gecelerdi.

O geceleri hatırlayınca John'un orgazm olması sadece birkaç saniye sürdü.

Orada birkaç dakika oturup bedenini kontrol etmeye çalıştı. Coşkunluk halinin geçmesini bekledi. Ayağa kalkabilecek duruma geldiğinde temizlendi ve sessizce tuvaletten çıktı. Öğrenciler hâlâ iş üstündeydiler.

"John." Spor salonuna girerken birinin seslendiğini duydu.

John başı önde, gözleri yerde, duymazlıktan gelerek yürümeye devam etti.

"John Woods." Bir el sağ omzuna dokundu. "Seslendiğimi duymadın mı?"

John tedirgince arkasına dönünce şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşısında duran yaşlı adamın soldan sağa taradığı seyrek saçlarıyla uyumlu beyaz kaşları vardı. Yuvarlak burnu ve al yanaklarıyla birlikte nazik bakışlı gözleri ona dostane bir görünüş kazandırıyordu.

"Peder Lewis?" dedi John şaşırarak ve yaşlı rahibin sağ elini öptü.

"Tanrı seni korusun, evladım."

"Geleceğinizi bilmiyordum."

"Son anda karar verdim, John."

Peder Lewis, Huntingdon'daki Most Holy Trinity Katolik Kilisesi'nin rahibiydi. John Woods ömrü boyunca orada ibadet etmişti.

"Kilise ne durumda, peder?"

"İyi, John. Bir yıl kadar evvel duvarları boyattık. Ara sıra bizi görmeye gelmelisin."

John hüzünlendi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Peder Lewis, John bir cevap veremeden. "Hatıralar hâlâ çok canlı, değil mi?"

John çekingen bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"Seni küçüklüğünden beri tanırım, John. Hep dindar bir Katoliktin ve seni aileden biri gibi gördüm. Kaybınla başa çıkmak için aramızdan ayrıldığını bilmek çok acı veriyor."

John, pederle göz göze gelmeye cesaret edemedi.

Peder Lewis avutucu bir tebessüm yerleştirdi suratına. "Ama buraya sana iyi haberler vermek için geldim."

John nihayet başını kaldırdı.

"Dışarı çıksak olur mu? Burası biraz fazla gürültülü."

Spor salonunun dışında sakin bir köşe buldular.

"Sarah Matthews'u hatırlıyor musun?" diye sordu Peder Lewis.

John gözlerini kıstı.

"Kısa boylu, kıvırcık, sarı saçlı, güzel gözlü bir kadın. Pek komik olmayan fıkralarımdan her anlattığımda yüksek sesle güler," diye hatırlattı peder.

John başını iki yana salladı.

"Kermeslerimize hep elmalı tart getirirdi. Emily adında çok güzel bir kızı var."

John gülümsedi. Emily Matthews'u gayet iyi anımsıyordu. On dört yaşında olmasına rağmen erkeklerin ağzını sulandıran seksi bir vücuda sahip, şu zayıf, uzun boylu kızdı. John pazar ayinlerinde kızın kendisine bakışlarını hatırladı. Kız yaramaz

olduğunu biliyor ve John'dan, tıpkı Mollie'ye yaptığı gibi, onu şehvani arzularından kurtarmasını istiyordu âdeta.

"Ah, şimdi hatırladım," dedi John heyecanını gizleyerek. "Elmalı tart getiren ve yüksek sesle gülen kadın."

"Ta kendisi." Rahip başını salladı. "Şey, kızı Emily, iki yıl önce Los Angeles'a taşındı. Tiyatro okuluna gidip oyuncu olmak istiyor." Peder Lewis onaylamaz bir edayla başını iki yana salladı. "Çocukların bugünlerde aklı fikri şöhret olmakta. Onlara ne öğretmeye çalışırsak çalışalım."

John yorum yapmadı.

"Geçtiğimiz hafta sonu kasabaya geldi. Noel'i Huntingdon'da ailesiyle geçirecek. Pazar ayininden sonra sohbet ediyorduk ve sana mutlaka söylemem gereken bir şey söyledi bana. Biraz olsun acını hafifletir belki."

John kaşlarını çattı, rahibin lafı nereye getireceğini bilmiyordu.

"Kirasını ödemek için," diye devam etti Peder Lewis, "Emily, Los Angeles'ın işlek bölgelerinden birinde bir restoranda garson olarak işe girmiş." Söylemek üzere olduğu şey onu neşelendiriyormuş gibi durakladı. "Bir hafta önce Mollie'yi gördüğüne yemin etti."

John'un nabzı hızlandı. Boş gözlerle Peder Lewis'e baktı.

"Biliyorum." Rahip şevkle başını salladı. "İnanması güç ama Emily emin olduğunu söyledi. Çalıştığı restoranın hemen önünde otobüs durağı varmış ve Mollie'yi orada görmüş. Anlaşılan saçları ve dudağındaki küçük bir yara izi dışında Mollie pek değişmemiş."

John, Mollie'nin evden kaçtığı geceyi hatırladı. O yara izi John'un eseriydi.

"Emily onunla konuşamamış. Müşterilerle ilgileniyormuş. Siparişleri hallettiğindeyse Mollie çoktan otobüse binmiş. Okuldayken arkadaştılar, hatırlıyor musun?"

John vücudunun titremeye başladığını hissetti. Pederin dediklerini duymuyordu.

"Bu harika bir haber, değil mi, John?" Rahip gülümsedi. "Mollie hayatta ve iyiymiş. Emily bana bunları anlattığında o kadar sevindim ki seni görmeye geldim. Ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

John artık dinlemiyordu. Kafasının içindeki sesler haricinde hiçbir şey duymuyordu.

Altmış Dokuz

Hunter akşamın ilk saatlerinde, Los Angeles Adli Tıp Kurumu'ndan laboratuvar sonuçlarının iliştirildiği bir e-posta aldı. Amanda Reilly'nin suratında erimiş balmumu efektini yaratmak için kullanılan bileşim Doktor Winston'ın tahminine yakın olmakla birlikte biraz farklıydı. Katil, kauçuk ve vazelinden yumuşak jöle kıvamında bir karışım elde etmişti. Jöle az miktarda kurşun oleatla karıştırıldığında insan derisine anında yapışan ve akıp yumuşamayan jelatinimsi bir harca dönüşür. Yoğun sıcaklığa maruz bırakıldığında bütün karışım erir. Harcın yapışkanlık özelliğine bağlı olarak, erirken kişinin derisini de koparabilir. Amanda Reilly'nin yüzündeki balmumunu andıran yumrular aslında kopan derisiyle katilin kullandığı eriyik kauçuk ve vazelin bileşiminin karışımıydı.

"Katil o maddeyi nereden temin etmiş olabilir?" diye sordu Garcia, Hunter raporun çıktısını okuduktan sonra.

"Vazelin, petrol jelidir aslında," diye açıkladı Hunter. "Bütün eczanelerden yasal olarak satın alınabilir. Kurşun oleat internetten kolaylıkla sipariş edilebilir ve katil, kauçuğu da sıradan bir Cadılar Bayramı maskesini eriterek elde etmiş olabilir. Amanda'nın suratına sürmeye yetecek kadar jöle yapmak için gereken miktar son derece az."

Garcia açıklamayı kabul etti fakat huzursuz görünüyordu.

"Canını sıkan nedir?" diye sordu Hunter çıktıyı masasının üzerine koyarak.

Garcia saçını atkuyruğu yaptı. "Bu sabah Mollie ile yaptığımız sohbet ve bize anlattığı her şey. Cinayetler işlenirken âdeta oradaymış."

"Peki ne düşünüyorsun?" diye üsteledi Hunter.

Garcia odayı dolaşmaya başladı. "İki cinayet mahalline dair sahtekâr olamayacak kadar fazla ayrıntı bildi. Rakamları bildi. Cinayet geceleri nerede olduğunu kontrol ettik, ikisinde de temiz çıktı." Pes edermişçesine ellerini havaya kaldırdı. "Seninle açık konuşacağım, Robert. Bugüne kadar bu medyumluk saçmalığına inanmazdım. Ama ya kız, katilin kim olduğunu biliyor ve ayrıntıları ondan öğreniyor ya da senin dediğin gibi gerçekten özel yetenekleri var. Ve eğer öyleyse bize bilmediğimiz bir şeyler söyledi."

"Katil, kurbanlarına birer kâğıt parçası göstermiş," dedi Hunter.

Garcia başıyla onayladı. "Ve daha önce de dediğin gibi, bu bir çizim ya da bir yerin veya birinin fotoğrafı olabilir."

"Her ne olursa olsun," dedi Hunter bakışlarını Garcia'dan ayırmadan, "eğer Mollie haklıysa o kâğıt parçası kurbanları birbirine bağlıyor."

Yetmiş

Hunter'ın bilgisayarından gelen boğuk bir tık sesi yeni bir e-postanın geldiğini haber verdi. Bu kez Mike Brindle şöminenin üzerinde buldukları fotoğraflardan alınan kanların test sonuçlarını göndermişti. Hunter çıktıyı ortağına vermeden önce kendisi okudu.

"Katil, iki fotoğrafta da aynı kanı mı kullanmış?" dedi Garcia şaşkınlıkla.

Hunter başını sallayarak onayladı ve gözlerini ovuşturdu.

"Bu senin, katilin, kurbanlarına rakamları yazmak için bir öncekinin kanını kullandığı teorinle çatışmıyor mu?"

"Hayır, hem de hiç." Hunter koltuğuna oturup fareye uzandı. Tıkladı, sayfayı aşağı kaydırdı, yine tıkladı.

Garcia birkaç saniye bekledi ama bir açıklama gelmeyince, "Biraz açmak ister misin?" dedi.

"Onlar gerçek kurbanlar değildi, kurbanların fotoğraflarıydı sadece. Diyelim ki katil, kurbanını öldürüyor ve yanına yalnızca bir sonrakini işaretleyecek kadar kan alıyor. Rakamın yağmur yüzünden silinebileceğini ya da bir şekilde ortadan kaybolacağını ve tekrar çizmek zorunda kalacağını hesaba katmıyor." Klavyede birkaç tuşa bastı. "Katil birinci ve ikinci kurbanları üstlenmek için fotoğraflarını kullanmak zorunda kaldığında bir de bakıyor ki elinde kan kalmamış."

Garcia düşündü. "Bunun üzerine iki fotoğrafta da aynı kanı kullanmak zorunda kalıyor."

Hunter birden durup Garcia'ya döndü. "Onların kanını kullanmadı," diye mırıldandı.

"Ne?"

"İki fotoğrafı şöminenin üstünde bıraktığında katil, bir cinayet mahallindeydi."

"Ee, yani?"

"Yanisi, Amanda'nın kanını kullanabilirdi. Kadın, elinin altındaydı ve fotoğrafların arkasına iki küçük rakam çizmek için o kadar çok kana da ihtiyaç duymazdı. Onun kanını neden kullanmadı?"

Garcia ağır ağır başını iki yana salladı.

"Peder Fabian'ın kanını da kullanabilirdi," diye devam etti Hunter. "Ne de olsa Amanda'nın sırtına dört rakamını yazmak için yanında getirmişti. Her bir rakam için ufak birer damla yeter de artardı."

Garcia alt dudağını çiğnerken düşündü. "Belki de fotoğrafların arkasındaki rakamları Malibu'daki eve gitmeden önce yazmıştır," diye öneride bulundu.

"Neden Peder Fabian'ın kanını kullanmadı peki? Dediğim gibi, kilisedeki cinayetten beri onun kanına sahipti."

"Belki de önceki kurbanlardan kalan kan vardı elinde."

"Test sonuçlarına göre, kan ne Amanda'nın ne Peder Fabian'in ne de katilin pederde kullandığı hamile kadının kanı."

"Bu durumda eğer varsayımların doğruysa ve katil gerçekten bir sonraki kurbanında bir öncekinin kanını kullanıyorsa fotoğraflarda kullandığı kan ikinci, üçüncü ve dördüncü kurbanlardan gelmiş olamaz."

"Doğru."

Garcia masasına yaslandı. Kısa bir an Hunter'ı inceledi. "Kanın birinci kurbana ait olduğuna senin de inanmadığını bakışlarından anlayabiliyorum."

"Bence katil bir sonraki kurbanını işaretlemeye yetecek kadar, küçük bir miktar kanı saklıyor. Sonrasında, tahminime göre artanı atıyor."

Garcia çenesini çimdikledi, alnı endişeden kırıştı. "Eğer teorin doğruysa, bunu neden yapıyor? Katil, kurbanlarını işaretlemek için neden bir önceklinin kanını kullanıyor?"

Hunter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve nabzı hızlandı. "Onları birbirine bağlıyor."

"Onları birbirine mi bağlıyor?"

Hunter başıyla onayladı. "Birbirleri üzerinde kanlarını kullanarak birinci ile ikinci kurbanı, ikinci ile üçüncü kurbanı ve üçüncü ile dördüncü kurbanı birbirine bağlıyor. Belki de zaten aralarında bir bağlantı vardı, henüz bilmiyoruz. Ama katil bize arada bir bağlantı olduğunu söylüyor."

Garcia aklına yeni bir fikir gelince durakladı. "Tamam, o zaman iki sorum var sana. Eğer teorin doğruysa, öncesi olmadığına göre katil birinci kurbanı işaretlemek için kimin kanını kullandı? Ayrıca katilin o iki fotoğrafın arkasına rakamları yazmak için kurbanlardan birinin kanını kullanmadığını düşünüyorsan o kan nereden geldi?"

Hunter camın önünde durup trafik keşmekeşini izledi. "Belki de iki sorunun cevabı da aynıdır."

Garcia'nın sol kaşı merakla kalktı.

"Katil kendi kanını kullandı."

Yetmiş Bir

İlk cinayetten iki gün önce

Zili çaldı ve Los Angeles'ın güneyindeki Lynwood'da eski ve köhne bir otelin resepsiyonunda bekledi. Odalarını saatlik, günlük, haftalık ve aylık olarak kiralayan otellerdendi. Paran olduğu sürece her türlü ayarlama yapılabilirdi. Sorgusuz sualsiz.

Giriş lobisi küçük ve bakımsızdı. Hatta yıllardır temizlik yüzü görmemiş gibiydi. Tavanda rutubet izleri, halıda sigara yanıkları vardı. Köşeleri örümcek ağları kaplamıştı, duvar kâğıtları soyuluyordu. Böyle yerlerin sadece polisiye filmlerde olduğunu sanırdı ama burası tam aradığı gibi bir yerdi. Kimsenin onu fark etmeyeceği bir yer.

Zili birkaç kez daha çaldı.

"Tamam. Patlama, geliyorum!" Güney aksanlı ses, resepsiyonun gerisindeki ahşap bölmenin arkasından gelmişti. Birkaç saniye sonra peşinde fazlaca şişman bir adamla taş çatlasa on sekiz yaşında siyahi bir kız belirdi. Kız mavi, dar bir blucin ile kolsuz, sarı bir bluz giymişti ve oradan gitmek için acele ediyor gibiydi. Kapıyı açıp küçük lobiye adımını atarken şişman adam koca göbeğini saran pantolonu çekiştirerek ona ahlaksızca göz kırptı.

"Haftaya kirayı zamanında getiriyorsun, anladın mı?"

Mahcup kız, gözlerini önüne eğerek dar merdivenlerde gözden kayboldu.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu şişman adam sonunda resepsiyona gelerek. Sarımsak kokuyordu. Yağlı ve dökülen saçlarının acilen yıkanması ve kesilmesi gerekiyordu.

"Oda istiyorum."

Şişman adam boynunu uzatıp lobiyi kontrol etti, adamın ayaklarının dibindeki küçük valiz haricinde boştu. İnsanlar oteline oda tutmaya geldiklerinde genellikle yanlarında bir iki hayat kadını getirirlerdi.

"Saati beş dolar ama altı saatini yirmi dolara yaparım." Sağ işaret parmağının tırnağıyla ön dişlerinin arasındaki bir şeyi çıkarmaya çalıştı.

"Odayı birkaç günlüğüne istiyorum. Daha da uzun olabilir."

Şişman adam kaşlarını çattı ve bir seksen sekizlik misafirine kuşkuyla baktı.

"Ödemeyi nakit yapacağım."

Paranın kokusunu alan şişman adamın yüzündeki endişeli ifade kayboldu. "Biliyorsunuz, önümüz Noel ve işler oldukça yoğun ama sizin için bir şeyler ayarlayabilirim."

Misafir, şişman adamın sözlerini sürdürmesini sabırla bekledi.

"Bir hafta kalmak isterseniz odayı size," durakladı, meblağı hesaplarmış gibi yaptı, "iki yüz dolara verebilirim."

Misafir tuhaf bir kahkaha patlattı, valizini aldı ve sessizce kapıya yöneldi.

"Durun, durun," diye seslendi şişman adam telaşla. "Pekâlâ, görüyorum ki sıkı pazarlık yapıyorsunuz. Bir haftaya yüz elli dolar, ne dersiniz?"

Adam biraz düşündükten sonra cüzdanından dört yüz elli dolar çıkardı.

"Üç haftalığına tutuyorum. Yılbaşına kadar."

Şişman adam parayı alıp hevesle saydı. "Eğer isterseniz bir ay için beş yüz dolara anlaşabiliriz. Bu kaçırılmayacak bir fiyat."

Adam sakince cüzdanı arka cebine koyup şişman adama baktı.

"Tamam, tamam." Şişman adam ellerini pes ettiğini gösterircesine kaldırıp kayıt defterini çıkardı. "Şuraya adınızı yazdınız mı tamamdır."

Adam kıpırdamadı.

Sessizlik yüklü, huzursuz birkaç saniye geçti.

"Tamam," dedi resepsiyon görevlisi, adamın bakışlarını fark ederek. "Sizi Jim Bob olarak kaydedeceğim, ne dersiniz? Burada kalan üçüncü Jim Bob olacaksınız." Bir şeyler karaladı, kayıt defterini dağınık masanın üstüne attı ve bir anahtar kaptı. "Odanız 34B," dedi anahtarı uzatarak. "Üçüncü kat, caddeye bakar. Güzel odadır. En iyilerden biridir." Gülümsedi, lekeli ve pis dişlerini göstererek. "Eğer canınız eğlence isterse," misafirine birkaç dakika önce siyahi kıza yaptığı gibi ahlaksızca göz kırptı, "kız, oğlan... Anlarsınız ya. Seslenin yeter. Hemen ayarlarız."

Adam artık resepsiyon görevlisini dinlemiyordu. Şişmandan istediği başka bir şey kalmamıştı.

Yetmiş İki

Garcia Los Angeles'ın doğusundaki Montebello'da bulunan eski apartmanın önünde arabasını park ederken saatine baktı. Kafasını kolluğun başlığına yaslayıp pencerelerde asılı Noel ışıklarına baktı. Hiçbir özelliği olmayan tuğla binaya hayat kattıkları kesindi. Anna birinci kattaki dairelerinin penceresini yapay kar, parlak mavi ışıklar ve burnu kırmızıdan ziyade uçuk pembe olan eski bir Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph oyuncağıyla süslemişti. Çocukken Anna'nın en sevdiği oyuncağıydı. Dört yaşından beri saklıyordu.

Garcia akşam yemeğine yetişeceğini haber vermek için Anna'yı ofisten aramıştı, son zamanlarda akşam yemeklerini birlikte yiyemez olmuşlardı. Lise sondan beri birlikteydiler ve Anna, Garcia'dan desteğini asla esirgemezdi. Dedektifliği ne kadar sevdiğini biliyordu. Bu uğurda ne kadar çok uğraştığını ve kendisini bu işe ne kadar adadığını görmüştü. Mesleğin gerektirdiği bağlılık ve özveriyi anlıyordu ve bunu kabullenmişti. Fakat tüm metanetine ve Garcia'nın tüm söylediklerine rağmen Anna bazen korkuyordu. Bir gün, gecenin bir yarısı gelecek telefonla kocasının bir daha eve gelemeyeceğini öğrenmekten korkuyordu. Garcia'nın her gün karşılaştığı şeylerin onu içten içe değiştirmesinden korkuyordu. İnsan zihinsel olarak ne kadar güçlü olursa olsun vahşeti belli bir yere kadar kaldırabilirdi. Psikolojik şiddete belli bir yere kadar dayanabilir, sonra duyarsızlaşırdı. Bunu bir yerde okumuş, her kelimesine inanmıştı.

Garcia elinde bir buket kırmızı gül ve bir şişe beyaz şarapla oturma odasına girdiğinde Anna mavi kanepede oturuyordu. Başını okuduğu kitaptan kaldırdı ve yüzüne Garcia'nın her sinirinde nabzını hızlandıran ve dizlerinin bağını çözen o sıcak tebessümü yerleştirdi.

Garcia da gülümsedi.

Anna'nın alışılmışın dışında, baş döndürücü türde bir güzelliği vardı. Kısa, siyah saçları, çarpıcı ela gözlerini ve kalp şeklindeki suratını kusursuz tamamlıyordu. Cildi ipek gibi pürüzsüz, yüz hatları narindi ve liseli bir ponpon kızın fiziğine sahipti.

"Çiçek mi?" Kitabını kahve masasının üzerine bırakıp ayağa kalktı. "Neyi kutluyoruz?"

Garcia karısına baktı ve Anna gözlerinde hüzünlü bir bakış yakaladı. "Bir şeyi kutlamıyoruz. Sana uzun zamandır çiçek almadığımı fark ettim sadece, hepsi bu. Çiçekleri ne kadar sevdiğini biliyorum."

Anna çiçekleri elinden alıp Garcia'yı usulca öptü. Her şey yolunda mı diye soracak oldu fakat yine her zamanki cevabı alacağını biliyordu. Her şey daima yolunda olurdu. Zihni ne kadar dolu olursa olsun, günü ne kadar zorlu geçerse geçsin, Anna'yı asla meraklandırmazdı.

Garcia'nın son zamanlarda ızgara biftekten tiksinmesi üzerine Anna, büyükannesinin meşhur fırında lazanyasını yapmıştı. Garcia'nın aldığı Pinot Grigio şarabı da yemeği güzel tamamlamıştı. Tatlı olarak meyve salatasıyla vanilyalı dondurma yediler. Ardından Garcia sofrayı toplamasına yardım etti. Mutfakta Anna küçük kahvaltı masasında oturmuş, şarabını yudumlarken Garcia sıcak suyu açıp bulaşıkları yıkadı.

"Sana bir şey sorabilir miyim, hayatım?" dedi gözlerinin içine bakmadan.

"Elbette."

"Sence insanlar, orada bulunmadıkları halde başkalarına olanları görebilirler mi?"

Anna kaşlarını çattı. "Ne? Anlamadım."

Garcia son tabağı da yıkamayı bitirince çiçekli bulaşık beziyle ellerini kuruladı ve karısına döndü. "Bilirsin, bazı insanlar bazı şeyleri gördüklerini söylerler. Başkalarının başına gelen şeyleri. Hatta bazen bu insanları hiç tanımazlar bile."

"Önsezi gibi mi yani?" Kelimeleri ağır ağır söyledi.

"Evet, öyle bir şey. Ya da bir tür rüya gibi."

Anna şarabından bir yudum daha içti. "Bu gerçekten tuhaf bir soru. Özellikle de senden hiç beklemezdim. Bu tarz şeylere inanmadığını biliyorum çünkü. Medyumluktan falan mı bahsediyoruz biz?"

Garcia, Anna'nın yanına oturup kadehlerine biraz daha şarap koydu. "Sen böyle şeylere inanır mısın?"

Yetmiş Üç

Anna, ifadesini okumaya çalışarak kocasına dikkatle baktı. Son derece sağlıklı bir ilişkileri vardı. Çok az tartışır, çoğu konuda açık sözlülükle sohbet ederlerdi fakat Garcia işiyle ya da yürüttüğü soruşturmalarla ilgili hiç konuşmazdı. Anna, o söylemese de Garcia'nın az önce sorduğu sorunun sadece meraktan olmadığını biliyordu.

"Martha adındaki kızı hatırlıyor musun?" diye sordu Anna arkasına yaslanarak.

Garcia gözlerini kıstı.

"Liseden. Tuhaf bir kızdı. Kısa, kestane saçlı, kalın çerçeveli gözlüklüydü, berbat bir giyim zevki vardı. Yalnız takılır, hep kantinin uzak köşesinde tek başına otururdu."

"Çıkaramadım," diye itiraf etti Garcia.

"Bir alt dönemimizdendi." Anna aklına bir şey gelince parmaklarını şıklattı. "Hani sınıfımızdaki kendini beğenmiş sürtükler, bir kızı ketçap ve hardala bulamışlardı. Futbol sahasındaki mangal partisi sırasında, hatırladın mı?"

"Tamam, hatırladım," dedi Garcia gözlerini iyice açarak. "Zavallı kız. Üstü başı ketçap ve hardal olmuştu." Bir an durakladı. "O gün sen ona yardım etmemiş miydin?"

Anna başını sallayarak onayladı. "Evet, temizlenmesine yardım etmiştim. Ona kıyafet verip çamaşırhaneye götürmüştüm. Annesiyle babasına söylememem için bana söz verdirtmişti. O günden sonra birkaç kez konuşmuştuk ama çok çekingendi. Arkadaşlık kurmak çok zordu."

"Her neyse," dedi Garcia. "Ne olmuş ona?"

Anna gözlerini İtalyan şarabıyla dolu kadehine dikti.

"1994 Nisan'ıydı, okul kız basketbol takımımız Kaliforniya Lisesi Turnuvası'nda çeyrek final maçına çıkmadan iki gün önce."

Garcia boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. "Oakland'a karşı olan mı?" diye sordu tereddütle.

Anna ağır ağır başını sallayarak onayladı. Gözleri hâlâ kadehindeydi. "Öğle yemeği saatiydi ve Martha her zamanki gibi kantinin bir ucunda oturuyordu. Selam vermek için yanına gittim ama normalden çok daha mesafeli gibiydi. Ona cumartesi günü maça gelip gelmeyeceğini sordum. Zayıf taraf bizdik ve takımın desteğe ihtiyacı vardı ne de olsa."

İlgisi artan Garcia öne doğru eğildi.

"Martha bana baktı ve ürktüm. Gözleri farklıydı, soğuk, duygusuz, kapkara iki dipsiz kuyu gibiydi." Anna parmaklarını dudaklarında gergin şekilde gezdirdi. "Neredeyse katatonik olarak, 'Maç yapılmayacak,' dedi."

Garcia, Anna'nın tüylerinin ürperdiğini görünce elini tuttu. Anna cılız bir tebessümün ardından sözlerini sürdürdü.

"Ona neden bahsettiğini sordum. Maçın her yerde reklamı yapılmıştı. Adım başı posteri asılmıştı. Okul tarihinin en iyi kız basketbol takımlarından birine sahiptik ve bu büyük bir fırsattı." Anna yeniden durakladı ve dalgın gözlerle Garcia'ya baktı. "Martha dedi ki, 'Oakland maça gelemeyecek. Otobüs maça gelemeyecek.'"

Bu kez tüyleri diken diken olma sırası Garcia'daydı. O yılı çok iyi hatırlıyordu. Oakland kız basketbol takımı maçtan bir gün önce gelecekti. Ama şoför Westside Otoyolu'nda ilerlerken direksiyonda uyuyakalmıştı. Otobüs tırla kafa kafaya çarpışmıştı. Canlı kurtulan olmamıştı.

"Tanrım," diye fısıldadı Garcia, Anna'nın elini sıkarak. "Ne zaman demişti bunları?"

"Kazadan bir gün önce."

"Şaka yapıyorsun?!"

Mutfaktaki sıcaklık birdenbire düşmüş gibiydi.

"Takımdan o yüzden ayrılmıştın," dedi Garcia sonunda idrak ederek. "Kazadan dolayı değil. Şu Martha'nın sana anlattıkları yüzünden. Değil mi?"

Anna kabul etmese de Garcia haklı olduğunu biliyordu. "Martha ile bir daha konuşmadım. Birkaç hafta sonra da okuldan ayrıldı."

"Bana bunu daha önce anlatmamıştın."

"Kimseye anlatmadım ki." Şarabından bir yudum daha içti. "Bir şekilde, Martha kazanın olacağını önceden biliyordu, Carlos. Hem de bir gün öncesinden. Rüyasında mı gördü malum mu oldu bilmiyorum. Gerçek şu ki tahminde bulunmuş olamaz. Kimse böyle bir şeyi tahmin edemezdi."

Garcia, Anna'nın elini bırakıp sessizce şarabını bitirdi.

"Soruna cevap verecek olursam," dedi Anna, kocasının koluna usulca dokunarak. "Çoğumuzun göremediği ya da sezemediği şeyleri görüp sezebilen insanlar olduğuna inanıyorum. Kimi dergilerin arkasında reklamı yapılanlar değil ama benim kastettiklerim. Birkaç yüz dolar karşılığında sana geleceğini anlatmayı vadedenler değil. Onlar bildiğin dolandırıcı. Eğer gerçekten geleceği görebilselerdi hepsi Las Vegas'ta yaşar, kumarhanelerde vurgun yaparlardı."

Garcia gülümsedi. "Haklısın bak."

"Mesele nedir, hayatım?"

Garcia bakışlarını kaçırarak başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil."

Anna bu cevapla yetinmesi gerektiğini biliyordu nedense.

Yetmiş Dört

Hunter yatağında huzursuzca döndü. Hiçbir pozisyonda uyuyamıyordu. Komodinin üzerindeki dijital saate baktı ve bir küfür savurdu. Saat 04.55'e gelmiş, o ise iki saat bile uyuyamamıştı. Kendi yatağında bile uykuya dalmakta zorlanırken bir yabancının yatağında bu neredeyse imkânsızdı.

Gerinip kanlı gözlerini ovdu ama gözlerindeki o kuruluk hissinden bir türlü kurtulamadı. Odadaki karanlığı bozan tek şey, koridordaki telefon masasının üzerinde duran küçük, cam lambadan yayılan cılız ışıktı.

Hunter akşam ofisten geç vakitte ayrılmış, canı doğrudan eve gitmek istememişti. Bir süre arabasıyla dolaşıp şehrin Noel ışıkları ve süslemelerinin yatıştırıcı etkisinin tadını çıkardı. Süslemelerin kesinlikle en abartılı şekilde yapıldığı Hollywood Bulvarı'nda, Hunter etkileyici bir tekila ve İskoç viskisi seçkisine sahip, kırmızı ve siyah, gotik temalı bir bar olan L'Scorpion'da aldı soluğu. Zaten uzun süre kalmak niyetinde değildi ve inanılmaz baştan çıkarıcı dudakları ve göz alıcı fiziğiyle uzun boylu, kısa saçlı bir sarışın ona çarpıp içkileri gömleğine dökünce bu kararı iyiden iyiye pekişti. Özür üstüne özür dileyen kadın, Hunter'a yeni bir içki ısmarladıktan sonra olaylar birbirini izledi ve şimdi yatakta yan yana yatıyorlardı.

Hunter olabildiğince sessizce yataktan kalktı. Sağa sola saçılan kıyafetlerini yerden aldı. Ama ayakkabılarını göremiyordu. Kıyafetlerini ne kadar aceleyle çıkardıklarını hatırlayınca gülümsedi. Gömleğini başının üzerinden çıkarırken kadın birkaç düğmeyi

koparmıştı. Epey vahşi ve gürültülü sevişmişlerdi. Eğer sarışın kadının duvarları kalın olmasa komşularıyla arası bozulurdu herhalde diye düşündü Hunter.

Elleri ve dizleri üzerinde durup yatağın altında ayakkabılarını aradı ama karanlıkta göremedi.

"Bir şey mi kaybettin?" Kadının sesi yumuşak ve baştan çıkarıcı olsa da Hunter irkildi.

"Uyandırdıysam özür dilerim," diye fısıldadı Hunter. "Ayakkabılarımı arıyordum da."

Kadın gülümseyip yatakta oturdu, sırtını başlığa yasladı. "Bu taraftalar." Başını hafifçe sağa yatırdı.

Hunter ayağa kalktı. O çıplak halde yürürken kadının gözleri ışıldadı. Hunter yatağın etrafından dolaştı ve ayakkabılarını almak için eğildiğinde kadın sağ bacağını örtünün altından çıkarıp ufak, narin ve kusursuz pedikürlü ayağını Hunter'ın kolunda gezdirdi. Hunter başını kaldırınca göz göze geldiler.

"Hemen şimdi gitmen gerekmiyor ama, değil mi?"

Makyajının büyük bölümü silinmişti ama yine de çok çekiciydi. Gözleri Hunter'ınkiler kadar maviydi. Minik burnunda çiller vardı ve yanık teni yüzünden çoğu görünmüyordu. Hunter'ın çaktırmadan dijital saate baktığını fark etti.

"Daha erken. Güneş bile doğmadı henüz," diye fısıldadı kadın ve gülümsedi.

Hunter bir an düşündükten sonra öne doğru eğilip usulca bir öpücük kondurdu. Kadın inleyince tekrar öptü, bu kez daha şehvetli ve daha uzun. Kadın örtüyü kenara itip Hunter'ı üzerine çekti. İniltileri her geçen saniye arttı.

Yetmiş Beş

Başkomiser Blake günlük toplantılarını öğleden sonraya ertelemek zorunda kaldı. Başka bir soruşturmayla ilgili basın toplantısına katılması gerekiyordu. Kesici vakasıyla ilgiliydi.

Hunter, Seven Saints Kilisesi'ne ve Malibu'daki eve gitmeye karar verdi. Cinayet mahallerinde bir süre tek başına kalırsa vahşetin, öfkenin ve hiddetin ardındaki nedenlerin bazılarını anlardı belki. Eğer okumayı bilirseniz, çoğu suç mahalli birer tanıktan farksızdır, kurbanla, faille ve neler yaşandığıyla ilgili ipuçları verirdi. Cinayet mahallerini anlamakta Hunter ayrı bir klasmanda yer alırdı. Çoğu dedektifin sezemediği şeyleri ve okuyamadığı işaretleri sezip okuyabilirdi. Ama bu suç mahalleri sessizdi. Tek bir kelime söylüyorlardı ve o da şuydu: KORKU.

Hunter, Amanda Reilly'nin Sunset Strip'teki dairesine de gitti. Üç yatak odasını, oturma odasını, mutfağı ve misafir odasını didik didik etti. Bütün çekmecelere, bütün eşya sandıklarına, bütün mutfak ve elbise dolaplarına baktı. Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Bir günlük ya da arkadaşlarıyla çektirdiği eski fotoğraflar olabilirdi aradığı ama hiçbirini bulamadı. Zarif mobilyalar, zevkli tablolar ve pahalı görünümlü kilimlerle döşenen daire anıdan mahrumdu. Tek bir aile fotoğrafı bile yoktu. Hunter tek bir çıkarımda bulunabildi: Amanda Reilly son derece gururlu ve tertipli bir kadındı ve geçmişini hatırlamamayı yeğliyordu.

Hunter Hırsızlık-Cinayet Büro binasına ikindi vakti döndü. Los Angeles Polis Teşkilatı'na bağlı Araştırma Analiz Birimi, Parker Center'da geniş bir bodrum katında yer alır. Hunter ve

Garcia içeri girdiklerinde Hopkins birkaç bilgisayar çıktısını toplamakla meşguldü.

"Ben de tam yukarı çıkıp sizi görmeye geliyordum," dedi Hopkins elindeki kâğıtları sallayarak.

"Biz önce davrandık galiba," dedi Hunter, genç polis memurunun çalışma alanına bakınarak.

Hopkins'in ufak masası odanın karşısındaydı. Klavye, bilgisayar ekranı ve bir telefon koyacak büyüklükteydi.

"Bakıyorum da sana çocuk masası vermişler." Hunter'ın bakışları Bilişim Birimi denetçisi Jack Kerley'ye kaydı.

"O kadar kısa zamanda ancak bu kadarı elimizden geldi," dedi Jack ayağa kalkıp Hunter ve Garcia'nın ellerini sıkarak. Saçlarını tamamen tıraş etmişti, kafası dakikalar önce cilalanmış gibi parlıyordu. "Nasıl gidiyor, Robert?"

Hunter başını salladı ama konuşmadı.

Jack, Hopkins'in omzuna elini koydu. "İyi çocuk. Çabuk öğreniyor. Burada onun gibilere ihtiyacımız var. O kadar çok iş var ki yetişemiyoruz."

Masasındaki telefon çaldı.

"Alın size bir örnek. Kesin yine bir şey isteyecekler." Masasına döndü.

"Peder Fabian ve Amanda Reilly'nin geçmişine dair bir şeyler bulabildik mi?" Hunter çıktıları karıştıran Hopkins'e döndü.

"Peder Fabian'ın hayır işleri yalnızca kendi cemaatini kapsıyormuş. Şehir genelinde bir çalışması yok. Amanda Reilly'nin hayırsever biri olduğuna dair hiçbir kayda rastlamadım. Son on beş yirmi yılda yollarının kesişebileceği hiçbir yer bulamadım."

"Peki daha öncesi?" Hunter duvara yaslandı.

Hopkins duraklayıp notlarını düzenledi. "Brett Stewart Nichols, namıdiğer Peder Fabian, Compton'da doğup büyümüş. South Acacia Caddesi'nde Compton Lisesi'ne gitmiş. Örnek bir öğrenci değilmiş. Notları epey düşükmüş. Bütün derslerinden zar zor geçip ite kaka mezun olmuş. Kötü bir öğrenciymiş ama öyle

böyle kötu değil, dersleri dışında da öyleymiş. Okuldan [illegible] sürekli cezaya kalıyormuş." Hopkins bir sayfayı aradı. "Diğer öğrencilerle alay etme, okula ve özel mülke zarar verme, kopya çekme, sınav kâğıtlarını çalma, aklınıza ne gelirse. Böyle mazisi sahip bir çocuğun din adamı olduğuna inanmak güç."

"Papaz okuluna ne zaman başvurmuş?" diye sordu Hunter.

"Mezun olduktan bir buçuk yıl sonra. O kadar belalı bir çocuk için oldukça kısa bir zaman. Bir şey kesinlikle fikrini değiştirmiş."

"Burada, Los Angeles'ta mı gitmiş papaz okuluna?"

Hopkins kâğıda baktı. "Hayır, Camarillo'daki St. John's Papaz Okulu'na gitmiş. Aradım ama arama emri olmadan hiçbir bilgiyi paylaşmayacaklarını söylediler."

"Papaz okulu kayıtlarına ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum. Lisede okula devam durumu nasılmış?" diye sordu Hunter.

"Aslına bakarsan..." Hopkins kıkırdadı. "Felaket. Sürekli okuldan kaçıyormuş."

"Şu belgeye bir de ben bakayım," dedi Hunter elini uzatarak. "Peki ya Amanda Reilly?"

"Aynı okula gitmemiş, Compton'da yaşamamış. Gardena Senior Lisesi'nde okumuş."

"O okul kocamandır," dedi Garcia.

"Gardena'da mı yaşıyormuş?" diye sordu Hunter gözlerini elindeki kâğıttan kaldırarak.

Hopkins başıyla onayladı. "Doğru. Ama sonra okulu bırakıp emlak işine girmiş."

"Dur biraz." Hunter elini kaldırdı. "Gardena, Compton'a çok uzak değil. Amanda'nın okula devam durumu nasılmış?"

"Pek iyi değil. Tıpkı Brett gibi, o da sürekli okuldan kaçıyormuş."

"Okulu bıraktığında kaç yaşındaymış?"

"Onuncu sınıfta iki kere kaldığı için... On sekizmiş."

"Peder Fabian'la aşağı yukarı aynı yaşta," dedi Hunter. "Nerede yaşıyormuş?" Hunter, doğu duvarında asılı büyük Los Angeles mahalle haritasına yürüdü.

Hopkins kâğıdına baktı. "Gardena'daki South Ainsworth Sokağı'nda."

Hunter sokağı bulup haritaya kırmızı bir iğne sapladıktan sonra Peder Fabian'ın bilgilerini kontrol etti. Pederin gençliğinde yaşadığı sokağı da mavi iğneyle işaretledi.

"Yok artık!" dedi Garcia. "Aralarında sadece altı blok varmış."

Yetmiş Altı

Garcia ve Hopkins haritayı incelemek için yaklaştılar.

"Aynı yaştaki çocuklar birlikte takılırlar. Aynı sokak grubunun bir parçası olabilirler," dedi Hopkins.

"Los Angeles'ta mahalleler pek birbirileriyle haşır neşir olmazlar," diye söze girdi Garcia, "ki Compton da bunlardan biri. Özellikle de Gardena'yla."

Hunter başını yana eğdi. "Evet, ama yirmi beş yıl öncesinden bahsediyoruz. O zamanlar işler bu kadar kötü değildi. Bugünkü kadar büyük çete sorunlarımız yoktu. O günlerde mahalleler birbirleriyle çok daha iyi kaynaşırdı."

"Doğru," dedi Hopkins.

Hunter bir süre daha haritayı inceledikten sonra saatine baktı. "Elimizdeki en iyi ipucu bu, o yüzden eski okullarına uğrayıp neler bulabileceğimize bir bakalım, sorular sorup arşivlerini karıştıralım," dedi Hopkins'e Amanda'nın bilgilerini içeren kâğıdı vermesini işaret ederek.

"Okulları aramamı ister misin?" diye sordu Hopkins.

"Seni oradan oraya yönlendireceklerdir muhtemelen. Dahası, ellerinde bakabileceğimiz fotoğraflar olduğuna da eminim." Hunter, Garcia'ya döndü. "Ben pederin Compton'daki okuluna gideyim, sen de Amanda'nın Gardena'daki okuluna git."

Garcia başıyla onayladı.

"Malibu'daki evde bulduğumuz iki fotoğrafı hâlâ Kayıp Şahıslar ve Cinayet Masası'nın veri tabanlarında aratıyorum." Hopkins

bilgisayarına dönüp fareye birkaç kez tıkladı. Fotoğraflar ekranı doldurdu. "Henüz bir sonuç yok."

"Denemeye devam et," dedi Hunter kendinden emin bir şekilde ama Hopkins'in suratında kuşkulu bir ifade fark etti. "Bir sorun mu var?"

"Düşünüyordum da... Ya bu ikisi uzun zaman önce öldürüldüyse? Hatta belki yıllar önce?" diye öneride bulundu Hopkins temkinlice, gözlerini fotoğraflardan ayırmadan. "Bu, onları hâlâ bulamamamızı ve aralarında bir bağ olmamasını açıklar. Katil öldürmeye uzun zaman önce başlamış ve bir sebepten ötürü ara vermek zorunda kalmıştır. Ve şimdi de kaldığı yerden devam ediyordur." Dalgın bir şekilde saatine baktı.

"Adi herif," dedi Hunter. Fal taşı gibi açık gözlerini birkaç kez Hopkins'ten bilgisayara çevirdi.

"Yanlış bir şey mi dedim?" diye sordu Hopkins tedirgince.

"O ikisi uzun zaman önce öldürülmedi," dedi Hunter kararlılıkla. "Son beş ay içinde öldürüldüler."

Garcia kaşlarını çattı, ortağının dediklerini anlamakta zorlanıyordu. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Saatinden," dedi Hunter ekrana vurarak.

Garcia ve Hopkins öne doğru eğilip gözlerini kıstılar ve adamın sol bileğindeki kısmen görünen saati seçmeye çalıştılar. Garcia birkaç saniye sonra vazgeçti.

"Saatin tamamı görünmüyor," dedi tekrar doğrularak. "Yarısı fotoğrafın dışında kalıyor."

"Adi herif." Hopkins'ti bu seferki. "Los Angeles Lakers'ın NBA finalleri şampiyonluğu anısına yapılmış bir saat. Haziran ayındaki NBA finallerinden sonra, temmuz ayında satışa çıkmıştı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Garcia.

"Çünkü aynı saatten onda da var," dedi Hunter ve tüm gözler Hopkins'in bileğine çevrildi. "Morglarla temasa geçin. Son sekiz hafta içinde gelen bütün erkek cesetlerinin kişisel eşyalarının birer listesini isteyin. Saati bulursak birinci kurbanı da buluruz."

Yetmiş Yedi

Aynı sabahın erken saatleri

Yorgun olmasına karşın gece neredeyse gözüne hiç uyku girmemişti. Ne zaman dalsa yan odadan gelen gürültülü seslere her seferinde uyanmıştı. Şimdiye onlara alışmış olması gerekirdi aslında. Yaralı hayvan gibi kükreyen boğuk erkek seslerine eşlik eden, "Daha sert, bebeğim, daha sert," diye haykıran cırtlak kadın sesleri. Bu sesler her gece odasını istila ediyordu. Bazen alışıldık bir Kaliforniya depremine uyandığını sanıyordu. Duvarları döven şiddetli çarpmalarla bütün oda sarsılıyordu. Nedendir bilinmez dün geceki çığlıklar daha yüksek, çarpmalar daha şiddetli gelmişti. Ve sabahın beşine kadar da devam etmişti.

Her gün olduğu gibi, köhne otelden erken vakitte ayrıldı. İlk durağı, kaldığı yerden birkaç blok ötedeki küçük Katolik kilisesiydi. Fahişeler ve uyuşturucu satıcılarının kullandığı, öylesine pis ve aşağılık bir otelin bir ibadethaneye o denli yakın olması bir hakaretti. Aradığı şeyi buldu mu bu şehre bir daha asla ayak basmayacaktı. Burası melekler şehri falan değildi; burası günah şehriydi. Şeytanlar şehriydi.

Sabahın dokuzunda sıcaklık taş çatlasa on iki dereceydi. Sokaktaki çoğu insan palto giymiş, boyunlarını korumak için yakalarını kaldırmıştı. Lekeli tişörtlü ve yırtık ceketli, tıraşsız bir adam, rüzgârdan korunmak için metruk bir mağazanın girişinde oturuyordu. Koca göbeğini kaşıdı ve kahverengi kese kâğıdına sarılı şişeyi kafasına dikti. Göz göze geldiklerinde dilenci üç beş

kuruş koparmak umuduyla elini uzattı. Adamın içinde bir öfke kabardı ve cebindeki tuhaf şekilli metal haçı sımsıkı kavradı, dilenciyi yumruklayıp tekmelememek için kendisini zor tuttu. Yaklaşık yarım dakika kadar bakıştılar. Haçın kenarları etine batınca adam avucunun kesildiğini hissetti. Eli kandan yapış yapış oldu.

"Sana şükürler olsun, Tanrım," diye fısıldadı kendi kendine ve sonunda ayyaş adamdan gözlerini ayırıp yürümeye devam etti.

Yolun kenarında ışıkların kırmızıya dönmesini bekledi. Trafik yoğundu. Boğazı kurumuştu, boynuna masaj yaptı, başını soldan sağa çevirdi. Gazete büfesinde gördüğü şeyle kaskatı kesildi. Gördüklerine inanamıyordu. Vücudu zangır zangır titriyor, kalbi göğsünü vahşice dövüyordu. Tanrı onun tarafındaydı, buna artık emindi.

Yetmiş Sekiz

Gardena Senior Lisesi kadar büyük lise pek yoktur. Yarım bloklık bir arazi üzerine kurulmuştu. Spor kesinlikle teşvik ediliyordu Toplamda otuz adet tenis, basketbol ve voleybol sahasına ilaveten iki beyzbol sahası ve futbol sahası olarak da kullanılan bir Amerikan futbolu sahası vardı. Otuz binada yüzü aşkın derslik bulunuyor, kütüphanesinde belediye binasına kök söktürecek kadar kitap barındırıyordu.

Garcia okul sınırları içindeki üç büyük otoparktan birine park edip danışmaya gitti. Otuzlarında, egzotik görünümlü, melez danışma görevlisi çalan telefonu duymazlıktan gelirken rozeti inceledi. Rozetten bakışlarını ayırdı, omuzlarına düşen siyah saçlarını düzeltip Garcia'ya baktıktan sonra kayıt defterini kontrol etti. "Müdür Kennedy bugün çok meşgul."

"Ben de öyleyim, tatlım," dedi Garcia. "Fazla zamanını almayacağım ama onunla konuşmam gerek."

Danışma görevlisi kadın saçlarını tekrar düzeltti. "Bir öğrencinin velisiyle görüşüyor ama beş dakikaya işi biter."

"Beş dakika bekleyebilirim."

Altı dakika sonra Müdür Kevin Kennedy, Garcia'yı ofisine kabul etti. Müdür kırklarının sonlarında, ciddi görünüşlü, Garcia kadar uzun ama daha iri bir adamdı ve koyu renk saçlarını Drakula tarzı taramıştı. Dürüst ve güvenilir bir ifadesi vardı. Lise öğrencilerinin saygı göstereceği türden bir suratttı. Şık, ince çerçeveli gözlük takıyordu ve üzerine oturan açık gri bir takım

ofise girmişti. Garcia'yı sıcak bir tebessümle karşıladıktan sonra oturdular.

"Lütfen oturun, dedektif," dedi Müdür Kennedy geniş gül ağacı masasının önünde duran siyah deri koltuklardan birini işaret ederek. Garcia ferah ofisi gözleriyle taradı. Duvarlarda zevkli resimler ve çerçevelenmiş diplomalar asılıydı. Düzinelerce ufak, ilkel heykelcik birkaç ahşap rafı süslüyordu. İki metal dosya dolabı müdürün masasının solunda yer alıyordu. Doğu duvarındaki geniş pencere, öğrencilerin oyun alanına bakıyordu. Kennedy ayakta duruyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," dedi Garcia'ya cana yakın bir şekilde ama hafif tedirgin bir tebessümle. "Çocuklar beş gün önce Noel tatiline çıkmış olsalar da işler hâlâ yoğun. Bugün öğretmenlerin son günü olması da koşturmacayı artırıyor tabii. Bugün geldiğiniz için şanslısınız. Yarın gelseniz burada kimseyi bulamazdınız. Peki size nasıl yardım edebilirim, dedektif?"

Garcia, Amanda Reilly ve Gardena Lisesi'nde okurken tanıdığı kişilerle alakalı bilgi toplamak istediğini söyledi. Müdür Kennedy bilgisayarının klavyesinde birkaç tuşa basıp Garcia'nın görebilmesi için ekranı çevirdi.

"Eski öğrencilerimizin pek çoğunun kayıtlarını elektronik veri tabanına aktardık," dedi, "ama hepsi bitmedi. En azından henüz. Yavaş, pahalı ve meşakkatli bir süreç. İnsan gücü gerektiyor ki şu anda yeterli personelimiz yok." Bir kez daha gergin tebessüm etti. "Her neyse, kayıtlarımızda arkadaşlarının bahsi geçmez. Amanda Reilly hakkında elimdeki tüm bilgiler bunlar."

Garcia, Kennedy'nin bilgisayar ekranındaki bilgileri okudu. Hopkins'in buldukları dışında yeni hiçbir bilgi yoktu. "Ya öğrenci yıllıkları?" diye sordu.

Müdür Kennedy gözlüğünü yukarı itti. İfadesi, Garcia'ya hiç umut vermedi. "Kütüphanemizde yıllıklara ayrılmış bir bölüm vardı," diye açıkladı. "Her yıla ait birer nüsha vardı ancak birkaç yıl evvel ortadan kaybolmaya başladılar."

"Çalındılar mı yani?"

"Biz öyle düşünüyoruz en azından. Sorun şu ki bazı çocuklar alışkanlıktan çalıyorlar. Söz konusu eşyaya ihtiyaçları olduğundan ya da onu istediklerinden değil."

Garcia gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi Kennedy yarı mahcup, karşısındakinin dedektif olduğunu hatırlayarak. "Ama siz bunları zaten biliyorsunuzdur. Her neyse, eski öğrenci yıllıklarımızın çoğu çalındı."

"Yenilerini istetmediniz mi?"

"Evet, istettik."

Garcia arkasına yaslandı. "Yine mi çalındılar?"

Kennedy başını sallayarak onayladı. "Yıllıkları bir kez daha düzenlemeyi düşündük ama eski yıllıkları yaptırdığımız baskı şirketi birkaç yıl önce yandı."

Garcia yenilgiyi kabul edercesine iç geçirdi.

"Pek çoğu çalındı ama hepsi değil. Bir kontrol edeyim, bakarsınız şansımız yaver gider." Kennedy masasındaki telefona uzanıp iç hattan kütüphanenin numarasını tuşladı, kısa bir konuşmanın ardından ahizeyi yuvasına bıraktı. "Kütüphanecimiz Bayan Adams kontrol edip bize haber verecek. Bu arada, bir şeyler içer miydiniz? Kahve, su?"

Garcia başını iki yana sallayarak teklifi geri çevirdi.

Masasındaki telefon çalınca Müdür Kennedy hemen açtı. Konuşması "tamam" ve "anlıyorum"lardan ibaretti.

"Üzgünüm." Başını hüzünle iki yana salladı. "O on yılın tamamı çalınmış, tek bir tane kalmamış."

Garcia bir sonraki adımını düşünerek burun kemiğini sıktı.

Telefon tekrar çaldı. Kennedy müsaade isteyip telefonu açtı. Garcia'ya baktı ve iki kaşını kaldırdı. "Bu iyi bir fikir, Bayan Adams. Teşekkür ederim."

"Umut verici bir gelişme mi?" diye sordu Garcia.

"Bayan Adams ana binanın bodrumundaki depo odalarına bakmanızı önerdi. Ben onları unutmuşum. Pek çok eski eşyayı

orada muhafaza ederiz. Bayan Adams bana fotoğrafçılık kulüplerince çekilmiş kutular dolusu fotoğraf olduğunu hatırlattı. Yıllıklara girmeyen yığınla fotoğraf." Kendinden emin gülümsedi. "Bir bakın derim."

Garcia'nın gözleri ışıdı. "Onlara nasıl erişebilirim?"

"Bay Davis ile konuşmanız gerek. O size yardım edebilir. Kırk yılı aşkın süredir burada, Gardena Lisesi'nde hademelik yapar. Eski depo odalarının anahtarları sadece onda vardır."

"Onu nerede bulabilirim?" diye sordu Garcia ayağa kalkarak.

"Lojmanda kalıyor, numara 3C'ydi yanılmıyorsam." Kennedy gayriihtiyari geniş pencereyi işaret etti. "Kapısını çalabilirsiniz ama bugün izinli. Eğer evde yoksa Roosevelt Memorial Parkı'na bakın. Yürüyerek buradan beş dakika."

Garcia'nın alnı kırıştı. "Memorial Parkı mı?"

Kennedy başını salladı. "Karısı orada gömülü. Boş zamanlarının çoğunu orada, onunla konuşarak geçirir." Bu çılgınca bir şeymiş gibi omuz silkti.

Yetmiş Dokuz

Darnell Douglas otoparkta kuzgun karası Cadillac Escalade'e istekli gözlerle bakan adamı gözlemledi. On beş yıldır araba satıyordu ve övündüğü bir şey varsa o da alıcıları bakıcılardan ayırma yeteneğiydi. Pahalı görünen koyu renk paltolu uzun boylu adam da kesinlikle bir alıcıydı.

Darnell vitrinde hemen aksine baktı. Saçlarını tamamen traş etmiş, kare çenesinde kusursuz keçi sakalı bulunan yakışıklı siyahi bir adamdı. Mavi beyaz kareli kravatını düzeltip müşteriye doğru yürümeye başladı.

Kesin satacağım. "Çok güzel, değil mi?" dedi müşteriye sıcak ama aşırı hevesli olmayan bir tebessümle yaklaşarak.

Adam başını sallayarak onayladı ve arabanın önüne doğru yürüdü.

"Sadece altı bin kilometrede. Sahibi elden çıkarmak zorunda kaldı. Parasal sorunlar."

Müşteri, şoför tarafına giderek kapıyı açtı. Aracın içi de dışı da yepyeniydi.

"O yeni araba kokusu hâlâ duruyor, değil mi?" dedi Darnell mesafeyi koruyarak. İyi alıcıların sıkboğaz edilmekten hoşlanmadıklarını biliyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra bir başka bilgi sundu. "Harika yanıysa bu yepyeni arabayı kullanılmış araba fiyatına veriyoruz."

"İçinde oturabilir miyim?" diye sordu adam nihayet Teksas aksanıyla.

"Elbette." Darnell başını salladı. "Daha rahat bir araba bulamazsınız. Cadillaclar Amerika'nın Rolls-Roycelarıdır."

Adam sürücü koltuğuna oturup oyun bahçesindeki bir çocuk gibi direksiyonu iki eliyle kavradı. Darnell adamın dudaklarında anlık beliren tebessümü görünce arabayı satacağından emin oldu.

"Ne kadar yakıyor?" diye sordu adam elleri hâlâ direksiyondayken.

"Dört litreyle şehir içinde yirmi, şehir dışında otuz kilometre gidebilirsiniz."

"Sahi mi?"

"Benden söylemesi, harika bir araba."

Adam tekrar gülümsedi.

"Bakın size ne diyeceğim," dedi Darnell açık sürücü kapısına yaklaşarak. "Gidip anahtarları alayım ve birlikte bir tur atalım. Ne dersiniz?"

Adam bir an durup düşündü. "Pekâlâ." Başını salladı.

"Harika. Hemen dönerim, Bay..."

"Turner." Adam elini uzattı. "Ryan Turner."

Seksen

Garcia 3C'nin kapısını bir dakika kadar çaldı ama açan olmadı. Roosevelt Memorial Parkı, Gardena Lisesi'nin hemen karşısındaydı. Müdür Kennedy'nin Bay Davis'i tarif etmesi sayesinde Garcia, huzurlu bir gül bahçesinin önünde taş bankta yalnız başına oturan altmışlarındaki, nazik görünüşlü adamı zorlanmadan buldu. Adam, Garcia'ya dedesini hatırlatan, kenarları kıvrık bir şapka takıyordu. Buruşuk dudakları kımıldıyor, yalnızca kendisinin duyabildiği bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bay Davis?" dedi Garcia banka yaklaşarak.

Yaşlı adam başını kaldırdı, adını duyunca şaşırmıştı. Tepesinde dikilen Garcia'yı görünce sanki doğrudan güneşe bakıyormuş gibi gözlerini kıstı ve belleğindeki binlerce yüzü taradı.

"Adım Carlos Garcia."

Adam gözlerini biraz daha kıstı. Belleği bu kez Carlos Garcia ismini arıyordu.

"Beni tanımıyorsunuz," dedi Garcia rozetini gösterip yaşlı adamı hatırlama zahmetinden kurtararak. "Los Angeles Polis Teşkilatı'nda dedektifim." O an için Cinayet Masası'ndan geldiğini söylememeyi yeğledi. O iki kelime pek çok sıradan vatandaşı endişelendirirdi.

"Bir sorun mu vardı?" diye sordu Bay Davis kırılgan ve kaygılı bir sesle. "Okulda kaza mı oldu?" Gözlerindeki endişe samimiydi.

Garcia nazikçe gülümseyip telaşlanacak bir durum olmadığını söyledi. Beklenmedik ziyaretinin nedenini açıkladı fakat

Amanda Reilly'nin cinayete kurban gittiğinden bahsetmemeye özen gösterdi.

"Müdür Kennedy beni depo odalarına götürebileceğinizi ve hatta fotoğraflara bakmama yardım bile edebileceğinizi söyledi."

"Elimden gelirse seve seve yardım ederim." Yaşlı adam başını salladıktan sonra yorgun bedenini kalkmaya zorladı. Gül bahçesine baktı ve yaşlılıktan üzerinde lekeler oluşmuş elini kaldırıp salladı. "Hoşça kal, Bella. İki güne dönerim."

Yakılan cesetlerin külleri Roosevelt Memorial Park'ındaki büyük gül bahçesine dökülürdü. Veda edermişçesine, Garcia da hürmeten başını salladı.

Depo odaları Gardena Lisesi'nin ana binasının uzun, loş aydınlatılmış, tuğla duvarlı bodrum koridorunun sonundaydı. Örümcek ağlarından ve bayat kokudan buraya pek fazla insanın inmediği anlaşılıyordu.

Bay Davis ana depo odasının kapısını açtı. "Eski fotoğraf kutularının çoğu burada saklanır," dedi ışığı yakarak.

Eski masa ve sandalyelerin, kullanılmayan spor ekipmanının ve dört duvarın üçünü kaplayan ahşap rafları dizilmiş yüzlerce karton kutunun yığıldığı geniş odanın girişinde durdular. Her taraf tozla kaplıydı ve koridordaki bayat koku içeride beş katına çıkmıştı. Tavandan ince tellerle sarkan eski ampuller loş bir aydınlık sağlıyordu.

Garcia birkaç kez öksürüp elini yüzünün önünde yelpaze gibi salladı fakat bu hareket daha çok toz kaldırdı. "Tanrım!" dedi gözleri cesaret kırıcı sayıdaki kutuları tararken. "Nereden başlıyoruz?"

Bay Davis moral verici bir şekilde tebessüm etti. "Göründüğü kadar kötü değil. Boş günlerimin çoğunu bu odalarda kutuları düzenleyerek geçirdim."

Garcia kaşını kaldırdı.

"Aylaklıktan nefret ederim." Çoğu kırık, eski ahşap sıranın arasında ilerlemeye başladı. "Oyalanıyorum işte." Omuz silkti.

Nemli ve soğuk odada parmakları acıyan Garcia avuçlarındaki yara izlerini birkaç saniye ovdu.

"Hangi yılı arıyoruz?" diye sordu Bay Davis doğu duvarına dizilmiş kutulara yaklaşarak.

"Okulu 1985'te bırakmış."

Bay Davis'in gözleri önündeki kutuları taradı. "Tam şu uçta olması lazım." Karşı duvarı gösterdi.

Garcia'nın "1985" yazan dört büyük kutuyu bulması fazla uzun sürmedi. "İşte başlıyoruz." Kutuları raflardan indirip yere koydu. Amanda Reilly'nin Tania Riggs'ten aldıkları fotoğrafını cebinden çıkardı. "Bu, Amanda'nın elimdeki tek fotoğrafı. Bir yıl önce çekilmiş. Umalım da fazla değişmemiş olsun."

İhtiyar, fotoğrafı Garcia'nın elinden alıp birkaç saniye inceledi. "Tanıdık geliyor aslında," dedi başıyla fotoğrafı işaret ederek.

Dört kutunun içinde neredeyse iki binin üzerinde fotoğraf vardı. Bireysel ve grup fotoğrafları, sınıf fotoğrafları, eğlenen ve aylak aylak vakit öldüren, maç yapan, ders çalışan, yemek yiyen öğrencilerdi. Kimilerinde poz verilmişken kimileri doğal çekimdi; gülenler, kızanlar, ağlayanlar... Garcia ve Bay Davis kendilerini bekleyen meşakkatli işe giriştiler, fotoğraflara bakacak ve hiç tanımadıkları birini teşhis etmeye çalışacaklardı. Yaşlı hademe hatıralar zihninde canlandıkça duruyor, Garcia'ya fotoğraftaki öğrencilerle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Kutuları karıştırmaya başlayalı saatler geçmişti ki Bay Davis durup fotoğraflardan birine dikkatle baktı, yüzüne yaklaştırdı.

"Şu Amanda'nın fotoğrafına bir daha bakabilir miyim?" dedi elini uzatarak.

Garcia fotoğrafı verip sabırsızlıkla bekledi.

"İşte buldum," dedi Bay Davis birkaç saniye sonra suratında memnun bir ifadeyle. İki fotoğrafı da Garcia'ya verdi. Söz konusu fotoğrafta pahalı, marka kıyafetler giymiş dört kız görünüyordu. Hepsi makyaj yapmıştı. İkisi gülüyordu, birinin suratında alaycı bir ifade vardı ve sonuncusu yere bakıyordu. Birkaç çocuğun arkada

top sektirdiği okulun basketbol sahalarından birinin kenarında duruyorlardı. Garcia'nın sorması gerekmedi. Kesinlikle değişmişti ama soldan ikinci kızın Amanda Reilly olduğuna en ufak bir kuşku yoktu. Kızların hepsi baş döndürücü güzellikteydi ama Amanda kesinlikle dikkat çekiyordu. Çok çekiciydi. Esen hafif rüzgârda omuzlarına gelen sarı saçları uçuşuyordu. Gülenlerden biri de oydu ve fotoğrafta olmasına rağmen gülüşü baş döndürücüydü.

"Bu kızları hatırlıyorum," dedi Bay Davis hüzünle sırıtarak. "Sürekli birlikteydiler ve bütün oğlanlar," başını iki yana salladı ve sırıttı, "onlar için deli olurdu. Ama bu kızlar oralı olmazlardı."

"Ne demek istiyorsunuz? Erkek arkadaşları yok muydu?"

"Olmaz mı? Vardı tabii ama yanlış hatırlamıyorsam bu okuldan değildi. Daha büyüktüler galiba."

"Bu kızlardan adını hatırladığınız var mı?"

Bay Davis güldü. "Hafızam iyi, dedektif ama o kadar da iyi değil."

Garcia başını aşağı yukarı sallayıp dikkatini fotoğrafa çevirdi. "Yok artık," diye mırıldandı birkaç saniye sonra, gözlerini kısıp fotoğrafa bakarak.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu Bay Davis boynunu uzatarak.

"Büyüteciniz falan var mı?" diye sordu Garcia gözlerini fotoğraftan ayırmadan.

Yaşlı adam gülümseyip kemerinden eski usul bir İsviçre çakısı çıkardı. Penseden tornavidaya, şişe açacağından küçük bir büyütece kadar içinde her şey vardı. "Bunun bir gün işe yarayacağını biliyordum." Çakıyı Garcia'ya verdi. Dedektif büyüteci gözüne götürüp fotoğrafı uzun uzun inceledi. Ağzı kurudu.

"İnanamıyorum!"

Seksen Bir

Yukon Caddesi boyunca ilerledikten sonra soldaki Artesia Bulvarı'na saptılar. Direksiyonda Darnell Douglas vardı. Ryan Turner yolcu koltuğunda oturmuş, arabanın içini inceliyordu.

"Güzel araba," dedi Ryan rahat bir tavırla.

"Ah, öyledir. V8, 6.2 litre motor. Yıllanmış viski gibi." Darnell çaktırmadan Ryan'a baktı. "İçki içer misin, Ryan?"

"Arada güzel bir viskiye hayır demem tabii."

"Ah, bunu daha da çok seveceksin, inan bana."

"Buna eminim."

Darnell artık kayıtsız satıcıyı oynama vaktinin geldiğini biliyordu. "Bak ne diyeceğim, Ryan." Kenara çekti. "Bunu yapmamam gerekiyor aslında çünkü ofiste form doldurmadık ama bu yavruyu bir de kendin kullanman gerek."

Ryan'ın kaşları hayretle kalktı.

"Kuralları çiğneyen iyi niyetli satıcı" numarası Darnell'in hep işine yarardı. Bir tür kaynaşma taktiğiydi. Karşılıklı güven oluşturmak için.

"San Diego Otobanı'na gidip biraz kullanabilirsin."

"Emin misin?" Ryan kuşkulu görünüyordu.

"Evet, neden olmasın? Oldukça dürüst ve sorumluluk sahibi bir adama benziyorsun. Sana güvenebilirim sanırım."

Ryan birkaç saniye Darnell'in gözlerine baktı.

"Cidden bak, eğer bu araba aklını başından almazsa ben de bir şey bilmiyorum."

"Pekâlâ." Ryan başını salladıktan sonra yolcu tarafının kapısını açtı ve yolunu olabildiğince uzatarak zaman kazanmaya çalıştı.

Çantada keklik, diye düşündü Darnell.

"Ee, ne iş yapıyorsun, Ryan?" diye sordu, Ryan direksiyonun başına geçerken.

"Doktorum." Kemerini taktı.

"Vay canına."

"Anestezi uzmanıyım."

"Aa." Darnell ürperdi.

"Sorun mu var?"

Darnell yüzünü ekşitti. "İğneden pek hoşlanmam da. Ödüm kopar daha doğrusu."

Ryan cebindeki şırıngayı kavrayıp gülümsedi.

"Evet..." Darnell'in gözlerinin içine baktı. Sesi boğuktu. "Bunu biliyordum zaten."

Tehlike ve korku söz konusu olduğunda insanların hayvanlardan farksız olduğu söylenir. Tehlikeyi sezebiliriz. İlkel bir içgüdü bizi uyarır. Ve Darnell'in içinden bir ses ona o arabadan inmesini haykırıyordu.

Ryan düğmeye basarak tüm kapıları kilitledi ve gülümsedi. "Şu işe bak," diye fısıldadı. "Seni en çok neyi korkuttuğunu biliyorum."

Seksen İki

Peder Fabian'ın mezun olduğu Compton Lisesi'nde Hunter 1985 yılına ait öğrenci yıllığını buldu. Ayrıca karnelerine ve sabıka kayıtlarına da bakma fırsatı buldu. Genç peder üçüncü sınıfta yedi kez okuldan uzaklaştırılmıştı. İşin ilginç yanıysa tüm uzaklaştırmalar aynı öğretmen, notlarına göre pederin en zayıf olduğu cebir 2 dersinin öğretmeni Bayan Patricia Reed tarafından talep edilmişti. Öğretmenler genelde en kötü öğrencilerini en iyi öğrencilerinden daha iyi hatırlarlar. Brett Stewart Nichols'ı hatırlayacak biri varsa bu Patricia Reed'di, Hunter buna emindi.

Hunter ofisine girdiğinde gökyüzü uçuk maviden karanlığa dönüyordu. Garcia ondan yalnızca birkaç dakika önce gelmişti ve panonun önünde dikilmiş, fotoğraflardan birini dikkatle inceliyordu. Dönüp Hunter'a baktı.

"Bulduğum şeye inanmayacaksın." Elindeki on beşe otuz boyutundaki fotoğrafı sallarken sözcükleri heyecan yüklüydü.

Hunter kaşını kaldırıp ortağına doğru yürüdü.

"Bunu Gardena Lisesi'ndeki eski bir depo odasından aldım." Fotoğrafı Hunter'a verdi.

"Depo odasından mı?"

Garcia, Gardena Lisesi'ndeki gününü hızlıca özetledikten sonra işaret parmağını fotoğrafa bastırdı. "Soldan ikinci kız."

Hunter, Garcia'nın gösterdiği kızı inceledi. Çok geçmeden, "Amanda Reilly," dedi kendinden emin.

"Doğru." Garcia masasından eski moda, Sherlock Holmes tarzı bir büyüteç alıp Hunter'a uzattı. "Ama hepsi bu kadar değil. Sağdaki kıza baksana, yüzünde muzip ifade olana."

Hunter fotoğrafı tekrar inceledi ama bu kez biraz daha uzun baktı. Kızın dikkat çekici bir özelliği yoktu ve tam Garcia'ya, "Ne olmuş ona?" diye soracaktı ki dondu kaldı.

"Şaka yapıyorsun?"

"Tanıdık geldi mi?" dedi Garcia kaşlarını kaldırarak.

Hunter fotoğraf panosuna döndü ve Malibu'daki malikânede şöminenin üstünde buldukları kadın fotoğrafını aldı. Sırtında iki yazan kurbanınkini. Fotoğrafı masasına götürüp lise fotoğrafının yanına koydu. Gözleri iki fotoğraf arasında birkaç kez gidip geldikten sonra Garcia'ya baktı. "Bu o."

Garcia yavaşça başını salladı. "Ben de öyle düşündüm ama o fotoğraf yanımda değildi." Hunter'ın masasının üzerindeki fotoğrafı gösterdi. "Teyit etmek için buraya gelmem gerekti. Artık eminim. Aynı okula gidiyorlarmış, Robert. Amanda ile tahminimizce ikinci kurban birlikte takılıyormuş."

"Adı ne? Kimin nesiymiş?"

"Onu bilmiyorum."

"Yıllığa bakmadın mı?"

Garcia çalınan yıllıklardan ve yanan matbaadan bahsetti. "Okulda mezuniyet fotoğrafı olabilir ama emin değilim. Dedim ya, önce şüphemi teyit etmem gerekiyordu ama depo odasından çıktığımda herkes gitmişti. Bugün öğretmenlerin okuldaki son günüydü. Tatilde okul kapalı." Garcia masasına döndü. "Eğer mezuniyet fotoğrafı varsa ve çalınmamışsa muhtemelen kütüphanededir."

"Bay Davis'te anahtarı var mıdır?"

"Muhtemelen. Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kütüphane kocaman. Vaktimi boşa harcadığımla kalırım. Kütüphaneciye ya da orada çalışan birine ihtiyacımız var ve bugün itibarıyla hepsi tatile çıktılar."

Hunter biraz düşündü. "Pekâlâ, okul müdürüyle veya şu mezuniyet fotoğraflarını nerede bulabileceğimizi bilen biriyle iletişime geçmeye çalışalım." Kızların fotoğrafına baktı. "O fotoğraftaki dört kızdan ikisi öldü. Diğer ikisi de büyük ihtimalle büyük tehlikede. Onları bulmalıyız ve bunu hemen yapmalıyız."

Güm. Ofisin kapısı kulakları sağır eden bir gürültüyle kapandı. İki dedektif de arkasına döndü. Başkomiser Blake içeri girmişti. Öfkeli görünüyordu.

"Siz ikiniz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" Başkomiser soruyu sıkılı dişlerinin arasından sormuştu.

Seksen Üç

Kaşlarını çatan dedektifler birbirlerine baktıktan sonra başkomisere döndüler.

"*Doğru* dedektiflere baktığınıza emin misiniz, amirim?" diye cevapladı Hunter kaşlarını kaldırarak.

Başkomiser Blake'in delici bakışları ona odaklandı. "Bugün bana ukalalık etmek istediğine emin misin, Robert?"

Hunter vücudunu dikleştirdi. "Amirim, bütün gün dışarıdaydık. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Garcia'ya baktı.

"Ben de." Garcia başını iki yana sallayıp bir Hunter'a bir başkomisere baktı.

"Sorun nedir söyler misiniz?" dedi Hunter sakince.

"O medyum kızın peşinden gitmemeniz konusunda sizi uyardığımı sanıyordum. Eğer medyumsa tabii."

Hunter'ın kafa karışıklığı arttı. "Aradı mı yoksa?"

"Nereden bileyim ben? Kişisel sekreterine mi benziyorum?"

Hunter, başkomisere fal taşı gibi açık gözlerle bakan Garcia'ya baktı. "Alnınızdaki damar patlamadan önce bize neler olduğunu anlatsanız diyorum, amirim. Meselenin ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Bugünkü gazeteyi gördünüz mü?"

Garcia başını iki yana salladı. Hunter'ın yüzündeki ifade boştu.

"Ah, unutmuşum. Sen içini kararttığı için gazete okumuyordun ama, değil mi?"

Hunter bu iğneleme oyununa daha fazla devam etmek istemiyordu. "Gazetede ne var, amirim?"

"İkiniz varsınız, hem de ön sayfada." Başkomiser Blake, *LA Times*'ı Hunter'ın masasına sertçe koydu. Gazete ikiye katlanmıştı. Hunter ve Garcia'nın genç bir kadın eşliğinde açık havada bir masada otururken çekilmiş siyah beyaz fotoğrafı, sayfanın dörtte birini kaplıyordu. Hunter gazeteyi çekip aldı. Garcia hemen yanına geçip Hunter'ın omzunun üzerinden yazıyı okumaya çalıştı. Fotoğraftaki kız Mollie Woods'tu.

Hunter kısa yazıyı sessizce okudu. Cinayet Masası Özel Ekip dedektifleri Robert Hunter ile Carlos Garcia'nın Peder Fabian ve Amanda Reilly cinayetlerini soruştururken çaresizlikten medyum bir kızdan yardım istedikleri yazıyordu. Hikâye Claire Anderson'ın kaleminden çıkmıştı.

"Adi sürtük," diye homurdandı Hunter.

Garcia gazeteyi Hunter'ın elinden aldı.

"Arkamdan iş çevirdiniz," dedi başkomiser öfkeyle.

"Onunla sadece konuşuyorduk, amirim, söyleyeceklerine kulak veriyorduk. Soruşturmalarda böyle yaparız, unuttunuz mu? İnsanlarla konuşur, sorular sorarız."

"Gazetedeki yazıya göre soruşturmada yardım etmesini istemişsiniz. Bunu yaptınız mı?"

Cevap yok.

"Amirinizden izin almadan. Yani benden." Başkomiser elleri belinde duruyordu.

Hunter yüzünü sıvazlayıp soluk verdi. "Psikoloji, amirim."

"Ne?"

"Kız gergindi, tereddüt ediyordu. Onu rahatlatmak ve güvende hissettirmek zorundaydım. Yardımına *ihtiyacımız* olduğunu söyleyerek güç dengesini değiştirdim."

"Ondan gerçekten yardım istediniz yani?" diye üsteledi başkomiser.

"Konuşturmak için yaptığımız bir kelime oyunuydu, amirim. Bu soruşturmayı ben yürütüyorum. Yapmam gerekeni yaptım. Ben böyle çalışırım."

"Dur biraz." Başkomiser Blake elini kaldırıp Hunter'ı durdurdu ve ters ters baktı. "Sen bana posta mı koydun az önce? Bu soruşturmayı sen yürütüyorsun çünkü ben öyle istedim. Ama bu kararımdan pişmanlık duymaya başlıyorum. Los Angeles'taki kolluk kuvvetlerinin maskarası olduk. Makalede bize *mistik polisler* diyor, Robert. *Tarot polisleri* diyor." Durakladı, bir Hunter'a bir Garcia'ya baktı bir süre. "Belediye başkanının telefonda bana ağzına geleni söylemesine şaşmamalı. Şimdi de beni teşkilatı düzgün yönetememekle suçluyor. Selefimin aksine, otorite kuramadığımı söyledi. Bu tepemin tasını ne kadar attırdı biliyor musunuz?" Cevap beklemedi. "Sizi trafik görevine vermek, hatta teşkilattan attırmak için kampanya başlattı. Ve bu girişimine destek çığ gibi büyüyor." Odayı arşınlamaya başladı. "Sizden bu işi kitabına uygun yapmanızı istemiştim. O kızı bulursanız buraya getirecektiniz. Onunla dikkat çekmeden görüşmeliydik ve ben de gözlemlemek istiyordum."

Hunter gözlerini ovuşturup masasına yaslandı. "Çok *korkuyordu*, başkomiserim," dedi yavaşça. "Konuşmak istiyordu ama burada değil. Sorgu odasında gergindi. Halka açık bir yerde buluşmak istiyordu."

"Ne yani, o öyle istiyor diye emirlerime karşı mı geldiniz?"

"Bir karar vermek zorundaydım, efendim," dedi kararlılıkla. "Bu işi ya kitabına uygun yapacaktık ya da bildiklerini öğrenecektik. İkisinden biriydi."

"Ne konuştuğumuzu lanet olasıca gazete nasıl öğrenmiş ki?" diye sordu Garcia. "Gizli mikrofon mu yerleştirmiş?"

Hunter başını iki yana salladı. "Gizli dinleme dava edilebilir. Claire Anderson çirkef olabilir ama aptal değil, böyle bir riske girmez. Dahası eğer dinlemiş olsaydı Mollie'nin gördükleriyle ilgili söylediği her şeyi yazardı."

"Peki bu kız size tam olarak ne anlattı?" Başkomiserin sesindeki hiddet artık yeni boyutlara ulaşıyordu.

Hunter önceki gün Mollie Woods ile yaptıkları bütün görüşmeyi anlattı. Başkomiser bölmeden dinledi, kusursuz kaşları zaman zaman kalkarken şaşkınlığını gizleyemedi.

"Rakamları biliyor muydu?" diye sordu başkomiser gözlerini Hunter'dan ayırmadan. Hunter başıyla onayladı.

"Bu duyu ötesi algı olayına ben de hep şüpheyle yaklaşıyordum, başkomiserim," diye lafa girdi Garcia. "Ama dünden sonra bu kızın sahtekâr olmadığına kanaat getirdim."

"Öyle bile olsa bu, emirlerime karşı geldiğiniz gerçeğini değiştirmez. Beni ve bütün teşkilatı küçük düşürdünüz." Bir an duraklayıp ne yapacağını düşündü. "Belli ki gazeteci arkadaşınız, şu Mollie denen kızla konuşmuş. Şimdi, bütün gazeteciler başına üşüşecektir. Nerede o?"

Sessizlik.

"Sakın bana bilmediğinizi söylemeyin."

"Ona irtibat halinde kalmamız gerektiğini söyledim. Bugün arayacaktı sözde. Ama henüz aramadı."

"Sen neden onu aramıyorsun?"

"Cep telefonu yok."

Başkomiser nefes verdi. "Nerede yaşadığını söyledi mi?"

"Hayır. Ben de onu zorlamadım." Hunter masasının başına oturdu.

"Ve bunu öğrenemeyeceğiz de, öyle değil mi?" Başkomiser boynuna masaj yaparak gergin omuz kaslarını gevşetmeye çalıştı. "Yasal kira sözleşmesi yapmak için yaşı tutmuyor. Ayrıca oda tutmak için gerçek adını kullandığını da sanmıyorum. Eğer gazeteleri gördüyse ki gördüğünü tahmin ediyorum, korkudan kaçacak delik arıyordur. Sorun şu ki medyum ya da değil, bu soruşturma hakkında sızdırılamayacak ayrıntıları biliyor. Söylediklerimi anlıyor musun, Robert?" Sesi sakin ve otoriterdi. "Psikolojiden anlayan bir tek sen değilsin. Eğer gazeteciler onu bulurlarsa konuştururlar, seni temin ederim. Bulun onu." Kapıyı açtı fakat çıkmadan önce iki dedektife döndü. "Eğer bir kez daha böyle bir iş çevirir ya

da emirlerime itaatsizlik edeceğiniz yemin ederim ki bir sonraki işinizde ellerinizle buka dokumanak zorunda kalacaksınız." Kapı arkasından sertçe kapanırken oda titredi.

Charlie iç geçirerek arkadaşına döndü. "Mollie'nin nerede olabileceğine dair fikrin var mı?"

"Onu bulacağım," dedi Hunter. "Güven bana."

Seksen Dört

Beverly Hills'teki Beverly Hilton olarak bilinen lüks Hilton Oteli tüm heybetiyle Wilshire Bulvarı 9876 numarada yer alır. Meşhur Rodeo Drive ve Century City'ye yürüme mesafesindeki otel, yıldızların ve yıldız muamelesi görmek isteyenlerin uğrak yeridir.

Saat sekiz buçukta Hunter yoğun ve lüks lobi barın girişine yakın bir köşe masasında tek başına oturuyordu. Çeşit çeşit çerezlerle dolu küçük tabak haricinde masada sadece boş bir viski kadehi vardı. İçeri girerken bronz tenli barmenin dikkatini çeken iyi giyimli, otuzlu yaşlarında bir adamı gözleriyle takip etti. Hunter birkaç dakika bekledikten sonra ona yaklaştı. Bir dakikadan az konuştular.

Özenle dekore edilmiş, Polinezya temalı, kapalı ve açık alanları bulunan restoran ve kokteyl bar olan Trader Vic's Lounge, Beverly Hilton'ın içindeki iki gurme restorandan biridir. İyi giyimli adamın geldiği yer orasıydı. Hunter'ın yöneldiği yer orasıydı.

Kadın tek başına oturmuş, doğu duvarının dibindeki masada mum ışığında şampanyasını yudumluyordu.

"Ünlü birilerini gördün mü?" diye sordu Hunter masanın önünde durarak. "Ünlü görmek istiyorsan buraya mutlaka gelmelisin derler ama ben birini bile görmedim." Gülümsedi. "Zaten görsem de tanımam muhtemelen. Pek televizyon izlemem ve sinemaya da nadiren giderim."

Kadın kadehini masaya koyup hayretle baktı. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra şoku atlatıp bir iki kelimeyi bir araya getirebildi. "Burada ne arıyorsun?"

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Buranın müdavimlerinden sayılırım."

Claire Anderson alaycı alaycı güldü. "Nedense bundan kuşkuluyum, Dedektif Hunter. Ama ceket ve kravat yakışmış."

Hunter kravatını düzeltti. "Teşekkürler. Dedektif Hunter ve Bayan Anderson faslını geride bıraktık sanıyordum."

"Bu akşam burada olacağımı nereden öğrendin, *Robert*?"

Hunter kaşlarını çattı. "Bu ciddi bir soru mu? Belki de ipucu mesleğimde gizlidir."

"Ah, evet, unutmuşum. Pek kudretli Robert Hunter. Güçlerini beni takip etmek yerine sadist seri katili bulmak için kullanman gerekmez mi?"

"Takip etmek senin uzmanlık alanın." Karşısındaki boş sandalyeye oturdu. "Kitabını yazdın ne de olsa."

"Ne yapıyorsun? Oraya oturamazsın. Başkası oturuyor orada."

"Kısa siyah saçlı, çukur çeneli, yepyeni koyu gri takım elbiseli, evli adamı mı kastediyorsun?" Hunter başını sallayıp yüzünü buruşturdu. "Gitti o."

"Ne?" Claire neler olup bittiğini anlayınca yüzü düştü. "O sendin, değil mi?"

Hunter'ın ifadesi, Claire'in neden bahsettiğini bilmediğini anlatıyordu.

"Başgarson biraz önce gelip Sean'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. O da izin isteyip hemen döneceğini söyledi. Onu sen çağırttın."

Hunter cevap vermedi.

"Sean'ın evli olduğunu sana kim söyledi?"

Hunter arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Buraya sevgilinden konuşmaya gelmedim, Claire."

Başgarson ordövrlerin hazır olduğunu söylemeye geldi. Claire geri göndermek üzereyken Hunter önce davrandı.

"Sorun değil, servis edebilirsiniz." Claire'e döndü. "Madem sipariş ettin yiyelim bari."

"Pisliğin tekisin." Elini kusursuz bir şekilde düzleştirdiği parlak saçlarının arasından geçirdi.

"Saçların böyle güzel görünüyor," dedi Hunter genç gazeteciyi yatıştırmaya çalışarak.

Uzun boylu bir garson ordövrleri getirdi. "Affedersiniz, nedir bu?" diye sordu Hunter önündeki tabağı göstererek.

"Krem peynirli wonton hamuruyla yapılmış yengeç rangoon," diye yanıtladı garson kibar bir tebessümle. "Bir sorun mu var efendim?"

"Hayır, yok. Her şey yolunda."

"Bugünkü yazıya kızdın sanırım," dedi Claire, garson gittikten sonra.

"Yazı beni zerre rahatsız etmedi." Hunter masanın üstündeki buzlu su sürahisini işaret etti. "Biraz su alabilir miyim?"

"Keyfine bak."

Hunter bardağına su doldurup bir yudum içti. "Benim tepemi attıran fotoğraftı."

"Niye? Bence gayet tatlı çıkmıştın," diye takıldı genç gazeteci.

"O daha bir genç kız, Claire." Hunter'ın ses tonu ciddileşti. "Hayatını riske attın."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tersledi Claire.

"Sence psikopat katiller gazete okumuyor mu?"

"Ne olmuş okuyorlarsa?"

Hunter başını iki yana salladı. "Dersine düzgün çalışmadın, değil mi? Çoğu katilin bir planı vardır ve bu planı tamamlamak için *her şeyi* yaparlar. Planlarının biri ya da bir şey yüzünden tehdit altında olduğunu hissederlerse o tehdidi ortadan kaldırmaya çalışırlar. Yazında Mollie'nin katil için bir tehdit teşkil ettiğini açık açık belirtmekle kalmamışsın ona bir de kızcağızın fotoğrafını vermişsin. Artık onun nasıl göründüğünü biliyor."

Seksen Beş

Claire pahalı yemeğiyle oynamayı bırakıp huzursuzca Hunter'a baktı. Tebessümü kaybolmuştu. "Sence hayatı tehlikede mi?"

"Bu soruyu sormak için biraz geç, değil mi? Eğer suç muhabiri olmak istiyorsan teşkilattakilerle, özellikle de dedektiflerle aranı iyi tutmalısın." Durup elini salladı. "Ah, yani benimle." İğneleyici tavrı geri gelmişti. "Baskıya girmeden önce arayıp fikrimizi sorabilirdin. Aslına bakarsan yaygın uygulama bu şekildedir. Böylelikle kafamızı bozmazsın, yazdığın saçmalıklara birinci elden göz atarız ve soruşturma için zararlı gördüğümüz bir şey varsa onu çıkarmanı isteriz. Böyle yaparak hem bizi hoş tutarsın hem de kim bilir, belki seninle bilgi paylaşımında bulunuruz."

"Aradım," dedi sinirle. "Ama aramalarımın hiçbirine dönmedin. Mesajlarına bakmaz mısın hiç?"

Hunter elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Onu nasıl konuşturdun?"

"Kendimce yöntemlerim var."

"Aynı işkenceci gibi konuştun."

"İşkence falan yoktu." Claire başını iki yana sallayıp gülümsedi.

Hunter ters ters baktı. "Ona yalan söyledin, değil mi? Ne dedin? Benimle birlikte çalıştığını ve birkaç ayrıntıya daha ihtiyacın olduğunu mu?"

Claire bir kez daha gizemli şekilde tebessüm etti.

"Seni kaltak."

"Canım cehenneme, Robert. Seninle konuşmaya çalıştım ama sen onalı olmadın." Sesi yükseldikçe yan masalardan konuyan bi kişiler atıldı.

"Beni evine götürmeye çalıştın. Sen buna konuşma mı di yorsun?"

"Canım cehenneme. Bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye kalkma."

"Birinin söylemesi lazım çünkü belli ki çuvallıyorsun."

"Ancak senin gibi küstah bir herif, *LA Times*'ın ön sayfasında haberi çıkan birine 'çuvallıyorsun' der."

"O bir haber değil, Claire, o bir soruşturma ve insanların hayatı tehlikede." Hunter durup derin nefes aldı. "Onu korkutup kaçırdın. Başına bir şey gelmeden onu bulmam gerek."

Claire gözlerini kıstı. "Yardımımı istiyorsun, değil mi?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dur biraz. Bütün bunları yaptın, sert dedektifi oynadın, sevgilimi kaçırdın, bana beceriksiz dedin ve şimdi de yardımımı mı istiyorsun?" Arkasına yaslandı ve züppe bir ifade takındı. "Ah, harika. Karın ya da kız arkadaşın olmamasına şaşmamalı. Kadınlara nasıl davranacağını bilmiyorsun."

Sessiz kalan Hunter, Claire'e bakmayı sürdürdü.

"Yerini söylersem bana nasıl bir bilgi vereceksin?"

Hunter'ın gözleri kısıldı. "Sen ciddi misin?"

Hunter'ı bir süre süzdü. "Hem de çok."

"Biraz edep, Claire. O daha bir genç kız ve muhtemelen korkudan ödü kopuyordur. Senden doğru şeyi yapmanı istiyorum sadece."

"Sen bana yardım et, ben de sana yardım edeyim." Sesinde bir baştan çıkarıcılık vardı. "Bu hayatta hiçbir şey bedava değil. En azından iyi olan hiçbir şey." Hunter'a ilk karşılaştıklarındaki gibi davetkâr bir şekilde göz kırptı.

"Hayatı tehlikede olabilir."

Claire'den tepki gelmedi.

"Umurunda bile değil, değil mi?"

"Bu şehirde her gün bir sürü insan ölüyor, Robert. Hayatın gerçeği bu. Herkesi kurtaramayız."

"İyi ama bu kıza yardım etmek elimizde. Senden tek istediğim bu."

"Benim tek istediğim de karşılığında bir şeyler."

Hunter'ın cep telefonu çaldı. Gerginlik yüklü bir an Claire'e baktı.

"Açmayacak mısın?" diye sordu, diğer masaların onlara baktığının bilincindeydi.

Hunter ceketinin cebine uzandı. "Dedektif Hunter."

"Dedektif, ben Monica." Duraklama. "Yani Mollie." Ağlıyor gibiydi.

Hunter başını çevirdi. "Sen iyi misin? Neredesin?" diye sordu ama statik sesten başka bir cevap alamadı. Telefonu hemen eliyle kapadı ve gazeteciye baktı. "Yanılıyorsun, Claire," masadan kalkıp beş tane yirmilik banknot bıraktı, "bu hayatta bedava olan pek çok güzel şey var."

Seksen Altı

Hunter, Beverly Hills ile South Gate arasındaki kırk kilometrelik mesafeyi rekor zamanda katetti. Mollie, Tweedy Bulvarı'nda Café Kashmir adında bir kahve dükkânında bekleyeceğini söylemişti. Hunter'ın adrese ihtiyacı yoktu, yeri biliyordu.

Buick'ini dışarı park ettikten sonra kafeye girdi. Saat 22.35 olmasına rağmen içerisi çok kalabalıktı, şaşırdı. Daha da şaşırtıcı olan ise bütün müşterilerin yirmi beş yaşın altında görünmeleriydi. Mollie genç bir ressama ait birkaç yağlı boya tabloyla süslenmiş terakota tuğla duvarın önünde bir masada oturuyordu. Ayaklarının dibinde küçük bir sırt çantası vardı.

"Merhaba," dedi Hunter, genç kızın yanına gelince gülümseyerek. Mollie de gülümsemeye çalıştı fakat başaramadı. Yüzünde derin bir kaygı ifadesi ve uykusuz geçen gecenin izleri olan koyu halkalar vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yanakları al aldı. Karalama yaptığı defterini kapatıp kaldırdı.

"Yazıyor musun?"

Mollie utandı. "Ah, önemli bir şey değil. Çocuk hikâyeleri."

Hunter oturdu. "Küçükken bir gün yazar olmayı hayal ediyordum."

"Gerçekten mi?"

"Okumayı çok seviyordum, onun etkisi."

Mollie defterini tıktığı çantasına baktı. "Ben de öyle."

"Bir yere mi gidiyordun?"

"Los Angeles'a gelmekle hata yapmışım." Sesinde kararlılık vardı ama inandırıcılık yoktu.

"Sence başka bir yere gitseydin o görüntülerden kaçabilecek miydin?" diye sordu Hunter.

Cevap gelmedi. Göz teması kurmadı.

Hunter bir süre bekledi. "Benim karnım aç," dedi dönüp tezgâhtaki pastalara bakarak. "Ben bir *cheesecake* yerim. Sen?"

Mollie kararsız görünüyordu.

"Hadi ama. Tek başıma boğazımdan geçmez. Sırf bana eşlik etmek için. Ne dersin? Şu çikolatalı pastadan bir dilim ister misin?" Tezgâhta en üst raftaki bir çikolatalı pastayı gösterdi.

Genç kız bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Peki."

"Sıcak çikolata?" Masadaki boş kupayı işaret etti.

"Olur."

Hunter bir dakika sonra iki dilim pasta, bir kahve ve bir sıcak çikolatayla geri döndü. Mollie içeceğini karıştırırken Hunter genç kızın tırnaklarını yediğini fark etti.

"Özür dilerim," dedi Mollie çay kaşığıyla oynayarak.

"Özür dileyecek hiçbir şey yok."

"Konuştuğum kadın için. Gazeteci olduğunu bilmiyordum. Seninle birlikte çalıştığını söyledi. Ona medyum olduğumu söylemedim. Bana inanmalısın."

"Sana inanıyorum. Ayrıca senin bir kabahatin yok," dedi Hunter sakin bir tonda. "Maalesef bu şehir, kendi menfaati uğruna her şeyi yapabilecek insanlarla dolu. Seni bu şekilde ifşa ettiğim için asıl ben özür dilerim. Daha tedbirli davranmalıydım."

Hunter cebinden yepyeni bir cep telefonu çıkarıp Mollie'ye verdi. Kendisinin ve Garcia'nın numaralarının telefona programlandığını ve içinde son teknoloji GPS vericisi olduğunu söyledi. Haberleşmek için en kolay yol buydu. Mollie telefonu hiç kapatmayacağına söz verdi.

"Gazetedeki fotoğraf," dedi Mollie kısa bir sessizlikten sonra. "Birinin beni tanımasından korkuyorum."

Hunter korkusunu anladı. "Babana söyleyebilir diye mi?"

Gayriihtiyari sağ elini sol kolunda gezdirdi.

"Bunu sana o mu yaptı?"

Sorgulayan gözlerle Hunter'a baktı.

"Kolunu o mu kırdı?" Hunter kolunu işaret etti.

"Nasıl anladın?"

"Bir gözlem sadece," dedi belli belirsiz başını iki yana sallayarak.

Mollie koluna ve dirseğinin altındaki ufak eğriliğe baktı. Konuştuğunda sesinde öfke ve hüzün karışımı vardı. "Beni neredeyse her gün döverdi."

Mollie, Hunter'a yediği dayakları anlattı. Kırılan kolunu ve parmaklarını. Sırf kız olarak dünyaya geldiği için babasının ona karşı beslediği bitmek tükenmek bilmeyen nefretini. Annesini ne kadar özlediğini, babasının onun ölümünden ötürü onu suçladığını söyledi. Cinsel istismardan bahsetmedi. Ama gerek de yoktu zaten.

Hunter psikolojik yaraları ve bunların Mollie'yi yaşamının geri kalanında nasıl etkileyeceğini düşününce yumruklarını sıktı.

"Korktuğunu biliyorum, Mollie. Ama kaçmak çare değil. Asla da olmaz."

"Kaçmaktan başka çarem yok," dedi. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Neler yaşadığımı bilmiyorsun." Sesinde telaş vardı. "Babam asla vazgeçmez."

"Ben sana ne yapacağını söylemeye çalışmıyorum, Mollie," dedi Hunter sakin bir sesle.

"Söyleme o halde."

Hunter ona baktı. Tepkisinin kaynağı öfke değil, korkuydu. Kaçmasına ve saklanmasına neden olan korku. Varlığını körükleyen korku.

"Özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim."

Mollie derin bir nefes alıp kupasına baktı. Bir dakika kadar sonra Hunter konuştu.

"Telefonda sesin çok kaygılı geliyordu, Mollie. Bir şey mi oldu?"

"Yeni bir görüntü daha geldi," dedi hızlıca ve sakin bir sesle.

Hunter öne doğru eğildi.

"Sabah gazetede fotoğrafımı görünce telaşa kapıldım. Tekrar kaçmak istedim." Ayaklarının dibindeki çantasını gösterdi. "Greyhound Otobüs Terminali'ne kadar da gittim hatta."

"Nereye gidecektin?"

Mollie güldü. "Cebimdeki üç kuruşla nereye gidebilirsem. Umurumda değildi. Tek istediğim buradan uzaklaşmaktı."

"Peki görüntüden sonra mı değiştirdin fikrini?" diye sordu Hunter.

Mollie başını aşağı yukarı sallayıp tekrar çay kaşığıyla oynamaya başladı. "Terminalde nereye gideceğime karar vermeye çalışırken oldu."

"Ne gördün?"

Göz göze geldiklerinde Hunter, genç kızın bakışlarında korku gördü.

"Görüntüler geri geldiklerinden beri küçükken gördüklerimden çok farklılar."

"Artık bizzat oradaymışsın gibi hissettiğini ve sessiz olmadıklarını söylemiştin." Hunter başını salladı.

"Bugün gördüğüm, bir kişi, yer ya da öyle bir şey değildi. Film gibi de akmıyordu. Ama katil için çok önemli bir şey olduğunu biliyorum."

Hunter bekledi.

"Bir tarih gördüm."

Hunter boynunu uzattı. "Hangi tarih?"

Mollie derin bir nefes alıp ürperdi. "Yılbaşı."

Seksen Yedi

Garcia, Hunter'ı sabah yedide aldı.

Bir önceki gece yapılan yoğun telefon trafiğinin ardından Gardena Lisesi'nin kütüphanecisi Bayan Adams 07.30'da okulda buluşmayı kabul etmişti.

"Mollie'yi buldum," dedi Hunter, Garcia, Hollywood Otobanı'na sapıp kuzeybatıya doğru yol alırken.

Garcia şaşkınlıkla Hunter'a baktı. "Ne, gerçekten mi? Nasıl?"

"Aslında o beni buldu. Dün akşam beni aradı."

"Ne dedi? Nerede şimdi?"

"Biraz zor ikna ettim ama daireme birkaç blok uzaklıktaki Travel Inn Oteli'nde ona bir oda tuttum."

"Ona bir oda mı tuttun? İyi mi peki?" diye sordu Garcia endişeyle.

"Korkuyor. Kaçıp gitmek üzereymiş."

"Nereye?"

Hunter başını yana yatırdı. "Burası dışında neresi olursa oraya."

Garcia biraz düşündü. "Gazetedeki haber yüzünden mi?"

Hunter başını sallayarak onayladı. "Dün akşam bana biraz kendisinden bahsetti. Her türlü istismara maruz kalmış. Babasının onu bulmasından ödü kopuyor."

"Bizden tekrar kaçmayacağını nasıl garanti edebiliyorsun?"

"Edemiyorum. Ama güvenini kazanmaya başladım."

Garcia, Hunter kadar insanlarda güven uyandıran başka birini tanımıyordu.

"Ona kullan-at bir cep telefonu verdim. Bizim numaralarımıza programlandı ve içine GPS yerleştirildi. Her daim açık tutmasını söyledim."

Harbor Otoyolu'na girerken trafiğe takıldılar.

"Yeni bir görüntü görmüş."

Garcia heyecanla Hunter'a baktı. "Yeni bir kurban mı?"

Hunter başını iki yana sallayınca Garcia rahat bir nefes aldı. "Bu sefer ne görmüş?"

Hunter, Mollie'nin bir önceki akşam anlattıklarını Garcia'ya anlattı. Trafik akmaya başladı ama Garcia fark etmedi.

"Yılbaşı mı? Bu da ne demek?"

"Bilmiyorum ama Mollie, katil için önemli olduğuna emindi."

"Belki de katil o zaman tekrar saldırmayı planlıyordur," diye tahminde bulundu Garcia.

Hunter gözlerini yumup alnına masaj yaptı. "Ya da her şeye o gün bir son vermeyi planlıyordur. Belki hepsi yılbaşına ölmüş olacaktır."

"Hepsi mi? Kaç kişiden bahsediyoruz burada?"

"Emin değilim ama yılbaşıyla kastedilen her neyse, fazla vaktimiz yok."

"Tam olarak dokuz günümüz var."

Hunter, Garcia'nın hiddetini anlayabiliyordu. Şu ana kadar ne somut bir şey ne de gerçek bir ipucu bulabilmişlerdi. Ellerinde sadece üç beş bilgi kırıntısına ve on yedi yaşında bir kızın gördüğü görüntülere dayanarak yaptıkları varsayımlar vardı.

Öfkeli sürücüler kornaya basıyorlardı. Garcia ağır ağır ilerledi.

"Bütün bunların neden olduğuna dair bir şeyler görmüş mü? Katil niçin bu insanları hedef alıyormuş? Okullarla ya da öğrencilerle bir alakası var mıymış?"

Hunter başını iki yana salladı.

Yolun geri kalanında konuşmadılar.

Seksen Sekiz

Hunter ile Garcia, Gardena Lisesi'ne on beş dakika geç geldiler.

Bayan Adams bakımlı, beyaz saçları ve insanın içini ısıtan tebessümüyle altmışına merdiven dayamış, balıketinde ve neşeli bir kadındı. Yardım etmeye istekliydi ve dedektifleri kütüphanenin arkasında bulunan, depo kutularıyla dolu bir arşiv odasına yönlendirdi.

"Kutuların tamamı yıllara göre etiketlidir." Bayan Adams'ın sesi uçuk yeşil gözleri kadar tatlıydı.

Hunter ona döndü. Bayan Adams ondan yaklaşık otuz santim kısaydı. "Yardımlarınız için çok teşekkürler, Bayan Adams. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Yaşlı kadın kapıda durakladı.

"Ortalığı dağıtmayız." Hunter gülümsedi. "Söz veriyorum."

"Bana ihtiyacınız olursa ben giriş katında olacağım." Kapıyı arkasından kapadı.

Hunter yanında getirdiği dosyadan Garcia'nın geçen gün eski depo odasından aldığı dört kızın fotoğrafını çıkardı. Odanın ortasındaki geniş masanın üzerine koydu. Malibu'daki evde, şöminenin üstünde buldukları erkek fotoğrafını da çıkardı. Eğer ikinci kurban eski bir Gardena Lisesi öğrencisiyse ilkinin de öyle olması ihtimali yüksekti.

"Bu, 1985'te çekilmiş." Hunter kızların fotoğrafını gösterdi. "Bir yıl öncesine ve iki yıl sonrasına kadar olan yıllara bakalım. 1984 ile 1987 arasına."

Garcia kaşlarını çattı.

"Bu kızların birlikte takılması, aynı sınıfta oldukları anlamına gelmez," dedi Hunter.

Raflardan ilgili kutuları indirdiler. Çok geçmeden, mezun sınıfların otuz altıya yirmi dört milimetre boyutlarında dört adet siyah beyaz fotoğrafını buldular. Hunter yukarıdan, 1987 mezunlarından başladı, Amanda Reilly okulu bırakmasa o sene mezun olacaktı. Fotoğrafta yüz yirmi altı öğrenci vardı.

Büyüteç yardımıyla, mezuniyet fotoğrafı ile kızların ve kimliği belirsiz ilk kurbanın fotoğraflarını karşılaştırarak her suratı tek tek inceledi.

Nafileydi.

Bir sonraki fotoğrafa geçti ve meşakkatli karşılaştırma süreci başladı. Sinir bozucu yirmi beş dakikanın sonunda Hunter turnayı gözünden vurdu.

"Buldum onu."

"Kimi?" Garcia başını heyecanla kaldırdı.

"İki numaralı kurbanımızı." Hunter fotoğrafı çevirip üstten ikinci sıradaki iki iri yarı oğlanın arkasında saklı kızı göstererek. Sadece yüzü görünüyordu.

Garcia büyüteci kullanarak iki fotoğrafı kıyasladı. "Evet, bu o."

Hunter fotoğrafın arkasına iliştirilmiş isim kâğıdına baktı. "Adı Debbie Howard." Telefona sarılıp hemen Hopkins'i aradı ve Bayan Howard'la ilgili ayrıntılı bir araştırma yapmasını istedi.

Garcia'nın kalan iki kızdan ilkini bulması yirmi beş dakika sürdü: 1984 mezunlarından Emily Wells. On beş dakika sonra Hunter sonuncuyu da buldu: 1985 mezunlarından Jessica Pierce. Bütün fotoğraflara mümkün olduğunca ayrıntılı bakmışlardı. Bir numaralı kurban hiçbir fotoğrafta yer almıyordu. İkisi de bundan emindi.

Emily Wells ve Jessica Pierce'ın isimlerini hemen Hopkins'e ve Araştırma Analiz Birimi'ne aktardılar.

"Bulun onları," dedi Hunter sadece.

Seksen Dokuz

Peder Fabian'ın eski cebir 2 öğretmeni Patricia Reed'in adresi, Los Angeles County'nin en büyük beşinci beldesi olan ve merkezi Kaliforniya Eyalet Politeknik Üniversitesi'ne ev sahipliği yapan Pomona'daydı. Dur kalk trafiğinde Gardena Lisesi'nden otuz bir buçuk saatte gidebildiler.

Minnequa Drive, Kaliforniya Eyalet Politeknik Üniversitesi'ne yaklaşık on dakika mesafede sakin bir caddeydi ve aradıkları binayı hiç zorlanmadan buldular. Modern tarzda ve yolla arasına mesafe bırakılarak inşa edilmiş, geniş, iki katlı evin önünde kusursuzca biçilmiş birkaç çit bitkisi, solda küçük bir yeşil alan ve sağda da iki arabalık bir garaj yer alıyordu. Siyah beyaz kareli taşlarla döşenmiş garaj yolunda siyah bir Dodge Journey park edilmişti.

"Vay canına, emeklilik için oldukça güzel bir ev," dedi Garcia evin önündeki yola park ederek. "Araba da güzel."

Dış kapıya çıkan tırabzanlı granit merdivenin basamaklarını çıktılar ve zili çaldılar. Birkaç saniye sonra, otel hizmetçilerininkine benzer bir üniforma giymiş, otuzlarında, ufak tefek, sarım gibi bir Meksikalı kadın kapıyı açtı. Siyah saçları bir saç filesinin altında toplanmıştı.

"Günaydın," dedi Hunter içten bir tebessümle, rozetini cebine koyarak. Los Angeles'taki pek çok ev çalışanının kaçak göçmen olduğunu biliyordu. Polis rozeti yalnızca telaşlanmalarına neden oluyordu. "Bayan Reed'e bakmıştık."

"Bay Reed mi?" dedi hizmetçi ağır aksanlı İngilizcesiyle, gülümseyerek.

"Hayır, hayır. Bayan Reed. Patricia Reed."

"A. *No hay.*[2] Bayan Reed yok."

"Bayan Reed yok mu? Ne demek istiyorsunuz? Evde değil mi?"

"Hayır. *Ella se ha ido para siempre.*[3]"

Hunter kaşlarını çattı. "Temelli mi gitti?"

"Sorun nedir, Emilia?" Gri çizgili yün takımın içine açık mavi yaka gömlek giymiş ve mavi üzerine mavi çizgili kravat takmış, kırklarının başında bir adam giriş salonunun karşı tarafında belirdi. Uzun boyu, iri yapısı, koyu mavi gözleri, güçlü, kare çenesiyle film yıldızları kadar yakışıklıydı.

Hizmetçi ona döndü. "*Creo que estos señores están en busca de su madre,*[4] Bay Reed."

"*Esta bien*, Emilia, *tranquilo.*[5] Onlarla ben ilgilenirim." Görevinin başına dönmesini işaret etti.

"Günaydın, baylar. Adım James Reed," dedi adam kapıya ulaşınca. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Emilia'nın söylediklerinden anladığım kadarıyla Patricia Reed anneniz oluyor, öyle mi?" diye sordu Hunter kibar bir tonla.

"Hani İspanyolca bilmiyordun?" dedi Garcia kısık sesle.

"Patricia Reed annemdi, evet. Beş ay önce vefat etti."

"Başınız sağ olsun. Bilmiyorduk."

"Mesele nedir, baylar?"

Hunter ve Garcia kendilerini tanıtıp geleneksel rozet gösterme ritüelini gerçekleştirdiler.

"Compton Lisesi'ndeki eski öğrencilerinden biri hakkında ona birkaç soru soracaktık."

Reed'in yüzünde bir ilgi ifadesi belirdi. "Hangi yılla ilgili soracaktınız?"

"1984, 1985?"

---

2 (İsp.) Yok. (yay. n.)

3 (İsp.) Temelli gitti. (yay. n.)

4 (İsp.) Sanırım bu beyefendiler annenizi arıyor. (yay. n.)

5 (İsp.) Sorun yok, Emilia, sakin ol. (yay. n.)

"1984'te Compton Lisesi'nde öğrenciydim. Birinci sınıftaydım. 1987'de mezun oldum."

"Sahi mi?" Hunter'ın ilgisi arttı. "Sakıncası yoksa birkaç fotoğrafa bakar mısınız? Belki onları hatırlarsınız."

Reed saatine bakıp yüzünü buruşturdu. "Kaliforniya Eyalet Politeknik Üniversitesi'nde profesörüm. Birazdan dersim var. Bir saate kadar çıkmam gerek. Akşam uğrasanız olmaz mı?"

"On dakika, en fazla on beş dakikanızı alır," diye üsteledi Hunter.

"Okumam gereken birkaç kâğıt var. Çok az vaktim var."

"Çok önemli, Bay Reed," dedi Hunter.

Reed iki adamı da süzdükten sonra teslim bayrağını çekti. "Buyurun," dedi dedektifleri içeri davet ederek.

Doksan

James Reed'in parke zeminli oturma odasında L kanepe ve karşısında da duvara monte düz ekran televizyon vardı. Perdeler kapalıydı. Tek ışık kaynağı geniş, yuvarlak bir masayı aydınlatacak şekilde köşeye konumlandırılmış bir lambaderdi. Masanın üzerinde binlerce yapboz parçası kusursuz biçimde renk renk ayrılmıştı. Bütün kenar parçaları yerleştirilmiş, büyük bir dikdörtgen çerçeve ortaya çıkmıştı. Reed bir bulmaca tutkunuydu ve çok organizeydi, Hunter bunu bir kenara not etti.

"Yedi bin beş yüz parça," dedi Reed, Hunter'ın bakışlarını takip ederek. "Yakında bitiririm," dedi gururla. "Daha dün başladım. Yapboz sever misiniz, dedektif?"

Hunter masanın üzerindeki parçalardan kafasını kaldırdı. "Severim."

"Analitik ve görsel zekâyı daha iyi çalıştıran başka bir faaliyet yoktur." Reed masanın yanında durakladı. Gözleriyle parçaları inceledi, bir tanesini alıp sağ üst köşedeki yerine koydu. "Terapi amaçlı da kullanılabilir," dedi ve dedektiflere oturmalarını işaret etti.

Hunter ve Garcia kanepeye yerleşirken Reed karşılarındaki antika gibi görünen koltuğa oturdu.

"Aradığınız belli bir öğrenci var mı?" diye sordu Reed bacak bacak üstüne atıp ellerini dizlerine koyarak.

"Evet, var," dedi Hunter, Compton Lisesi'nin eski yıllığını önündeki cam kahve masasının üzerine koyup açarak. "Sizinle aynı yıldan değil. Sizden üç yaş büyük. Adı Brett Stewart Nichols."

Gerilen James Reed oturduğu yerde kıpırdandı.

"Bu o." Hunter sayfanın ortasındaki fotoğrafı gösterdi. Darmadağınık siyah saçları, koyu kahverengi gözleri, canlı bakışları olan cılız bir çocuktu.

Reed fotoğrafa bakmaya tenezzül etmedi. Gözlerini Hunter'dan ayırmadan, "Fotoğrafa bakmama gerek yok. Onu hatırlıyorum," dedi.

"Hakkında ne hatırlıyorsunuz?"

Reed doğru sözcükleri ararken elini birkaç kez ağzının üzerinde gezdirdi. "Pek... İyi biri değildi."

"Nasıl yani?"

"Ne yaptı, dedektif? Birini mi öldürdü? Hiç şaşırmam çünkü. Okuldayken tam bir psikopattı desem yeri var."

Dedektiflerin ikisi de bu cümleyi beklemiyordu.

"Neden öyle dediniz? Ondan biraz daha bahseder misiniz?"

Reed arkasına yaslandı, omuzları kasıldı. "Tam bir zorbaydı. Okula öğrenmek için gitmiyordu. Okul, o ve arkadaşları için kendilerinden zayıf çocukları itip kakabilecekleri bir yerdi."

"Sizi de itip kakar mıydı?" Hunter profesörün bütün hareket ve tepkilerini izliyordu.

Reed gergin bir kahkaha attıktan sonra cebinden kirazlı dudak nemlendirici çıkarıp dudaklarına sürdü. "Herkesi itip kakarlardı. Kaçıncı sınıf olduğunuz fark etmezdi. Umurlarında değildi. Herkes onlardan korkardı."

"Korkarlar mıydı?"

"Bilirsiniz, o zamanlar zorba kelimesi kullanıldığında insanların zihninde ağzı bozuk bir öğrenci canlanırdı. Diğer öğrencilere küfreden. Fazla kiloları olduğu, tuhaf giyindiği ya da sporda beceriksiz olduğu için diğerleriyle alay eden. Ama Brett ve arkadaşları farklıydı. Ciddi davranış sorunları olan bir günümüz sokak gangsterini düşünüp zamanda geriye giderseniz o zaman Brett'in nasıl biri olduğunu daha iyi anlayabilirsiniz belki." Reed duraklayıp tedirgince çenesini sıvazladı. "Hatırlıyorum da bir

kız vardı. Adı da Katherine'di galiba. Benim sınıfımda değildi. Ben birinci sınıftaydım, o üçüncü sınıfa gidiyordu. Çekingen, oldukça tombul bir kızdı, hep kendi başına takılırdı. Çekici değildi. Burnu tuhaf ve kemerli, dişleri yamuk, saçları bakımsızdı. Çukura kaçan gözleri vardı ve büyük kalın bir gözlük takardı. Brett ve arkadaşları ona işkence etmeye bayılırlardı. Onu her gördüklerinde domuz sesi çıkarır, küfrederlerdi. Her neyse, bir gün, galiba beşinci dersteydi, peşinden tuvalete gitmişler. Kızcağız içerideyken bitişikteki kabin bölmesinin üzerinden onun üstüne bir kova insan dışkısı dökmüşler."

Garcia yüzünü ekşitti.

"Bunu Brett'in yaptığını gören olmuş mu?" diye sordu Hunter.

"Hayır, ama Compton Lisesi'nde böyle bir şeyi ondan başka hiç kimsenin yapamayacağını herkes bilirdi."

"Yetkililere ya da okul müdürüne kimse haber vermedi mi?" diye sordu Garcia.

"O olayı gören kimse yoktu sanırım."

"Peki ya başkalarına yaptıkları zorbalıklar neler?" diye sordu Hunter. "Hep yanlarına kâr mı kalırdı?"

Reed, Hunter'a baktı. "Zorbalık tam olarak nedir bilir misiniz, dedektif?"

Hunter profesöre baktı. "Evet. Korkutmaktır."

"Doğru, korkutmaktır. Ve onlar bu işte çok iyiydiler. Okulda ve okul dışında. Katherine denen kıza yaptıklarının benzerlerini yaparlardı, sırf eğlencesine. Sebepsiz yere. Kimseye kin güttüklerinden falan değil. Sırf başkalarını itip kakmayı sevdiklerinden ve bu onları güldürdüğünden. Onlarla takışsanız ve sizden intikam almak isteseler neler yapabileceklerini bir düşünün."

"Şu sözünü ettiğiniz çete kaç kişiydi? Bize onları gösterir misiniz?" Hunter yıllığı Reed'e doğru itti.

"Pek hatırlayamıyorum." Reed omuz silkti, yıllığı görmezden geldi. "Aradan yirmi beş yıl geçti. Birinci sınıfa gidiyordum, Brett ise son sınıftı. Diğer herkes gibi ben de yollarına çıkmamak

için elimden geleni yapardım. Ama Brett en kötüleri değildi." parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı, "liderleri... O değildi."

Hunter, Garcia'yla bakıştı. "Kimdi peki?"

Reed bir an dudağını çimdikledi. "Bana hâlâ neden burada olduğunuzu söylemediniz, dedektif. Brett'i sorgu için mi arıyorsunuz?"

"Pek sayılmaz," dedi Hunter.

Reed, Hunter ile Garcia'yı süzdü. "Durun biraz. Siz cinayet masasından geliyorsunuz, değil mi? Biri sonunda Brett'i öldürdü mü yoksa?" Dudaklarında ince bir tebessüm belirdi.

"Sizce birinin onu öldürmek için sebebi var mıydı?"

"Anlattıklarımı dinlemiyor musunuz siz?" Reed kaşlarını çattı. "O okuldaki herkese korku salıyorlardı. Bazı öğrenciler ve en az bir öğretmen onların yüzünden Compton Lisesi'nden ayrıldı. Okuldan sonra azılı birer suçluya dönüşseler zerre şaşırmazdım."

Hunter öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. "Brett Stewart Nichols'ın Katolik rahibi olduğunu söylesem şaşırır mıydınız?"

Reed iki dedektife baktı. "Siz ciddi misiniz?"

Cevap gelmedi.

"Islah olmayacak kimse yoktur derler ama evet, çok şaşırdım."

"Liderleri," dedi Garcia açık yıllığı Reed'in önüne iterek. "Kimdi?"

Reed'in gözleri nihayet yıllığa kaydı. Bir dakika kadar sayfaları karıştırdıktan sonra durdu, sol alt köşedeki fotoğrafa uzun süre baktı. Çenesindeki kas seğirirken sağ başparmağıyla fotoğrafa vurdu.

"O."

Doksan Bir

Reed'in gösterdiği fotoğrafta dolgun dudaklı, kedilerinki gibi tehditkâr koyu renk gözlü ve omuzlarına gelen siyah saçları olan solgun yüzlü bir delikanlı görünüyordu. Fotoğrafın altında Peter Elder yazıyordu.

Hunter siyah defterine ismi not etti. "Onun hakkında neler hatırlıyorsunuz?"

"Size söyledim. Zorbaydılar ve onlardan uzak duruyordum. Söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Tanıdığınız başka biri var mı?" diye üsteledi Garcia. "Çetenin diğer üyelerinden belki?"

Reed, "Hayır," diyerek kestirip attı ve yıllığı sertçe kapayıp Hunter'ın önüne itti.

"Peki bu kızlar?" Hunter, Reed'e Amanda Reilly'nin kız grubunun fotoğrafını gösterdi.

Reed fotoğrafı bir dakika kadar dikkatle inceledikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, onları okulda hiç görmedim." Gözlerini fotoğraftan ayırmadı.

"Onlar Compton Lisesi'ne gitmiyorlardı zaten. Benim merak ettiğim, onları okulun dışında, belki Brett'le ya da Peter'ın çetesiyle takılırken görmüş olabilir misiniz?"

"Yirmi küsur yıl öncesinden bahsediyoruz, dedektif. Fotografik hafızam yok maalesef. Hem dediğim gibi, onlardan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum." Reed saatine baktı. "On beş dakikayı çoktan geçtik, dedektif. Gerçekten gitmem gerek."

"Anneniz öğretmenken Brett'i yedi kez okuldan uzaklaştırmış, doğru mu?" dedi Hunter.

"Doğru." Sesinde hafif bir öfke vardı. "Annem çok iyi ve gururlu bir öğretmendi. Durum ne olursa olsun, hep doğru bildiğini yapardı. Kimseden korkmazdı, hele saldırgan bir öğrenciye asla pabuç bırakmazdı."

"Okuldan uzaklaştırılınca annenizi tehdit etti mi?"

"Brett ve Peter tehdit etmezlerdi. Doğrudan eyleme geçerlerdi." Çenesindeki kas yine seğirdi.

"Ne yaptı?"

Soru üzerine Reed gerildi. "Baylar, gerçekten gitmeliyim. Dersim var." Ayağa fırladı ve iki dedektif de onunla birlikte ayağa kalktılar. Reed konuklarına kapıyı gösterdi.

Hunter yapbozun olduğu büyük masanın yanından geçerken parçaları birkaç saniye inceledi, bir tanesine uzanıp yerleştirdi.

Reed ona ters ters baktı.

"İyi tahmin ettim," dedi Hunter omuz silkerek.

Kapıda Reed'in gözleri kısıldı ve yüzü onu tanırmış gibi bir ifade aldı. "Durun biraz. Sizi daha önce nerede gördüğümü şimdi hatırladım. Dün gazeteye çıkmıştınız. Tarot polisleri, değil mi? Medyum olduğunu ileri süren genç bir kızdan yardım mı ne istemişsiniz."

"Gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmamalısınız," diye tersledi Garcia.

"Bir rahip öldürülmüştü, değil mi?" diye devam etti Reed. "Kafası kesilmişti. Gazeteler katile İnfazcı diyorlardı. Brett'in Katolik rahibi olduğunu söylemiştiniz. Öldürülen o muydu yoksa?" Gözlerinde bir memnuniyet ışıltısı belirdi.

Hunter ceketinin fermuarını çekip başını salladı. "Evet, Brett Stewart Nichols vahşice katledildi." Reed'den bir tepki bekledi ama gelmedi. "Yardımlarınız ve vakit ayırdığınız için teşekkürler, Bay Reed."

"Soruşturmanızda başarılar dilerim, dedektif." Reed kapıyı sakince kapadı. İnce, ciddi yüzüne memnuniyet dolu bir tebessüm yayıldı.

Dışarıda Hunter telefonuna uzanıp Hopkins'i aradı. "Ian, dinle, araştırmanı istediğim bir şey daha var..."

Doksan İki

Bugün genç polis memuru Shauna Williams için önemli ve gururlu bir gündü.

Shauna Los Angeles'ın güneybatısının tekinsiz mahallelerinden biri olan Inglewood'da dünyaya gelmişti. Dört kardeşin en küçüğüydü ve içlerindeki tek kızdı. Ağabeylerinin aksine, okulda istekli ve çalışkandı. Notları nadiren B+'nın altına düşerdi. Uzun boylu ve atletik olan Shauna basketbol takımında şutör gard ve beyzbol takımında üçüncü kaleci olarak oynamıştı. Dört Williams kardeşten liseyi bitiren ilk ve tek kişiydi. Eğer işler farklı gelişseydi belki de ailesinde üniversiteye giden ilk kişi bile olabilirdi.

Shauna ağabeylerinin kötü işlere bulaştığını biliyordu ama ne kadar kötü, orasını bilmiyordu. Los Angeles gibi bir şehirde temel sosyal haklardan mahrum bir mahallede büyüyüp de sokaklara egemen olan çete kültüründen etkilenmemek güçtü. Afrika kökenli Amerikalı olmaksa işleri daha da zorlaştırıyordu bazı nedenlerden ötürü. Anne babasına bir anne babanın alabileceği en kötü haberi vermeye gelen iki polis memuruna kapıyı açtığı o akşamı asla unutmayacaktı. Üç ağabeyi de çete hesaplaşması olduğu tahmin edilen saldırıda çalıntı bir arabanın içinde kurşuna dizilmişlerdi.

Shauna üniversite hayalinden vazgeçti ve aylar sonra sınavları geçerek Los Angeles Polis Teşkilatı'na katıldı.

Müteakip altı aylık dönemde sıkı talimlerden yılmayan Shauna sınıfını birincilikle bitirdi. Hayali dedektif olmak ya da SWAT ekibine katılmaktı.

Shauna, Batı Ofisi Pasifik Birimi'ne atandı ve kendinden on iki yaş büyük, daha deneyimli bir memurla ortak yapıldı. Akademiyi bitireli yalnızca beş ay olmuştu ama çabuk öğreniyordu, çok zekiydi ve işine inanılmaz derecede odaklanmıştı. Teğmen Cooper, Shauna'nın kendi başına birkaç devriyeye çıkmasının vaktinin geldiğini düşünüyordu ve o sabah ortağı hasta olduğu için işe gelmeyince Cooper bunu ideal fırsat olarak gördü.

Shauna merkezden bir çağrı aldı: Bulunduğu yerden sadece birkaç blok ötede, Marina Del Rey yakınlarında bazı gençler sorun çıkarıyordu. Ama sonradan anlaşıldı ki sarhoş birkaç çocuk, terk edilmiş bir inşaat alanı civarında ortalığı dağıtıp stres atıyorlardı. Shauna dikkatle ve çabucak olayı yatıştırmayı başardı. Aracına dönerken gözüne bir şey ilişti. Yarım kalan binanın arkasında yarısı görünen siyah bir Cadillac Escalade. Önceki gün, Batı Hollywood'daki bir galeriden test sürüşü için alınan ama geri gelmeyen siyah bir Cadillac ile ilgili yapılan arama bültenini hatırladı. Arabasındaki bilgisayardan plakayı kontrol etti. Eşleşiyordu.

Shauna daha fazla bilgi istemek için merkezi aradı ve Darnell Douglas adındaki Afrika kökenli Amerikalı satıcının muhtemel bir alıcıyla test sürüşüne çıktığını öğrendi. Müşterinin kimliğine dair bir bilgi yoktu. Hiçbir tehlike uyarısı yapılmamıştı. Shauna merkeze durumu araştıracağını bildirdi.

Aracın gövdesi sağlamdı; ne bir çizik ne bir göçük vardı. Kazaya karışmış gibi durmuyordu. Kapıları kilitliydi. Shauna feneriyle arabanın içini aydınlattı. Şüpheli hiçbir şey yoktu. Araba çimento ile doldurulmuş bir alana bırakılmıştı. Aracın çevresinde ayak izi görünmüyordu.

Merkezi tekrar arayan Shauna, Darnell'in ya da kimliği belirsiz müşterinin içeride olup olmadıklarına, yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakmak için binanın içine gireceğini söyledi. Bir şey bulursa tekrar arayacaktı.

İlk oda genişti ve inşaat artığıyla doluydu. İçerideki hava ağırdı ve kesif bir idrar kokusu vardı.

"Merhaba?" diye seslendi Shauna yüksek ve kararlı bir sesle. "Kimse var mı?"

Ses yoktu. Vaktiyle şeffaf olan kalın plastik levhalar kapı görevi görüyorlardı. Shauna çirkin naylon perdeleri feneriyle kenara iterek bir sonraki odaya geçti.

"Darnell, içeride misin? Los Angeles Polis Teşkilatı. Yardıma ihtiyacı olan var mı?"

Hiçbir şey yoktu.

Shauna dikkatli adımlarla metruk binanın içlerine doğru ilerledi. İçerisi gittikçe daha karanlık olurken hava da daha bayat bir hal aldı. Bir sonraki oda boştu. Ondan sonraki de, ondan sonraki de. Mutlak bir sessizlik hâkimdi fakat içgüdüleri bir terslik olduğunu söylüyordu. Tam geri dönmek üzereydi ki rüzgâr, güney duvarında bir odanın girişindeki kirli plastik levhayı uçurdu. Genç polisin gözüne bir şey ilişti ve ürperdi.

Polis içgüdüleri devreye giren Shauna silahına uzandı ve minik, tedirgin adımlarla kapıya doğru ilerledi.

"Merhaba? Darnell?"

Cevap yoktu.

"Los Angeles Polis Teşkilatı. Kimse var mı?"

Sessizlik hâkimdi.

Feneriyle plastik levhayı kaldırıp içeri adımını attı.

Shauna beş saniye sonra kustu.

Doksan Üç

Amanda Reilly'nin eski okul arkadaşı ve İnfazcı'nın olası ikinci kurbanı olan Debbie Howard tek çocuktu. Daha sekiz yaşındayken babası evi terk ettikten sonra Debbie'ye annesi bakmıştı. Bir daha evlenmeyen annesi artık demans (bunama) hastalarına özel bir yaşlılar evinde yaşıyordu.

Tıpkı Amanda Reilly gibi Debbie de Gardena'da büyümüştü. Liseyi 1986'da bitirip Washington Eyalet Üniversitesi'nde hukuk okumak için Seattle'a taşınmıştı. Onur derecesiyle mezun olduktan hemen sonra Pasifik Kuzeybatısı'nın en büyük firmalarından biri olan Foster Harvey'de işe girmişti. Şirkette çalışmaya başladıktan beş yıl sonra Foster Harvey'nin ortaklarından olan avukat William Clark ile evlenmişti. Evlilikleri yalnızca üç buçuk yıl sürmüştü. Boşanmanın ardından şirketten ve Seattle'dan ayrılmaya ve Los Angeles'a dönmeye karar vermişti. Avukat olarak sicili ortadaydı ve Kaliforniya baro sınavını geçince Los Angeles Bölge Savcılığı'ndan iş teklifi almıştı. Antilop Vadisi şubesindeydi.

Debbie mahkeme salonunda zeki, hırslı, saldırgan ve vahşi bir rakipti. Kaliforniya'ya döndüğü günden bu yana çeşitli suçlardan beş yüzün üzerinde suçluyu yargılayıp mahkûm etmişti. İki yıl önce, başarılı bir mimar olan Jonathan Hale ile tanışıp âşık olmuş ve evlenmişti. İki hafta önce Lancaster'daki evlerinde ölü bulunmuştu. Vücudunda herhangi bir rakama rastlanmamıştı.

Hunter ve Garcia ofislerine döndüklerinde Hopkins topladığı bütün bilgileri iki sayfalık rapor halinde hazırlamıştı.

"Nasıl ölmüş?" diye sordu Hunter rapora bakarak.

"Los Angeles Şerif Departmanı'ndan konuştuğum dedektife göre evinin banyosunda ölü bulunmuş. Soruşturma hâlâ devam ettiğinden ve kurban, Los Angeles Bölge Savcılığı'nda savcı olduğundan daha fazla bilgi vermediler. Başkomiser Blake'le konuştum, savcılığı arayıp acil bir talepte bulundu." Hopkins başını aşağı yukarı salladı. "Kabul ettiler."

"Peki dosyalar nerede?" dedi Hunter.

"Yoldalar. Lancaster'daki Şerif Departmanı'ndan Dedektif Ross, Debbie Howard'ın ölümüne ilişkin her şeyin birer kopyasını çıkarıyor. Başkomiser Blake ellerindeki tüm bilgileri vakit kaybetmeden göndermelerini söyledi. Ama daha yarım saat oldu. Yakında gelirler."

"Güzel. Başka ne buldun?"

James Reed'in yıllıktan teşhis ettiği, Peder Fabian'ın lise arkadaşı Peter Elder hakkında bilgi toplamak çok daha kolaydı. Liseyi bitirmemişti ve Brett'in aksine doğru yolu hiç bulamamıştı. Zorbalıktan hırsızlığa, gasptan silahlı soyguna ve sonunda da cinayete terfi etmişti.

Hopkins, dedektiflere Elder'ın raporunu verdi.

"Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nde mi?" diye sordu Garcia şaşkınlıkla.

Tehachapi'deki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi, bünyesinde tecrit hücresi bulunduran üç Kaliforniya cezaevinden biridir. Ağır suçtan hüküm giyen mahkûmları diğer mahkûmlardan ayırmak ve en yüksek korumayı sağlamak için tasarlanan yüksek güvenlikli cezaevi bünyesindeki en güvenli alandır tecrit hücresi.

"Suç mahallinde ayaklarının dibinde dükkân sahibinin cesediyle, üzeri kana bulanmış vaziyette bulunmuş," diye açıkladı Hopkins. "İdam cezasına çarptırılmamasının tek nedeni teknik bir ayrıntı. Polisler olay yerinde hata yapmışlar. Şartlı tahliyesiz müebbet yemiş."

"Peki ya Gardena Lisesi fotoğrafındaki diğer iki kız?" Hunter ayağa kalktı. "Emily Wells ve Jessica Pierce. Onları bulabildik mi?"

Hopkins başını iki yana salladı. "Aynı anda birkaç arama birden yaptırıyorum ama şu ana kadar bir sonuç yok. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"O dediğinden fazla kalmadı maalesef," dedi Garcia, Hunter'a bakarak. Mollie'nin yılbaşı ile ilgili gördüğü son görüntüden bahsetmek istemiyorlardı.

"Debbie Howard'la ilgili yaptığım aramada şansım yaver gitti," dedi Hopkins. "Kocasının soyadını almak yerine kendi kızlık soyadını kullanmaya devam etmiş. Bu ve Bölge Savcılığı'nda çalışması işleri epey kolaylaştırdı. Cinayet Masası'nın veri tabanı taramasında adı hemen çıktı. Emily Wells ve Jessica Pierce muhtemelen evliler. Eski kayıtlara bakıp ebeveynlerini bulmam gerekecek. Elimden geldiğince hızlı çalışıyorum. Bulacağım ama birkaç saate daha ihtiyacım var." Yorgun yüzünü sıvazladı.

"Peki ya olası ilk kurbanımız, kimliği belirsiz adamın ve saatinin araması ne âlemde?" diye sordu Garcia. "Bir şey çıktı mı?"

"Kişisel eşya listelerinden şu ana kadar bir sonuç elde edemedim ama ister inanın ister inanmayın, bu çağda o listeler veri tabanına girilmiyor." Hopkins anlam veremiyormuş gibi omuz silkti. "Formlar elle doldurduluyor."

Hunter başını geriye atıp yorgunca iç çektikten sonra iki eliyle yüzünü sıvazladı. "O formları incelemeleri için morga birkaç kişi göndereceğim. Bu adamı muhakkak bulmalıyız."

Doksan Dört

Başkomiser Blake kapıyı çalmadan içeri girdi. Makyajı her zamankinden biraz daha fazlaydı ve Hunter bunu gözlerinin altındaki koyu halkaları gizlemek için yaptığını tahmin ediyordu.

"Bu gerçek mi, Robert? Debbie Howard ikinci kurban mı?" Başını mantar panodaki fotoğraflara çevirdi.

"Büyük ihtimalle evet. Ama kesin olarak söyleyebilmem için önce soruşturma dosyalarını incelemem gerek."

"Yakında burada olurlar," dedi başkomiser. "Bölge Savcılığı'nda savcı mıymış?" Olamaz dercesine başını iki yana salladı. "Bu, emniyet müdürü ve belediye başkanının kulağına gitti mi kızılca kıyamet kopacak kesin."

"Şu anda sadece ipuçlarını değerlendiriyoruz, başkomiserim," dedi Hunter sakince. "Kimsenin kulağına bir şey gitmesine gerek yok."

"Dün *Times*'ın birinci sayfasında boy göstermenizden dolayı müdür soruşturmayla ilgili benden günlük rapor istiyor. Gözü üzerimizde olacak, 'mistik polisler'. Belediye başkanının da öyle."

"Ona raporunu verin öyleyse. Dosyaları bizim soruşturmamızla bağlantılı olarak istediğinizi bilen var mı?"

Başkomiser, Hunter'a buz gibi bir bakış daha attı. "O kadar aptal değilim, Robert."

"O halde onlara söylemek zorunda değiliz, en azından şimdilik."

"Benden emniyet müdürüne yalan söylememi mi istiyorsun, Robert?"

"Hayır, başkomiserim, sadece birkaç günlüğüne tüm gerçekleri söylememenizi istiyorum, hepsi bu."

Başkomiser önce Hunter'a sonra da Garcia'ya baktı. "Otoriteyle ve kurallara uymakla ne alıp veremediğin var, dedektif? Emniyet müdürüne ve belediye başkanına hesap verdiğimizi unuttun mu yoksa? William Bolter bu teşkilatı nasıl yönetiyordu bilmiyorum ama yalan söylemeye ve amirlerinin emirlerine itaatsizlik etmeye bundan böyle müsaade edilmeyecek. En azından ben başkomiser koltuğunda oturduğum sürece. Eğer Debbie Howard'ın katilimizin ikinci kurbanı olduğu doğrulanırsa bunu raporuma yazarım." Durakladı. "Ee, elimizde ne var?"

Hunter, Gardena Lisesi'nden aldıkları mezuniyet fotoğraflarından ve James Reed'le görüşmelerinden bahsetti.

"Peki rahibin eski lise arkadaşı Peter Elder, Tehachapi'deki cezaevinde mi yatıyormuş?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Polisler cinayet mahallinde işi berbat etmişler," dedi Hopkins. "Aslında San Quentin'de olmalıymış."

"Onunla hemen görüşmeliyim, başkomiserim." Hunter saatine baktı. "Mahkûmla görüşme iznini ne kadar zamanda alabiliriz sizce?"

Başkomiser iç geçirip Peter Elder'ın dosyasına baktı. "Elder yüksek güvenlikli hapishanede, tecrit hücresinde, Robert. Görüş hakkı sınırlıdır, belki de hiç yoktur. Müdüre resmî talepte bulunurum. Ama aciliyetini ne kadar vurgulasam da muhtemelen en az yirmi dört saat sürer." Dosyayı Hunter'ın masasına geri koydu. "Kaliforniya Ceza İnfaz ve Islah Dairesi yönetim kurulunda süreci hızlandırabilecek çok yakın bir dostum var. İyi ama bu Peter Elder'dan ne gibi bir yardım almayı umuyorsun? Adam kim bilir kaç yıldır hapiste..." Hopkins'le göz göze geldi.

"On dört yıldır," dedi genç polis memuru.

"Tahminime göre, eski okul arkadaşını en az bu kadar zamandır görmemiştir."

Hopkins raporuna baktı. "Doğru, başkomiserim. Ziyaret kayıtlarında yalnızca bir isim görülüyor, annesi. Ama o da beş yıl önce hayatını kaybetmiş ve başka ziyaretçisi olmamış."

Hunter ellerinin içiyle gözlerini ovuşturdu. "Amanda Reilly ve Debbie Howard'ın okul arkadaşı olduklarını biliyoruz," dedi Hunter dört kızın birlikte çekilmiş fotoğrafını göstererek. "Ama kızlar ile genç Peder Fabian arasında hâlâ bir bağlantı kuramadık. Birbirlerini okuldan tanımadıklarını biliyoruz ama şuna bir bakın, amirim." Hunter, başkomiserin dikkatini duvardaki büyük Los Angeles mahalle haritasına çekti. "Bu iğneler Amanda ile rahibin gençken yaşadıkları yerleri gösteriyor, birbirlerinden o kadar da uzak değiller." Debbie Howard'ın raporunu masasından aldı. "Debbie, Amanda ile aynı sokakta oturuyormuş."

"Sence çete miydiler?" diye sordu başkomiser.

"Öyle bir şey." Hunter başını sallayıp masasının kenarına yaslandı. "Ama bunu teyit edebilmemin tek yolu, onları gençken tanıyan birini bulmak. Yakın arkadaşları olan birini, belki çeteden birini." Compton Lisesi'nin yıllığını gösterdi. "İşte, o biri de Peter Elder."

"Peki varsayımını doğrularsa, eline ne geçecek?"

"Cinayet sebebi."

Herkes olduğu yerde dondu kaldı. Bütün gözler Hunter'a çevrildi.

Doksan Beş

"Seni dinliyorum, Robert," dedi başkomiser, Hunter'a.

"Zorbalık."

"Zorbalık mı? Okul zorbalığı mı yani?" diye sordu başkomiser kuşkuyla.

"Bugün Peder Fabian'ın okulda bir zorba olduğunu öğrendik, hem de epey azılı bir zorbaymış. O ve küçük çete arkadaşları, öğrencileri ve öğretmenleri canlarından bezdirmişler. Peter Elder çetenin bir parçası olmakla kalmıyor, hatta James Reed'e göre liderleriymiş."

"Rahip okulda zorba mıymış?"

"İnanması güç, değil mi?" dedi Garcia.

"Durun biraz. Amanda ve Debbie onlarla aynı okula gitmiyordu."

Hunter masasından bir şey aldı. "Şuna bir bakın." Başkomisere Amanda Reilly'nin lise sicilini verdi.

Başkomiser kâğıdı bir süre inceledi. "Kötü notlar, birkaç uzaklaştırma, devamsızlık." Omuz silkti. "Los Angeles'taki öğrencilerin yarısının sicili buna benziyor. Örnek öğrenci değilmiş, yani?"

"Çoğu zorba değildir."

Başkomiserin gözleri irileşti. "Sırf notları kötü diye zorba olduğunu mu söylüyorsun? Bu biraz acımasız bir çıkarım, Robert."

"Hayır, değil." Hunter sakince başını iki yana salladı. "Aldığı uzaklaştırmalara bakın."

Başkomiser hızlıca kâğıda baktı. "Epey var... Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir öğrenci notları kötü olduğu için bu kadar uzaklaştırma almaz, amirim. Ya düzeni bozarlar ya kavga çıkarırlar ya da birine saldırırlar. Söylemeye çalıştığım, Amanda Reilly'nin de büyük ihtimalle bir zorba olduğu. Eğer zorba değilse de Brett ve Peter'ın çetesiyle takılmış olması mümkün."

Başkomiser bunu düşündü. "Sence bu katil, okuldayken zorbalık gördüğü kişileri mi hedef alıyor?"

"Galiba." Hunter başıyla onayladı.

"Ama aradan yirmi yılı aşkın zaman geçmiş," dedi Hopkins. "Sence insan bu kadar uzun süre kin besleyebilir mi?"

"İnsanlar sonsuza dek kin besleyebilirler," dedi Hunter. "Ama bu durumda ben buna kin demem."

Başkomiser saçından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Devam et."

"Gençler psikolojik travmalara karşı oldukça savunmasızdır. Ne kadar sert görünmek isteseler de gençler tabiatları gereği özgüvensizdirler. O yaşlarda o özgüvensizliklerin kapıları ardına kadar açıktır ve bir zorbayı o kapıdan içeri girip bilinçaltlarını yerle bir etmekten hiçbir şey alıkoyamaz."

"Bu yerle bir etme, bunu yaptıracak kadar güçlü olabilir mi?" diye sordu başkomiser iki cinayetin iğrenç fotoğraflarını işaret ederek.

"Zorbalık son derece yıkıcı olabildiği gibi, ardında iyileşmesi yıllar süren, o da iyileşirse tabii, psikolojik yaralar bırakabilir."

"İyi ama zorbalık günleri geride kalmışken neden yirmi küsur sene sonra bu insanları hedef almaya başladı? Peder Fabian ile Amanda Reilly'nin zorbalık etmeye devam ettiklerini söylemeyeceksin bana, değil mi?"

"Psikolojik travmalar dışarı çıkmayı bekleyerek kişinin bilinçaltında yıllarca kalabilir." Hunter pencereye yaklaşıp aşağıdaki işlek caddeye baktı. "Evsiz insanları hiç düşündünüz mü?"

Odadakiler kaşlarını çattı.

"İlaç falan mı aldın sen? Bunun konumuzla ne ilgisi var, Robert?" diye sordu başkomiser başını iki yana sallayarak.

"Bazen bir evsizi köşede üşür ve aç halde otururken gördüğümde hayatındaki o kırılma anını bulmak için ne kadar geriye gitmem gerekir diye düşünürüm." Hunter aşağıdaki yaşlı bir adamın karşıdan karşıya geçişini izledi. "İşini, eşini ya da evladını kaybettiği an olabilir. Her şey olabilir. Ama daima bir şey vardır, amirim. Bardağı taşıran 'son damla' misali. Herkesin bir kırılma noktası vardır." Odaya döndü. "Şimdi katilin, küçükken zorbalık gördüğünü hayal edin. Bilinçaltı, kendisinin bile farkında olmadığı bir öfke ve hiddetle dolu. Yirmi beş yıl sonra, hayatında işler yolunda gitmiyor. İşini kaybetti ya da karısı onu terk etmek üzere. Kaynama noktasına gelmiş. Derken o 'son damla' bardağı taşırıyor. Bir şey kafasının içinde tetiği çekiyor ve yarasını yeniden açıyor. Birdenbire bütün o öfke ve hiddet artık bilinçaltından açığa çıkıyor."

"Ve kötü olan her şeyin kaynağına iniyor. Küçükken maruz kaldığı zorbalığa," dedi Garcia, Hunter'ın düşünce silsilesini takip ederek.

Hunter başını sallayarak onayladı. "O 'son damla' her ne ise uyuyan canavarı uyandırmış."

"Anladım." Başkomiser Blake başıyla panoyu işaret etti.

"Günlüklerinden birinde," diye devam etti Hunter masasına dönerek, "Peder Fabian eskiden takıldığı bir grup sokak çocuğundan bahsediyordu ve anladığımız kadarıyla bunlar belalı tiplerdi."

"Ve sen de Amanda Reilly, Debbie Howard ve Peter Elder'ın o grubun bir parçası olduklarını düşünüyorsun," diye görüşünü belirtti başkomiser.

"Oldukça mümkün."

"Okul zorbalığından bahsetmiyoruz öyleyse," dedi başkomiser. "Burada söz konusu olan sokak zorbalığı."

"Çoğu öğrenci, gittikleri okulun yakınlarında oturur," dedi Hunter duygusuzca.

"Kahretsin!" Başkomiser Blake, Hunter'ın neyi kastettiğini fark edince gözlerini yumdu. "Çifte zorbalık. Hem okulda hem dışarıda. Şiddetli psikolojik travma ihtimalini ikiyle çarp."

"Zorbaların gözlerine kestirdikleri hedefleri vardır," diye sözlerini sürdürdü Hunter. "Belki, eğer ikna edebilirsem Peter Elder'a onları teşhis ettirebilirim."

"Neden seninle iş birliği yapsın ki?" diye sordu başkomiser.

"Çünkü kaybedecek hiçbir şeyi yok."

Başkomiser nefes verdi ama ikna olmuştu. "Hemen bir mahkûmla görüşme talebinde bulunup ıslah kurulundaki Clayton'ı arayacağım. Şansımız yaver giderse görüşmeyi yarın gerçekleştirebilirsiniz."

"Olur." Hunter başını salladı. "Arabayı ben sürerim. Tehachapi iki saatlik mesafede."

Başkomiser, Garcia'nın masasından Debbie Howard'ın dosyasını alıp okudu. "Debbie'nin kocası Jonathan Hale'a ne diyorsunuz?"

"Soruşturma dosyalarını okumadan onunla görüşme yapamam. Kadının tam olarak nasıl öldüğünü bile bilmiyoruz."

"Lancaster'ı tekrar ararım," dedi başkomiser kararlılıkla, "bakalım bu kahrolası dosyalar nerede kaldı. Şimdiye çoktan gelmiş olmaları gerekirdi."

Hunter'ın masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter." Birkaç saniye dinledikten sonra telefonu yerleştirip odadakilere döndü. Tek kelime etmeden hepsi anlamıştı.

Doksan Altı

Başkomiser Blake bu kez İnfazcı'nın uyguladığı vahşeti bizzat görmek istedi. Marina Del Rey'deki metruk inşaat alanına otuz beş dakika sonra vardılar. Birkaç devriye aracı çoktan olay yerine gelmişti. Hunter, Doktor Winston'ın suç laboratuvarı minibüsünün yanına park edilmiş, üstü açılır gümüş BMW marka arabasını tanıdı. Uzun boylu, siyahi bir kadın polis memuru, siyah beyaz devriye aracına yaslanmış, sağlık görevlileri tarafından tedavi ediliyordu.

"Durum nedir?" diye sordu Hunter binanın giriş noktasında sarı olay yeri şeridinin yanında dikilen polis memuruna yaklaşarak.

"Pek bilgim yok, efendim," dedi memur endişeyle ve siyah Cadillac için geçen gün çıkarılan arama emrinden bahsetti. "Memur Williams," tedavi gören uzun boylu memuru başıyla işaret etti, "aracı iki saat önce bulmuş. İçinde kimseyi göremeyince binaya girmeye karar vermiş." Başparmağını omzunun üstünden kaldırdı. Hunter'la göz göze gelince başını iki yana salladı. "İçeride ne var Tanrı bilir." İstavroz çıkardı.

Garcia ağzına birkaç antiasit attı. Başkomiser Blake kaşlarını çatarak baktı ona. Sessizce tulumlarını giydiler. Bu yeni cinayet mahalli herkeste bir şaşkınlık yaratmıştı.

Moloz dolu ilk odaya girdiler. İçerisi soğuktu ve havada kesif bir sidik ve dışkı karışımı koku vardı. Başkomiser yüzünü buruşturup eliyle burnunu kapattı. Kare yapının karşı tarafında plastik örtüyle kapatılmış kapıdan geçerek binanın içlerine daldılar. İlerledikçe rahatsız edici soğuk artarken ışık da zayıflıyordu.

Dördüncü odadan çıkınca yeni alana açılan kapıdaki kirli plastik perdelerin ardında parlayan güçlü olay yeri inceleme ışıklarını gördüler. Bir olay yeri inceleme çalışanı, kapının önünde dikilmiş, uzaklara dalmıştı. Gelen üç kişiyi fark etmedi.

Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake iyi aydınlatılmış odaya birlikte adımlarını attılar. Binaya girdiklerinden bu yana eşlik eden soğuk bir anda Hunter'ın vücudunu terk edivermişti. Ama ışıkların yaydığı ısıdan ziyade kalbinden damarlarına pompalanan ilave kan yüzünden. Biraz öncesine göre nabzı iki katına çıkmıştı. Üç çift göz de odanın ortasını işgal eden şeye bakıyordu.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı başkomiser titreyen elini ağzına götürerek.

Doksan Yedi

Siyahi bir adam yüksek arkalıklı, metal bir sandalyede oturuyordu. Cildi kül rengiydi. Başı hafif geriye yatmıştı. Ağzından ince, şeffaf bir plastik boru çıkıyordu. Fakat Başkomiser Blake'i ürperten, adamın gırtlağından sokulan boru değildi. Onu ürperten, adamın vücuduna saplanmış ve her biri kanla dolu iki yüz elli adet on mililitrelik şırıngaydı. Şırıngalar gözlerine, kulaklarına, başına, gövdesine, cinsel organına, bacaklarına, ayaklarına batırılmıştı.

Doktor Winston, kurbanın sağında duruyordu. Dedektiflere ve Hırsızlık-Cinayet Büro başkomiserine usulca yaklaştı. Hunter onu daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemişti. Dördünün de ağzını bıçak açmıyordu. İlk konuşan Başkomiser Blake oldu. Her zamanki sakin ve otoriter sesine gergin bir titreme sinmişti.

"Katil, kurbandan kanla dolu bir iğnedenlik mi yapmış?"

"Bir bakıma." Kısaca durakladı. "O şırıngalarda bütün vücudundaki kanın yüzde ellisi var."

Başkomiser sorgu dolu bakışlarını doktordan Hunter'a çevirdi.

"İnsan, kanının yüzde kırktan fazlasını kaybederse, dışarıdan müdahale olmadan hayatta kalmayı başaramaz," diye belirtti Hunter.

Garcia sesli bir şekilde nefes verdi.

"Katil, kurbanın bir nevi kanını emmiş diyorsun yani," dedi başkomiser.

"Her seferinde on mililitre," dedi doktor.

Olay yeri mide bulandırıcı olduğu kadar hipnotize ediciydi de. Korkunçtu ama gözlerini alamıyorlardı.

Usulca kurbana yaklaştılar.

Adamın açık gözlerine batırılmış, kanla dolu iki şırınganın görüntüsü Başkomiser Blake'in midesini bulandırmaya başlamıştı. Gözlerini kaçırdı.

"Rakam var mı?" diye sordu Hunter.

Doktor Winston dikkatlerini sessizce kurbanın sırtına yöneltti. Kürek kemiklerinin arasına, on beş santim uzunluğunda, kanla beş rakamı yazılmıştı.

Hunter sandalyenin önüne geçti. "Kurban hakkında ne biliyoruz?"

"Adı Darnell Douglas. Kırk bir yaşında. Yedi yıllık karısıyla Batı Hollywood'da yaşıyormuş."

Hunter başını kaldırdı.

"Karısına henüz haber verilmedi," dedi doktor başını iki yana sallayarak. "Yine Batı Hollywood'da bulunan Princeton Cars'ta araba satıyormuş. Araçlarından birini test sürüşüne çıkardıktan sonra ortadan kaybolduğunu dün muhtemelen duymuşsunuzdur."

Hunter başını sallayarak onayladı.

"Ekibim biz konuşurken arabanın içinde parmak izi arıyor. Eğer katil geride bir şey bırakmışsa buluruz."

"Katil o kadar çok kanı çekmeyi nasıl başarmış?" diye sordu Garcia şırıngaları incelerken ürpererek.

"Çok güzel soru," dedi doktor, "ve cevabı da, yavaş yavaş." Kurbanın sağ kolunun iç orta kısmını gösterdi. "Bildiğiniz gibi, yüksek basınçlı kan dolaşımı nedeniyle koldaki bazilik ven, kan almak için tercih edilen damardır. Biraz yaklaşırsanız iki koldaki bazilik ven bölgesinin delik deşik olduğunu görürsünüz."

Kurbanın ten rengi nedeniyle morlukları görmek zordu fakat Hunter kurbanın kollarının ortasındaki abartılı iğne sayısını çoktan fark etmişti.

"Eğer birinin bacağından ya da göğsünden kan alma bölgesi dışında şırıngayla kan almaya çalışırsanız," diye devam etti doktor, "şansınız yaver gidip de bir damarı denk getiremediğiniz sürece çok az kan gelir, hatta hiç gelmez."

Hunter bunu biraz düşündü. "Yani katil, kurbanın kollarından her seferinde onar mililitre kan aldı ve sonra..." Sesi alçalıp söndü.

Doktor Winston başını aşağı yukarı sallayıp kurbanın boynunu gösterdi. İki tarafında da birbirine yakın onlarca iğne izi göze çarpıyordu. "Sadece kollarından değil. Boyun damarlarından da almış. Katilin şırıngayı her doldurduğunda bir sonrakine geçmeden önce şırıngayı koyacak bir yere ihtiyacı vardı." Barbara Blake'e baktı, ağzı bir karış açık, gözleri fal taşı gibiydi, ona bakıyordu. "Yani kurbanın bedenini iğnedenlik olarak kullanmamış, Barbara. Daha ziyade saklama birimi olarak kullanmış."

Ulu Tanrım!

"Katil bunu saatlerce sürdürebilirdi," diye sözlerine devam etti doktor, "ve önceki kurbanlarda gördüklerimize bakarsak bunu yaptığına da eminim."

"Ve ona acı çektirmiş," dedi Hunter.

"Hem de nasıl," dedi doktor. "Kanla dolan her şırınga, kurbanın vücuduna saplanmış." Anlatırken bir yandan da gösteriyordu. "En şiddetli acıya neden olacağından önce muhtemelen kulak zarlarına, hayalarına, göğüs uçlarına ve gözlerine saplanmıştır. Kaval kemikleri, dizler ve surat gibi vücudun daha az etli bölümlerinde iğne kemiğe değmiştir."

"Katil bence gözleri sona bırakmıştır." Kurbanın yüzüne yakından bakan Hunter farklı fikirdeydi.

Doktor Winston ve Başkomiser Blake kaşlarını çattılar.

"Katil, kurbanının iğneleri saplanırken izlemesini istemiştir," diye izah etti Hunter.

"Neden?" Bu kez soruyu soran başkomiserdi.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Garcia, Hunter'ın ne demek istediğini fark ederek. "Katil hep kurbanının korkularını hedef alıyor." Bütün gözler ona çevrildi. "Darnell Douglas iğneden korkuyormuş."

Doksan Sekiz

Bölmelere ayrılmamış devasa kat, irili ufaklı masalarıyla bir labirenti andırıyordu. Bütün masaların üzerinde kitaplar, kâğıt yığınları ve fotoğraflar yükseliyordu. Büyük bilgisayar ekranları, telefonlar, çerçeveli aile fotoğrafları ve pelüş oyuncaklar da geriye kalan alanı işgal ediyordu. Tavandan sarkan levhalar yoktu. Hiçbir yerde isim yoktu. Kimin kim olduğunu ve ne yaptığını bilmek imkânsızdı. Telefon konuşmaları ve klavye tıkırtılarıyla ortam arı kovanından farksızdı. Toplamda iki yüzü aşkın insan, *LA Times*'ın ertesi günkü baskısında yer alacak haberlere son rötuşlarını yapıyordu.

Claire Anderson uzaktaki bir köşede, gazeteci masasından ziyade kahve masasına benzeyen bir masanın karşısında oturuyordu. Dünkü baskıda *seri katil/medyum kız* haberi ilk sayfada yer almış olmasına rağmen hâlâ deneme sürecindeydi. O haber kuşkusuz hanesine artı puan yazdırmıştı fakat bu oyunda hiçbir şeyin kesin olmadığını biliyordu. Dünün ön sayfa haberi bugün kolayca unutulup gidebilirdi. Arkasını getirmeliydi, heyecanı sürdürmeliydi. İçgüdüleri ona farklı bir şey bulacağını söylüyordu.

Daha önce eşi benzeri görülmemiş bir katildi ama Claire'in daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ne yazık ki soruşturmanın başındaki dedektifin tepesini attırdığının farkındaydı. Bu hikâyenin elinden kaçmasına izin veremezdi. Yalnızca kendisinin bildiği madeni işlemeliydi. Yani medyum kızı.

Dün akşam Trader Vic's Lounge'da Claire, Hunter'ın masada yaptığı telefon görüşmesinin kızla alakalı olduğunu hissetmişti.

Fakat Claire paltosunu alıp dışarı çıkana kadar Hunter çoktan gitmişti. Vakit kaybetmek istemeyen Claire hemen bir taksiye atlayıp kızın kahve dükkânında Hunter ve Garcia ile buluştuktan sonra gittiği Lynwood'daki eski ve pis otelin yolunu tutmuştu. Ama kız da gitmişti. Resepsiyondaki uzun boylu, kel otel sahibi, Claire'e Monica adındaki kızı önceki akşamdan beri görmediğini söylemişti.

"Arkadaşı mısın?" diye sormuştu adam, Claire'in çıkaramadığı yabancı bir aksanla. Nefesi alkol kokuyordu. "Eğer arkadaşıysan borcunu öde. Üç hafta kaldı, beş kuruş ödemedi." Üç uzun, kemikli parmağını kaldırmıştı. Tırnaklarının arası pislik doluydu.

"O kadar yakın arkadaşı değilim," demişti Claire belli etmeden sağ eliyle burnunu kapatarak. "Ama bak sana ne diyeceğim Bay?.."

"Petrosky. Pat Petrosky."

"Bak sana ne diyeceğim, Pat." Bir kâğıda adını ve numarasını karalayıp kontuarın üstüne koydu. "Onu görür görmez beni ararsan birkaç yüz papel kazanabilirsin. Ne dersin?"

Pat kâğıdı almadan notu okumuştu. Başını kaldırdığında gözleri Claire'in dekoltesine takılmıştı. "Pekâlâ, Claire. Anlaştık."

Claire "kokarca"dan hâlâ haber alamamıştı. Dizüstü bilgisayarının karşısında oturmuş, tükenmez kalemini dişlerine vuruyordu. Elinde oynayacak hâlâ bir kozu vardı. Tesadüfen Mollie'nin arkadaşlarından birinin izini sürmeyi başarmıştı. Eskiden onunla çalışan, Susan adında yirmi üç yaşında bir garson kız.

Claire'in masasındaki cep telefonu titredi. Hemen açtı.

"Claire Anderson, buyurun."

Arayan, gazetenin santral görevlisiydi. Claire'in doğrudan hattı yoktu. Deneme sürecindeki gazetecilerin doğrudan hattı olmazdı zaten, dolayısıyla *LA Times*'ın santraline gelen bütün aramalar cep telefonuna yönlendirilirdi.

"Bayan Anderson, sizinle görüşmek isteyen biri var," dedi santral görevlisi.

"Öyle mi? Kim?"

"Adını vermek istemiyor. Dün de bu sabah da birkaç kez aradı. Sesini tanıdım."

"Tamam, bağla." Klik sesini duydu. "Ben Claire Anderson, buyurun."

"*Gazeteci olan mı?*"

"Evet," diye güldü Claire, "gazeteci olan. Ben size nasıl hitap edeyim?"

"*Bana dost diyebilirsiniz.*"

Claire *kaçık* diye düşünüp gözlerini sıktı ve başını yavaşça iki yana salladı. "Size nasıl yardım edebilirim, Bay Dost."

"*Görüşebilir miyiz? Belki birbirimize yardım edebiliriz.*"

"Peki ne hakkında görüşmek istiyorsunuz?"

Cevap gelmedi, sadece nefes sesi duyuluyordu.

"Alo... Orada mısınız?"

"*Buradayım.*"

"Ne hakkında görüşmek istiyorsunuz?"

"*Yazınızda 'medyum kız' adını verdiğiniz kişi hakkında.*"

Claire vücudunu dikleştirip dikkat kesildi. Adamın sesindeki bir şey tüylerini ürpertmişti.

"*O, sandığınız gibi biri değil.*"

Doksan Dokuz

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Başkomiser Blake ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Garcia'nın, Darnell Douglas'ın iğneden korktuğuna dair tahmini başkomiserin hassas noktasına dokunmuştu. İğneleri o da sevmiyordu.

"Eğer iğneden korkuyorsa şu ağzından çıkan boru da neyin nesi oluyor?" diye sordu Başkomiser Blake nihayet Darnell'i göstererek. "Katil ona zorla bir şeyler mi yedirmiş?"

Doktor Winston suratını sıvazlayıp biraz oyalandı. "Kurbanı otopsi masama yatırana kadar kesin bir şey söyleyemem ama sanmıyorum. Bu bir entübasyon tüpü."

Başkomiserin tüyleri yeniden diken diken oldu. "Katil, kurbanın akciğerlerine tüp mü salmış? Neden?"

"Yakından bakın. Ne eksik?" Doktorun keskin gözleri yanındakilere meydan okuyordu.

Bakışlar iki yüz elli şırıngayla donatılmış korkunç adama çevrildi.

"Pes ediyorum, oyun oynayacak havamda değilim, Jonathan," dedi başkomiser kararlılıkla. "*Neymiş* eksik olan?"

"İp," dedi Hunter yaklaşarak. "Kurban sandalyeye bağlı değil. Orada kendi özgür iradesiyle oturuyor sanki."

"Tam üstüne bastın." Doktor Winston cevabı onayladı. "Kurbanın bağlanması, bu cinayetin amacına uygun değildi."

"Anlamadım." Başkomiser Blake başını iki yana salladı. "Bağlanmasının, kurbanın akciğerlerine hortum salınmasıyla ne alakası var?"

"Kurban bağlansaydı kıpırdayamazdı ama vücudunu oynatabilirdi," diye açıkladı doktor.

"O kadar hareketten ne olur ki?" dedi başkomiser hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Eğer damara iğne batırmaya çalışıyorsanız çok şey olur," dedi Hunter.

"Yine doğru," dedi doktor. "Eğer Bay Douglas vücudunu azıcık bile oynatsaydı katilin iğneyi kan alma bölgesine saplama planı başarısızlığa uğrardı. Kurbanı bayıltsa hiçbir haz almazdı. Kurbanın uyanık olmasını istiyordu."

"Katilin, kurbanı tamamen hareketsiz kılması gerekiyordu yani?"

Doktor Winston derin bir nefes aldı. "Katilin, kurbanı felç etmesi gerekiyordu."

"İlaçla mı?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Büyük ihtimalle," dedi doktor. "Ama teyit etmek için laboratuvar sonuçlarına bakmam gerek."

"Kişinin bilincini açık tutan bir felç edici maddeden mi söz ediyoruz?"

"Sadece bilincini açık tutan değil. Eminim katil, kurbanının her şeyi hissetmesini de istemiştir."

"Ah, Tanrım!" Doktorun sözleri içerideki soğuğun şiddetini artırmış gibi Garcia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle bir ilaç var mı? Kişinin her şeyi hissetmesini sağlayan, felç edici bir madde?"

"Evet, var." Başını salladı. "Aslına bakarsanız birkaç tane var. Üstelik internet ve yüzlerce gizli internet sitesi varken temin etmek de çok kolay."

"Yine de," Başkomiser Blake lafa girdi, başını iki yana salladı, "adamın boğazından neden hortum salsın ki?"

"Çünkü katil her ne kullandıysa muhtemelen diyaframını da felç etmiştir," diye çıkarımda bulundu Hunter. "Nefes alamadığı için boğulurdu. Katil onu canlı istiyordu."

"Ben de tam olarak öyle düşünüyordum," dedi Doktor Winston. "Katil, kurbanına işkence ederken hortum vasıtasıyla ciğerlerine hava gidiyor ve böylelikle yaşamaya devam ediyordu."

Başkomiser Blake'in cep telefonu çalınca hepsi irkildi. Başkomiser odanın köşesine geçti. Konuşması yalnızca birkaç saniye sürdü.

"Tamamdır," dedi Hunter'a. "Clayton nüfuzunu kullanarak yarın sabah yedide hapishanede Peter Elder'la görüşmeniz için izin almış." Bakışlarını tekrar Darnell Douglas'ın cesedine çevirdi. "Bunu yapan pisliği bulmalıyız. Hem de hemen."

Hunter gecenin büyük bölümünü suç mahallinde Doktor Winston ile geçirdikten sonra sabahın dört buçuğunda Tehachapi'deki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'ne gitmek üzere yola çıktı. Garcia ise akşam onda Parker Center'a geri dönmüştü. Hunter ondan yeni kurbanları Darnell Douglas hakkında ayrıntılı bir araştırma yapmasını istemişti.

Garcia'nın topladığı bilgiler yarım yamalaktı fakat Hunter aradığını bulmuştu.

Darnell, Compton'a ya da Gardena'ya gitmemiş ama gençliğinde Brett Stewart Nichols'tan sadece iki sokak ötede yaşamıştı. Bu bilgi Hunter'ı heyecanlandırdı. Sokak çetesi teorisi doğru çıkıyor gibiydi.

Hunter, Doktor Winston ile iki olay yeri inceleme uzmanının kanla dolu iki yüz elli şırıngayı Darnell'in vücudundan çıkarma sürecini izlemişti. Bir sonuç beklememesine rağmen Hunter her bir şırıngada parmak izi aranması gerektiğini biliyordu. Doktor, Hunter hapishanedeki görüşmesini bitirene kadar otopsi sonuçlarının hazır olacağını söyledi.

Yüz

Akşam kesat başlamıştı ve saatler ilerledikçe de düzeleceğine dair ümidini kaybediyordu. Honey, Batı Hollywood'da üç saattir sokakları arşınlıyordu. Şu ana kadar, arabasının arka koltuğunda kullı ve köri kokan taksi şoförüne yaptığı oral seksle kazandığı yirmi beş dolar dışında cebine tek sent girmemişti. Müşteri bulmak zorlaşıyordu. Sokak fahişeliği riskliydi ve parası da kötüydü fakat bazı yaşı ilerlemiş kızlar ya da çok sayıdaki eskort şirketinden, masaj salonundan birinde veya Los Angeles'ta nam salmış pezevenkler adına çalışamayacak kadar uyuşturucu bağımlısı olanlar için başka alternatif yoktu.

Yirmi bir yaşındaki Honey fazla yaşlı sayılmazdı aslında fakat yedi yıldır kullandığı eroin, vaktiyle güzel olan hatlarını mahvetmişti. Fazla sıskaydı, göz altları çökmüş, cildi çukurlaşmış, dudakları çatlamıştı ve bakışları dalgındı.

Honey, Güney Pasadena'daki Aisha Kemp'te doğmuştu. Altın sarısına çalan esmer teni sayesinde, daha yürümeye başlamadan "Honey" lakabını almıştı. Ama eğer çocukların gördüklerini taklit ederek öğrendikleri doğruysa kaderi çok erken yaşta çizilmişti.

Babası, Honey'yi uyuturken oturma odasında kokain çeken bir alkolikti. Annesi, uyuşturucu için her şeyi yapmaya hazır bir sokak fahişesiydi. Evde sürekli şiddetli tartışmalar yaşanırdı ve karnı acıkan Honey ağladığında kimsenin umurunda olmazdı. Honey ilk kez onuncu yaş gününden önce sarhoş olurken ilk otunu o zaman içti. On üçünde bir grup sokak çocuğuna bekâretini kaybetti. On dördünde uyuşturucu en yakın dostu haline gelmişti.

Tıpkı annesi gibi Honey de alışkanlığının masraflı olduğunu çabuk fark etti. Parası olmadığını söylediğinde torbacısı, onunla ve arkadaşlarıyla birlikte olması karşılığında uyuşturucu teklif ederdi. O da gülümseyip kabul ederdi.

On beş yaşında Honey ansızın bambaşka bir dünyaya adım attı. Bu yeni dünyada insanlar, onları memnun etmesi karşılığında para vermeye hazırdılar. Honey hızlı öğrenirdi ve ilk öğrendiği şeylerden biri de ne kadar az sınır koyarsa o kadar çok müşteri bulabileceği, o kadar çok para kazanabileceğiydi. Honey çok geçmeden sınırsızlığıyla nam saldı; acı, sapıklık, efendilik, kölelik, dayak, aşağılanma. Yok yoktu. Ne var ki bu hayat tarzı, aşırı alkol ve uyuşturucu kullanımıyla birlikte, bedenine altı yılda onarılmaz bir hasar verdi.

Yirmi yaşına geldiğinde cildi pürüzsüzlüğünü ve ışıltısını yitirmiş, aşırı kilo kaybederek bir deri bir kemik kalmış, saçları seyreldiği için peruksuz hiçbir yere gidemez olmuştu. Makyajla bile çekici bir kadın değildi. Cebi kabarıklar, yalnızlıklarını gidermek için sokaklarda dolaşmazlardı. Rahat otel odalarından ya da limuzinlerinden ajansları ve kadın satıcılarını ararlardı. Yirmi bir yaşında Honey ayyaş, pis ve cimri sokak güruhuyla idare etmek zorundaydı.

Yağmurun çiselemesi işleri daha da kötüleştirdi. Honey, günü yirmi beş dolarla kapatacağını şimdiden kabullenmeye başlamıştı. Bu meblağ, günlük dozu için yetersizdi fakat Cliff'le bir şeyler ayarlayabilirdi belki. Onun tam olarak neden hoşlandığını biliyordu.

Tam kırmızı rujunu tazeleyip fazlasını kâğıt mendile silmişti ki yolun karşısında ona bakan kırklarındaki adamı fark etti. Adam çekingen bir tavırla başını çevirdi. Adamın şehir dışından gelen bir yabancı olduğunu anlayan Honey para kokusunu almıştı. Adamın tekrar göz teması kurmasını bekledi. Beş saniye sonra göz teması tamamdı. Flört etmekte uzman olan Honey çok geçmeden beklediği davetkâr tebessümü almıştı. Ceketini çıkardı,

kusursuz yuvarlak göğüslerini dikleştirdi ve dekoltesini kontrol ettikten sonra karşıya geçti.

"Merhaba," dedi cilveli bir tavırla yabancıya yaklaşarak. "Ben Honey." Elini uzattı.

"Merhaba, Honey."

"Vay canına, ne kadar güçlü ellerin var," dedi son derece tahrik edici bir sesle. "Bütün o kıyafetlerin altı hep kastır eminim."

Adam başını hafif yana çevirdi. Çok utangaçtı.

"Görmek isterdim doğrusu." Göz kırptı. "Belki ben de sana kendi kıyafetlerimin altındakileri gösteririm." Kendi etrafında döndü. "İster misin?"

"Sanırım." Adam gülümsedi, gözlerinin kenarlarında kırışıklar belirdi. "Yanımda sadece yüz dolar var." Mahcup görünüyordu.

İşte bu. Adamın eline uzandı. "Yüz dolara Honey ile dünyanın bütün zevklerini tadabilirsin, bebeğim."

Yüz Bir

Odayı ucuz, pembe neon ışık saçan, *Playboy* tavşanı şeklindeki bir lamba aydınlatıyordu. İçerideki her şey adi görünüyordu. Çiçekli duvar kâğıdı, bitter çikolata renginde halı, duvarlarda zevksiz baskı, pencerelerde asılı duran kirli perdeler ve her an göçebilirmiş görüntüsü veren bir yatak vardı.

"Banyoya gidip temizleneceğim," dedi Honey elini usulca yabancının yanağında gezdirerek. "Çıktığımda umarım üstünde bu kıyafetler olmaz. Benimkilerin olmayacağı kesin."

Honey paraları tekrar saydı. Ödemeyi sona bırakmamayı öğrenmişti. O hatayı bir kez yapmış ve sonunda gözü morarmış, dudağı patlamıştı.

Peruğunu düzeltti, makyajını tazeledi ve kıyafetlerini çıkardı. İç çamaşırı yeni değildi. En son ne zaman iç çamaşırı aldığını hatırlamıyordu ama temizdi ve birazdan da çıkaracaktı zaten. "Hadi işe koyulalım," dedi aynadaki aksine dudaklarını büzerek.

Kıyafetleri hâlâ üzerinde olan adam yatağın kenarında oturuyordu. Elleri dizlerinin arasında, çenesi göğsündeydi.

"Sorun nedir, tatlım?" Honey, adamın önünde diz çöktü.

Adam gözlerini yerden ayırmıyor, ona bakmaya utanıyordu. "Ben... Ben bunu daha önce hiç yapmadım."

Honey gülümseyip elini adamın bacağına koydu ve nazikçe okşadı. "Merak etme, tatlım. Benim tecrübem ikimize de yeter."

"Gidip temizleneyim, senin için sakıncası var mı?"

"Elbette yok, tatlım. Rahatına bak sen. Ben burada beklerim." Şehvetle göz kırptı. "Anadan doğma."

Adam banyodan çıktığında Honey sırtını rahatsız metal başlığa dayamış, yatakta çıplak bekliyordu. Sertleşip dikilmeleri için göğüs uçlarını ovuşturup çimdiklemişti. Kendisinde en beğendiği yeri göğüsleriydi. Fakat yabancı içeri adımını atarken Honey'nin ifadesi değişti. Adam uzun, şeffaf bir yağmurluk giymişti ve altında hiçbir şey yoktu. Penisi de şaha kalkmıştı.

"Vay canına, tatlım. Amma sapıkmışsın." Yattığı yerde doğruldu. "Ama ben sapıkları severim."

"Senin için geldim, Honey." Adamın çekingen sesi ve tavırları kaybolmuştu. Bu yeni ses tonu, Honey'nin tüylerini ürpertti. Honey yataktan kalkınca adam da ona doğru bir adım attı. Bu esnada pembe neon ışık, elindeki bir şeyden yansıdı. Honey dondu kaldı. O parıltıyı daha önce de görmüştü. Çığlık atmaya çalıştı ama adam çok hızlıydı. Aralarındaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar katedip eliyle ağzını kapatıvermişti. Vücudunu Honey'ninkine bastırınca genç kadın adamın aletini bacaklarında hissetti. Korku dolu gözlerle adamın gözlerine baktığında öyle bir kötülük gördü ki altına kaçırdı.

"Diz çökün dua etmelisin," diye mırıldandı adam. Honey kollarında tir tir titriyordu. Hakkında gazetede çıkan haberi daha bu sabah okumuştu. Ona "Kesici" diyorlardı.

Adam bıçağı Honey'nin boynuna kaldırırken dudaklarını yalayıp kulağına fısıldadı. "Ben senin kurtuluşunum, Honey."

Yüz İki

Hunter, Tehachapi'deki Kaliforniya Eyalet Hapishanesi'nin küçük, beyaz boyalı, özel ziyaretçi odasında metal masada sabırla oturuyordu. Odanın kapısı açılmadan önce koridorun zemininde sürüklenen zincirlerin sesini duydu. İçeriye önce insan azmanı gardiyan girdi. Kasları, gerilen XXL üniformasını yırtıp geçmek üzereydi. Arkasındaki bembeyaz giyinmiş, orta boylu, soluk benizli adam onun yanında cüce kalıyordu.

Adamın ellerini vücudunun önünde birbirine bağlayan zincir, beline dolandıktan sonra ayak bileklerine iniyor, yalnızca ufak adımlar atmasına izin veriyordu. Saçları kısa kesilmişti fakat Hunter adamın şakaklarına ak düştüğünü fark etti. Dudakları yıllıktaki fotoğrafta olduğu kadar dolgun değildi. Sol yanağında çirkin bir yara izi vardı. Gözleri hâlâ bir kedininkini andırıyordu fakat içlerindeki bütün tehdit kaybolmuştu. Hunter'ı görünce kapıda durup kaşlarını çattı.

"Bu çıtır da kim, Dubal?" diye sordu çam yarması gardiyana ve gardiyan kayıtsızca omuz silktikten sonra mahkûmu içeri alıp ziyaretçisinin karşısına oturttu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ben hemen dışarıda olacağım," dedi Dubal kalın kapıyı arkasından kapatarak.

Peter Elder elleri kucağında, çenesi aşağıda, omuzları öne doğru düşük oturuyordu fakat Hunter'ı bir yırtıcının avını süzdüğü gibi inceledi.

"Çok önemli bir polis olmalısın," dedi kısık sesle.

Hunter arkasına yaslanmıştı. Rahat görünüyordu. "Nedenmiş o?"

Elder gülümsedi, bakımsız dişleri ortaya çıktı. "Normal görüş saatinde değiliz. Burası normal görüş odası değil. O yüzden zincire vuruldum. Genellikle ellerimi arkamdan kelepçelerler ama tecrit hücresinden buraya epey uzun bir yol olduğundan işlerini şansa bırakmak istemiyorlar. Nüfuzlu biri olmalısın ve bu odayı ayarladığına göre benden istediğin çok önemli bir şey olmalı."

"Adım Robert Hunter. Los Angeles Cinayet Masası Özel Ekip'te dedektifim." Hunter rozetini gösterdi.

"Kim olduğun ya da nereden geldiğin beni zerre ilgilendirmiyor, aynasız. Beni ilgilendiren tek şey, benden ne istediğin."

Hunter karşısında oturan adamı birkaç saniye sessizce inceledi. "Yardımını istiyorum," dedi sakince.

Peter güçlü bir kahkaha koyuverdi ve ellerini masanın üstüne koydu. Metalle temas eden zincirleri şıngırdadı. "Sana neden yardım etmek isteyeyim, aynasız?"

Hunter mahkûmlar arasındaki yazılı olmayan kuralı biliyordu: Bir aynasıza asla yardım etme. Onların gözünde bu, kardeşliğe ihanet etmekle, taraf değiştirmekle eş değerdi ve diğer mahkûmlar öğrendiği takdirde ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Hunter, Peter Elder'ın yardımını istiyorsa kartlarını doğru oynamalıydı.

"Bana değil, dostlarına yardım edeceksin."

Elder'ın kaşları kalktı. "Dostlarıma mı?" Kıkırdadı. "Kafan güzel falan mı senin be aynasız? Ben tam on dört yıldır buradayım ve hep tecritteydim." Ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan konuşuyordu. Her kelime bir önceki kadar tekdüze çıkıyordu ağzından. "İnsanların arasına karışamıyorum. Herkesten ve her şeyden soyutlanmış yaşıyorum. Postalarıma bile sınır getirildi. Sahip olduğum tüm dostlarım kafamın içinde yaşıyor, aynasız."

"Ben eski dostlarından bahsediyorum. Buraya girmeden önceki dostlarından."

Elder bakışlarını kaldırdı, meraklanmıştı.

"Compton Lisesi'nden Brett Stewart Nichols adında bir çocuğu tanıyor musun?"

Elder belli belirsiz bir tebessümle arkasına yaslandı. Eski günler gözlerinin önüne gelmiş gibi bir an uzaklara daldı. Konuştuğunda sesine bariz bir canlılık gelmişti. "Brett için mi buradasın?"

"Kısmen."

"Peki ne demek oluyor bu tam olarak?"

Hunter olayları biraz değiştirerek Elder'a aktardı. "Bu katilin, eski dostlarını hedef aldığına inanıyoruz."

"Compton'dakileri mi?"

"Pek sayılmaz."

"Bilmece gibi konuşmayı keser misin, aynasız. Kafamı bulandırıyorsun. 'Pek sayılmaz' da ne demek şimdi?"

Hunter plastik bir dosyadan, Gardena Lisesi'nden dört kızın fotoğrafını çıkardı. "Bu kızlar Compton'a gitmiyorlardı." Fotoğrafı Elder'a doğru itti. "Onları tanıyor musun?"

Elder fotoğrafa uzun uzun baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır," dedi soğuk bir tavırla.

Hunter yalan söylediğini biliyordu fakat bozuntuya vermedi. "Ben de bu kızlardan bazıları okuldan sonra seninle ve Brett'le takılmıştır diye düşünüyordum." Fotoğrafı geri alırken Elder'ın bakışlarını gönülsüzce çektiğini fark etti. "Katil ikisini öldürdü."

"Hangi ikisini?" Soru ağzından çıkıvermişti. Endişeli birinin doğal tepkisiydi.

"Önemli değil," diye başını salladı Hunter. "Eğer bu kızlar seninle takılmadılarsa önemi yok. Buradaki işimiz bitmiştir." Kalkarmış gibi yaptı.

"Dur biraz." Elder öne doğru eğildi. Sesinde telaş seziliyordu. "Şu fotoğrafa bir daha bakayım."

"Neden?"

"Uzun zaman geçti, aynasız. Beynim pek çok şeyi unuttu. Belki tekrar bakarsam..."

Hunter fotoğrafı yavaşça Elder'a doğru itti. Bu kez mahkûm, fotoğrafı zincirli ellerine aldı. Hunter, Elder'ı gözlemledi. Gözleri bir kızdan diğerine gidiyordu. Bakışlarının en çok soldan ikinci kıza, Amanda Reilly'ye odaklandığına kuşku yoktu.

Yüz Üç

"Hangi ikisi öldürüldü?" Elder'ın soğuk sesi bir nebze yumuşamıştı.

"Onları hatırlıyor musun?" diye üsteledi Hunter.

Elder başını kaldırdı, delici bakışlarını Hunter'a dikti. Görüşünü netleştirmek istercesine gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Ağzının kenarları kıvrıldı. "Zamanı kısıtlı olan sensin, aynasız." Ses tonundaki tekdüzelik geri gelmişti. "Katili yakalamaya çalışıyorsun falan ya hani. Benim kaderim zaten çizilmiş. Ben buradan nasılsa çıkamayacağım. İstediğin kadar oyun oynayabilirsin, bana göre hava hoş. Onları belki tanıyorumdur. Ama önce hangi ikisinin öldürüldüğünü bilmek istiyorum."

Peter Elder'ın yardım etmek için bir sebebe ihtiyacı vardı. Amanda Reilly'ye bakışından, yıllardır hissetmediği duygularla cebelleştiği aşikârdı. Fotoğraf da belli ki o duyguları tekrardan canlandırmıştı. Hunter kumar oynamaya karar verdi. "Sağdaki iki kız. Debbie Howard ve Jessica Pierce."

Elder'ın yüzü gevşedi. Hunter doğru kartı oynadığına emindi. Şimdi zarları tekrar atma zamanıydı. "Tıpkı sokak çetene üye olan herkes gibi, diğerlerinin de hayatı tehlikede. Katilin bir sonraki hedefinin soldan ikinci kız, yani Amanda Reilly olacağına inanıyoruz. Onu tanıyor musun?"

Peter Elder kasıldı. "Eğer bir sonraki kurban o olacaksa neden onu koruyor musunuz?"

"Onu bulamıyoruz. Korkup saklandığını düşünüyoruz. Tek şansımız, tekrar saldırmadan önce katili bulmak. O kızların bir-

birini tanıdığını biliyoruz ama onlarla Brett arasında hâlâ bir bağ bulamadık."

"Peki bunun sana ne faydası olacak?"

Hunter öne doğru eğildi. "Bak, gençken birkaç çocuğa zorbalık ettiğinizi biliyorum. Amerika'daki bütün okullarda oluyor. Şu ana kadar bulduklarımıza göre, eskiden itip kaktığınız çocuklardan biri ödeşme vaktinin geldiğine karar vermiş."

Elder kaşlarını çattı. "Ama aradan yirmi beş yıl geçti."

"Bazı insanlar unutmaz."

"İyi ama bu kızlar Compton Lisesi'ne gitmiyorlardı ki. Katil neden onları hedef alsın?"

Hunter sokak çetesi teorisini açıkladı.

Elder iki eliyle alnını kaşıdı. "Yani teorin doğru mu yanlış mı söylememi istiyorsun. Küçük çetemizle ödeşmeye karar veren, itilip kakılmış çocuk hakkında."

Hunter başıyla onayladı.

"Yanlış."

"Anlamadım."

"Teorin saçma, aynasız." Elder fotoğrafı tekrar incelerken gözleri doldu. "Bazılarımız birlikte takılıyorduk." En sağdaki kızı işaret etti. "Öldürüldüğünü söylediğin kızlardan biri, Debbs, onlardan biriydi. Tıpkı Mandy gibi." Amanda Reilly'yi gösterdi. "Ama ölen şu diğer kız, adı ne demiştin?"

"Jessica Pierce."

"Onu daha önce hiç görmedim. Bizimle takılmazdı, diğeri de öyle. Bu durumda senin şu katil, eski çetemi hedef alıyor olamaz."

"Eski çeten... Kaç kişiydiniz?"

Elder bir an düşündü. "Benimle beraber sekiz."

Hunter dosyasından yeni bir fotoğraf çıkarıp karşıya itti. Elder bakışlarını yeni fotoğrafa kaydırdı: Düzgün kesilmiş, açık renk saçlı, ince bir adam duvara yaslanmıştı. Fotoğraf Malibu'daki evden alınmıştı. Kimliği hâlâ belirlenemeyen ilk kurbana aitti.

Hunter, Elder'ın gözlerini ve ifadesini gözlemledi. Beş saniyede adamı tanıdı.

"İlk kurbandı," dedi Hunter.

Elder hâlâ konuşmuyordu.

"O da sokak çetenizin parçası mıydı?"

Elder kenetlediği ellerini kucağına indirip ne diyeceğini düşündü. "Strutter tanıdığım en çatlak herifti."

Yüz Dört

Hunter'ın alnı kırıştı. "Strutter mı?" diye sordu.

"Biz ona öyle derdik. Büyük bir Kiss hayranıydı ve 'Strutter' en sevdiği şarkıydı."

"Güzel şarkı," dedi Hunter.

Elder'ın dudaklarında beliren tebessüm içtendi. "Pislik herifin tekiydi ama çok havalıydı. Grubun bir lideri varsa oydu. Strutter eşek arısı dışında hiçbir boktan korkmazdı. Alerjisi vardı onlara. Eşek arısı gördü mü anında topuklardı."

"Compton Lisesi'ne mi gidiyordu?"

Tebessüm kahkahaya dönüştü. "Strutter kıyamet kopsa okula adım atmazdı. Eğitim zımbırtısından nefret ederdi. İhtiyacı olan her şeyi sokaklarda öğrenebileceğini söylerdi." Fotoğrafı bir kez daha inceledi ve neredeyse hüzünle başını iki yana salladı.

"Gerçek adı neydi?"

"Nereden bileyim ben." Elder kıkırdadı. "Birbirimizi sokaktan tanıyorduk. Brett'in adını biliyordum çünkü aynı okula gidiyorduk. Sokakta birbirimize lakaplarımızla seslenirdik... Strutter." Fotoğrafı gösterdikten sonra kızlarınkine geçti. "Mandy, Debbs. Brett'in lakabı BS idi ve Brett Stewart'ın kısaltması değildi. Benimki Kicker'dı. JayJay, Duble D ve Lipz de diğerleri." Elder, Hunter'ın meraklı ifadesini fark edince açıkladı. "JayJay deli, sıska bir herifti. Duble D sürekli dans eden siyahi bir elemandı ve Lipz de taş mı taş Porto Rikolu bir kızdı. Gördüğüm ve öptüğüm en seksi dudaklara sahipti." Hatırlayınca gülümsedi.

"Birbirinizi hiç gerçek adınızla çağırmaz mıydınız?"

"Pek değil," dedi havalı bir tavırla. "Strutter'ın ya da JayJay'in gerçek isimlerini bildiğimi sanmıyorum. Lipz'inki telaffuz edemeyeceğim kadar tuhaftı. Duble D'ninki Darnell ya da Darrell ya da onun gibi bir şeydi."

Duble D... Darnell Douglas. Hunter şimdilik ondan bahsetmemeyi seçti. Önceliği, Elder'ın eski çetesinin kalan iki üyesini tespit etmekti. "Ya JayJay ve Lipz? Onlar da Compton Lisesi'ne mi gidiyordu?"

"Hayır."

"Strutter gibi, sokak çocukları mıydılar?"

"Hayır, bir okula gidiyorlardı ama Compton Lisesi değildi. Bilmiyordum, umurumda da değildi. Hepimiz okuldan nefret ediyorduk zaten. Galiba ikisi de benim gibi bıraktılar."

Hunter dosyasından son bir şey çıkardı. Compton Lisesi yıllığıydı. "Sana son bir şey sorabilir miyim?" Yıllığı Elder'ın önüne koyunca eski çete üyesi kaşını kaldırdı. "Bu yıllığa bakıp en çok itip kaktığınız kişileri gösterir misin?"

"Neden? Teorinin saçma olduğunu söyledim sana. Katil, çetenin üyesi olmayan bir kızı öldürmüş."

Son kartı oynama zamanı. Hunter, Darnell Douglas'ın fotoğrafını çıkarıp masanın üstüne koydu. "Onu tanıyor musun?"

Arkasına yaslanmış olan Elder bakışlarını indirip fotoğrafı bir süre inceledi. Birkaç saniye sonra rahat ifadesi değişti, kaşlarını çattı. Öne doğru uzanıp fotoğrafı iki eliyle aldı.

"Vay anasına. Duble D bu," dedi kıkırdayarak. "Kilo almış."

Hunter derin bir nefes aldı. "Dün cesedi bulundu."

Elder aniden başını kaldırdı.

"Aynı katildi." Hunter hızlı düşünmeliydi. "Belki Jessica Pierce çetenizin üyesi değildi ama onu itip kakmış olabilir. Belki de katil ona abayı yakmıştı ve o, katille dalga geçti, onu başkalarının önünde rezil etti." Hunter fotoğrafları tekrar gösterdi. "Brett, Strutter, Duble D ve kızların yolları, yetişkin hayatlarında hiç kesişmedi.

Hepiniz kendi yolunuza gittiniz. Beş kurbanın arasındaki tek bağlantı, okul günleri ve senin eski çeten. Bu bir tesadüf değil."

Elder'ın sol gözü hafif seğirdi.

"Onları hâlâ kurtarabiliriz." Parmağının Amanda Reilly'nin üzerine gelmesine özen göstererek, Hunter kızların fotoğrafına vurdu. "Ama senin yardımına ihtiyaçları var." Mahkûma mavi bir kalem uzattı.

Elder uzun bir süre durakladıktan sonra kalemi alıp masanın üzerine, bütün yıllığı kapsayan bir daire çizdi. "İşte. O okuldaki aşağı yukarı herkesle uğraştık."

"Pekâlâ. Sadece okulda değil de okul dışında da uğraştıklarınızı göstersen de listeyi daraltsak, ne dersin? Sadece çetenin uğraştıklarını?"

"Onları neden düşüneyim ki? Hiçbiri beni görmeye gelmedi. Nasıl olduğumu umursamadılar. BS bile gelmedi. En iyi dostum olacaktı bir de."

Hunter söyleyebileceği bir şey bulmaya çalıştı. Yalan söyleyip bunun doğru olmadığını söyleyebilirdi. Brett ve Amanda'nın görüş talebinde bulunduklarını ama başvurularının reddedildiğini söyleyebilirdi. Ama bu, Elder'ın zihnine yerleşir ve ölene kadar içini kemirirdi. Böyle bir psikolojik işkenceyi kimse hak etmiyordu. "Bu soruyu ben cevaplayamam," dedi sonunda. "Onları neden düşüneceğini ancak sen bilebilirsin."

Birbirlerine bakarken oluşan sessizlik sonsuza dek sürecek gibiydi.

"Bu, epey uzun sürebilir, aynasız," dedi Elder yıllığı açıp kaleme uzanarak.

Yüz Beş

Hunter cezaevinden ayrılır ayrılmaz Doktor Winston'ı aradı. Otopsi, şüphelerini doğrulamıştı. Darnell Douglas aşırı kan kaybından ölmüştü. Toksikoloji sonuçlarına göre, kurbana ameliyatlarda kullanılan ve sinir sistemini etkilemeyen felç edici madde süksinilkolin enjekte edilmişti. Kurban hareket edemez ama her şeyi hissedebilirdi. Olay yerinin dışında bulunan siyah Cadillac'tan hiçbir ipucu çıkmamıştı. Darnell'in parmak izleri bile bulunamamıştı. Katil, arabayı pırıl pırıl yapmıştı.

Hunter'ın Los Angeles'a dönüş yolculuğu iki saat sürdü. Parker Center'da doğruca bodruma, Araştırma Analiz Birimi'ne indi. Ne Hopkins ne Jack Kerley masalarındaydı. Hunter genç polisin cep telefonunu aradı.

"Ian hangi cehennemdesin?"

"Morgdayım."

"Orada ne işin var?"

"Kişisel eşya kayıtlarını inceliyorum. Hepsi elle yazılıyor, unuttun mu? Bilgisayarda aratamıyorum."

"Her neyse, kayıtları incelemesi için şimdilik bir başkasını bul. Sana Hırsızlık-Cinayet Büro'da ihtiyacım var."

"Tamam, geliyorum."

Hunter ofise girdiğinde Garcia masasında oturmuş bazı dosyalara bakıyordu.

"Peter Elder'la görüşmen nasıl geçti?" diye sordu Garcia heyecanla.

Hunter, Doktor Winston'ın gönderdiği faksı kontrol ederken görüşmesinin hızlıca özetini geçti.

"Debbie Howard'ın soruşturma dosyaları, Lancaster'dan daha bu sabah geldi," dedi Garcia yüzünü buruşturup son bir saattir incelediği belgelerin bazılarını Hunter'a uzatarak.

Hunter belgeleri alıp masasına oturdu. Olay yeri fotoğraflarına hızlıca göz atıp bu sırada birkaç kez kaşlarını çattı.

"Otopsi dosyası var mı?"

"Masandaki yeşil dosya."

Hunter hızlıca okudu. "Otopsi raporuna göre Debbie Howard boğulmuş." Kaşlarını kaldırdı. "Olay yeri fotoğraflarında boş bir küvetin içinde görünüyor ama."

Garcia yeni bir dosya verdi. "Debbie'nin kocası Jonathan Hale'ın ifadesi. Cesedi o bulmuş."

Hunter, Hale'ın ifadesini sessizce okudu.

Jonathan Hale mimarlar toplantısı vesilesiyle dört günlüğüne şehir dışına çıkmıştı. 13 Aralık'ta uçağı Dallas'tan üç saat rötarlı kalkmış, havaalanından eve vardığında vakit gece yarısını geçmişti. Debbie'ye telefonla ulaşamamış ama uçağının gecikeceğini sesli mesajla açıklamıştı. Debbie genelde geç saatlere kadar çalıştığından Jonathan evi sessiz, ışıkları kapalı bulunca şaşırmamıştı. Hırsız alarmı aktifti ve içeri zorla girildiğine dair bir iz yoktu. Mutfakta kendisine bir sandviç ve bir fincan kahve hazırladıktan sonra üst kattaki odalarına çıkmıştı. Oda derli toplu ve düzenliydi. Boğuşma izi yoktu. Temizlenmek için banyoya girmiş ve o an hayatı yerle bir olmuştu.

Debbie Howard çıplaktı. Büyük küvetin üzerinde ayaklarından baş aşağı asılmıştı. Yalnızca kafası ve omuzları suyun içindeydi. Jonathan panikleyip küvetin içine atlamış, karısının cansız bedenini kaldırmaya çalışmıştı. Ayaklarının bağlı olduğu ipi kesip bir saat kadar ona sarıldıktan sonra küveti boşaltmış ve polisi aramıştı.

"Işık kesip küveti boşaltarak Jonathan Hale olay yerindeki kanıtların çoğunu yok etmiş," dedi Garcia, Hunter dosyanın sonuna ulaşınca.

"Anlaşılır bir durum ama," dedi Hunter gözlerini oyuşturarak. "Eve geliyorsun ve karını banyoda baş aşağı sallanır vaziyette, kafası suya gömülü buluyorsun. Sen ne yaparsın?"

Garcia'nın gözlerine hüzün çöktü. Hunter ortağının Anna'yı düşündüğünü biliyordu.

"Çoğu insan, Jonathan'ın yaptığını yapardı. Ona gidip sarılır... Ağlar... Ve neden diye sorardı. Olay yerini korumak aklının ucundan bile geçmemiştir."

Garcia derin bir iç çektikten sonra ofise kısa süreliğine sessizlik çöktü. "Otopsi raporuna tekrar bak," dedi. "İlk sayfanın en altına."

Hunter baktı. "Kadın hamileymiş."

Yüz Altı

Garcia işaret parmağıyla kaşlarının arasını ovdu. "Üç haftalık," dedi.

"Laboratuvar, kurbanın kanını Peder Fabian'ın göğsündeki üç rakamını yazmak için kullanılan kanla karşılaştırmış mı?"

"Hayır. Üzerinden iki hafta geçmiş ve soruşturma hâlâ devam etmesine rağmen Jonathan Hale, savcılığın da desteğiyle naaşı morgdan çıkarmak için elinden geleni yapmış. Ceset iki gün önce yakılmış."

"Aman ne güzel," dedi Hunter parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

"Önemli değil, Robert. İkinci kurban, aynen dediğin gibi hamile çıktı," dedi Garcia daha canlı bir ses tonuyla. "Sırtına iki rakamını yazan katil tarafından fotoğrafı Amanda Reilly'nin cinayet mahalline bırakılmıştı. Debbie Howard'ın aynı delinin kurbanı olduğuna şüphe yok bence."

"Bu katilin deli olduğunu düşünmek hata yaptırır. Sakın bu yanılgıya düşme, Carlos."

Garcia masasından başka bir kâğıt aldı. "Daha sonra yapılan bir görüşmede Jonathan Hale, Debbie'nin sudan ödünün koptuğunu söylemiş. Yani suya girmekten. Güneşin neredeyse bütün yıl parladığı, tropikal iklime sahip bir şehirde yaşıyoruz. Varlıklı bir aileler. Evleri kocaman ama oturdukları sokakta sadece onlarda yüzme havuzu yok. Sebebi ise Debbie'nin istememesi. Havuzlara, kumsallara yaklaşmazmış bile. Görünüşe bakılırsa küçükken boğulmasına şu kadar kalmış." Başparmağıyla işaret

parmağını birbirine yaklaştırdı. "Tıpkı diğer kurbanlar gibi en çok korktuğu şekilde öldürülmüş, Robert. Dediğin gibi, bu adam kurbanlarının korkularını hedef alıyor."

Hunter biraz düşündü. "İpi kesmiş," diye fısıldadı. "O yüzden sırtındaki iki rakamı bulunamamış." Ayağa kalktı, tahtaya yaklaştı ve çizmeye başladı.

"Debbie küvetin üzerinde baş aşağı asılı duruyor." Bir çöp adam çizdi. "Kocası içeri girince onu bu halde buluyor. Paniğe kapılıp ipi kesiyor ama küvetin içi hâlâ su dolu."

Garcia bir adım daha yaklaştı. "Jonathan, Debbie'nin cesedinin küvete girmesine neden olmuş."

"Eğer vücuduna yazılan bir rakam varsa suya girince silinmiştir."

"İyi ama katil, filmlerde gördüğümüz gibi neden başını küvete sokup bastırmakla yetinmemiş ki? Neden baş aşağı asmakla uğraşmış? İki durumda da boğulma etkisi aynı olurdu."

"Hayır, olmazdı," dedi Hunter. "Elimizde fotoğraf yok ama raporda yazdığına göre sadece kafası ve omuzları suya batırılmış."

"Doğru."

"Eğer bu katil, kurbanlarının korkularını hedef alıyorsa Debbie Howard'ın sudan ödünün kopmasını nasıl değerlendirirdi? Onu gerçekten nasıl korkutabilirdi?"

Garcia kabaca çöp adam çizimine bakarken yüzünü sıvazladı. "Tanrım..." Jetonu düşünce Hunter'a döndü. "Debbie'yi tavandaki ahşap kirişe bağladığında küvet boştu."

Hunter başıyla onayladı. "Buna kalıbımı basarım."

"Kahretsin. Debbie kafasının küvetin içinde kalacağını biliyordu. Suların yavaş yavaş yükseldiğini gördü. Saçı ve alnı ıslanır, su seviyesi giderek yükselirken o korkuyu hissetti. En kötü kâbusunun ağır ağır gerçeğe dönüşmesini anbean izledi."

"Sular burnuna ulaştığında suyu keserek katil daha fazla işkence edebilirdi," Hunter sözü tekrar aldı, "onu bir süre sadece ağzından nefes almaya zorlayabilirdi. Ama baş aşağı asılmış, ölmek üzere olduğunu bilen, korkan bir kadın şöyle dursun, ayakta duran

soğukkanlı biri bile bunu yapmakta zorlanırdı. Debbie Howard yavaş yavaş ve büyük acılar çekerek boğulmuş."

"Bu çok ürkütücü," dedi Garcia yüzünü buruşturarak.

"Katilin yöntemi bu," diye devam etti Hunter. "Oturup iki gün boyunca Amanda Reilly'nin pişerek ölmesini izledi. Darnell Douglas'tan, onar mililitrelik şırıngalarla iki buçuk litre kanı yavaş yavaş ve sabırla çekip sonra da şırıngaları bedenine sapladı. Debbie Howard'ın boğulmasını izlediğine eminim. Süreci olabildiğince uzatmak istiyor. İşkence etmek istiyor."

Garcia ürperdi. "Okuldayken kimseye zorbalık etmediğime sevindim. İnsanların büyüyünce neye dönüşeceklerini asla bilemezsin."

Hunter otopsi fotoğraflarına tekrar göz atarken durdu kaldı. "Sağ kolunda iğne izi var," dedi Garcia'ya göstermek için fotoğrafı kaldırıp adli tabibin notlarına bakarak. "Muhtemelen öldüğü günden kalma."

Garcia başını aşağı yukarı salladı. "Katilin, kanına ihtiyacı vardı."

"Kesinlikle. Debbie boğuldu. Tek damla kan akmadı. Ve bir sonraki kurbanına –Peder Fabian'a– rakamı yazmak için kana ihtiyacı vardı. Jonathan Hale ile konuşmalıyız."

"Şey, bu biraz zor olacak," dedi Garcia.

"Neden?"

"Noel'i geçirmek için ailesinin yanına gitmiş."

"Nereye?"

"Tennessee'ye."

"Kahretsin."

Kapı çalındı.

"Gel," diye seslendi Garcia.

Hopkins koltuğunun altında her zamanki mavi dosyasıyla içeri adımını attı.

"Onu buldum."

Yüz Yedi

"Kimi buldun?" diye sordu Hunter. Onun ve Garcia'nın bakışları Hopkins'e kilitlenmişti. Hopkins tahtadaki çöp adamları görünce kaşlarını çattı.

"Adam asmaca mı oynuyorsunuz?"

"Çizimlere aldırma, Ian," dedi Hunter. "Kimi buldun?"

Hopkins gülümsedi. "Birinci kurbanı. Morgdayken beni aramandan hemen sonra dosyayı buldum. Beyaz erkek, bir doksan, yüz kilo. LA Lakers'ın NBA finalleri şampiyonluğu anısına yaptırdığı saate sahip bulabildiğim tek kişi. Ceset üç hafta önce getirilmiş morga." Başını iki yana salladı. "Hiç hoş bir görüntü değil. Nasıl öldüğüne inanmayacaksınız."

"Dur tahmin edeyim," dedi Hunter lafını keserek. "Eşek arısı sokması."

Hopkins ve Garcia, Hunter'a baktı. "Nereden bildin?"

Hunter, Peter Elder'ın Strutter'ı sokak çetelerinin lideri olarak tanımlamasından, eşek arısı zehrine alerjisi olmasından ve onlardan çok korkmasından bahsetti.

"Doğrusu katil harika bir iş çıkarmış. Culver City'de kendi bodrumunda duvara zincirlenmiş olarak bulunduğunda böyle görünüyormuş."

Hopkins, Hunter'a bir fotoğraf uzattı. Hunter fotoğrafa bakınca ürperdi.

Vücudu feci şekilde deforme olmuş bir adam, sırtı tuğla duvara yaslanmış, bileklerinden zincirlenen kolları başının üstüne kaldırılmış, çıplak halde yerde oturuyordu. Suratı şişmiş, gözleri

kapanmıştı. Dudakları o kadar şiddetli iltihaplanmıştı ki derisi çatlamıştı. Tanınmaz hale gelen burnu öylesine şişmişti ki burun delikleri kapanmıştı. Şişlikler kollarına ve vücudunun geri kalanına yayılıyor, her yerinde ufak, iğne ucu gibi siyah noktalar göze çarpıyordu. Fazla şişirilmiş, kauçuk bir oyuncak bebeği andırıyordu. Sağ ayak bileği kırılmış, kemik deriyi delip dışarı çıkmıştı. Sağ dizine üç çivi çakılmıştı. Göğsünde uzun, dikey bir kan izi vardı.

"İşte birinci kurbanımız," dedi Hunter fotoğrafı Garcia'ya göstererek.

"Gözden kaçmasına şaşmamalı," dedi Garcia. "Kurbanın ağzından kan akmış da göğsüne damlamış gibi görünüyor daha çok."

"Otopsi raporuna göre, kurban sistemik reaksiyon geliştirmiş ve eşek arısı zehrine olan şiddetli alerjisinin tetiklediği anafilaktik şoktan ölmüş," diye açıkladı Hopkins. "Katil onu duvara zincirleyip bodrumuna kilitlemiş. Sonra tahta bir kutudan çıkardığı büyük eşek arısı kovanını yanı başında yere çalmış. Adamcağız beş yüz kere falan sokulmuş. Ağzından, boğazından ve hatta midesinden eşek arıları çıkmış."

Garcia acı çekermiş gibi yüzünü sıvazladı. "Eşek arılarından nefret ederim."

"Kurbanın adını öğrenebildin mi?"

Hopkins başını evet anlamında salladı. "Gregory Carlson. Onu daha yeni bulduğum için hakkında bir dosya hazırlayamadım ama uzun süreceğini sanmam," dedi Hunter'ın sormasına bırakmadan.

"Güzel. En kısa zamanda hakkında her şeyi bulmaya çalış."

"Bilmem gerek," dedi Hopkins merakla. "Çöp adamları neden çizdiniz?"

Garcia, Debbie Howard'ın vücudunda iki rakamının neden bulunamadığını çözdüklerini izah etti.

"Mantıklı," dedi Hopkins ve defterinde bir sayfayı açtı. "Uğraşıyorum ama şu Gardena Lisesi fotoğrafındaki kalan iki kızı hâlâ bulamadım..."

"Onları muhtemelen şimdilik rafa kaldırabiliriz," diye araya girdi Hunter. "Katil onların peşinden gitmeyecek."

"Neden?"

Hunter, Peter Elder'a yaptığı blöfün geri tepmekten son anda kurtulduğunu anlattı.

"Çetenin parçası değiller miymiş yani?"

"O fotoğraftan sadece Amanda ve Debbie çeteye üyeymiş. Ve maalesef onlar için geç kaldık."

"Evet, ama teorin doğrulanmış oldu," dedi Hopkins heyecanla. "Katil kesinlikle o sokak çetesinin üyelerini hedef alıyor."

"Öyle görünüyor. Bu durumda geriye üç kişi kalıyor. Peter Elder, hapishanede ve ulaşılması zor bir hedef."

"Müebbet yatıyor," dedi Hopkins. "Katilin onu öldürmesine gerek yok. Kaderi çoktan çizilmiş."

"Onun haricinde JayJay lakaplı beyaz bir erkek var," diye devam etti Hunter. "Ve bir de Lipz adını verdikleri Porto Rikolu bir kadın."

Garcia vücudunu esnetti. "Eğer elimizdekiler sadece bunlarsa onları bulmak zor olacak. Hâlâ sokaklarda olsalar bile lakapları çok yaygın."

"Doğru," dedi Hunter. "Ama elimizde başka bir ipucu var." Hopkins'e Compton Lisesi'nin yıllığını verdi. "Seni bu yüzden buraya çağırdım. Peter Elder yıllıkta birkaç fotoğrafı işaretledi. En çok o öğrencilere eziyet etmişler. Çetesiyle birlikte."

Hopkins sayfaları çevirmeye başladı.

"Elder'ın işaretlediği bütün fotoğrafları taratmanı istiyorum. Bakalım bu insanlar kimin nesiymiş, okuldan sonra neler yapmışlar ve en önemlisi son üç haftadır nerelerdeymişler. Müsait olan herkesi bu işe koş. Daha fazla yardım gerekirse bana haber ver, ben Başkomiser Blake ile konuşurum. Fazla zamanımız yok."

"Sorun değil. Hemen işe..." Hopkins sayfaları çevirmeyi bırakıp yıllıktaki bir şeye gözlerini kısarak baktı. "Bu fotoğraflara baktın mı sen?"

"Henüz değil. Cezaevinden çıktım, arabaya bindim ve doğrudan buraya geldim. Aynı anda birden fazla iş yapabilirim ama *o kadar da* değil. Neden ki?"

Hopkins yıllığı Hunter ile Garcia'ya çevirdi. İki sayfada üç işaretli fotoğraf vardı.

"İkinci fotoğraf," dedi. "Altındaki isme bakın."

"Hadi canım," dedi Garcia elini saçlarının arasından geçirerek.

Yüz Sekiz

Derin bir nefes aldıktan sonra mum ışığıyla aydınlanan bodrumun tuğla duvarına yapıştırılmış fotoğrafları inceledi. Ona bakan yüzlerin her birinin farklı bir mazisi vardı. Kendi farklı hikâyelerini anlatıyorlardı. Başardıklarını ve yapmayı planladıklarını düşününce vücudunu bir heyecan dalgası kapladı.

"*Çok az kaldı.*" Gülümsedi, ardından dilini çatlayan dudaklarının üzerinde gezdirdi. "*Beşi gitti, ikisi kaldı.*" Paslı bir çividen sarkan büyük takvime baktı. "*Üstelik dünya kadar vaktim var.*"

Gözlerini devasa metal masanın üzerindeki eskiz ve planlara dikip güldü. En iyiyi en sona saklamaya karar vermişti. Onları en çok neyin korkuttuğunu biliyordu. Birinin örümceklerden, diğerinin sıçanlardan ödü kopuyordu. Bu bilgi, ona akıllara durgunluk veren bir güç hissi veriyordu. Onlar için tasarladığı, tam anlamıyla bir şaheserdi. Panik ve acıya yepyeni bir boyut kazandıracaktı. Onlarla yüz yüze gelmek için sabırsızlanıyordu. Gözlerindeki korkuyu görmek için. Kanlarını tatmak için. Acı çektirmek için. Fakat sabırlı davranmanın öneminin farkındaydı.

Odanın köşesindeki küçük buzdolabını açtı, son kurbanından aldığı kanı muhafaza ettiği küçük cam şişenin üzerinde parmaklarını dikkatle gezdirdi.

Şu ana kadar her şey plana uygun gitmiş fakat beklenmedik bir şey meydana gelmişti. *LA Times*'ın ön sayfasındaki fotoğrafa ters ters baktı. Bu asla öngöremeyeceği bir şeydi. Ama bu da kolaylıkla halledebileceği bir sorundu. Onu hedefine ulaşmaktan hiçbir şey ve hiç kimse alıkoyamazdı.

Yüz Dokuz

"Adi herif! Bize yalan söylemiş," diye fısıldadı Garcia, Hopkins'in gösterdiği fotoğrafa bakarak.

"Onun hakkında senden araştırma yapmanı istemiştim. Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Hunter, Hopkins'e.

Genç polis başını aşağı yukarı sallayıp dosyasını karıştırdı. "Brett'in aksine, James Reed her konuda örnek biriymiş; öğrencilikte, yurttaşlıkta, aklınıza ne gelirse. Lisedeki not ortalaması 4.0'mış ve 1987 yılında onur derecesiyle mezun olmuş. Hiç vakit kaybetmeden aynı yıl üniversiteye başlamış. Los Angeles, Kaliforniya Üniversitesi'ne. Matematik ve fizik okumuş. Notları yine göz kamaştırıcı. Üniversiteden sonra bilgisayar yazılımıyla uğraşmış ve birkaç yıl burada, Los Angeles'ta Konami adındaki oyun şirketinde çalışmış. Önemli bir şirketmiş. Reed matematik ve fizik bilgisini kullanarak geliştirdiği "Shoot 'em up" oyun motorları sayesinde büyük paralar kazanmış. Compton Lisesi'ndeyken Peder Fabian'ın cebir 2 öğretmeni olan annesi üç yıl önce hastalanınca şirketten ayrılmış." Hunter'a baktı. "Gençliğinde nerede yaşadığını da araştırmamı istemiştin. Bil bakalım nerede yaşıyormuş?" Gülümsedi. "Lisedeyken genç rahibimizden sadece birkaç ev uzakta yaşıyormuş."

"Elder onu bu yüzden işaretlemiş olmalı. Eğer Brett'le aynı sokakta yaşamışlarsa Strutter'ın çetesi onunla epey uğraşmıştır."

"Dün onunla konuştuğumuzda bize bundan bahsetmeyi unutması ne garip," dedi Garcia sinirlenerek. "Ona bir ziyarette daha bulunalım bence."

"Hakkındaki her şeyi araştırmamı istediğinde de yine haklı çıktın. Komşuları ve aynı yaşlarda çocukları olup olmadığına bakmamı istemiştin," dedi Hopkins başıyla Hunter'ı işaret ederek. "Bu benim hayatta aklıma gelmezdi."

"Ne buldun?"

"Komşularından birinin James Reed'in yaşlarında biri kız biri erkek iki çocuğu varmış. İkisi de Compton'a ya da Gardena'ya gitmemiş. North Central Caddesi'ndeki Centennial Lisesi'ne gitmişler. Oğlanın adı Keyon Powell. Doktor olmuş ve Colorado'da yaşıyor ama kardeşi Kelly Powell, şimdilerde Kelly Sanchez, avukatlık yapıyor ve kocası ve iki çocuğuyla Santa Monica'da yaşıyor." Hopkins belgeyi Hunter'a verdi.

Hunter biraz inceledikten sonra saatine baktı.

"Belki de önce onunla konuşmalıyız. Hemen mesela."

"Bana uyar," dedi Garcia ceketine uzanarak.

Yüz On

Hardgrave and Mortimer Hukuk Bürosu, Santa Monica'da Altıncı Cadde ile Broadway Caddesi'nin kesiştiği köşede bulunan modern ofis binasının üçüncü, dördüncü ve beşinci katlarını işgal ediyordu. Hunter, Kelly Sanchez'in öğleden sonra mahkemede değil de ofiste olduğundan emin olmak için yola çıkmadan büroyu aramıştı.

Danışmada genç ve son derece çekici, kızıl saçlı bir kadın, Bayan Sanchez'in bugün onlarla randevusuz görüşmesinin çok güç olduğunu söylediyse de Hunter'ın sihirli dedektif rozeti sayesinde avukat hanımın programında son anda bir boşluk açılıverdi.

Danışma görevlisine dedektifleri içeri göndermesi için yeşil ışık yakılana kadar birkaç dakika beklemek zorunda kaldılar. Duvarlarını fotoğrafların ve çerçevelenmiş gazete makalelerinin süslediği koridorda genç kadını takip ettiler, golf kupalarıyla dolu bir vitrinin önünden geçtiler ve ikinci bir koridora saptılar. Kelly Sanchez'in ofisi sağda, sondan ikinci ofisti. Kızıl saçlı görevli kapıyı hafifçe vurup tam olarak üç saniye bekledikten sonra açtı ve dedektifleri geniş, lüks bir ofise buyur etti. İçeride şık mobilyalar, duvarlarda yağlı boya tablolar, Victoria Dönemi tarzında heybetli maun masanın arkasında geniş bir pencere ve kitaplarla kaplı koca bir duvar vardı. Müşterileri etkilemek için dekore edilmiş bir ofisti hiç kuşkusuz.

Kelly Sanchez onları kapıda karşıladı. Dolgun, düz, omuzlarına kadar düşen saçları ve keskin bakışlı ela gözleri olan Sanchez otuzlarının sonlarında heybetli bir siyahi kadındı. Tokalaştıktan sonra Kelly kimliklerini inceledi ve oturmalarını işaret etti.

"Size nasıl yardım edebilirim, baylar?" diye sordu masasının arkasına geçerek.

Hunter fazla bilgi vermeden beklenmedik ziyaretlerinin maksadını açıkladı.

"James Reed mi? Vay canına, bir anda geçmişe gittim."

"Komşuymuşsunuz, doğru mu?"

Kelly kuşkuyla başını salladı. "Uzun yıllar önce."

"Strutter lakaplı bir çocuğu ve takıldığı grubu hatırlıyor musunuz?"

Kelly'nin nazik tavrı sertleşti. Arkasına yaslanıp dedektifleri süzdü. "Evet, hatırlıyorum."

"Siz veya kardeşiniz onları tanıyor muydunuz? İsimlerini biliyor muydunuz?"

Sanchez başını iki yana salladı. "Sözü geçen tek isim Strutter'ınkiydi ve o da takma bir isim. Sokakta karşılaştığımda kim olduklarını bilirdim. Her gördüğümde de yolumu değiştiriyordum."

"Strutter'ın çetesinde Lipz adında bir kız ile JayJay adında sıska bir çocuk varmış. Onları tanıyor muydunuz?" diye üsteledi Garcia.

Sanchez kaşlarını çattı. "Size söyledim, hiçbirini tanımıyordum." Bakışlarını Garcia'dan Hunter'a yöneltti. "Mesele nedir, dedektif? James hiçbir zaman o çetenin bir parçası olmamıştı."

"Evet, biliyoruz. Siz ve kardeşiniz, James Reed'le arkadaş mıydınız? Onu iyi tanır mıydınız?"

"Arkadaştık ama onu iyi tanıdığımı söyleyemem."

"Strutter ve çetesiyle iyi anlaşır mıydı, hatırlıyor musunuz?"

Kelly kıkırdadı. "Strutter'ın çetesiyle kimse anlaşamazdı. Hatta onlardan uzak durmak için herkes elinden geleni yapardı."

"James dâhil mi?"

"Özellikle James, ama onun için daha zordu."

"Nasıl yani?" Hunter öne doğru eğilince oturduğu deri koltuk gıcırdadı.

Kelly belli belirsiz omuz silkti. "James, Compton Lisesi'ne gidiyordu. Annesi orada öğretmendi. Galiba Strutter'ın çete üyelerinden bazıları da onun öğrencileriydi. Her kötü not aldıklarında ya da cezaya kaldıklarında kabak James'in başına patlıyordu."

"Uzaklaştırmaları da unutmayalım," dedi Garcia sessizce.

"Strutter'ın çetesi onu arayıp bulurdu. En çok onunla uğraşırlardı."

"Peki ya siz ve kardeşiniz?"

"Biz başka bir okula gidiyorduk, Centennial Lisesi'ne. Strutter'ın çetesinden hiç kimse orada okumuyordu. Onlardan uzak durmamız daha kolaydı." Kelly dirseğini lüks deri koltuğunun kolçağına, çenesini de yumruk yaptığı eline yasladı. "Arada sırada bizi de itip kaktılar ama aşırıya kaçmazlardı. Çoğunlukla küfrederlerdi sadece."

"Peki James'le daha mı farklı uğraşırlardı?" diye sordu Garcia.

Sanchez başıyla onayladı. "James çok çekingen, çok özgüvensizdi. Ona yüklenmelerinin nedeni böyle olması mıydı, yoksa annesinin öğretmen olması mı emin değilim ama Strutter'ın çetesi onun hayatını cehenneme çevirmişti." Kelly saçlarını kulaklarının arkasına attı. Bakışları hafif yukarı sağa gitti. "James'in küçük, beyaz bir köpeği vardı. Minik, sevimli bir şeydi, sürekli sağa sola koştururdu, kıpır kıpırdı. Annem bile severdi o köpeği ki köpeklerden pek hazzetmeyen biriydi." O günleri hatırlayınca hüzünlendi. "Bir gün köpek kayboldu ve James çileden çıktı. Muhtemelen mahallede çalmadık kapı bırakmadı ama köpeği kimse görmemişti. O gece gözüne uyku girmemiştir herhalde. Ayrıntılara vâkıf değilim ancak ertesi sabah kapısına bir karton kutu bırakılmıştı. İçinde de köpek vardı. Kafasız."

Garcia oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp Hunter'a baktı. İfadesi sabitti.

"James köpeğin cesedini parka gömdü. Haftalarca ağladı."

Odaya sessizlik çöktü. "James, Strutter'ın çetesini suçluyordu." Hunter'ın tahminiydi bu.

Sanchez başını sallayarak onayladı. "Zavallı Numberz[6]," dedi üzgünce.

"Ne dediniz?" Hunter kaşlarını çattı.

"James'in minik köpeği." Sanchez başını salladı. "Adı Numberz idi, 'z' ile."

---

6 İngilizcede "numbers" kelimesi rakamlar anlamına gelir. "Numberz" ise "numbers", yani rakamlar kelimesini çağrıştırmaktadır. (yay. n.)

Yüz On Bir

Eyaletin en işlek otoyollardan birinde, günün en yoğun vaktiydi. Santa Monica'dan Pomona'ya saatte ortalama kırk kilometre hızla, kağnı gibi gittiler. Tıkanan trafik sinirleri gerdiğinden yol korna çalanlar ve tehlikeli manevra yapanlarla doluydu.

"Onu merkeze getirip sorgu odasında terletelim derim ben. Eminim çözülecektir. Özellikle de onu sen sorgularsan," dedi Garcia bir kamyonun arkasına doğru yavaşlarlarken.

"Onu hangi suçtan gözaltına almayı düşünüyorsun? Yirmi yıl önce bir sokak çetesinin zorbalığına maruz kalması ve Numberz adında bir köpeği olması suçlarından mı? Şu anda elimizde hiçbir şey yok."

"Sebep var."

"*Muhtemel* sebep. Bu kelimeyi lügatine eklesen iyi edersin, Carlos."

"Pekâlâ, elimizde muhtemel sebep var. James Reed gençliğinde şiddetli zorbalığa maruz kaldı ve köpeğinin başına gelenlerden Strutter'ın çetesini sorumlu tuttu, suçlu onlar olsun ya da olmasın. Elimizde başı kesilen, Numberz adında bir köpek var. Katil, kurbanlarına rakam veriyor, Robert. Peder Fabian'ın başı kesildi ve yerine köpek kafası yerleştirildi. Tesadüf mü sence? Kaldı ki sen de fark etmişsindir..."

"Senin boyunda, bir seksen sekiz," diye araya girdi Hunter başıyla onaylayarak.

"Aradığımız adam da bir seksen sekiz."

"Biliyorum." Hunter yolcu kapısına yaslanıp çenesini çimdikledi. "Bak, ben sadece aceleyle iş yapmayalım diyorum. Eğer aceleyle iş yaparsak bu katil paçayı sıyırır. Suç mahallerinden elde ettiğimiz tek ipucu, Malibu'daki malikânede bulunan kısmi parmak izi. Bu olumlu bir gelişme ama yeterli değil ve bunu sen de biliyorsun. Onu karakola götürüp parmak izini elimizdekiyle eşleştirsek bile mahkemede bundan rahatlıkla sıyrılabilir. Ev epey bir süredir satılıktı, unuttun mu? İçini herkes gezmiş olabilir. Strutter'ın çetesinden geriye iki kişi kaldı ve biliyorum ki katil onları hedef alacak. Kartlarımızı doğru oynamalıyız. Eğer James Reed aradığımız adamsa çemberin daraldığını biliyordur. Dün kapısını çaldık ve bunu tekrar yapmak üzereyiz."

"Ve bu da onu tedirgin eder," dedi Garcia.

"Tedirginlik hata yaptırır. Tek bir hata bize yeter."

Los Angeles'ta kısa kış öğleden sonrası sona ererken nihayet Pomona'ya ulaştılar. Hunter saatine baktı ve doğrudan Kaliforniya Politeknik Eyalet Üniversitesi'ne gitmeye karar verdi.

Kaliforniya Politeknik Eyalet Üniversitesi'nin ana yerleşkesi yaklaşık altı kilometrekarelik bir alan üzerine kurulmuştur ve Kaliforniya eyalet üniversiteleri sisteminde en geniş ikinci yerleşkeye sahiptir. Yerleşkeye girdikten sonra meşhur DLİ –Derslik/Laboratuvar/İdare– binasını bulmaları uzun sürmedi. Cüretkâr fütürist mimarisi sayesinde yapı çok sayıda televizyon reklamının yanı sıra birkaç Hollywood bilim kurgu yapımında da yer almıştı. Fakat bina aynı zamanda doğrudan San Jose Hills fay hattının da tam üzerinde oturmaktadır. Büyük deprem riski taşımakta ve bağlantılarıyla kirişleri Kaliforniya deprem güvenliği standartlarını karşılamamaktadır.

"Havalı bina," dedi Garcia arabayı park ederken.

"Dua edelim de önümüzdeki birkaç dakika içinde deprem olmasın."

"Ha?"

Hunter boş ver derecesine başını iki yana salladı. "Merak etme. Yararsız bilgi."

Garcia'nın alnı kırıştı ve Hunter'ın peşinden binaya girerken adımlarını hızlandırdı.

Resepsiyon alanı kalabalık değildi. Masaya yaklaşırlarken dostane bakışlı, uzun, koyu renk saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamış tıknaz bir adam gülümseyerek bembeyaz dişlerini gösterdi. "Nasıl yardım edebilirim, baylar?" diye sordu laubali bir tavırla.

"Profesör Reed'i arıyoruz. James Reed." Hunter tebessüme karşılık verdi.

"Hangi bölümden olduğunu biliyor musunuz?"

"Emin değilim. Bizim için bulabilir misiniz?"

"Elbette, biraz bekleyin."

"Bilgisayar Bilimi ve Yazılım Mühendisliği." Kül sarısı saçları narin ve çekici yüzünü çevreleyen uzun boylu bir kadından gelmişti cevap. Danışma masasının yanı başında durmuş, bir tür rapor okuyordu. İki dedektif de ona döndü. "Profesör Reed, Bilgisayar Bilimi ve Yazılım Mühendisliği dersleri veriyor," dedi yeniden. "Ama okulda değil."

"Ah." Hunter hayal kırıklığıyla başını salladı. "Siz kimsiniz?"

"Doktor Nicola Pate." Elini uzattı. "Bilgisayar Bilimi bölümünün başında ben varım. Kayıt olmak için mi gelmiştiniz?"

Garcia öksürdü ve Hunter'ın tebessümü genişledi. "Vay canına, o kadar küçük mü gösteriyoruz?"

"Bence yeterince büyük gösteriyorsunuz," dedi danışma görevlisi, Hunter'a tekrar gülümseyip belli belirsiz göz kırparak. Garcia az kalsın boğuluyordu.

Doktor Pate rahatlatıcı bir tavırla kıkırdadı. "Üniversiteye kaydolmak için genç olmanıza gerek yok."

"Bu, genç görünmediğimiz anlamına mı geliyor?" Hunter işi alaya vurunca Doktor Pate'ten "fazla zorlama" bakışını aldı.

"Kafam karıştı," dedi Doktor Pate elini saçlarının arasından geçirerek. "Öğrenci olarak kayıt yaptırmaya gelmediğinizi biliyorum ama kim olduğunuzu hâlâ bilmiyorum."

Danışma masasından uzaklaştılar ve Hunter kendilerini tanıttı.

Rozetlerini gören Doktor Pate'in havası değişti. "Cinayet Büro mu?"

"Telaşlanmayın," dedi Hunter teskin ederek. "James Reed bize sadece yardım ediyor."

"Öğrencilerinden biriyle ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, öyle bir şey değil. James Reed'in uzun zaman önce tanıdığı biri, yürüttüğümüz soruşturmada şüpheli konumunda. Bize farklı bir bakış açısı sunabilir kendisi."

Doktorun gözleri bir an iki dedektif arasında gidip geldikten sonra endişeli ifadesi rahatladı.

"Onu nerede bulabiliriz biliyor musunuz?"

Doktor Pate kibarca başını yana eğdi. "Bir gün geciktiniz."

"Efendim?"

"Noel'e üç gün kaldı, dedektif. Son bir haftadır dersler azaldı. Profesör Reed son dersini dün öğleden sonra yaptı. Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağını söyledi."

"Neresi olduğunu da söyledi mi?"

Doktor Pate başını iki yana salladı. "Reed son derece içine kapanık biridir. Harika bir profesördür ama kendi halindedir. Hava değişimine ihtiyacı olduğunu söyledi, en azından birkaç günlüğüne. Onu suçlamıyorum. Üniversite profesörlüğü çok yorucu olabiliyor. Galiba dağlarda bir yere gitmeyi seviyor ama benden duymuş olmayın. Şehir dışına çıktığından bile haberim yoktu. İlk dün duydum."

Garcia, Hunter'a baktı.

"Bana numaranızı bırakırsanız ondan haber aldığımda sizi ararım." Bu sefer tebessümü çok daha dostaneydi.

Yüz On İki

Garcia arabasını James Reed'in evinin önünde durdurduğunda Los Angeles'ta çoktan hava kararmıştı. Geçen gün araba yolunda park halinde gördükleri siyah Dodge Journey gitmişti. Dışarıdan ev terk edilmiş görünüyordu. Perdeler çekilmişti ve bütün ışıklar kapalıydı. Zili ısrarla çaldılar, kapıya vurup seslendiler ama birkaç dakika sonra bir cevap almayacaklarını anladılar.

"Kaçmış," dedi Garcia kestirip atarak.

"Bunu henüz bilmiyoruz. Belki aradığımız adam o değildir ve kafasını dağıtmak için tatile çıkmıştır sadece."

"Ya da paniklemeye başlamıştır. Dediğin gibi, çember daralıyor."

Komşuları, Doktor Pate'in iddialarını doğruladılar. Reed kendi halinde, içine kapanık bir adamdı. Yolun tam karşısındaki kadın, öğleden sonra çiçekleri sularken Reed'i arabasına sırt çantasını ve birkaç erzak yerleştirirken gördüğünü söyledi. Sonra da yola çıkmıştı.

Ofise geri dönerken Hunter arabadan Hopkins'i arayıp Reed'in plaka numarasını öğrenmesini ve arabası görüldüğü takdirde merkeze bildirilmesini şehirdeki bütün polislere duyurmasını istedi. Onu gözaltına almak için yasal dayanakları yoktu ama Hunter konumunu öğrenmek istiyordu.

"Ya Los Angeles'tan ayrıldıysa ya da eyalet sınırlarını geçtiyse?" diye sordu Garcia.

"O zaman bu iyiye işarettir," dedi Hunter cep telefonunu cebine koyarak.

"Ne?"

"Doktor Pate, son dersini dün öğleden sonra verdiğini söyledi. Komşusu bugün öğleden sonra yola çıktığını söyledi. Los Angeles trafiğini biliyorsun. Noel'e bu kadar kısa zaman kalmışken eyaletler arası bir seyahat yapacaksan öğleden sonra mı yola çıkarsın?"

"Şaka mı yapıyorsun? Seçme şansım olsa öğleden sonra Batı Hollywood'dan Long Beach'e hayatta gitmem. Santa Monica'dan buraya gelene kadar kaç saat sürdü, biliyorsun. Tam bir keşmekeşti."

"Reed bilgisayar bilimi profesörü ve yapboz bulmaca tutkunu. Beyni mantıklı düşünmeye koşullanmış. Eğer bu seyahati önceden planlamış olsaydı trafiğin yoğun olmadığı dün akşam ya da bu sabah erkenden yola çıkardı."

"Ama çıkmadı." Garcia gülümsedi. "Demedi deme, panikliyor."

"Dün evindeyken uzun bir araba yolculuğuna çıkmak üzere olduğuna dair bir işaret gördün mü?"

Garcia başını iki yana salladı. "Ayrıca yolculuğa çıkacaksa bile onunla tekrar konuşmamız gerekebilir dediğimizde bize bir yolculuktan bahsetmedi."

"Peter Elder bana, çetelerinin kalan iki üyesinin, JayJay ve Lipz'in, en az onun kadar okuldan nefret ettiklerini söyledi," diye açıkladı Hunter. "Onlar da bırakmışlar. İstatistiksel olarak, lise diploması olmayan sokak çocukları pek yer değiştirmezler. Hâlâ Los Angeles'ta olduklarına kalıbımı basarım. Eğer adamımız James Reed ise şehirden ayrılmamıştır."

Yüz On Üç

Ofise döndüklerinde Hopkins yeni bir mantar panoyu fotoğraflarla kaplamıştı bile.

"Peter Elder'ın Compton Lisesi yıllığında işaretlediği bütün fotoğrafları taratıp masalarınıza birer nüshasını bıraktım." Dedektiflerin masalarındaki fotoğraf yığınlarını başıyla işaret edip şaşırmalarına güldü. "Telaşlanmayın, hepsi bu kadar." Notlarını karıştırdı. "İçlerinden üçü vefat etmiş, yedisi Amerika'da ikamet etmiyor, üçü hapiste, altısı orduda ve başka yerde görev başında, beşi de ya tekerlekli sandalyeye mahkûm ya da fiziksel bir rahatsızlığı var." Hopkins yeni mantar panoyu gösterdi. "Yoğunlaşmamız gerekenler bunlar. Toplamda yirmi bir kişi."

"Kahretsin!" Garcia şaşırmış görünüyordu. "Kaç kişiye zorbalık etmiş bunlar yahu?"

"Çok kişiye," dedi Hopkins.

Panodaki ilk fotoğraf James Reed'e aitti.

"Şimdiye kadar Reed'in arabasını gören olmamış mı?" diye sordu Hunter.

"Henüz olmamış ama ilk kurbanımız Gregory Carlson, namıdiğer Strutter hakkında biraz daha bilgi topladım."

"Dinliyorum," dedi Hunter gözleriyle yeni fotoğraf panosunu incelerken. Tipik yıllık fotoğraflarıydı. Modası geçmiş saç kesimleri, sahte tebessümler, sivilceli yanaklar. Bütün bu çocuklar şimdilerde kırklarındaydı.

Hopkins boğazını temizledi. "Anlaşılan Greg tam bir pislikmiş. Rancho Dominguez'de birinci sınıfı bitirmeden okulu

bıraktıktan sonra birkaç yıl ortadan kaybolmuş. Ne bir iş ne sosyal güvenlik kaydı, hiçbir şey yok. Oldukça şiddet eğilimli biriymiş ayrıca. Birlikte olduğu bütün kız arkadaşlarını dövmüş. Darptan ve yasa dışı madde bulundurmaktan birkaç kez tutuklanmış. Greg uyuşturucu satmazmış ama. Uyuşturucudan hiç para kazanmamış. Onun yerine teknoloji dolandırıcılığına girmiş ve internet şirketleri kurup insanların paralarını çalmış. İddialara göre birkaç e-posta dolandırıcılığına da karışmış. Geçmişinden dolayı Los Angeles Polis Teşkilatı onun ölümünün bir intikam cinayeti olduğuna kanaat getirmiş. Greg'in sonunda baltayı sağlam taşa vurduğunu düşünüyorlar." Hopkins raporunda sayfayı çevirdi. "Tuhaftır ki iyi bir babaymış."

"Oğlu mu varmış?" diye sordu Garcia.

Hopkins başını iki yana sallayıp ona döndü. "Beth adında bir kızı varmış, haftada dört kez ziyaretine gidiyormuş. Kızı çoklu skleroz hastası. Beth hastalığın belirtilerini göstermeye başlar başlamaz annesi çekip gitmiş. Şu anda nerede olduğu meçhul." Garcia'ya raporu verdi.

Hunter gözlerini fotoğraflardan ayırmadı.

"Bütün isimlerin ve yerlerin yazılı olduğu bir listeyi masanıza, fotoğrafların üstüne koydum," dedi Hopkins. "Adresleri var ama son üç haftada nerede olduklarını tespit edecek vaktimiz olmadı."

Hunter başını salladı. "Hepimiz yedişer tanesini alalım ve önümüzdeki bir saat içinde elimizden geleni yapalım."

Yüz On Dört

Mollie günü endişe içinde geçirmişti. Bir terslik vardı. Eski görüntülerden kalma anlık imgeler görmeye devam ediyordu fakat giderek tuhaflaşıyor ve kafa karıştırıcı oluyorlardı. İki farklı katil, iki farklı kurban grubu varmış gibi, her şey ikiye katlanıyordu. Artık hiçbir şeye anlam veremiyor, daha önce hiç olmadığı kadar korkuyordu.

Gecenin bir yarısı uyanmış, klostrofobik hissetmişti. Odası yeterince genişti fakat içerisi havasız gibiydi. Camı açıp Los Angeles'ın soğuk ve nemli kış esintisinin yüzünü okşamasına izin verdiğinde rahatsız edici bir hisle tüyleri diken diken oldu. İzlendiği hissine kapıldı. Camdan dışarı sarkarak sokağın odasından görünen kısmını gözleriyle taradı. Sokakta in cin top oynuyordu.

Mollie yattı fakat zihni ona oyunlar oynamaya devam etti. Gecenin geri kalanında gözüne uyku girmedi. Güneş 06.53'te doğduğunda nihayet Mollie biraz dinlenebildi. Geceleri hep daha zor oluyordu. Her nedense görüntüler geceleri daha şiddetli geliyordu. Daha gerçekçi, daha acı verici oluyorlardı.

Akşam olurken nihayet odasından çıktı. Açlıktan karnı gurulduyordu. Yolun hemen aşağısında pasta, şekerleme ve üzeri kremalı kahve de satan bir sandviç dükkânı buldu. Salamlı ve peynirli bir sandviç, üzeri dondurmalı bir dilim elmalı turta ve sıcak çikolata söyledikten sonra ön cama yakın bir masaya oturdu.

Hunter bu gece onu başka bir yere –bir arkadaşının evine belki– yerleştirebileceğini söylemiş ama hâlâ aramamıştı. Turtasını bitirdiği sırada yolun karşısında Noel Baba gibi giyinmiş kısa ve tıknaz bir adam dikkatini çekti. Altın rengi kocaman

çanlarını büyük bir şevkle sallıyor, bir hayır kurumu için para topluyordu. Mollie onu en az beş dakika izledi. Yoldan geçen hiç kimse bağış yapmadı.

"Bugünlerde kimse kimseyi umursamıyor, değil mi?" dedi yan masada oturan uzun boylu bir adam, Mollie'nin Noel Baba'yı izlediğini fark ederek.

"Öyle gibi," dedi hüzünle başını iki yana sallayarak.

Adamın üzerinde uzun siyah bir palto vardı ve koyu renkli eski moda bir gangster şapkası takmıştı. "İnsanlar hayır işlerine bağış yapmaz olduklarında insan üzülüyor," dedi adam dilini çatlayan dudaklarında gezdirerek.

Mollie ne cevap vereceğini bilemedi. Gülümseyip sıcak çikolatasından bir yudum içmekle yetindi.

"Los Angeleslı değilsin, değil mi?"

Mollie merakla adama baktı.

"Bir Los Angeleslının gülüşünü bir kilometre öteden tanırım. Genelde sahte olur ama seninki farklı. Seninki," durakladı, doğru kelimeyi aradı, "nazik, samimi."

"Teşekkür ederim." Mollie hafif kızardı.

Adam, Mollie'nin huzursuzluğunu fark edince ayağa kalkıp eşyalarını topladı. "Los Angeles'ın tadını çıkar," dedi elini uzatarak.

Mollie uzatılan eli kibarca sıktı. Adamın eli kuvvetli ve güçlüydü.

"Adım Ryan, Ryan Turner."

Dudaklarında yeni bir tebessüm belirdi. "Benim adım da Monica."

"Los Angeles'ın tadını çıkar, Monica," dedi tekrar ve dükkândan çıkarak Noel Baba'ya yaklaştı, kovasına para attı.

Monica otele geri döndüğünde, dün gece uykusunu almadığından televizyonun karşısında uyuklayıp durdu. Görüntü geldiğinde uyanık mıydı uyuyor muydu bilmiyordu fakat yüzüne muştayla yumruk yemiş gibi hissetti.

Gözlerini açtığında banyo aynasının karşısında duruyordu. Çıplaktı ve kan revan içindeydi.

Yüz On Beş

Fotoğraf panosuna iğnelenmiş yirmi bir surattan herhangi birinin sabıka kaydı varsa sistemde parmak izleri olurdu ve Malibu'daki evden alınan kısmi izlerle karşılaştırılabilirdi fakat bundan da bir netice alınamadı. Hunter, Garcia ve Hopkins, yirmi bir sıradan, örnek Amerikan yurttaşına bakıyorlardı. Ne hüküm giymişler ne de maliyeyle veya bir devlet kurumuyla sorun yaşamışlardı. Jüride görev almamışlar, mahkemeye de çıkmamışlardı. Tek bulabildikleri, ödenmemiş iki park cezasıydı.

Kâğıt üzerinde, hayatları kımıldamayan bir yaprak kadar macera dolu yirmi bir insan. İçlerinde üniversite profesöründen senaryo yazarına, tıp doktoruna kadar türlü mesleklerle uğraşanlar vardı, bazıları ise işsizdi.

İlk adım, bir seksenin altında ve üstündekileri elemekti. Geriye on iki olası şüpheli kalmıştı. Hava yolları ve pasaport kontrolle konuştuktan sonra beş isim daha listeden silindi.

"Doktor Pedro Ortiz ile Doktor Michael Grifton'ı da listeden çıkarabiliriz," dedi Garcia telefonu kapatırken. "Peder Fabian'ın öldürüldüğü gece ikisi de nöbetteymiş."

"Debbie Howard'ın öldürüldüğü hafta sonu, Jason Lowell öğrencileriyle kampa gitmiş," dedi Hopkins. "O da liste dışında."

Hunter yorgun gözlerini ovuşturdu. Neredeyse kırk sekiz saattir ayaktaydı ve telefon görüşmeleri ile veri tabanı aramalarından daha fazla bilgi edinebileceklerini sanmıyordu. Yirmi beş yıldır bilinçaltında gizli kalmış psikolojik yaralar taşıyan birini arıyor-

lardı. Hunter bir şeylerin katilin öfkesini tetiklediğine emindi. Yakın zamanda olan bir şeydi bu. Bardağı taşıran "son damla"ydı.

Katili çileden çıkaran şeyin ne olduğunu masa başında saptamanın zor olduğunu biliyordu. Terk edilmek, iş yerindeki baskılar, işini kaybetmek, büyük parasal zorluklar ayrıntılı soruşturma gerektirirdi.

"Pekâlâ," dedi tutulan omuzlarını ovarak. "Listede sadece dört isim kaldı. Biliyoruz ki James Reed kayıp. Geri kalan üçünün nerede olduğunu bulalım o halde."

"Belki de Mollie'yi buraya getirip bu fotoğraflara bakmasını isteyebilirsin," dedi Garcia. "Belki bir şeyler sezer."

Kahretsin! Hunter saate baktı. Onu araması gerekiyordu. Onu bu gece başka bir yere yerleştirmek istiyordu.

"Fena fikir değil," dedi Hopkins.

"Onun yaptığı şey bu değil," dedi Hunter sakince ikisine de bakarak. "Gördüklerini kontrol edemiyor. Sadece acıyı sezebiliyor."

"Denemeye değmez mi sence?" diye ısrar etti Garcia. "Seçeneklerimiz de zamanımız da tükeniyor."

"Hayır," dedi Hunter. "Başına gelmedik kalmamış, on yedi yaşında bir kız o. Yalnız ve korkuyor. Üstüne bir de tasavvur edilemez acılar çeken insanların korkunç görüntülerini görüyor." Gözlerini Garcia'ya dikti. "Beş olay yerinden üçüne gittin. Malibu'daki evde miden bulanınca nasıl kendini hemen dışarı attığını hatırlasana."

"Sahi mi?" diye sordu Hopkins hayretle.

"O konuyu hiç açma," diye uyardı Garcia.

"Cinayet Masası Özel Ekip dedektifiyiz," diye devam etti Hunter. "Özel suçlar bizim işimiz. Bizler uzmanız, güçlüyüz. Alışkın olmamız gerekiyor ama hâlâ midemiz kalkıyor. Yalnız olmanın ve o görüntüleri, kendi gözlerimizle gördüklerimiz kadar gerçek görüntüleri görmenin kırılgan bir genç kıza neler yapabileceğini bir düşünün. Onu buraya getirip, bu fotoğrafları gösterip

o görüntüleri bile bile, zorla zihnine sokmaya çalışmasını hayatta isteyemem."

Ardından gelen sessizlik Hunter'ın ne demek istediğinin anlaşıldığına işaretti.

Cep telefonu çaldı. Ekranda Mollie'nin numarası görünüyordu. *Ürkütücü.*

"Alo, Mollie." Hunter pencereye doğru gitti. Telefonda bile bir terslik olduğunu hissedebiliyordu. Sanki koşuyormuş gibi Mollie'nin nefes alıp verişleri düzensizdi. "Sorun nedir?"

Mollie derin bir nefes aldı. Hunter onun ağladığını fark etti.

"Mollie, konuş benimle. Sorun nedir?"

Garcia ve Hopkins gerildi.

Mollie bir derin nefes daha aldı. Hunter korna sesi duydu. "Mollie, otelde misin?"

"Hayır." Sesi titriyordu.

"Neredesin?"

"Bilmiyorum."

"Ne? Nasıl yani?"

"Ayrıldım."

"Otelden mi ayrıldın?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Bir süre önce." Gözyaşlarıyla ve boğazındaki yumruyla kesilen sözcükleri güçlükle sarf ediyordu.

"Sakin ol, Mollie. Konuş benimle. Ne oldu? Otelden neden ayrıldın?"

"Gördüm..." Sesi histerikleşiyordu.

"Derin nefes al, Mollie. Ne gördün?" Hunter ayağa kalkıp ceketine uzandı.

Hattın öbür ucunda sessizlik vardı.

"Mollie, benimle kal. Ne gördün?"

"Kurbanı gördüm..."

"Kurban mı?"

"Katilin bir sonraki kurbanı. Bu gece, bir sonraki kurbanının peşine düşüyor."

Hunter'ın vücuduna adrenalin pompalandı. "Pekâlâ, biraz sakinleşmeye çalış, Mollie. Gördüğünün, bir sonraki kurban olduğunu nereden biliyorsun? Daha öncekilerden biri de olabilir."

"Daha önceki mi?"

Hunter bir an tereddüt etti. "Daha önce gördüğün görüntüler. Gördüğün insanlar. Tek kurban onlar değildi. Onlardan önce de kurbanlar vardı ve sonrasında da oldu."

"Hayır, hayır. Onlar değildi. Bir sonraki kurbandı. Biliyorum," dedi panik dolu bir sesle.

Hunter çoktan kapıya ulaşmıştı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Mollie?"

"Çünkü bir sonraki kurban benim." Sesi titredi. "Katil bu akşam benim peşime düşecek."

Yüz On Altı

"Her nereye gidiyorsan ben de geliyorum," dedi Garcia, Hunter yanından geçip koridora çıkarken ceketine uzanarak. "Neler oluyor, Robert?"

Hunter cevap vermedi. Ne durdu ne arkasına döndü. Garcia ona ancak otoparka vardıklarında yetişebildi.

"Sen sürüyorsun," dedi Hunter cep telefonunda hızlı arama tuşuna basarak. Telesekreter çıktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Garcia motoru çalıştırırken.

"Benim evime gidiyormuşsun gibi sür. Mollie'nin kaldığı otel benden sadece üç blok ötede."

"Ne oldu?"

Hunter, Mollie ile yaptığı görüşmeyi anlattı.

"Lanet olsun!" Garcia'nın gözleri irileşti. "Görüntüyü ne zaman görmüş?"

"Bilmiyorum. Dediklerini sana kelimesi kelimesine aktardım."

"Sonra da bağlantı kesiliverdi, öyle mi?"

Hunter başını sallayarak onayladı. "Sanki biri telefonu kapatmış gibi. Az önce onu aramayı denedim, telesekreter çıktı." Hunter gözlerini yumdu, burun kemiğini sıktı, sağlıklı düşünmeye kendini zorladı. Mollie otelden ayrıldığını söylerken net konuşmamıştı. On dakika önce de olabilirdi beş saat önce de. Hâlâ otelin yakınlarında da olabilirdi, kilometrelerce uzakta da. İyi ama nereye gitmiş olabilirdi?

Hunter, Mollie'nin, Susan adında, birlikte çalıştığı bir arkadaşından bahsettiğini hatırladı. Fakat bu, laf arasında geçtiğinden kızın adresini bilmiyordu.

"Parası var mıydı?" diye sordu Garcia yardım etmek isteyerek.

Hunter gözlerini açıp ortağına baktı. "Bilet almaya yetecek kadar yoktu," dedi. Garcia'nın aklından geçenleri çoktan anlamıştı. Cep telefonunu tekrar aradı. Yine telesekreter çıktı.

East Florence Caddesi'ndeki Travel Inn Oteli'ne on iki dakikadan kısa sürede vardılar. Amerika'nın her yerinde bulunan, U şeklinde, iki katlı bir oteldi. Odalara ulaşmak için resepsiyondan geçmek gerekmiyordu. İki dedektif, ikinci kattaki 219 numaralı odaya koştu. Kapıyı çaldılar, cama vurdular, adını haykırdılar. Mollie içeride değildi.

Yüz On Yedi

Resepsiyondaki şişman görevli, 219 numaralı odanın anahtarının yerinde olduğunu doğruladı. Bu Travel Inn Oteli henüz kartlı sisteme geçmediğinden hâlâ eski usul anahtar ve anahtarlıkları kullanıyordu. Oteldeki konuklardan dışarı çıkarken anahtarı resepsiyona bırakmaları istenmiyordu. Resepsiyon görevlisi Mollie'yi görmemişti. Anahtar, kutusuna bırakılmıştı ama bunun ne zaman olduğuna dair bir fikri yoktu.

Hunter rozetini gösterdi, anahtarı aldı ve Mollie'nin odasına gitti. İki gece önce onu otele getirdiğinde yanına aldığı eşyalar ve sırt çantası yoktu. Hunter odayı ve yatağı kontrol ederken Garcia banyoya geçti.

"Robert, gelip buna bir baksan iyi olur."

Hunter banyoya girdi. Lavabodaki birkaç damla kanı görünce dondu kaldı. Etrafa bakındılar fakat boğuşma izine rastlamadılar. Her şey yerli yerindeydi. Hunter kanı inceledi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Garcia.

"Burun kanaması. Mollie bazen burnunun kanadığını söylemişti, özellikle de görüntülerden sonra."

"Ne yapmalıyız?"

Hunter cep telefonunda bir numarayı tuşladı. Karşıdaki, ikinci çalışta açtı.

"Trevor, ben Hunter, Robert Hunter. Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Trevor Tollino, Los Angeles Polis Teşkilatı'ndaki Özel Harekât Birimi'nin en kıdemli memuru ve Robert'ın yakın arkadaşıydı.

"Neye ihtiyacın var, Robert?" diye mırıldandı kıdemli polis telefonda. Trevor eskiden sahada görev yapan bir polisti fakat Los

Angeles'ın güneyinde uyuşturucu çetesiyle girilen silahlı çatışma sırasında boynundan vurulmuştu. Kurşun, ses tellerine zarar vermiş, iki ameliyattan sonra yumuşak, fısıltılı bir sese kavuşmuştu. Hayatını tehlikeye atarak kanlar içindeki Trevor'ı çatışmanın ortasından çıkaran Hunter'dı.

"Bir cep telefonunun yerini belirlemeni istiyorum. İçinde son teknoloji GPS çipi var."

"GPS olsa bile cep telefonlarının izini sürmek zor olabiliyor. Eğer telefon açıksa birkaç dakika sürer. Telefon kapalıysa o zaman bir sorunumuz var demektir."

"Bir denesen olmaz mı?" dedi Hunter, Mollie'nin numarasını ve telefonu satın aldığında not ettiği bütün bilgileri Trevor'a vererek. "Bir şey bulur bulmaz beni ara."

Bir duraklama oldu. "Bu resmî bir talep mi, Robert?"

"Ölüm kalım meselesi."

Kısa bir duraklama daha. "Sorun değil. Sen bu işi bana bırak. Birkaç dakikaya ararım seni."

Hunter odayı arşınlayıp birkaç kez camdan dışarı baktı. Odadan sokağın ufak bir bölümünden başka bir şey görünmüyordu.

Telefonu çaldı. Garcia olduğu yerde sıçradı.

"Trevor, ne buldun?"

"Hiçbir şey bulamadım, Robert. Yerini saptayamıyorum. Ya telefonun bataryası bitmiş ya da kapatılmış. Fakat son aramanın yapıldığı yeri tespit ettim."

"Dinliyorum."

"Arama senin telefonuna yapılmış."

"Peki nereden?"

"Downey'deki Firestone Bulvarı'ndan."

"Ne? Downey buraya on kilometre uzaklıkta. Bana daha kesin bir konum veremez misin?"

"Üzgünüm, Robert. Arama tam yerini tespit edebileceğim kadar uzun sürmemiş. Elimden geleni yaptım ama sadece aramanın yapıldığı genel alanı saptayabildim. Telefon en son Firestone ile Lakewood kavşağı civarında bir yerde aktifmiş." Kısa bir duraklama oldu. "Sonrasında ortadan kaybolmuş."

Yüz On Sekiz

Hunter düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Zihninde dolaşan dört olasılık vardı. Birincisi, Mollie yeni görüntüden çok korkmuştu ve Los Angeles sokaklarında amaçsızca dolanıyordu. İkincisi, Los Angeles'tan gitmeye karar vermişti, ne de olsa daha önce de bunu düşünmüştü. Üçüncüsü, laf arasında bahsettiği Susan adındaki genç kadını bulmaya gitmişti. Dördüncü seçenek ise kaçırılmış olmasıydı.

Mollie'nin uçak bileti alacak parası yoktu ve Downey civarında tren garı ya da otobüs terminali bulunmuyordu. Eğer Los Angeles'tan ayrılmak istiyorsa kentin yanlış kesimine gitmişti. Ayrıca Downey panik halinde, amaçsızca yürüyerek gidemeyeceği kadar uzaktaydı. Hunter'ı aradığında otelden on kilometre uzakta bulunmasının bir nedeni olmalıydı.

"Robert," diye seslendi Garcia tekrar. "İyi misin? Ne yapacağız?"

"Downey'ye gitmeliyiz. Trevor'ın dediğine göre, bağlantı kesildiğinde oradaymış." Gayriihtiyari saatine baktı. "Yirmi dakika olmuş sadece. Kapalı bir yerde değildi. Arkadan trafik sesi duydum çünkü ve Trevor da aramanın Firestone Bulvarı'ndan yapıldığını söyledi. Hâlâ orada bir yerde olabilir."

"Tamam, hadi gidelim."

Firestone ve Lakewood, Los Angeles'ın güneydoğusunda yer alan Downey'de iki büyük ve işlek bulvardır. Garcia oraya yirmi dakikadan kısa sürede ulaştı.

"Kahretsin!" diye fısıldadı kavşağa vardıklarında.

Stonewood Center alışveriş merkezine bakıyorlardı. Burası bünyesinde yüz yetmişten fazla mağazayı barındıran devasa bir alışveriş kompleksiydi. Ama hepsi bu kadar da değildi. Kavşaktan batıya, Firestone Bulvarı'na doğru gittiğinizde karşınıza daha küçük alışveriş merkezleri ve mağazalar çıkıyordu. Tam bir alışveriş cennetiydi.

Stonewood Center'ın otopark girişinde uzun bir araç kuyruğu vardı. Garcia kuyruğa girecekmiş gibi yavaşladı. Sokaklar çanta, paket ve farklı boyutta kutular taşıyan insanlarla dolup taşıyordu. Noel'e iki gün kalmıştı. Mağazalar geç saatlere kadar açıktı ve alışveriş merkezleri yemek saatinde karınca yuvasını andırıyordu. Hunter ve Garcia, Mollie'nin üzerinde ne olduğunu bilmiyorlardı ve ellerinde bir fotoğrafı da yoktu. Olsa bile kime soracaklardı ki? Bu saatte Noel alışverişini yapan bunca insanın içinde Mollie'yi aramak, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

Hunter ensesindeki çirkin yara izini ovdu. Şu anda Mollie'yi ancak telefonunu tekrar açarsa bulabilirlerdi. Trevor'dan izleme sinyalini yakalamaya çalışmayı sürdürmesini istemişti. Eğer telefon tekrar açılırsa haberleri olacaktı. İyi ama neden kapanmıştı?

İçindeki ses, Hunter'a kalabalıkları aramasını, mantığıysa bunun zaman kaybı olacağını söylüyordu. Oradan yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Hunter, Garcia'ya araba kuyruğuna girmemesini söyledi.

"Hırsızlık-Cinayet Büro binasına dönüp aramayı oradan sürdürmeliyiz."

Garcia arabayı otopark kuyruğundan çıkarıp trafiğe katılırken Hunter gözlerini yumdu. Mollie'nin son sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

"*Katil bu akşam benim peşime düşecek.*"

Yüz On Dokuz

Başkomiser Blake yeni fotoğraf panosunun önünde durmuş, dört şüphelinin fotoğraflarını inceliyordu ki Hunter ve Garcia, Hırsızlık-Cinayet Büro binasına vardı. Hopkins, başkomiseri son gelişmeler hakkında çoktan bilgilendirmişti.

"İlk tanıştığımızda, kendimle ilgili size söylemeyi unuttuğum bir şey vardı," dedi Başkomiser Blake sakince, Hunter ve Garcia masalarına ulaşınca kapıyı kapatarak. "Ben öyle kolay kolay ağzımı bozmam." "İtiraf ediyorum" dercesine ellerini kaldırdı. "Yanlış anlamayın. Ben melek değilim. Kendini düzgünce ifade etmek için bazen küfretmen gerekir. Benim durumumda bu yalnızca çok sinirlendiğimde olur."

"Yakın zamanda o raddeye ulaşma riskiniz var mı, amirim?"

"Çeneni kapat ve dinle, Robert. Bu, lanet olası karşılıklı bir konuşmaya benziyor mu sence?" Sakin ses tonu kaybolmuştu. "Siz ikinizde beyin yerine saman mı var, yoksa düpedüz embesil misiniz? Aynı şeyleri tekrarlamaktan sıkılmaya başladım artık. Ben size ne dedim? Medyum kızı bulduğunuz gibi haberim olacak dedim. Az önce ne öğrendim bilmek ister misiniz?" Odayı arşınlarken topukları takırdıyordu. "Az önce öğrendim ki kızın yerini bilmekle kalmayıp onu bir otele yerleştirmişsin ve şimdi de onu kaybetmişsin. Lanet olsun, Robert." Başkomiser yumruğunu Hunter'ın masasına indirdi. "Ne bok yemeye bana söylemedin?"

Hunter sesindeki sakinliği korudu. "Çünkü olacakları biliyordum, amirim. Onu buraya getirtecek, sorgu odasına tıkacak ve bir dünya soru soracaktınız. O da hiçbirini cevaplayamayacaktı.

Ama gizlemek istediğinden değil, cevapları bilmediğinden. Ona sorulabilecek her soruyu sordum. Gördüklerini neden gördüğünü bilmiyor ve bunu kontrol edemiyor." Hunter derin bir nefes aldı. "Eğer raporunuza yazsaydınız Emniyet Müdürü Collins ile Belediye Başkanı Edwards'ın onun bir psikologla görüştürülmesini isteyeceklerine ve psikoloğun da onu anlamak yerine itibarsızlaştırmaya çalışacağına adım gibi eminim."

"Sen de psikologsun," dedi başkomiser öfkeyle. "Görüşmeyi bizzat sen de yapabilirdin."

"Sizce belediye başkanı görüşmeyi benim yapmama izin verir miydi?"

"Belediye başkanını ben hallederim demiştim. O benim sorunum, senin değil. Ben her zaman dedektiflerimin arkasında dururum ama sen bana güvenmiyorsun galiba. Ben önce seni dinlerdim, Robert."

Hunter elini saçlarının arasından geçirdi.

"Müdür ve belediye başkanı artık bunu muhakkak duyacaklar, raporumdan ya da başka yerden. Ve birdenbire üzerimdeki baskı katbekat artacak. Siz ikiniz otoritemi iki kez sarstınız. Eğer işlem yapmazsam, başkomiser olarak sadece onların gözünde değil, bu teşkilattaki ve Los Angeles Polis Teşkilatı'ndaki herkesin gözünde zayıf görüneceğim."

"İşlem yapmaktan kastınız nedir?" diye sordu Garcia.

"Sizi görevden uzaklaştırmak."

Yüz Yirmi

"Durun biraz, başkomiserim." Hunter ayağa fırladı. "Bizi görevden uzaklaştıramazsınız. Şimdi olmaz."

Başkomiser Blake güldü. "Canım ne isterse onu yaparım, Robert. Bu birimi benim yönettiğimi fark etmemiş görünen sadece siz ikiniz varsınız."

"Başkomiserim, bunu yapamazsınız." Hunter sesini sakinleştirmeye çalıştı. "Bu soruşturmaya başka bir dedektifin atanması için zaman yok." Durakladı. "Katil bu gece tekrar saldıracak."

Başkomiserin bakışları Hunter'ı olduğu yere sabitledi. "Konuşmaya başlasan iyi edersin, dedektif. Ve bu sefer bildiğin her şeyi anlatacaksın."

Hunter bu sefer Başkomiser Blake'e her şeyi anlattı.

"Peki ona verdiğin şu telefon... Hâlâ kapalı mı?"

"Trevor, açılır açılmaz bana haber vereceğini söyledi."

Başkomiser odayı adımlarken ne yapacağını düşündü. "Birimleri harekete bile geçiremiyoruz, Robert. Bu kız her yerde olabilir. Kaldı ki bana anlattıklarına inanabileceğime emin bile değilim. Elimde sadece, hiç karşılaşmadığım on yedi yaşında bir kızın gördüğü akıl almaz görüntüler var."

"Bizim görüşümüze güvenebilirsiniz, amirim." Hunter başını iki yana salladı. "Kız sahtekâr değil."

"Sana neden inanayım, Robert? Bana karşı hiç dürüst davranmadın."

"Pekâlâ, amirim, kabul ediyorum, bir çuval inciri berbat ettim. Ama tepenizi attırmak, otoritenizi sarsmak ya da size saygısızlık

etmek istediğim için değil. Yaptığım her şey on yedi yaşındaki bir kızı içine atılmak üzere olduğu yıkıcı sirkten korumak içindi. Sorgulardan, ondan kuşkulanan insanlardan, basından, alaydan... Çoğu insan çok daha az baskı altında çözülür. Mollie bunu hak etmiyor. O sadece yardım etmek istiyordu ve yardım edebileceğine gönülden inanıyordu." Hunter soluklanmak için durdu. "İstediğinizi yapabilirsiniz, amirim. İsterseniz soruşturma bittiğinde beni trafik görevine verin ama bizi şimdi bu soruşturmadan çekmeyin. Bu katil intikam peşinde. Öldürmeye devam etmeyecek. İntikamını aldıktan sonra sırra kadem basacak. Buna eminim. Sadece yedi günümüz var, başkomiserim. Ve listesinde sadece iki isim kaldı."

"Eğer bu gece gerçekten Mollie'yi hedef alıyorsa üç," dedi Garcia.

"Aynen öyle, ama Mollie asıl planının bir parçası değildi."

Kafası karışan başkomiser gözlerini kıstı.

"Mollie'nin peşinden giderek katil kendi programından uzaklaşıyor, kendi kurallarını çiğniyor," diye açıkladı Hunter.

"Ve asıl plandan saptıklarında, işte o zaman hata yaparlar," diye tamamladı Garcia.

Başkomiser tereddütte gibiydi. "İzlenmesi gereken belli prosedürler var, Robert."

"Saygısızlık etmek istemem, başkomiserim ama başlarım prosedürüne. Bir dizi saçma bürokratik kuralı insan hayatından üstün tutamam," dedi Hunter kararlılıkla, Barbara Blake'in şaşkın bakışları altında. "Başkomiser Bolter bana harika bir polis olduğunuzu söylemişti. Harika içgüdüleriniz olduğunu. Hep önsezilerinize kulak verdiğinizi. Kariyerinizde bir kez olsun, o veya bu sebepten, amirlerinizden bilgi saklamışsınızdır. Hepimiz saklarız, emniyet müdürü dâhil. Bu bizi kötü polis yapmaz, amirim. Aslında bu bizi gerçek polis yapar." Başkomiseri süzdü. "Önsezileriniz size şu anda ne diyor?"

Başkomiser Blake gözlerini yumdu ve derin bir iç çekti. "Sana bir soru sorayım, dedektif. Sence şu *LA Times* muhabiri Claire

Anderson, Mollie'yi nerede bulacağını biliyor muydu? Senin onu bir otele götürdüğünü biliyor muydu?"

Hunter başını yana eğip düşündü. "Mümkün. Gazetecilerin kendi kaynakları, kendi araştırma ekipleri vardır. Claire de kesinlikle hırslı bir gazeteci. Neden?"

Barbara Blake, Hunter'a döndü. "Bu öğleden sonra ölü bulundu."

"Ne?" Hunter doğru duymamış gibi başını öne doğru uzattı.

"Boğazı kesilmiş."

"Olamaz!" diye mırıldandı Garcia gözleri fal taşı gibi açık bir halde.

"Şu anda tüm bildiğim bu. Dedektifler ve olay yeri inceleme uzmanları hâlâ cinayet mahallindeler. Ama eğer katilimiz gerçekten Mollie'nin peşindeyse ve Claire Anderson katili ona götürecek herhangi bir bilgiye sahip idiyse Claire Anderson'ı o bilgi için öldürmüş olabilir pekâlâ."

Yüz Yirmi Bir

Odadaki gerilim, kapının çalınmasıyla dağıldı. Başkomiser Blake, Hopkins'e içeri girmesini işaret etti.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordu Hopkins kasvetli atmosferi sezerek.

"Ne buldun?" diye buyurdu başkomiser.

Hopkins tedirgin adımlarla fotoğraf panosuna yürüdü. "Artık tek şüphelimiz James Reed." Fotoğrafını gösterdi.

"Ne?"

"Robert çıkmadan önce şüpheli listesindeki diğer üç kişinin nerede olduklarını araştırmaya devam etmemi söylemişti," diye açıkladı Hopkins. "Marcus Tregonni, Phillip Rosewood ve Harry Lang," isimleri söylerken fotoğraflarını gösterdi, "hepsine ulaştım, cinayetlerin işlendiği gecelerden en az birinde hepsinin bir mazereti var. Onlar yapmış olamazlar. Geriye sadece James Reed kalıyor."

"Bütün kriterlere uyuyor," dedi Garcia heyecanlanarak. "Bir seksen sekiz boyunda, yalnız kurt, hiç evlenmemiş, beş ay önce ölene kadar annesiyle yaşıyormuş." Hunter'a döndü. "Ki sözünü ettiğin şu 'son damla' annesinin ölümü olabilir pekâlâ. Güçlü, son derece zeki, becerikli, planlama ve hesaplamakta usta. Gençken hem kendisi hem annesi, Strutter'ın çetesi tarafından okulda ve okul dışında zorbalığa ve alaya maruz kalmış. Evinde Strutter ve çetesine karşı beslenen nefreti hayal edebiliyor musun? Kesinlikle bilinçaltında yıkıcı psikolojik izler bırakacak kadar kuvvetli.

Avrea köpeğinin ölümü için de onları suçluyor. Köpeğin adı Numbers'mış."

"Dur biraz." Başkomiser Blake elini kaldırdı. "Şu Numbers [redacted] neyin nesi?"

[redacted]y Sanchez'in gündüz ofisinde anlattığı hikâyeyi [redacted]miser [redacted] kurbanlarla başı kesilen [redacted] bağlantıyı hemen kurdu.

[redacted] değil mi?" dedi Garcia.

[redacted] için bülten çıkarıldı, değil mi?" diye sordu Başko-[redacted] "Gören olmamış mı hiç?"

[redacted] yok." Hopkins başını iki yana salladı.

[redacted] yız," dedi başkomiser, sesi heyecan doluydu. [redacted] Reed, İnfazcı davasında artık resmen başsüphelimiz. [redacted] çıkaralım. Görüldüğü yerde durdurulup gözaltına [redacted] istiyorum. Onu en kısa zamanda yakalamalıyız. Eli-[redacted] yeni çekilmiş fotoğrafı var mı?"

"Kaliforniya Politeknik Eyalet Üniversitesi'nin internet site-[redacted] alabiliriz," dedi Hunter.

Başkomiser, Hopkins'e döndü. "Al hemen. Bütün bürolara [redacted] birer kopyasını gönder."

Hopkins'in gözleri gizlice Hunter'ı aradı. Hunter neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını sallayarak onay verdi. "Hemen hallediyorum." Odadan koşarak çıktı.

Başkomiser Blake bakışlarını Hunter'a dikti, ifadesi sertti. "Umarım önsezilerim hâlâ eskisi gibidir. Ne yapman gerekiyorsa yap, Robert." Kısa bir duraklama oldu. "Dua edelim de Mollie'yi ve bu psikopat her kimin peşindeyse onları kurtarabilelim."

"Amirim," Hunter çıkmadan önce onu durdurdu, "Claire Anderson'ın öldürülmesiyle ilgili elinize bilgi geçerse lütfen bana bildirin."

Başkomiser başını sallayıp onaylayarak kapıyı arkasından sakince kapadı.

Hunter masasına dönüp sinirle yüzünü sıvazladı. Dışarı çıkıp Los Angeles sokaklarında şüpheliyi avlamayı ya da Mollie'yi aramayı istiyordu fakat an itibarıyla oturup beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Ve o beklemekten nefret ederdi. Yerinde duramazdı. Hopkins'in, masasına bıraktığı fotoğraf yığınına uzandı ve öylesine karıştırmaya başladı. Gözleri aslında bakmıyor, zihni odaklanmıyordu. Beyni bulmacanın parçalarını bir araya getirmek için fazla mesai yaparken ellerini meşgul ediyordu sadece. *Garcia haklı.* James Reed bütün kriterleri karşılıyordu. Annesinin beş ay önceki ölümü, bastırılmış nefretini serbest bırakan tetikleyici olabilirdi rahatlıkla. İyi ama Hunter doğru adamı kovaladıklarını bildiğinde her zaman kapıldığı o hisse neden kapılmamıştı?

Hunter elindeki fotoğraf yığınını karıştırmayı bırakıp nefesini tuttu. Bakışları en üstteki fotoğrafa kilitlendi, daha önce gördüğünü bildiği bir şeyi arayarak fotoğraftaki kişinin yüzünü inceledi. Nihayet aradığı şeyi gördüğünde az kalsın boğuluyordu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı ve ayağa fırlayıp fotoğrafı Garcia'ya gösterdi.

"Carlos, bu kim?" diye sordu. "Bu fotoğraf neden şüpheli panosunda değildi?" Sesindeki aciliyet Garcia'yı gerdi.

"Bilmem. Onları ben araştırmadım ama isimler fotoğrafların arkasında yazıyor."

Hunter kontrol etti. "Michael Madden mı?"

Garcia, Hopkins'in hazırladığı listeye baktı. "İşte burada. Panoda yer almamasının nedeni uzun zaman önce ölmüş olması."

Hunter dikkatini tekrar fotoğrafa verdi. "Öldüğünü sanmıyorum." Fotoğrafı Garcia'ya tekrar gösterdi. "Bence bu adam hâlâ yaşıyor. Ve eğer haklıysam ikimiz de nerede olduğunu biliyoruz."

Yüz Yirmi İki

Garcia, Hunter'ın elindeki fotoğrafa baktı, kafası karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Michael Madden da kim?"

"Gözlerine bak, Carlos. Bir insanın yüzünde her türlü değişikliği yapabilirsin ama gözleri aynı kalır. Parmak izi gibidirler."

Garcia söyleneni yaptı ve bu kez daha dikkatli baktı. "Hayır, bu adamın kim olduğunu hâlâ çıkaramadım."

Hunter fotoğrafa bir kez daha baktı. Zihni ona oyun mu oynuyordu? Sadece tek bir şansı olacaktı. Yüzde yüz emin olması gerekiyordu. "Hadi gidelim." Ofisten koşarak çıktı.

"Bu sefer nereye gidiyoruz?" diye sordu Garcia basamakları üçer beşer çıkan Hunter'ın peşinden giderken.

"BSB'ye. Emin olmam gerek. Patricia Phelps ile konuşacağız."

Garcia kaşlarını çattı. "Robot resim uzmanı mı?"

"Ta kendisi." Hunter başını aşağı yukarı salladı.

Los Angeles Polis Teşkilatı Bilimsel Soruşturma Birimi, suç mahallerinde bulunan ya da şüpheliler ve kurbanlardan toplanan fiziksel kanıtların derlenmesi, karşılaştırılması ve yorumlanmasından sorumludur. Hırsızlık-Cinayet Büro binasının en üst katında yer alır. Los Angeles Polis Teşkilatı robot resim uzmanları BSB ekibinin bir parçasıdır.

Patricia Phelps, BSB robot resim uzmanlarının en kıdemli ve en deneyimlisiydi. Birkaç saatlik mesainin ardından eve gitmeye hazırlanırken Hunter ve Garcia kapıdan içeri girdi.

"Pat, yardımın gerek," dedi Hunter soluk soluğa.

Fiziği mükemmel, kısa saçlı, esmer kadın, ince çerçeveli marka gözlüğünün üzerinden Hunter'a baktı. "Altı kat merdiveni koşarak mı çıktın yoksa, Robert?" diye sordu çoğu erkeğin içini eriten kısık sesiyle. "Onca merdiveni koşarak çıktığına göre yarına kadar bekleyemez herhalde, değil mi?"

Hunter derin bir nefes aldı fakat cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ne istiyorsun?" Patricia ceketini çıkardı.

Hunter, Patricia'ya fotoğrafı verdi. "Bu fotoğrafta oynamalar yapmanı istiyorum."

Patricia bir saniye kadar inceledikten sonra omuz silkti. "Tamam. Önce bir taratayım." Masasına döndü ve bir dakika sonra görüntü bilgisayar ekranlarından birinde belirdi.

"Yazılımın ne kadar gelişmiş?" diye sordu Hunter.

Patricia gururla güldü. "Son teknoloji. Hollywood'daki animasyon stüdyolarındaki kadar iyi. Adamı Brad Pitt'e bile dönüştürebilirim eğer istersen."

Hunter gülümsedi ve hâlâ şaşkın görünen Garcia'yı yanına çağırdı. "Pekâlâ, işte senaryom. Gençken görünüşünüzden dolayı herkes sizinle alay ediyordu. Okulda, sokakta... Her yerde. Kızlar yüzünüze bakmıyor, erkekler sizi itip kakıyor, alay ediyor, dövüyorlardı. Bu o kadar uzun sürdü ve o kadar dayanılmaz bir hal aldı ki kendinizden ve görünüşünüzden nefret eder oldunuz. Başka biri olmak istediniz. Buraya kadar tamam mı?"

Garcia ve Patricia kafalarını salladılar.

"Peki ya genç yaşta zengin olduysanız? Ya görünüşünüzü baştan aşağı değiştirmek de dâhil, istediğiniz her şeyi yapabilecek kadar paranız olduysa? Ya sonunda o hep olmak istediğiniz kişi olma fırsatı geçtiyse elinize? Artık kimse size gülmeyecek, sizinle alay etmeyecek, sizi dövmeyecek. Tanıdıklarınız bile sizi tanıyamayacak. Yapar mıydınız? Yüzünüzü değiştirir miydiniz?"

Yüz Yirmi Üç

Garcia gözleri Patricia Phelps'in ekranında, bunu biraz düşündü. "Muhtemelen." Pek emin değil gibiydi.

"Kesinlikle." Patricia hevesle başını salladı. "Şiddetli zorbalığın insanlara ne gibi zararlar verdiğini gözlerimle gördüm. Bir dostumun kızı, birkaç yıl önce zorbalık gördüğü için intihar etti."

"Başın sağ olsun," dedi Hunter.

Patricia gülümsedi.

"Pekâlâ, eğer siz bu çocuk olsanız," Hunter bilgisayar ekranını gösterdi, "neyi değiştirirdiniz?"

Garcia kollarını göğsünde kavuşturup alt dudağını çiğnerken genç öğrencinin yüzünü inceledi.

"Şu kepçe kulaklar gider bir kere," dedi Patricia arkasına yaslanarak. "Onlar yüzünden epey dalga geçilmiştir. Bayağı... Nasıl desem... Dikkat çekiciler."

"Evet, tamam. Katılıyorum." Garcia başını salladı.

"Kulakları değiştirir misin?" diye sordu Hunter elini Patricia'nın sol omzuna koyarak.

"İzle beni." Yazılıma birkaç algoritma girdi ve masasının üzerindeki ekrana çizmek için elektronik kalemi andıran bir cihaz kullandı. Tuvali okşayan ressam misali, hareketleri kusursuz ve zarifti. Saniyeler sonra öğrencinin kulakları tamamen değişmişti.

"Vay canına, çok havalı," dedi Garcia.

"Evet, böyle daha iyi." Patricia gülümsedi.

"Pekâlâ, başka neyi değiştirirdiniz?" diye sordu Hunter.

"Herhalde burnundaki şu çıkıntıyı," dedi Garcia. "Kırılmış gibi duruyor."

Patricia değişikliği yaptı.

"Güzel. Düzeltmek istediğiniz başka bir sorun var mı?" diye sordu Hunter.

"Dişleri." Bu kez cevap Patricia'dan gelmişti.

"Dişleri görünmüyor ki." Garcia kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Doğru, ama ağzını kapatışını görüyor musun?" Elektronik kalemle ekranda gösterdi. "Doğal değil. Dudaklarını birleştirmeye çalışıyor, bu da demek oluyor ki dişleri normalden büyük ve öne doğru çıkık."

Hunter ve Garcia gözlerini kısarak resme baktılar.

"Güvenin bana, beyler. Her gün bu tarz şeylerle çalışıyorum."

"Peki." Hunter omuz silkti. "İyi de fotoğrafta göremediğin dişleri nasıl değiştirebiliyorsun?"

"Ağzının şeklini değiştirebiliyorum, dudaklarını biraz geriye atıp büzülmeyi düzeltiyorum. Göreceksiniz," dedi bakımlı parmakları klavyede birkaç tuşa basarken.

"Vay canına, ilk halinden epey farklı görünüyor," dedi Garcia.

Hunter başını iki yana salladı, kuşkuları vardı. "Bir şey oturmadı."

"Çenesi," dedi Patricia. "Dudaklarına ve dişlerine yaptığım değişiklikler yüzünden yeni gülüşüne uydurmak için çenesinde ufak oynamalar yapmamız gerek. Hafif kare şekli verebiliriz belki."

"Bunu yapabilir misin?"

"Dedim ya, bu kalemle her şeyi yapabilirim." Kendine güvenerek gülümsedi ve oynamaları yaptı. Düzeltme işlemi tamamlandığında hepsi bir adım geri çıktılar. Baktıkları surat, başlangıçtakinden çok farklıydı.

"Tamamdır," dedi Patricia. "Ben ekleyecek ya da çıkaracak başka bir şey görmüyorum. Ya siz?"

İki dedektif de başlarını iki yana salladı.

"Ezik bir çocuğu yakışıklı bir oğlana dönüştürdük." Patricia güldü.

"Bu harika," dedi Hunter.

Garcia'nın ifadesinde bir şeyler değişmiş fakat ekrandakini hâlâ tanıyamamıştı.

"Şimdi bana bir iyilik yap, Pat." Hunter masanın üstüne eğildi. "Saçlarını kısaltıp geriye yatır ve kahverengimsi yap, şakaklarına da biraz grilik ekle."

Patricia fotoğrafla oynarken beklediler.

"Yaşını değiştirebiliyor musun?" diye sordu Hunter.

"Tabii ki."

"Harika. Şöyle bir yirmi beş yıl yaşlandır bakalım."

Yaşlandırma işlemi biraz daha uzun sürdü. İşlem sonunda tamamlandığındaysa Garcia'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"Yok artık!"

Yüz Yirmi Dört

Susan Zieliski mektubu onuncu kez okudu ve yine duygularına yenik düştü. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu.

Susan zorlu ve talihsiz bir hayat sürmüştü. Yirmi iki yıl önce Colorado, Cripple Creek'te dünyaya gelmişti. Annesi ve babası Polonya Yahudisiydi ve çocuk yetiştirme konusunda oldukça katıydılar. Susan koydukları kurallara uymak için elinden geleni yaptıysa da günümüz Amerika'sında büyüyen bir genç kız için fazla kısıtlayıcıydılar.

Susan çok küçük yaştan beri iki konuda çok hırslıydı. Birincisi, sahneye çıkıp şarkı söylemek istiyordu. İkincisi, kocasının dediği her şeyi sorgusuz sualsiz yapan uysal ve biraz da itaatkâr annesi gibi olmak istemiyordu.

Susan daha on üç yaşındayken bile çekiciydi. Annesinin neredeyse beyaza çalan sarı saçlarını ve babasının uçuk mavi rengindeki büyüleyici gözlerini almıştı. Pek çok oğlan ona arkadaşlık teklif etmişti fakat Susan'ın flört etmesine izin verilmiyordu. On sekiz yaşına geldiğindeyse ancak anne babasının gözetiminde bir oğlanla görüşebilecekti. Ayrıca oğlan da Yahudi olmalıydı.

Ama Susan melek sayılmazdı. İlk öpücüğünü on dördünce tatmıştı. Bob Jordan öğle arasında onu okulun spor salonunun arkasına götürmüş ve yeryüzünde onlardan başkası yokmuş gibi öpüşmüşlerdi. Jordan'ın, göğüslerine dokunmasına izin vermiş, dokunduğunda tüm benliğini sıcak ve heyecan verici yeni bir duygu kaplamıştı. Fakat elini bacaklarının arasına kaydırmaya kalkışınca panikleyip kaçmıştı. O panik fazla uzun sürmemiş,

çok geçmeden dokunuşların şiddeti artmış, nefes alıp verişler hızlanmış, heyecan kontrol edilemez olmuştu. Susan on beşinde ilk cinsel deneyimini yaşamıştı. Çabuk ve acılı olmasının yanı sıra tatmin edici de değildi ama kesinlikle ümit vericiydi.

Cripple Creek eski bir altın madeni kampıdır. Nüfusu iki binden azdır ve kapalı bir toplumu vardır. Bu ve ailesinin katı kuralları, Susan gibi bir kızın kendisini ifade etmesini epey güçleştirmişti. Daha çok şey görmek, daha çok şey keşfetmek istiyordu ve o an için bu isteğine softbol ile kavuşuyordu.

Susan sporu sevmezdi fakat okulun kız softbol takımının, lise şampiyonaları için eyaleti karış karış gezdiğini öğrendiğinde o takımın parçası olmaya karar vermişti.

Takım hafta sonu üç maç için Colorado Springs'e gittiğinde Susan on altı yaşındaydı. O cumartesi akşamı Underground'da genç ve gelecek vadeden Los Angeleslı rap grubu Bomber Gang sahne alıyordu. Susan takımdan iki arkadaşıyla birlikte yatakhaneden gizlice kaçıp konsere gitmişti. Bu, Susan'ın ilk canlı konser deneyimiydi ve aklını başından almıştı. Gruptaki adamlarla buluşup parti yapmışlardı. Susan geceyi grubun başrapçisi Kool Roxx ile geçirmişti. Adam doğru sözcükleri kullanmış, doğru şeyleri vadetmişti. Birkaç kez birlikte olduktan sonra Susan yatakhaneye dönmüştü.

Susan ayın ilerleyen döneminde regl olmayınca pek oralı olmamıştı fakat çok geçmeden midesi bulanmaya, bitkin hissetmeye ve göğüsleri acımaya başlamıştı.

Susan'ın babası Jacek ailesinin itaatkâr, saygılı, şerefli ve her şeyden önemlisi iffetli olması gerektiğine inanan eski kafalı bir adamdı. Susan babasının asla anlayış göstermeyeceğini biliyordu. Âşık olmuş olmamış bir önemi yoktu. Onun gözünde Susan ailesinin adına olabilecek en kötü şekilde saygısızlık etmiş ve leke sürmüştü. Babasının tepkisini beklememeye karar verdi.

Susan, Kool Roxx'ın o gece ona âşık olduğunu söylediğinde doğruyu söylediğine çocuksu bir saflıkla inanıyordu. Onu tekrar

gördüğüne sevineceğine ve hatta baba olacağını öğrenince heyecanlanacağına bile inanıyordu. Kitapçıda çalışırken biriktirdiği parayla Los Angeles'a gidebilirdi. Kool Roxx'u bulacak ve bir sonraki adımlarını birlikte kararlaştıracaklardı. Fakat Kool Roxx'in verdiği adres gerçek çıkmadı. Verdiği telefon numarası da bir Çin lokantasına aitti. Dört hafta sonra, Doğu Los Angeles'ta bir metro durağının tuvaletinde Susan kendi kendine kürtaj yaptı.

Los Angeles'ta kaldı. Hayallerinden birini gerçekleştirebileceğine hâlâ inanıyordu. Lynwood'da bir lokantada işe başladı. Öğleden sonraları da müzikal seçmelerine katılıyordu. Güçlü ve biraz da sıra dışı olan harika bir sesi vardı fakat oyunculuk yeteneğinde sınıfta kalmıştı. Para bulur bulmaz ders almaya başladı. Beş yıl sonra meyvelerini toplamaya başlıyordu.

"Broadway müzikali In the Heights*'ta rol almaya hak kazandığınızı bildirmekten büyük mutluluk duyarız."*

Susan o satırları okumaktan hiç bıkmadı. Mektup sabah gelmişti ve o andan beri bulutların üstünde yürüyordu. Ne ilginçtir ki *In the Heights*, hayallerinin peşinden koşmayı ve farklı bir yerde yeni bir hayat kurmayı işleyen bir gösteriydi.

Kapı çalınınca irkildi. Kimseyi beklemiyordu, en azından o saatte. Susan, Downey'deki küçük dairesinin kapısını açtığında gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım!"

Yüz Yirmi Beş

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu Patricia klavyedeki yazdırma tuşuna basarak.

Hunter başını aşağı yukarı salladı ve aklına gelen şeyle aniden gözleri irileşti. "Kahretsin, yıllık," dedi ellerini alnına götürerek.

"Ne yıllığı?" diye sordu Patricia.

"Compton Lisesi yıllığı."

"Alt katta," dedi Garcia.

Hunter, Patricia'ya döndü. "Hiçbir yere gitme. Hemen dönerim."

Patricia saatine baktı. "Bana borçlusun, Robert." Ama çoktan kapıdan çıkmış, merdivenleri iniyordu.

Tam kırk beş saniye sonra geri döndü.

"Vay canına, bayağı hızlı geldin," dedi Patricia ve kaşlarını çattı. "Hem sen neden nefes nefese değilsin?"

Hunter cevap vermedi. Dikkatini tamamen Compton Lisesi yıllığına vermişti. Sayfaları çevirirken her bir fotoğrafı enikonu inceliyordu.

"Şimdi kimin peşindesin?" diye sordu Garcia bir adım yaklaşıp yıllığa göz atarak.

Hunter sonunda sayfaları çevirmeyi bırakıp Patricia'nın masasına koştu. Suratında odaklanmış bir ifade vardı. "Bu fotoğrafı taratabilir misin?" Sayfanın ortasındaki bir fotoğrafı gösterdi. "Ayrıca buna da yapar mısın şuna yaptığımızın aynısını?" Masasının üstünde duran çıktıyı başıyla gösterdi.

"Elbette."

Patricia Phelps fotoğrafın üzerinde oynamalar ve rötuşlar yaparak fotoğraftaki öğrenciyi bambaşka birine dönüştürdü. O yaşlandırma işlemini tamamlarken Garcia vücudunun ürperdiğini hissetti.

"İnanamıyorum!"

Yüz Yirmi Altı

Garcia onları Bilimsel Soruşturma Birimi'nden Holmby Hills'e yirmi dakikadan kısa sürede ulaştırdı. Ne bulacaklarını bilmiyorlardı fakat onunla yeniden konuşmaları gerekiyordu. Tıpkı James Reed gibi, o da kurbanlar hakkında yalan söylemişti.

Evi bulmakta zorlanmadılar. Beverly Glen Bulvarı'nda beyaz cepheli, iki katlı, film yıldızlarının kaldığı türden bir malikâneydi. Ev tamamen karanlığa gömülmüştü fakat son derece bakımlı ön avludaki ışıklar yanıyordu ve dış kapının iki yanında duran kusursuz, üçgen biçimli yemyeşil ağaçlardaki Noel süsleri ışıl ışıldı.

Eve giden uzun, sola kıvrımlı taş basamakları ikişer ikişer çıktılar. Zil çalışmıyordu. Kapıyı bir dakika aralıksız çaldıktan sonra Hunter kapının solundaki küçük çit bitkisinin üstünden atlayıp iki geniş pencereyi yokladı, kilitliydiler. Kapalı perdeler de içeriyi görmesini engelliyordu.

"Bir de garajı deneyelim," dedi Hunter basamaklardan inip evin sağındaki iki arabalık garaja koşarak. Burası da kilitliydi. Tıpkı muhtemelen evin arka avlusuna açılan garajın sağındaki ahşap yan kapı gibi. Fakat asma kilidi pek sağlam durmuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Garcia şaşkınlıkla, Hunter gerileyip sağ omzuyla kapıya yüklenirken.

"Yakından bakıyorum," dedi Hunter soğukkanlılıkla, kapıdan içeri geçerken. "Geliyor musun?"

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye seslendi Garcia, Hunter'a yetişebilmek için adımlarını hızlandırarak.

Evin arka avlusu etkileyiciydi. Ortada su altı ışıklarıyla aydınlatılmış, gözyaşı damlası şeklinde heybetli bir havuz vardı. Solunda yerden yüksek, kayın ağacından, geniş bir güneşlenme platformu ve onun da arkasında büyük bir mangal alanı vardı. Bütün bunlar da uzun Raywood dişbudak ağaçları ve şekil verilmiş çit bitkileriyle kuşatılmıştı. Kusursuz biçilmiş çimlerin birkaç metre aşağısında tenis kortu göze çarpıyordu. Evin bütün ışıkları kapalıydı. Hunter parti odasına açılan sürgülü çifte cam kapıları yokladı ama kilitliydiler. Avuçlarını camın üzerinde birleştirip çanak gibi yaparak içeriyi görmeye çalıştı. Hayat belirtisi yoktu. Hunter ceketini çıkarıp sağ dirseğine sardı.

"Hoop!" dedi Garcia ellerini "dur" dercesine kaldırarak. "Burada ne işimiz var, Robert?"

"İçeriye bakmak zorundayım."

"Neden? Aradığımız adam bu olmayabilir. James Reed de en az onun kadar şüpheli."

"İki resimdeki dönüşümü gördün," dedi Hunter sakince. "Bu tesadüf değildi. Bu hikâye çok daha derine iniyor. Ve bence sonunda cinayet çıkacak."

"Pekâlâ, ama haneye tecavüz çözüm değil."

"Kapısını çalmak için sebebimiz var, Carlos."

"Ama biz kapısını çalmıyoruz ki. Kırıyoruz. Ve bu yasal değil." Hunter'a onu tanıyamıyormuş gibi baktı. "Adamımız o bile olsa, biz işi batırdığımız ve prosedüre uymadığımız için davayı kaybedebiliriz, Robert. İstediğin bu mu? Bunu yaparsak bu herife hapisten çıkış kartını ellerimizle teslim ederiz."

Hunter saatine baktı. "Anlıyorum, Carlos. Ve genellikle bu konuşmayı yapan ben olurdum ama zamanımız tükeniyor. Mollie kayıp, katil onun peşinde ve katilin bu gece ona saldıracağına inanıyor. Fazla vaktimiz yok." Ortağının gözlerinin içine baktı. "Ona başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğime söz verdim. Bunu yapmak iyi bir ipucu verecek. Prosedüre uyup geçmiş araştırması

yaptırmak vaktim yok. Aksi takdirde o ölür. Savcılık, bize bu çöp kutusunu aramak için bile arama izni vermez." Duraklayıp derin bir nefes aldı. "Parker Center'a dön, Carlos. Benim eylemlerimden haberdar olduğunu inkâr ederim."

"Ne?"

"Kendin dedin, bu bir hata olabilir. Seni bu işe sürükleyemem. Düşünmen gereken bir karın var, Carlos. Sen batıramazsın. Ama ben batırabilirim."

Yüz Yirmi Yedi

Garcia kulaklarına inanamıyordu. Bugün hayattaysa bu, Hunter'ın inatçı tavrı sayesindeydi. Eğer Hunter, Garcia'nın arkasını dönüp gideceğini sanıyorsa bir daha düşünmesi gerekiyordu.

"Eh, yanında ben yokken düzgün batıramayacağını bildiğimden," dedi şaka yollu, "seninle geliyorum, *ortak*."

"Emin misin?"

"Kim bilir? Trafik görevi eğlenceli olur bakarsın. Hadi yapalım şu işi."

Hunter gülümseyip Garcia'ya bir çift lateks eldiven verdikten sonra kapıya dirseğiyle vurdu. Boğuk bir şangırtıyla kırık cam parçaları yere saçıldı. İçgüdüsel olarak ikisi de etrafa bakındılar.

Hunter elini camdan içeri soktu, kilidi açtı ve tabanca kılıfından kalem biçimindeki fenerini çıkardı.

Garcia da aynısını yapıp peşinden usulca içeri girdi.

İlk oda geniş, dikdörtgen bir yapıydı. Siyah mermer zemin, birkaç koltuk ve doğu duvarında bir bar vardı. *Kesinlikle parti odası*, diye düşündü Hunter. Barın karşısında bir çift kanatlı kapı daha yer alıyordu. Bunlar koyu ahşaptı ve elle oyulmuşlardı. Hunter kolu dikkatle yokladı, kilitli değil. Antikalar, zarif porselenler, gümüş nesneler ve birkaç tabloyla süslenmiş geniş ve lüks bir antreye girdiler. Tek bir fotoğraf yoktu. Üst kata çıkan merdivenlerin tepesinde heybetli bir avize asılıydı.

"Ev çok büyük. Ayrılalım," diye fısıldadı Hunter, Garcia'ya doğru eğilerek. "Sen burada kal, ben yukarı bakayım."

Garcia başını sallayarak onayladı. Hunter temkinli adımlarla üst kata çıkarken o, hemen önündeki kapıya yöneldi.

Pahalı mobilyaları, yağlı boya tabloları ve heykelleriyle ana oturma odası, lüks antre kadar gösterişliydi. Garcia sessizce odanın karşı tarafına yürüyüp karşı taraftaki Fransız kapılarından geçti. Kendisini doğu duvarındaki siyah mermer şöminenin ısıttığı geniş çalışma odasında buldu. Beyaz halı yumuşak ve lekesizdi. Kuzey duvarı boydan boya pencereyle kaplıydı. Garcia odanın karşı tarafında sıradan bir ev kapısı kadar yüksek olmayan tuhaf bir ahşap kapı fark etti. Altından cılız ışık huzmeleri sızıyordu. Çekinerek kapıya doğru yürüdü, sağ kulağını dayayıp kulak kabarttı. Bir tür mırıldanma işitti. Dönüp odanın girişine baktı. Gidip Hunter'ı çağırması gerekip gerekmediğini düşündü. Önce kendi bakmaya karar verdi.

Garcia kapının kolunu çevirirken kanının ısındığını, nabzının hızlandığını hissetti. İçinden bir ses, bu işte bir terslik var diyordu. Tabancasına uzandı.

Kapı ses çıkarmadan açıldı. Bir telden sarkan ampulün loş ışığıyla aydınlanan uzun ve dar bir beton merdiven belirdi önünde. Merdivenin dibinde kapalı bir kapı daha vardı. Garcia basamakları teker teker indi. Hava nemliydi ve ağır bir küf kokusu hâkimdi. Sol ayağıyla yıpranmış bir basamağa basınca dengesini kaybetti. Vücudu öne doğru savruldu. Yuvarlanmamak için çaresizce kirli duvarlara tutunmaya çalıştı. İşe yaradı fakat feneri parçalandı. Kalbi küt küt atıyordu. Soğuğa rağmen Garcia terliyordu.

Parmağı yarı otomatik tabancasının tetiğinde, gözleri aşağıdaki kapıyla yukarıdaki kapı arasında birkaç kez gidip geldi. Soluğunu yavaşlatmak ve durum değerlendirmesi yapmak için biraz durdu. Ev terk edilmiş değilse sakarlığının, yerini belli ettiğine emindi.

"Sakin, Carlos, sakin," diye fısıldadı Garcia sıkılı dişlerinin arasından. Bir süre hareketsiz bekledi, gelen var mı diye kulak kabarttı. Hiçbir şey yoktu. Silahı tutan elinin tersiyle alnındaki

teri sildi ve son birkaç basamağı indi. Aşağıda sağ kulağını yine kapıya dayadı. Mırıldanma sesi geliyordu içeriden.

Son derece temkinlice kolu yokladı. Kilitli değildi. Kapıyı içeriye göz atmaya yetecek kadar araladı. Geniş bir bodrumdu. Garcia kapıdan uzun süre gözlemledi fakat gözüne hiçbir hareket çarpmadı. Bunun üzerine derin bir nefes aldı, parmağını tetiğin üzerinde tutarak içeri adımını attı. Uzun duvarların ikisinde de düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş bir dizi pirinç fener odayı soluk bir ışıkla aydınlatıyordu. İleri doğru yavaş yavaş yürüdü, zayıf ışığa alışmaları için gözlerine zaman verdi. Odanın kuzey tarafında gözüne bir şey ilişince olduğu yerde donakaldı. Bakışları önündeki ekrana kilitlendi. Bunun ne olduğunu biliyordu.

"Ah, Tanrım!" Ürperdi.

Göz ucuyla, tepki veremeyeceği kadar hızlı bir hareket gördü. İlk darbe suratının tam ortasına isabet etti. Bir çatırtı duydu ve burnundan kanlar boşandı. Dengesini yitiren Garcia geriye doğru sendeledi ama sadece birkaç adım atabildi. Bir saniye sonra gelen ikinci darbe profesyonelce yapılmışçasına ensesindeki hassas bölgeye geldi. Garcia'nın tüm dünyası karardı.

Yüz Yirmi Sekiz

Hunter bir terslik sezmiş gibi birden durdu. Üst kattaki altı odanın üçüne bakmış, şu ana kadar teorisini destekleyecek hiçbir şey bulamamıştı. H&K USP tabancasını kılıfından çıkarıp döndü. Arkasından biri geliyor sanmıştı. Bir şey duyduğuna emindi. Çarpma sesi gibiydi.

Carlos. Çabuk ve sessizce alt kata döndü.

"Carlos?" diye fısıldadı merdivenin dibinde.

Cevap gelmedi.

Bir sonraki odaya geçti. Geniş bir oturma odasıydı. "Carlos?"

Sessizlik hâkimdi. Evden hiçbir kıpırtı sesi duyulmuyordu. Hunter gizlice odanın diğer ucundaki Fransız kapılarından geçip çalışma odasına girdi.

"Carlos, lanet olsun. Seni kurtarmaktan sıkılmaya başladım. Neredesin be adam?" Ama eğer Garcia bu odadaysa konuşmuyordu.

Karşı duvarda, bodruma inen merdivene açılan loş aydınlatılmış, ufak kapı aralığını gördü.

"Bodrumlardan nefret ediyorum," diye homurdandı ve basamakları olabildiğince sessiz indi. Yarı yolda basamaklardan birinde ince cam kırıkları gördü. Ayrıca duvarlarda tırmalama izleri ve Carlos'un el fenerini çarptığı yerde ufak bir göçük fark etti.

Ne olmuş burada? Tehlike algılayan içindeki ses âdeta çığlık atmaya başladı.

Aşağıdaki kapı aralıktı. Hunter küçük aralıktan içerisinin geniş ve yarı karanlık olduğunu gördü. Sırtını duvara verip parmak uçlarıyla kapıyı açtı. Bulunduğu konumdan, odayı enikonu

süzdükten sonra köşeleri kontrol etti ve son olarak kapıdan içeri adımını attı. Üst kattaki büyük parti odasının iki katı boyutundaki geniş alanı tuğla duvarlar çevreliyordu. Havada yoğun bir küf kokusu asılıydı. Ama o bodrumda Hunter'ın ne olduğunu açıklayamadığı başka bir şey daha vardı. Tüylerini ürperten bir şey. Son derece kötü bir şey.

Karşı tarafta uzun metal bir masa, üzerinde de birkaç araç gereç vardı fakat bulunduğu yerden ne olduklarını seçemedi. Duvarın önüne yedi tane gerçek boyutlu manken dizilmişti. Sağ taraflarında çizimler, eskizler, zaman çizelgeleri ve planlar yer alıyordu. Hunter bunların ne için olduğunu anladı ve ardından fotoğrafları gördü. Yedi farklı kişinin çeşitli açılardan çekilmiş büyük fotoğraflarını. Fotoğraflar birden yediye kadar açık şekilde numaralandırılmış, farklı gruplara ayrılmıştı. İlk beş tanesinin üzerine büyük kırmızı birer çarpı işareti çizilmişti. Hunter basının İnfazcı adını taktığı katilin ilk beş kurbanının fotoğraflarına tekrar bakarken nefesini tuttu. Katil araştırmasını kusursuz yapmıştı.

Hunter odanın ortasındaki geniş sütunun arkasından bir homurdanma duydu. Biraz sonra sütunun arkasından bir ofis sandalyesi ortaya çıktı. Hunter, Garcia'yı görünce kalakaldı. Ortağı baygındı ve burnu kanıyordu, kırılmıştı muhtemelen. Ayak bilekleri sandalyenin kaidesine bağlanmış, elleri arkadan sandalyenin arkalığına kelepçelenmişti. Hunter merakla tabancasını kaldırdı. Sütunun arkasından başka ne çıkabilirdi?

Ortağının kafasına siyah bir Sig P226 Elite tabanca doğrultulduğunu gördü. Bu, Garcia'nın yarı otomatik tabancasıydı.

"Silahını indir, dedektif," diye buyurdu adam gizlendiği yerden. Sadece kolu görünüyordu. Bu kadar loş ışıkta Hunter hedefi net göremiyordu. "Silahını yavaşça indir yoksa ortağının beynini dağıtırım."

Yüz Yirmi Dokuz

Hunter hedefe nişan almış, kıpırdamadan duruyordu. Tek bir şansa ihtiyacı vardı.

"Yaptıklarımı gördün," diye devam etti adam. "Blöf yapmadığımı biliyorsundur eminim." Sesi ilk tanıştıklarındaki kadar dingindi. "Sana sadece bir saniye vereceğim." Tabancanın horozunu kaldırdı.

"Tamam," diye seslendi Hunter ve tabancasını usulca yere koydu.

"Şimdi ayağınla bu tarafa yolla."

Hunter denileni yaptı. Tabanca Garcia'nın oturduğu sandalyeye bir adım mesafede durdu.

Malibu'daki evin sahibi olan ve Hunter ile Garcia'ya şöminenin üzerindeki fotoğrafları haber veren Dan Tyler nihayet sütunun arkasından çıktı ve Hunter'ın tabancasını yerden aldı. "Bana doğru gel, yavaş yavaş. Ani bir hareket yaparsan ortağın ölür."

Hunter minik adımlarla Tyler'a doğru ilerlerken Tyler da geriye doğru yürüyerek metal masaya yaklaşıyordu. "Orada dur," dedi Tyler, Hunter, Garcia'nın yanına gelince. "Tabancanın kılıfından kelepçeni al ve anahtarları bana at. Yavaşça dememe gerek yoktur herhalde?"

Hunter talimatları yerine getirdi.

"Şimdi ellerini arkanda kelepçele."

Odada bir tıkırtı yankılandı.

"Arkanı dön ve bana göster."

Hunter arkasını dönüp kelepçelediği ellerini gösterdi.

"Şimdi ortağımın yanında diz çök ve topuklarının üzerine otur."

Hunter'ın kararlı bakışları Tyler'ın yüzünden bir an olsun ayrılmıyordu.

"Her şey bitti, Michael," dedi Hunter duygusuzca. "Bu işten yakanı sıyıramayacaksın, biliyorsun."

Tyler rahatsız olmamış gibiydi. "Uzun zamandır kimse bana Michael dememişti." Kahkaha attı. "Ben bir şeylerden yakamı falan sıyırmak istemiyorum zaten, dedektif. Gidecek hiç kimsem yok. İşim bittikten sonra bana ne olacağı umurumda değil. Benim hayatım bir yıl önce çoktan sona erdi."

Hunter konuştukları ilk seferi hatırladı. Tyler karısının on iki ay önce öldüğünü söylemişti.

"Bu insanları öldürmek Katherine'i geri getirmez."

"*Kate*," diye bağırdı Tyler. "Onun *adı* Kate'ti."

"Bu insanları öldürmek Kate'i geri getirmez." Hunter tekrar denedi.

Tyler'ın gözlerinden ateşler saçılıyordu. "Ne yaptığımı ya da bunun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Sandığından fazlasını biliyoruz."

Tyler meydan okurcasına gülümsedi. "Öyle mi?" İki tabancayı da metal masanın üzerine koyup saatine baktı. "Pekâlâ, hâlâ vaktim var. Eğlendir beni."

Yüz Otuz

Hunter bunu zaman kazanmak ve belki de bazı boşlukları doldurmak için bir fırsat olarak gördü.

"Tamam." Yavaş yavaş konuşuyordu. "Eskiden Michael Madden'dın. Karının adı Katherine Davis'ti. İkiniz de Compton Lisesi'nde okudunuz. Diğer birkaç öğrenci gibi zorbalık gördünüz, itilip kakıldınız, alay edildiniz. Hem okulda hem dışarıda. O zamanlar zorbalığı yeni bir boyuta taşıyan bir grup genç vardı. İkinizi o kadar küçük düşürdüler ki görünüşünden nefret etmeye başladın. Aynada kendine bakmaya katlanamıyordun." Hunter durakladı, saldırganın yüz ifadesini okumaya çalıştı. "O gençler 'Strutter'ın Çetesi' olarak nam salmışlardı."

Tyler şaşırmış görünmüyordu. "Sonunda onları keşfettin demek! Sevindim. Endişeleniyordum ben de."

"Bizi şöminenin üstündeki fotoğraflara bu yüzden yönlendirdin. Başta onları gözden kaçırdık ama sen bunu kabul edemedin. O kurbanların başkasına atfedilmesini kaldıramadın. Zorbalık olayını öğrenmemizi istiyordun."

Tyler gülümsedi.

Hunter sözlerini soğukkanlı bir sesle sürdürdü. "Sonra zengin oldun. Karun kadar zengin hem de. Paranla istediğin her şeyi yapabilirdin, başka bir yerde yeni bir hayata başlamak da dâhil. Zorbalıktan uzak, senin kim olduğunu kimsenin bilmediği bir yerde. Ama bu senin için yeterli değildi. Olan olmuştu. Aynaya her baktığında, karşında gördüğün şeyden hâlâ nefret ediyordun."

"Para her şeyi satın alabilir, dedektif."

"Yeni bir yüz dâhil," dedi Hunter.

Tyler güldü. "Durma lütfen," diye alay etti. "Hayat hikâyem asıl bundan sonra ilginçleşiyor." Duvara yaslandı. Tavırları rahattı. Hunter zaman kazanmaya devam etti.

"Yeni bir kimlik yarattın, Dan Tyler. Ondan sonra iyi bir hayat sürdün. Yirmi beş yıl Strutter ve çetesini bile unutmuştun, değil mi? Ama bir şey onları geri getirdi." Hunter durakladı, Tyler'dan bir tür tepki bekledi. Gelmedi. "Kate'in ölümü mü tetikledi? Onları ve korkularını bu yüzden mi hedef almaya karar verdin? En büyük korkun gerçeğe dönüştüğü için mi?"

Tyler meraklandı. "En büyük korkum mu?"

Hunter sözcüklerini çok dikkatli seçmeliydi. "En çok sevdiğin insanı kaybetmek. Yani karını. Bu senin en büyük korkundu, değil mi?"

Tyler kaşlarını kaldırıp başını aşağı yukarı sallarken yavaş yavaş alkışladı. "Etkilendim. Sandığımdan fazlasını biliyormuşsun." Metal masanın üzerindeki bir şeye uzanınca Hunter gerildi. "Bunu kendin mi anladın, yoksa o mu söyledi?" Tyler üzerinde Mollie'nin fotoğrafı olan gazeteyi kaldırdı.

Hunter gözünü ilk kez Tyler'dan ayırdı ve odada saklanacak bir yer aradı. Bulamadı.

"Nerede o? Mollie nerede?" diye sordu tereddütle.

Tyler kaşlarını çattı. "Burada olduğunu mu sanıyorsun? Onu neden kaçırayım ki?"

"Çünkü senin ve planın için tehdit oluşturuyordu. Çünkü kim olduğunu biliyor."

Yüz Otuz Bir

Tyler başını arkaya atıp tuhaf bir kahkaha attı. Hunter yüzünü buruşturdu.

"Hayır, tehdit oluşturmuyordu ve hayır, kim olduğumu bilmiyor." Sesi kendinden emin geliyordu. "Onunla konuştum, dedektif. Tokalaştık. Bayağı tatlı bir kız."

Hunter boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Elime dokunduktan sonra bile beni tanımadı. Kim olduğumu bilmiyordu. Size verdiği bilgiler, sezdikleri bir tehdit teşkil etmiyordu." Tyler güldü. "Onu öldürmek istesem öldürürdüm."

Hunter, Tyler'a kararlılıkla bakmayı sürdürdü.

"Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun, dedektif? Gerçekte neler olduğuna, Strutter'ın çetesinin nelere kadir olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Yeterince eşelememişsin." Tyler'ın sesi tüyler ürpertici bir tona bürünmüştü. "Bu, lisede başlamadı. Sokaklarda, biz çok daha küçükken başladı. Bizi sürekli sıkıştırır, canımızdan bezdirirlerdi." Çatlak dudaklarını yaladı. "Kate'i okul dönüşü neredeyse her gün ağlarken görürdüm. Onu ağlatacak bir şey mutlaka bulurlardı. Dalga geçer, yüzüne tükürür, elle taciz eder, küçük düşürürlerdi... Zerre kadar umursamazlardı. Her gün dalga geçilmek ve beş para etmez bir pislik gibi muamele edilmek nasıl bir duygudur bilir misin? Bu, Kate gibi utangaç bir kıza nasıl bir psikolojik zarar verir bilir misin? Onu sırf gülmek için ömrünün sonuna kadar yaraladılar. Bir gün, onu insan dışkısına bile buladılar. Sırf eğlencesine."

[illegible]

[illegible]

[illegible] "Bana."

[illegible] Tyler. [illegible] çok [illegible] Ve [illegible] O [illegible] para [illegible] Kısa sürede birkaç yüz doları birkaç bin [illegible] on binlerce dolara dönüştürdüm. Lise üçe başladığımda [illegible] yüz bin dolarım vardı."

Hunter, Tyler'ın sesindeki [illegible] fark etti. "Daha [illegible] farklı bir kimlik oluşturmuşsun."

"Zekâm, dedektif." Tyler gülümsedi. "Tıpkı Kate'inki gibi. [illegible] da ayrıyım, işe yaramaz herifin tekiydi. On dört yaşındayken annem öldükten sonra daha çok içmeye ve daha çok [illegible] başladı. Param olduğunu ya da para kazanabildiğimi [illegible] beni hiç [illegible] arkamdan bıçaklardı. Ama benden tek kuruş alamazdı." Durup ağzını sildi. Öfkeden fazladan tükürük salgılıyordu. "Bu ülkede ehliyet almak için tek yapman gereken, sınavı geçmek ve kolaylıkla sahtesi çıkarılabilen ya da ölmüş bir çocuğun ismiyle temin edilebilen doğum belgesi göstermek. Ehliyetle ve sahte doğum belgesiyle de ihtiyacın olan her türlü belgeyi [illegible]bilirsin." Hunter'a gururla gülümsedi. "Okulda hâlâ Michael Madden'dım ama dışarıda çoktan Dan Tyler olmuştum."

Yüz Otuz İki

Hunter'ın onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu. Tyler konuştuğu sürece kimse ölmüyordu.

"Ne var ki Dan ve Kate Tyler'ın var olabilmesi için Michael Madden ve Katherine Davis ortadan kalkmalıydı," dedi Hunter sakince, meydan okurmuş görünmemeye özen göstererek.

Tyler bodrumu arşınlamaya başladı. "Kate'i bunu yapabileceğimize ikna etmem biraz zaman aldı. Ona istediğimiz yere gidebileceğimizi söyledim. Yeni bir hayata başlamak için param vardı ve para kazanmaya devam etmek için Los Angeles'ta kalmam da gerekmiyordu. Fakat korkuları umutlarına baskın geliyordu... Ta ki o günkü İngiliz edebiyatı dersine kadar."

"İngiliz edebiyatı dersi mi?" diye sordu Hunter daha fazla zaman kazanarak.

Tyler o günü düşünürken uzaklara daldı. "Lisedeyken Kate'te yaygın görülen bir hormon –östrojen ve progesteron– dengesizliği gelişti. Böyle bir dengesizliğin sonuçları nedir bilir misin, dedektif?"

Hunter ağırlığını bir topuğundan diğerine verdi. "Âdet döneminde aşırı kanamaya yol açabilir," dedi.

"Doğru." Tyler etkilenmiş görünüyordu. "Kate'in durumunda ise kanamasını hiçbir ped durduramazdı. Ve o gün hazırlıksız yakalandı. Beklediğinden dört gün önce regl oldu. Dördüncü derste."

Hunter, Kate'in hissettiği utancı ancak hayal edebiliyordu. Tyler'ın sesindeki kederi sezdi.

"Sanki vurulmuş gibi her taraf kan oldu. Olay hızla yayıldı. Strutter ve çetesinin eline, Kate'e işkence etmek için yeni bir silah geçmişti. Ve bunu sonuna kadar kullandılar. Kate'in bir sürtük olduğu ve sınıfta düşük yaptığı dedikodusunu yaydılar." Tyler elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes aldı. "Ona 'Bebek Katili' demeye ve annesi Kate olduğu için bebeğin ne kadar çirkin olacağıyla ilgili şakalar yapmaya başladılar..." Tyler, Hunter'ın, sesindeki ciddiyeti kavraması için durakladı. "Yıllar süren tacizlerin ardından Kate artık daha fazla dayanamadı. Ölmek istedi. İntiharı düşündü. Ben de ona ikimizin de ölebileceğini söyledim, en azından tanıdıklarımızın gözünde. Üç hafta sonra Arizona'ya kamp yapmaya ve dağa tırmanmaya gittik ve Michael Madden ile Katherine Davis'ten bir daha kimse haber alamadı. Bir kazanın izlerini buldular ama." Tyler gururla güldü. "Dağlarda biri kaybolduğunda kurtarma ekiplerinin cesedi bulma ümidinin sadece yüzde elli olduğunu biliyor muydun?"

Hunter bu istatistiği biliyordu.

"Colorado'da yeni bir hayata başladık. Birkaç yıl sonra ameliyatlar için Rio'ya uçtuk. Bize baktığında bir daha hiç kimse kulaklarımıza ya da burnumuza gülemeyecekti. Fakat Kate'in ameliyatlarından biri sırasında sorun çıktı."

Hunter'ın gözleri ilgiyle kısıldı.

"Az kalsın ölüyordu. Onu kaybedeceğimi sandığımda hissettiğim korkuyu daha önce hiç hissetmemiştim. İliklerime kadar taş kesildim. O benim her şeyimdi."

Hunter ağırlığını tekrar değiştirdi. Bacakları uyuşmaya, sırtı ağrımaya, kasları tutulmaya başlıyordu.

"Nefret ettiğimiz herkesten ve her şeyden uzakta yepyeni bir hayata yelken açmış olsak da," diye sözlerini sürdürdü Tyler, "geçmişimizden kaçmayı asla başaramadık. Yıllarca çocuk yapmaya çalıştık ama Kate gebe kalamadı. Doktorlar fiziksel olarak sorun olmadığını söylediler. Sorun psikolojikti." Tyler gergin bir edayla yüzünü iki eliyle sıvazladı. "Çocuğun çirkin doğmasından

korkuyordu, tıpkı Strutter ve çetesinin dediği gibi. Asla unutmadı onu. Dış görünüşlerimizi değiştirmiştik ama çocuğa aktaracağımız genlerimiz değişmiyordu. Anlıyor musun, dedektif? Strutter ve çetesinin yol açtığı psikolojik hasar yüzünden çocuk sahibi olamadık."

Pirinç fenerlerden birinin ışığı söndü ve içerisi biraz daha kararadı. Tyler metal masanın önüne doğru ilerledi fakat Hunter'ın hamle yapabilmesi için hâlâ fazla uzaktaydı.

"Bir psikolog tekrar Los Angeles'a yerleşmemizi önerdi. Korkularımızla yüzleşmemiz gerektiğini, onlardan kaçmanın sadece belirsizliği beslediğini, hayatımıza devam etmemize engel olduğunu söyledi. Los Angeles'a taşınmak ilk adım olabilir dedi. Kate'i buraya dönmeye ikna etmek yıllar sürdü. Ama psikolog haklı çıktı." Tyler'ın dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. "On üç ay önce Kate beni ofiste aradı. Ağlıyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Emin olmak için eczanede ne kadar gebelik testi varsa hepsini almış. Hepsinde sonuç aynı çıkmış. Nihayet çocuğumuz olacaktı."

Tyler'ın sesindeki neşe, Hunter'ın tüylerini ürpertti.

"Her gün kutlama yaptık. Ama ben hata yaptım, onu Santa Monica Bulvarı'ndaki bir restorana götürdüm." Durakladı, Hunter onun gözlerindeki hiddeti gördü. "Yemek yerken bir müşterinin basit bir hatadan dolayı garsona küfrettiğini duyduk. Zavallı çocuğu restorandaki herkesin gözü önünde küçük düşürdü. Kate kaskatı kesildi. Sesin sahibini benden önce tanımıştı."

Yüz Otuz Üç

"Strutter," dedi Hunter haklı olduğunu bilerek.

"Hiç değişmemişti." Tyler yerinde duramıyordu. "Aradan onca zaman geçmesine rağmen hâlâ lanet bir zorbaydı. Olay çıkarınca restoranın müdürü ondan gitmesini istedi. Herkes ona bakıyordu fakat nedendir bilinmez o, Kate'i fark etti. Masamıza gelip, '*Sen ne bakıyorsun be, çirkin domuz?*' dedi." Tyler bedenindeki acı ve öfke patlamasıyla titredi. "Sanki onu tanımış gibi yıllar önce onunla alay ederken çıkardığı aynı domuz seslerini çıkardı." Tiksintiyle başını iki yana salladı. "Aptal kafam. Donup kaldım, hiçbir şey yapamadım. Orada öylece oturup karımı bir kez daha küçük düşürdükten sonra uzaklaşmasını izledim. Kate o olaydan sonra iki gözü iki çeşme ağladı. Bir hafta sonra da düşük yaptı."

Hunter ürperdi. *İşte, bardağı taşıran "son damla" geliyor.*

"O bebeği kendi hayatından çok istiyordu. Acısını dindirmek için geçen yılbaşında bir şişe uyku ilacı yuttu." Tyler duvardaki fotoğrafların önünde durdu, sinirden ağzından salyalar akıyordu. "Kate'e verdikleri psikolojik zarar o kadar büyüktü ki aradan onca yıl geçmesine rağmen adi herif onu sadece birkaç saniyede paramparça etti." Tyler dönüp Hunter'a baktı. "Yaşamak için sebebim kalmamıştı. Kâbusum sonunda gerçek olmuştu. Derken gazetede bir makale gördüm, fotoğrafta gülümseyen bir rahip vardı. Lanet olası Brett Nichols."

Hunter aynı makaleyi Garcia'yla birlikte Peder Fabian'ın odasında bulduklarını hatırladı.

"Bize yaptıkları yüzünden ben acı çekerken, Kate kendi canına kıymışken Strutter ve çetesinin normal hayatlar sürdüklerini fark ettim. Birdenbire yaşamak için tekrar bir nedenim olmuştu."

"İntikam," diye fısıldadı Hunter.

"Evet." Tyler gülümsedi. "En güçlü neden. Hepsini bulup onlara yaptıklarını ödeteceğime ant içtim. Kate'in ölüm yıl dönümüne kadar hepsi ölecekti. Strutter'ı katlettiği ailenin kanıyla, yani benim kanımla, geri kalanları da arkadaşlarının kanıyla işaretleyecektim. Onlara tarifsiz acılar çektirecektim. Tonla param vardı ve benim dünyamda para güç demektir. Hayatlarını eşelemeleri için adam tuttum. Nerede olduklarını ve onları en çok neyin korkuttuğunu öğrenmek için. Herkesin korktuğu bir şey vardır, dedektif. İlla fobi olması gerekmez ama yeterince eşelersen göreceksin ki herkesin korktuğu bir şey var. Hayatlarımızı mahvetmeye hakları yoktu."

Tyler'ın sesi titremeye başladı. Kontrolünü kaybediyordu. Hunter dizlerinin üstünde rahatsızca kıpırdandı, kelepçeleri çekiştirdi.

"Kate ve ben onların kurbanlarından sadece ikisiydik. Sence daha kaç hayatı mahvettiler? Yaptıklarının bedeli olmayacağını mı sanıyorlardı? Bir bedeli olacak. Ve o bedel de benim," diye bağırdı göğsünü yumruklayarak. "Beni onlar yarattı. Damarlarımda dolaşan öfke ve nefreti onlar yarattı. Nefret bana yaşamak için bir sebep verdi. Kate'in resmine bakarken, akıllarına gelebilecek en kötü şekilde öleceklerini fark ettiklerinde gözlerindeki korkuyu görmek bana baş döndürücü bir haz verdi. Beni değiştirdi. Ve birdenbire canlarından ve korkularından fazlasını istedim. Sadece işkence edip öldürmek beni tatmin etmedi. Kanlarını tadıp etlerini yedim. Bu beni inanılmaz... güçlü hissettirdi. Bir ara sen de denemelisin, dedektif. Resmen kendinden geçiyorsun. Düşmanını çiğ çiğ yiyorsun... Bağımlılık yapıyor." Tyler kontrolünü kaybederken ağzından tükürükler saçılıyordu. Masaya yaklaşıp Hunter'ın tabancasını kavradı. "Ve hiç kimse beni bunu tamamlamaktan alıkoyamayacak. Hiç kimse beni geri kalanların kanını içmekten alıkoyamayacak. HİÇ KİMSE."

Süre dolmuştu.

Tyler öne doğru bir adım attı, silahı Garcia'nın kafasına doğrulttu ve tetiğe bastı.

Yüz Otuz Dört

Mollie Woods gözlerini yumdu ve sıcak suyun kaskatı kesilen kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Ufak banyoyu ince bir buhar tabakası kaplamıştı ve kapının altından küçük koridora doğru sızıyordu. Görüntüyü göreli birkaç saat geçmişti fakat hâlâ tir tir titriyordu. Katilin onu öldürmek için geldiğini biliyordu. Kan, panik ve korku görmüştü. Kaçmak zorundaydı.

Beyaz karolara yaslanıp doğru olanı yapıp yapmadığını düşündü. Los Angeles'ta fazla tanıdığı yoktu. Hatta üç yıl önce geldiğinden beri edindiği tek gerçek arkadaşı Susan Zieliski'ydi. Susan vaktiyle, Monica olarak bildiği Mollie'ye bir şeye ihtiyacı olduğunda kapısını çalabileceğini söylemişti.

Mollie bir saat önce Susan'ın kapısını çaldığında tir tir titriyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Arkadaşı hemen endişelenmişti. Mollie ona erkek arkadaşıyla tartışıp ayrıldığıyla ilgili saçma bir hikâye uyduruvermişti.

"Erkek arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum," demişti Susan, Mollie'ye sarılarak. "Sana vurmadı, değil mi? Çünkü eğer vurduysa polise haber vermeliyiz."

Yeni demlenmiş kahve eşliğinde bir süre sohbet etmişlerdi. Mollie uydurduğu hikâyeyi biraz daha büyütmek zorunda kalmıştı.

"Bu gece burada kalmalısın, Monica," demişti Susan. "Aslına bakarsan istediğin kadar kalabilirsin. Bir arkadaş bana da iyi gelir."

Mollie'nin tebessümü sessizce "teşekkür ederim" demişti.

"Üşüyor gibisin. Gidip sıcak bir duş alsana. Ben de bu arada yiyecek bir şeyler hazırlarım. Sonra da sana bugün aldığım harika bir haberden bahsederim."

Mollie suyu kapatıp duş kabininin kapısını açtı. Kıyafetleri yerde duruyordu. Susan temiz havlular vermişti, birini vücuduna sararken diğerini ıslak saçlarına doladı. Buğulu aynayı sağ eliyle silip suratına baktı.

Hunter'ı aramaya karar vermişti, en azından iyi olduğunu haber vermek için. Ona haksızlık etmişti, neticede sadece yardım etmeye çalışıyordu. Ve olabileceklerden korkarak verdiği sözde durmayıp cep telefonunu kapatmıştı.

Birdenbire Mollie'nin vücudunu rahatsız edici bir duygu kapladı. Korkuyla arkasına döndü ve orada biri varmış gibi banyo kapısına baktı. Boğuk çığlığı andıran bir ses duyduğuna emindi. Bir süre hiç kıpırdamadan olduğu yerde kulak kabarttı fakat duş başlığından damlayan suyun sesinden başka bir şey duymadı. Elleri titreyerek kapının koluna uzandı ve dışarı göz atabilecek kadar araladı. Bütün ışıklar kapalıydı.

"Susan?" diye seslendi Mollie güvensiz bir sesle.

Sessizlik oldu.

Temkinli adımlarla koridora çıkıp bekledi.

Hiçbir şey yoktu.

Solda küçük oturma odasıyla mutfak, sağda yatak odası vardı fakat dairede hayat yok gibiydi.

"Susan? Her şey yolunda mı?" Gözyaşları akarken sesi titremeye başlamıştı. Mollie parke zeminde narin, ıslak ayak izleri bırakarak cılız adımlarla sola gitti. Daireye aşina değildi ve o da an itibarıyla sadece banyodan sızan ışıkla aydınlanıyordu. El yordamıyla ilerleyerek oturma odasına ulaştığında durdu. Dizginlenemez bir korku dalgasıyla sarsıldı. Görüşünü bulandıran yaşlara engel olmaya çalıştı. Ama nafileydi.

"Susan neredesin?"

Mollie gözlerini silip ileri doğru bir adım daha attı.

Arkasından banyonun ışığı söndü.

Yüz Otuz Beş

Hunter'ın zamanı tükenmişti.

Tyler kesin bir kararlılıkla silahını kaldırıp Garcia'nın kafasına doğrulttu ve tetiği çekti.

Klik... Hiçbir şey olmadı.

Tyler'ın yüzü öfke ve şaşkınlıktan kıpkırmızı kesilirken tetiği bir kez daha çekti fakat tabanca yine ateş almadı.

Ellerini sihirli bir şekilde kelepçelerden kurtaran Hunter göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırladı. Tyler'ın tepki vermesine fırsat vermeden kaburgalarına okkalı bir yumruk indirdi, ciğerlerini havasız bıraktı. Tyler yere düştü fakat sağ bacağını kuvvetli bir şekilde savurarak Hunter'ın bacaklarını yerden kesmeyi başardı. Hunter sırtüstü yere düşerken darbenin etkisiyle bütün vücudu titredi. Tyler'ın, kafasına atacağını düşündüğü tekmeden kaçmak için hemen sola yuvarlandı.

Tyler silahını bir an olsun bırakmadı. Sonunda neler olduğunu fark etti. Silahı yere koyup ayağıyla kendisine itmeden önce Hunter emniyetini ustaca kapatmıştı. *Zekice.* Bu arada Hunter karşılık vermek için çok değerli saniyeler kazanmıştı. Fakat Tyler'ın aynı hatayı tekrarlamaya niyeti yoktu. Silahın emniyetini açtı, kolunu savurdu ve ateş etti.

Hunter sağa yuvarlandı ama yeterince hızlı davranamamıştı. Kulakları sağır edici silah sesi bodrumda yankılanırken sağ kolunu yakıcı, mide bulandırıcı bir acının sardığını hissetti. Hızlı düşünmeliydi. Birazdan ikinci bir kurşunun geleceğini biliyordu. Tyler tekrar nişan alana kadar Hunter'ın içgüdüleri devreye girdi

ve tekme attı. Sol çizmesi saniyeler evvel yumruğunun isabet ettiği kaburgalara geldi.

Hunter'ın tekmesiyle soluğu kesilip bir an savunmasız kalan ve dengesini yitiren Tyler'ın ilk tepkisi, metal masaya doğru yuvarlanıp altından diğer tarafa geçmek ve Hunter'la arasında geçici bir engel oluşturmak oldu.

İkisi de aynı anda ayağa kalktılar. Hunter'ın kolundan kan damlıyordu fakat o şanslı olduğunu biliyordu. Kurşunun arkasındaki duvara çarptığını duymuştu ki çektiği dayanılmaz acıya rağmen bu, kurşunun kolundan temiz bir şekilde çıktığı anlamına geliyordu. Kemiğe ya da atardamara isabet etmemişti. Tyler'ın elindeki tabancanın tekrar kendisine doğru kalktığını gördü. Hunter şansının bu kez yaver gitmeyeceğine emindi. Hayatta kalma içgüdüsüyle ileri doğru atıldı. Sağlam kolunu dalış pozisyonundaki gibi başının üstüne kaldırdı. Bulunduğu yerden Tyler'a ulaşamayacağını biliyordu. Ama metal masaya ulaşabilirdi. Ve tam olarak bunu yaptı. Masayı iterek kenarını Tyler'ın kasıklarına çarptırdı. Dengesini yitiren Tyler geriye doğru sendeledi, tuğla duvara çarptı. Ama silahı bırakmadı. Parmağı tekrar tetikte, başını kaldırıp Hunter'ı ararken gözleri acımasız bir nefretle parlıyordu.

Sol. Bir şey yoktu.

Sağ. Bir şey yoktu.

Hangi cehennemdeydi bu?

Hunter'ın masanın altından vurduğu tekmeyle Tyler'ın ayakları yerden kesildi. Sendeleyen Tyler yere bir çatırtıyla düştü. Önce omzu, ardından kafası çarptı. Darbenin etkisiyle gözlerinin önünde birkaç saniye parlak ışıklar uçuştu. Işıklar sönerken gözleri tabancanın namlusuna odaklandı.

"Dediğim gibi," dedi Hunter metal masayı ittiğinde Garcia'nın yere düşen tabancasını tutarak. "Her şey bitti, Dan."

Yüz Otuz Altı

Hunter bir dakika önce kurtulduğu kelepçeleri kullanarak Tyler'ı arkadan kelepçeledi.

"Carlos, uyan." Hunter, Garcia'nın yüzüne hafifçe vurdu.

Önce bir seğirme, peşinden tutarsız mırıldanmalar geldi.

Yüzüne bir kez daha vurdu. "Carlos, iyi misin?"

Garcia öksürdü, ağzından kanlı tükürükler saçıldı. Cılız ışığa alışırken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Neler oldu?" diye sordu odanın dağınıklığına, kelepçeli Dan Tyler'a ve kanlar içindeki Hunter'a bakarak.

"Bilmek istemezsin," dedi Hunter, Garcia'yı sandalyeden kurtararak.

"Hastaneye gitmen gerek."

"Senin de." Hunter güldü. "Burnun pek iyi görünmüyor."

"Pek iyi de değil zaten. Hatta acayip acıyor," dedi Garcia parmaklarının ucuyla burnuna dokunup acıyla irkilerek.

"Önce merkeze şunu bildirelim de."

Hunter'ın numarayı tuşlamasına kalmadan cep telefonu çaldı. Ekranda Mollie'nin numarası göründü.

"Mollie? Neredesin? İyi misin? Nereye gittin?"

"O... O burada." Sesi titrek bir fısıltıydı.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun, Mollie? Seni zar zor duyabiliyorum."

"O burada."

"Kim orada? Ayrıca neden fısıldıyorsun?"

"Çünkü o burada. Dairede," dedi kesik kesik soluk alarak. "Peşimde. Katil peşimden geldi."

"Mollie, sakin ol." Hunter sakin konuşmaya çalışıyordu ama sol koluna giren şiddetli ağrıyla yüzünü buruşturdu. "Peşinden gelemez. Onu yakaladık. Tam karşımda duruyor ve hiçbir yere gitmiyor. Artık korkmana gerek yok, Mollie."

"Hayır. Başkasını yakalamışsın sen."

Gözyaşları nedeniyle Hunter onu anlamakta zorlanıyordu. "Ne? Ne demek başkasını yakalamışım."

"O... O burada, dairede."

Hunter, Tyler'la göz göze geldi. Borsacının meydan okuyan sırıtışını ancak o zaman fark etti.

"Hata yaptın, dedektif." Sırıtışı genişleyip soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Onun korkması gereken ben değildim."

Garcia ürperdi. "Neden bahsediyor bu?"

Hunter'ın ağzı kurudu. "Mollie, konuş benimle. Orada mısın?"

Mollie o kadar korkmuştu ki yön duygusunu kaybedip yatak odasına gitmişti. Perdelerin arasındaki açıklıktan sızan renkli ışık huzmesi dışında içerisi neredeyse zifirî karanlıktı. Kafası karışmıştı ve titriyordu. Ne aradığını bilmeden arkasına döndü ve korkudan kıpırdayamadı. Odanın köşesinde, gölgelerin arasından bir çift göz ona bakıyordu.

Yüz Otuz Yedi

Hunter viraji alıp South Beverly Glen Bulvarı'nda gazı köklerken Honda Civic'in lastikleri cayırdadı. Hunter'ın açıklama yapacak vakti olmamıştı. Garcia'nın arabasını almış, Başkomiser Blake'i arayıp Dan Tyler'ın evinde olanları anlatma işini ona bırakmıştı.

Hunter, Mollie'yle görüşmesini sonlandırır sonlandırmaz Trevor Tollino aradı.

"Söyle, Trevor," diye bağırdı Hunter telefonu arabanın müzik sistemine bağlayarak. "Nereye gidiyorum?"

"Downey'de, Robert ama tam yerini henüz tespit edemedim. Telefonu sadece birkaç dakika önce açıldı ama neyse ki hâlâ açık. Eğer bir on on beş dakika daha böyle kalırsa telefonun GPS'i yardımıyla sana onun tam konumunu söyleyebilirim."

San Diego Otoyolu'ndan ayrılan Hunter saatte yüz kırk kilometre hızla Glenn M. Anderson Otoyolu'na çıktı.

"Trevor, ne durumdasın? Birkaç dakikaya Downey'deyim."

"Az kaldı, az kaldı. Stewart and Gray Caddesi'nde bir yerde. Yolu tarif edeyim mi?"

"Hayır, gerek yok. Bana adres lazım."

Hunter'ın sol kolu yakıcı bir acıyla sızladı. Kurşun kol kaslarını delip geçmişti, bu nedenle kolunu her uzattığında dayanılmaz bir acı çekiyordu. Yolun büyük bölümünde sadece sağ kolunu kullanmıştı.

"Buldum, Robert," dedi Trevor'ın boğuk sesi hoparlörden. "9160 Stewart and Gray Caddesi. Yedi apartmandan oluşan, Villa Downey adında bir site. Sinyal ana yoldan otoparka girince sağdan

ikinci binadan geliyor. Daire apartmanın ikinci katında, karşı tarafta."

Hunter yola döndüğünde yağmurdan göz gözü görmüyordu. "Geldim. Bana destek çağır, Trevor."

Garcia'nın, koluna yaptığı eğreti turnike gevşemiş, Hunter'ın kanaması tekrar başlamıştı. Dişleri ve sağ eliyle düğümü elinden geldiğince sıkmaya çalıştı. Yakıcı acı, ciğerlerini havasız bırakırken bir an etrafındaki her şey döndü.

İkinci katın koridoru uzun, dar, sessiz ve karanlıktı. Bütün ışıklar kırılmıştı. Hunter'ın destek bekleyecek vakti yoktu. Tabancası elinde, koridorda olabildiğince temkinli ve hızlı adımlarla ilerledi. Koridorun sonuna geldiğinde Trevor'ın bahsettiği kapıyı yokladı. Açıktı. Silahının namlusuyla yavaşça itti. Dışarıdan elini uzatarak el yordamıyla ışık düğmesini aradı. Düğmeyi bulunca birkaç kez açıp kapadı. Hâlâ karanlıktı.

Kahretsin!

İki seçeneği vardı: yırtılan kaslarının acısına katlanıp kalem fenerini kullanmak ya da zifirî karanlık bir dairede şansını denemek. Hunter uzun, derin bir nefes alırken dişlerini gıcırdattı. Fener elinde, içeri girdi.

Oturma odası küçük ve az eşyalıydı fakat tedbirli olmayı gerektirecek kadar gizli köşesi vardı. Girişten Hunter açık plan bir mutfak ile kapalı bir kapıya giden kısa bir koridor gördü. Devam etmeden önce o gizli köşeleri kontrol etmeliydi. Silahını biraz daha sıkı kavrayarak tetikte bir şekilde ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki olduğu yerde donup kaldı. Ağır metalik bir koku aldı, yüreği ezildi. O kokuyu gayet iyi biliyordu.

Kan.

Kokunun şiddetinden kanın çok olduğu anlaşılıyordu. Fenerinin ışığıyla her yeri tarayarak kendi etrafında yavaşça döndü. Nihayet onu gördüğünde az kalsın boğuluyordu.

"Ah, Tanrım, olamaz."

Çıplaktı ve köşeye yaslanmıştı. Göğüsleri ve karnı, kesik boğazından akan kanlarla kaplanmıştı.

Yüz Otuz Sekiz

Hunter kıza doğru koştu. Yaklaşıp yanında diz çökünce saçlarının sarı olduğunu fark etti, hatta o kadar sarıydı ki neredeyse beyazdı. Hunter fenerini kızın suratına tuttu. Masmavi gözleri açıktı. Dehşet ifadesiyle ebediyete kadar donmuştu. Korku dolu son anlarından bir enstantaneydi. Ama Mollie değildi.

Bir tıkırtı duydu.

Hunter ayağa fırladı. Hemen teyakkuza geçti. Ses mutfağın bitişiğindeki küçük koridordan gelmişti. Çabuk ve sessizce sırtını koridorun girişinin sağındaki duvara yasladı, derin nefes aldı ve koridora döndü. Tabancasıyla hedef aradı. Hiçbir hareket yoktu fakat bir şey değişmişti. Koridorun sonundaki kapı açıktı. Hunter daireye girdiğinde kapalı olduğuna emindi. Zayıf, titrek ışıklar yatak odasını aydınlatıyordu. *Mumlar*, diye düşündü Hunter. Tuzak olduğuna emindi fakat başka seçeneği yoktu.

Boğuk bir inildeme duyunca içine bir umut ışığı doğdu. Sesin Mollie'den geldiğini biliyordu fakat ikinci bir kişinin varlığını seziyordu. Yalnız değildi.

Koridora ilk adımını atarken Hunter'ın başı döndü. Ne kadar kan kaybettiğini bilmiyordu fakat giderek zayıf düşüyor ve sersemliyordu. Dengesini sağlamak için durdu. Birdenbire Mollie uzun boylu ve yapılı bir silüet tarafından koridora çıkarıldı. Başına silah dayanmıştı. Çıplaktı, korkmuştu ve ağlıyordu.

"Mollie," diye mırıldandı Hunter. Koruyucu içgüdüleri ona kıza doğru gitmesini söylese de yerinde kaldı. Silahını Mollie'nin arkasında saklanan gizemli silüete doğrultmuştu.

"Silahını bırak, dedektif."

Hunter tereddüt etti.

Adam tabancasının namlusunu Mollie'nin şakağına dayadı. "Silahını bırak yoksa onu öldürürüm. Buracıkta, hemen."

"Tamam." Hunter elini gevşetip silahı işaret parmağının etrafında döndürdü. "Silahımı bırakıyorum. Hadi konuşalım. Kimsenin ölmesi gerekmiyor."

Mollie gözyaşlarını bastırdı ve vücudu şiddetle öne doğru atıldı fakat adamın güçlü eli onu tuttu.

"Silahı yere koy ve bana ulaşacak şekilde ayağınla bu tarafa it. Eğer bana ulaşmazsa önce o ölür, sonra sen."

Déjà vu, diye düşündü Hunter ve denileni yaptı.

Hunter'ın tabancası yerde kayarken adam, Mollie'nin arkasından çıkıp silahı sağ ayağıyla durdurdu. Gözleri bir an için aşağıya kaydı fakat Hunter tepki veremedi.

"H&K USP tabancası?" Adam etkilenmiş gibiydi. "Deniz komandolarının ve özel ajanların favorisi. İyi tercih. Silahtan anlıyorsun."

"Sen de öyle." Hunter hemen karşılık verdi.

"Doğru." Pis pis sırıttı.

Loş ışıkta Hunter nihayet adamın yüz hatlarını seçebildi. Zorlu ve mutsuz bir hayatın izlerini taşıyordu: derin çizgiler, sert bir cilt, soğuk ve hüzünlü bakışlar, sol gözünün sağından alnının ortasına kadar uzanan çirkin bir yara izi. Hunter'ın benzerliği fark etmesi uzun sürmedi. Mollie'de ondan bir şeyler vardı. Ağız ya da burun olabilirdi ama bir benzerlik olduğu kesindi. Adam, Mollie'nin babasıydı.

Yüz Otuz Dokuz

John Woods, Hunter'ın silahını ayağıyla kenara itti.

Hunter ellerini vücudundan uzak, baş hizasında, avuç içleri öne doğru bakacak şekilde tutuyordu. Tehdit teşkil etmediğini gösteriyordu.

John'un gözleri Hunter'ın sol kolundaki kanlı beze takıldı. "Canın yanıyor gibi. Ayrıca solgun görünüyorsun. Çok kan kaybettin galiba, ha?"

Hunter cevap vermedi.

"Yavaşça pantolonunun paçasını yukarı sıyır."

"Yedek silahım yok."

"Buna ben karar vereceğim. Sıyır şimdi."

Hunter pantolonunun paçasını yukarı sıyırdı.

John, Mollie'yi saçından kavrayıp önünden vahşice itti. Genç kız yere kapaklandı. "Köşeye git, diz çök ve dua et," diye buyurdu. "Seninle işim henüz bitmedi. Annen ve günahların için dua et, seni pis sürtük."

Hunter, genç kızın sanki ağlaması babasını daha da hiddetlendirecekmiş gibi hıçkırıklarını bastırma girişimlerini duyabiliyordu. John, Hunter'ın herhangi bir fiziksel müdahalede bulunma girişimi için fazla uzaktı. Bir şeyler düşünmeliydi. John'un bakışları Mollie'nin üzerindeyken Hunter öne doğru ufak bir adım attı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi çekinerek.

"EVET, ZORUNDAYIM!" diye bağırdı John. "İlk seferinde görevimde başarısız oldum ama Tanrı bana bir şans daha verdi.

Kendimi affettirmek için bir şans daha. Ve bu kez başarısız olmayacağım."

"Görevinde başarısız oldun çünkü görevini anlamamıştın," dedi Hunter sakin bir tonda, daha da kızdıracağını bildiği için John gibi saldırgan bir ses tonu kullanmamaya özen göstererek.

John'un gözlerindeki kuşku kısa süreliydi fakat Hunter'a devam etme şansı verdi.

Kısa bir adım daha attı. "Görevinin, kızını cezalandırmak, onu başındaki beladan ya da senin bela olarak gördüğün şeyden –başkalarının acısını hissedebilmesinden– kurtarmak olduğunu düşünüyordun."

"İçinde şeytan var onun, bu yüzden o şeyleri, şeytani şeyleri görüyor." John'un tabancası Hunter'ın üzerinden hiç ayrılmadı.

"İşte orada yanılıyorsun." Hunter, John'un son derece dindar bir adam olduğunu biliyordu. Mollie'yi kurtarmak istiyorsa John'un oyununa ayak uydurmalıydı. "Tanrı'nın senden istediği şeyi yanlış anladın. Görevin onu cezalandırmak değildi. Ona yardım etmekti."

John bir anlık kuşku duydu.

"Ben Tanrı'nın kelamını gayet net anladım. O benimle konuşuyor," dedi John kendinden emin, sol işaret parmağıyla kafasını göstererek. "Bu, o doğduğu andan itibaren bir imtihandı."

"Kesinlikle," dedi Hunter. "Böyle özel bir çocukla nasıl başa çıkacağını görmek için bir imtihan. Bunu anlayıp anlamayacağını görmek için."

"ANLAYACAK HİÇBİR ŞEY YOK," diye bağırdı John.

"Evet, var. Bu, zamanın başlangıcından beri tarihimizin bir parçası."

John'un yüzüne meraklı bir ifade yayıldı.

"Kitab-ı Mukaddes'te anlatılan bütün hikâyeleri bir düşün. Tek derdi iyilik yapmak olan kaç aziz, kaç iyi insan, daha gerçekte kim oldukları anlaşılamadan ve hak ettikleri değeri görmeden, yanlış anlaşıldı, zulüm gördü ve hatta infaz edildi? Hâlbuki bunun

tek nedeni insanların anlamak istememeleri. Mollie konusunda sen de aynı yanlışa düşme."

"İçinde şeytan olmasının hiçbir özel yanı yok." John'un konuşması hızlanıyor, daha heyecanlı bir hal alıyordu. "Onu lanetinden kurtarmam gerekiyordu ama başaramadım ve o gün bugündür hayatım cehenneme döndü. Şu andaki görevim af dilemesini sağlamak ve ardından da onu, affedebilecek tek kişinin yanına yollamak."

"Görevin onu öldürmek mi yani?"

"Tanrı'ya şükürler olsun. Şeytan kahrolsun."

Yüz Kırk

Hunter konuşmanın kontrolünü elinden kaçırıyordu. Eğer bu olursa o da Mollie de ölecek demekti.

"Tanrı her şeye gücü yeterken neden sana böylesine anlamsız bir görev versin ki?" diye sordu soğukkanlılıkla. "Tanrı, kadir-i mutlak, değil mi? Tanrı'nın can alıp can verme kudreti yok mu? Eğer Tanrı, Mollie'nin ölmesini istese sana neden ihtiyaç duysun? Öl dese ölüverir. Hem senin bu işten çıkarın ne?" Hunter bir an durakladı ve John Woods'un gözlerinde kuşkunun yeşerdiğini gördü. Sözlerini hemen sürdürdü. "Hiçbir şey. Ne bilgi ne tecrübe ne ders. Tanrı'nın bir saniyesini bile almayacak boş bir görev. Bildiğim kadarıyla Tanrı beyhude görevler dağıtmaz."

John'un yüzündeki endişe arttı.

"Senin görevin, kızını anlamaktı. Verilen yeteneği kontrol etmesinde ve idrak etmesinde ona yardım etmek. Ona bu yeteneği kim verdi sanıyorsun, John? Şeytanın böyle bir gücü yok."

Yine başı döndü. Hunter kolundan kan aktığını hissedebiliyordu. Kanın yere damladığını duyabiliyordu. Bacaklarının gücü tükenmeye başlamıştı. Fazla vakti kalmadığını biliyordu.

"Annesini lanetledi," dedi John öfkeyle. "Ona öleceğini söyledi."

"Hayır, öleceğini söylemedi. Ölmesini önlemeye çalıştı. Ve eğer onu dinleseydin karın şu an hayatta olurdu. Anlamıyor musun, John? Mollie'nin Tanrı vergisi yeteneğinde insanlara yardım etme kabiliyeti gizli. Bazı insanların acı çekmesini önlemeye yardım edebilir ama bunu tek başına yapamaz. İnsanların onu dinlemesi gerek."

"Senin yaptığın gibi mi?"

"Evet, benim yaptığım gibi. Senin yardımını istiyordu. Hâlâ da istiyor. Tek ihtiyacı olan senin desteğin, anlayışındı. Senin görevin görünmeyeni görmekti. Kendi ön yargını yenmek ve şer sandığın şeyde hayır görmekti."

John ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. Rahatsız görünüyor, eylemlerinden kuşku duyuyor gibiydi. Tabancayı tutan eli biraz gevşedi ve Hunter öne doğru bir adım daha attı. Fakat John bir rüyadan uyanır gibi birden parladı.

"HAYIR!" Bağırışı öfke doluydu. "Ben bana verilen görevi yerine getirdim. O ölmeli. Tıpkı diğerlerinin ölmesi gerektiği gibi."

Diğerleri? Hunter düşündü.

"Şeytanın çocuğunu bulabilmem için ölmeleri gerekiyordu."

Birden Hunter'ın kafasına dank etti. Oturma odasındaki sarışın kız, dizleri üstündeydi ve boğazı kesilmişti. Claire Anderson'ın boğazı kesilmişti. Gazetedeki kızlar. Hunter gazeteyi o kadar çabuk okumuştu ki onları unutmuştu. Hepsi esmerdi. Hepsi Mollie'nin yaşlarındaydı. Ve hepsi çıplak, dizlerinin üstünde, elleri dua eder pozisyonda bağlanmış, boğazları kesilmiş olarak bulunmuşlardı. Woods günlerdir Los Angeles'ta Mollie'yi arıyordu. Onu bulamadıkça öfkesi ve gerginliği artmıştı. Nefretini ona benzeyen kızlara yansıtmıştı. Mollie'yi tekrar tekrar öldürüyordu. Ama daha önemlisi John kızının özel olduğuna, başkalarının acılarını sezebildiğine gerçekten inanıyordu. Onun iyi bir insan olduğunu biliyordu. Yardımsever olduğunu biliyordu. O kızları sadece Mollie'ye benzedikleri için değil, Mollie'nin bunu sezebilmesi için de öldürmüştü. Onu ortaya çıkarmaya çalışıyordu. John Woods, Kesici'nin ta kendisiydi.

"O ölecek," dedi John tabancasını kaldırarak. "Tıpkı senin gibi."

Hunter, parmağı tetiği kavrarken John'un gözlerindeki kararlılığı gördü.

Oyun bitti.

Yüz Kırk Bir

Camları döven sağanak yağış, kulakları sağır eden silah sesini boğdu. Arkasındaki duvara kan, et ve deri parçaları sıçramıştı. Havayı barut kokusu sardı.

Hunter'ın vücudu öne doğru yığıldı fakat gücünün kalan son damlasıyla sağlam kolunu kullanarak duvara tutunmayı başardı. Kan kaybı ve adrenalinin birleşimiyle bir anlık başı döndü ve dengesini kaybetti. Gözleri tekrar odaklandığında John Woods'un diz çöktüğünü gördü. Üç parmağını yok eden sağ elindeki kurşun yarasından kan damlıyordu. Ağzı yarı açık, gözleri dehşetle bakıyordu. İşte tam o sırada Hunter onu gördü. Mollie, John'un kenara ittiği tabancayı tutuyordu. Horozu kaldırmış, ikinci kez ateş etmeye hazırlanıyordu.

"Mollie, yapma," diye seslendi Hunter ileri doğru atılarak. İki eli de dur anlamında karşıya bakıyordu. "Ateş etme."

Mollie titriyordu. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. "Susan'ı öl... öldürdü. Seni de öldürecekti."

"Anlıyorum, Mollie. Ama bu kez her şey bitti. Bırak da bununla ben ilgileneyim."

Yerde John Woods yaralı bir hayvan gibi homurdandıktan sonra kustu. Kopan parmaklar, kırılan kemikler, yırtılan bağlar ve kan kaybı ona fazla gelmişti.

"Bana defalarca tecavüz etti." Sesinde öfke değil, sadece acı vardı. Mollie'nin bakışları Hunter'a yöneldi. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum, tatlım." Hunter'ın sesinde sevecenlik ve ilgi vardı. "Ama artık korkacak bir şeyin kalmadı. Her şey bitti, söz veriyorum. Bir daha kimseyi incitemeyecek."

Koridorda ansızın bir koşturmaca duyuldu.

"Bırak silahı. Hemen," diye bağırdı iki Los Angeles Polis Teşkilatı memuru. Mollie'ye nişan almışlardı.

"Durun." Hunter elleri teslim olurmuş gibi havada, onlara döndü ve silahlarıyla Mollie'nin arasına girdi. "Ben Cinayet Masası Özel Ekip'ten Robert Hunter." Kemerindeki rozeti gösterdi. "Durum kontrol altında. Silahlarınızı indirin."

Polisler tedirginlikle bakıştılar. "Bana kontrol altında görünmüyor, efendim," dedi biri.

"Ben durumlarımı böyle kontrol altına alırım."

İki polis de kaşlarını çattı.

"Siz asıl *ona* göz kulak olun." Hunter, John'un olduğu tarafı başıyla işaret etti. "Bir süredir aradığınız Kesici olur kendisi."

"Ne?"

"Üzerinde muhtemelen Kesici'nin bütün kurbanlarının kan izlerini taşıyan bir bıçak bulacaksınız." Hunter hüzünle başını yana yatırdı. "Maalesef oturma odasında bir kurban daha var."

Kısa bir tereddüdün ardından polisler silahlarını John Woods'a çevirdiler.

Hunter dönüp tekrar Mollie'ye bakarken polislerden birinin müjdeli haberi merkeze bildirdiğini ve bir ambulans istediğini duydu.

"Hadi, Mollie," diye fısıldadı yaklaşarak ve yerden bir havlu alıp ona uzattı.

Aralarındaki gergin an sonsuzluk gibiydi.

Mollie horozunu indirip silahı Hunter'ın eline koydu. "Sen bana inanan tek kişisin. Sadece sana güveniyorum."

Gözlerinde yaşlarla ona sarıldı.

Yüz Kırk İki

Noel Günü

Garcia kapıyı üzerinde Hunter'ın gördüğü en rüküş kazakla açtı. Morlu, kırmızılı, pembeli ve misket limonu yeşilli, tüylü, en az iki beden büyüktü. Burun ameliyatı olmuş gibi, burnu sargılıydı. İki gözünün altında da morluklar vardı.

"Oo." Hunter, Garcia'nın kazağını göstererek geriye sıçradı. "Isırır mı bu şey?"

"Biliyorum, biliyorum." Garcia yüzünü ekşitti. "Annem örmüş. Bu sabah getirdi. Giymezsem üzülür."

"Seni cezalandırıyor bence."

"Evet, büyük ihtimalle. Girsene," dedi Garcia ortağını içeri buyur ederek. Odanın uzak köşesindeki Noel ağacı yanıp sönen ışık ve süslerle capcanlıydı. Yumuşak, eski müzikler ve insanın ağzını sulandıran kokular ortamı ısıtıyordu.

"Kolun nasıl oldu?" diye sordu Garcia.

"Hâlâ acıyor ama idare ediyorum işte. Spor salonuna birkaç ay ara vermem gerekecek ama."

"Seni en çok endişelendiren de bu, değil mi?"

Hunter omuz silkti. "Burnun nasıl?"

"Kırık. Birkaç ay kafa atmayı bırakmam gerekecek," diye dalga geçti. "Duyduğuma göre belediye başkanı aramış ve nedeni de karısı değilmiş."

Bu kez kayıtsızca omuz silkti.

"Şu sıralar pek popülersin, Robert. Başkomiser Blake ve Müdür Collins de dâhil herkesin gözüne girmeyi başardın. Bir gecede iki seri katil birden. Bu bir rekordur herhalde. Sonunda James Reed'i bulmuşlar, duydun mu?"

Hunter başını evet dercesine salladı.

"Haklıymışız. Los Angeles'tan hiç ayrılmamış. Sevgilisi Ranchos Palos Verdes'te yaşıyormuş. Arabasını da kadının garajında olduğu için bulamamışız. Mollie nasıl?"

"Başına gelenler düşünüldüğünde, iyi. İki gündür sakinleştirici veriliyor."

"Ona ne olacak?"

Başını belli belirsiz iki yana salladı. "Kendi kararı verecek. Bugün on sekizine bastı, yasal olarak bir yetişkin artık. Ama Los Angeles'taki en iyi psikiyatristlerden biri olan çok iyi bir dostumla konuştum. Mollie'yle ücretsiz görüşmeyi kabul etti. Mollie çok şey yaşadı ve yardıma ihtiyacı olacak. Destek olmak için elimden geleni yapacağım."

"Yapacağına eminim." Garcia gülümsedi. "Ona ben de destek olmaya hazırım."

"Doğum gününü ve Noel'ini kutlamak için bugün öğleden sonra hastaneye uğrayacağım."

"Harika. Ona içinde her şeyin olduğu kocaman bir tabak hazırlarız. Hastanelerin Noel yemekleri berbattır herhalde. Dahası annemle Anna birlikte mutfağa girdiklerinde bir orduyu doyuracak kadar yemek yaparlar."

"Görebiliyorum." Hunter rengârenk tabaklarla dolu masayı başıyla işaret etti.

"Arkası da var." Anna üzerinde "Aşçıyı Öp" yazan mavi beyaz bir önlükle mutfaktan çıktı.

"Öpeyim bari," dedi Hunter gülümseyerek ve Anna'yı iki yanağından öptü. Garcia'nın annesiyle tanıştı, adı Janet'tı. Kusursuz yapılmış kısa, sarı saçları, baş döndürücü mavi gözleri ve

Hunter'ın duyduğu en tatlı, en huzur verici bir ses tonu olan, uzun boylu ve otoriter bir kadındı.

Öğle yemeğinde Hunter, Janet'tan Garcia'nın Brezilya'daki gençlik anılarını dinledi.

"Eskiden iyi futbol oynardın yani, öyle mi?" diye sordu Hunter, Garcia'yla bulaşıkları yıkarken.

"Hâlâ iyi oynuyorum," dedi Garcia gururla.

"Sana inanıyorum."

Birkaç saniye geçti.

"Sana sormak istediğim bir şey var, Robert."

"Sor."

"Kendime geldiğimde sandalyeye kelepçelenmiştim. Tyler seni de kelepçelemedi mi?"

"Kelepçeledi." Hunter başını salladı.

"O kelepçelerden nasıl kurtuldun?"

Hunter gülümsedi. "Uzun süre önce öğrendiğim bir numara sayesinde."

"Paylaşır mısın?"

"Yanımda hep iki anahtar bulundururum."

"Ha?"

"Birini herkesin bakacağı yerde tutarım. Yani kılıfta kelepçelerle birlikte. Dan anahtarı istediğinde oradaydı. Ama sihirli numaram işte burada." Hunter kemerini çözdü.

"Dur, dur. Anna ve annem içeri girerse iyi bir görüntü olmaz."

"Sakin ol." Hunter, Garcia'ya kemerinin iç tarafındaki gizli cebi gösterdi. İçinde kelepçe anahtarı vardı. "Uzun zaman önce başıma bir olay gelmişti. Ben de bir daha benzer bir olayı yaşamamaya kadar verdim. Eğer gafil avlanıp kelepçelenirsen ellerin yüzde doksan arkadan kelepçelenir."

"Seni zeki herif." Garcia kıkırdadı. "Tuttum bu fikri."

Yüz Kırk Üç

Mollie camın önünde durmuş, sessizce çiseleyen yağmuru izlerken Hunter kapıdan kafasını içeri uzattı.

"Girebilir miyim?"

Mollie dönüp gülümsedi. "Gizli parola ne?"

Hunter biraz düşündü. "Bir düşüneyim... Ya *mutlu yıllar*," doğum günü pastasını tutan sağ eli belirdi, "ya da *mutlu Noeller*." Kapıyı iterek açtı ve yaralı sol kolunun altındaki güzel paketlenmiş kutuyu gösterdi.

Mollie'nin gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. Bunların hepsi bana mı?"

"Evet." Hunter içeri girdi, pastayı yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. "İşte, mutlu Noeller ve mutlu yıllar." Hediyesini verdi. "Umarım beğenirsin."

Mollie yatağa oturup paketi heyecanla açtı. Kutuya bakarken ağzı bir karış açık kaldı.

"Dizüstü bilgisayar," dedi Hunter.

"Görüyorum." Gözlerinden yaşlar boşandı.

"Kelime işlemci ve diğer birkaç uygulama çoktan kuruldu. Yazar olmak istediğini söylüyordun. Umarım bu işine yarar."

"Aman Tanrım. Hatırladığına inanamıyorum." Sesindeki neşe bulaşıcıydı. Öne doğru eğilip Hunter'ın sağ yanağını öptü. Hunter utandı.

"Umarım açsındır," dedi eliyle beklemesini işaret edip odadan çıkarak. İki saniye sonra streç filmle sarılmış iki devasa yemek tabağıyla tekrar göründü. "Carlos ve eşinden."

Mollie şaşkınlıktan bir daha baktı. "Vay canına, ne kadar çok yemek var." Gülümsedi. "Belki birazını diğer hastalara ikram ederim. Kalır çünkü bunlar."

"İyi fikir," dedi Hunter gülümseyerek. "Mollie, sana bir şey sormak istiyordum," dedi daha ciddi bir tonda. "Silahımdaki emniyet açıktı. Açık olduğunu biliyorum çünkü ben açmıştım."

Mollie utangaç başını salladı. "Biliyorum. Ben kapattım."

"Nereden biliyordun?"

"Bay Higgins."

Hunter kaşlarını çattı.

"O ve karısı, Lynwood'da çalıştığım lokantanın sahipleri. O kadar çok soyulmuşlardı ki tezgâhın arkasında ve mutfakta birer tabanca bulundururlardı. Her ihtimale karşı, lokantalarında çalışan herkese o silahları kullanmayı öğrettiler. Bir tabancayı tekrar doldurmayı, namluya mermi sürmeyi ve çıkarmayı, horozu kaldırmayı ve emniyet açık mı değil mi kontrol etmeyi biliyorum."

Hunter güldü. "Vay canına. Bir lokantada iş bulduğunda hem garsonluğun hem de ateşli silah kullanmanın öğretildiği tek ülke Amerika Birleşik Devletleri'dir herhalde."

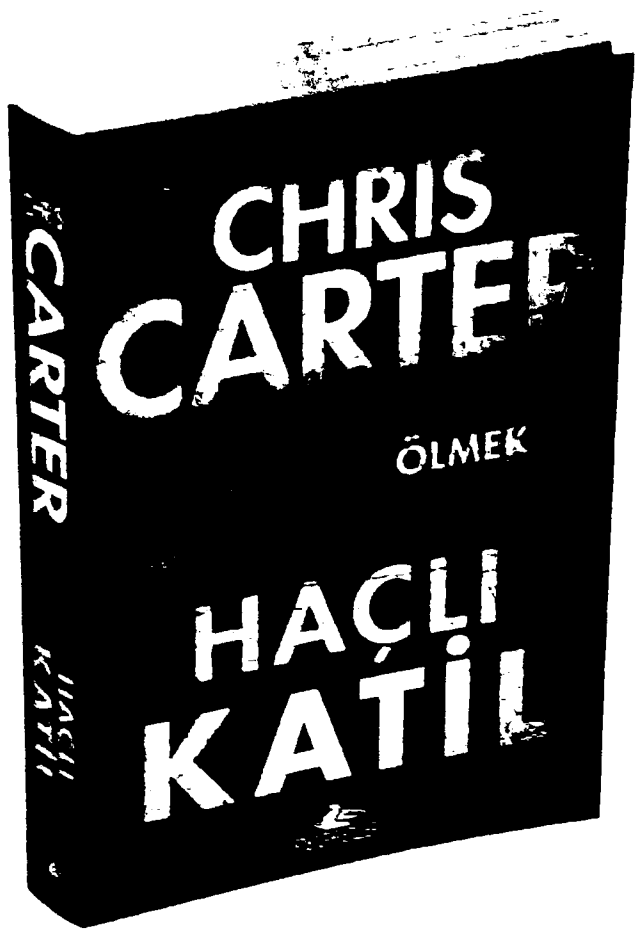
Kibar bir hemşire kapıyı usulca tıklattı. "Özür dilerim, dedektif ama artık istirahat etmesi gerek."

"Peki." Hunter ceketini aldı. "Yarın yine uğrarım, evlat."

"Robert," diye seslendi Mollie, Hunter kapıya ulaştığında. "Her şey için teşekkür ederim. Hediye için, hatırladığın için, bana inandığın için, orada olup hayatımı kurtardığın için."

Hunter dönüp gülümsedi. "Sen de benimkini kurtardın."

CHRIS CARTER SERİ KATİLLERİ
ÇOK İYİ TANIYOR. ROBERT HUNTER D.
PEŞLERİNE DÜŞÜYOR.

TEREDDÜT ETMEDEN ÖLMEK İSTEYECEKSİ

Los Angeles Ulusal Ormanı içindeki terk edilmiş b kulübede vahşi bir şekilde öldürülmüş genç bir kadını cesedi bulunur. Çıplak, tahta bir direğe asılmış ve hâl hayattayken yüzünün derisi soyulmuş bir cesettir bu. Kurbanın ensesine garip bir çift haç sembolü kazınmıştı bu lanetli sembol Haçlı Katil olarak bilinen psikopat katili imzasıdır.